

KMM0915

श्री:

श्रीमते रामानुजाय नमः

श्रीमत्कृष्णसूरये नमः

ஸ்ரீஸ்ரீகந்திமாலா

மலர்-11.

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளை
அருளிச்செய்த

திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்

[முகவுரை பதவுரை அரும்பதவுரை ப்ரமாணத்திரட்டு
களுடன் கூடியது]

பதிப்பாசிரியர்:-

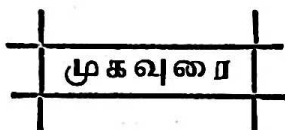
S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், அட்வகேட்,
3-புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

ஸ்ரீநிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி.

விலை ரூ. 3-0-0.

தபாற்கூலி அனா ஆறு.

[ஜப-வ்ரூ தை-மீ]

“அதிவாதி பல” [முண்ட 1-1-4] [பரமபுருஷனை பெரியோன் என்று வாதம் செய்வாயாக] என்று விதித்தது வேதம். இதை அதுஷ்டித்துக் காட்டினார்கள் ஆழ்வார்கள். அவர்களுக்குள் உருவின வாளை உறையிலிடாதே பாதத்வ நிர்ணயம் செய்து பெருமைபெற்றவர் திருமழிசைப்பிரானேபாவர். மற்றுள்ள ஆழ்வார்களின் ஸ்ரீஸூக்திகள் மந்தமதிகளுக்கு மயக்கத்தையும் விளைக்கும். “நாரணன் நான்முகன் அரனெனுமிவரை ஒன்றறும் மனத்துவைத்து” [திருவாய் 1-3-] “முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா” [திருவாய் 10-10-1] “அரியை அயனை அரனை அலற்றி” [திருவாய் 10-10-11] என்று நம் மாழ்வாரும், “இருவாங்கத்தால் திரிவரேலும் ஒருவன் ஒருவனங்கத் தென்றுமுளன்” [முதல் திருவ 98] “திருமலை மேலெந்தைக்கு இரண்டுருவு மொன்றாயிசைந்து” [முன்-திருவ 63] என்று முதலாழ்வார்களும், “ஒருருவம் பொன்னுருவம் ஒன்று செந்தி ஒன்று மாகடலுருவம் ஒத்து நின்ற மூவுருவும் கண்டபோது ஒன்றும் சோதி” [திருநெடு 2] என்று மங்கைமன்னனும் அருளியிருப்பதைக்கண்டு அறிவுடையார் சிலரும் “சடகோபன் சமரசம்” என்றும் “ஆழ்வார்கள் சமரசம்” என்றும் கட்டுரைகள் எழுதுவதைக் காணுகின்றோம். அவ்வாழ்வார்களே “கங்கையான் நீள் கமலான் காப்பு” [முதல் திருவ 74] “அம்முவருள்ளும் முதலவான் முரிநீர் வண்ணன்” [முதல் திருவ 15] “மாமதிள் முன்றெய்தபுறையான் நின்னாகத்து இறை” [முதல் திருவ 28] “பாமலரான் வாரசடையான் என்றிவர்கட்கு எண்ணத்தானோமே இமை” [முன் திருவ 97] “நளிர் மதிச்சடையனும்” [திருவாசிரியம் 7] “ஒன்றும் தேவும்” [திருவாய் 4-10] “ஏ பாவம் பரமே” [திருவாய் 2-2-2] “சிவன் முடிமேல் தாண்கண்டு பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை” [2-8-6] “எம்பெருமானுண்டுமிழ்ந்த எச்சில் தேவர்” [பெரியதிரு 11-6-2] “மற்றமோர் தெய்வமுளதென்றிருப்பாரோடுற்றிலேன்” [பெரியதிரு 8-10-3] என்றும் உற்றும் பல்லாயிரம் பாசாங்களிலும் பாதத்வ நிர்ணயம் செய்திருப்பதைக் காணமனமில்லாமலே இருக்கின்றனர் இவர்கள். இப்புல்லறிவாளர்கள் வாய்திறப்பதற்கும் வழியில்லாதபடி பாதத்வ நிர்ணயப் பெருமுககொட்டி வெற்றிக்கொடி நாட்டியவர் இத்திருமழிசைப்பிரான். இப்பெருமை இவருடைய தனிப்பெருமையாகும். பாண்டிய ஸதஸ்ஸிலே பாதத்வ நிர்ணயம் செய்தவரான பெரியாழ்வாரும் பிரபந்தங்களிலே அதை

அதிகமாகச் செய்தாரல்லர். ப்ரதிபக்ஷ நிராஸகமான ஸூதர்சனத்தின் அம்சமான இவ்வாழ்வாரோவெனில் தம் இருபிரபந்தங்களிலும் பாதத்வ நிர்ணயம் செய்வதையே பொழுது போக்காகக் கொண்டிருக்கிறார். இப்படி உலகிற்கு உண்மைப்பொருளைக் காட்டி உலகையும் உடையாணையும் உஜ்ஜிவிக்கச் செய்த உபகாரகாரையாலேயே இவ்வாழ்வார் “திருமுழிசைப்பிரான்” [பிரான்-உபகாரகர்] என்று பெயர் பெற்றார் போலும்!

இவ்வாழ்வாரால் செவிக்கினிய சந்தத்தில் அருளப்பெற்றதும், தத்துவார்த்தங்கள் நிரம்பப்பெற்றதமான திருச்சந்தவிருத்தம், பாமகாருணிகரான பெரியவாச்சான் பிள்ளையருளிய பாம்போக்யமான விபாக்கியானத்தோடு, ஸ்ரீஸுலக்திமாலைத் தொடரில் பதினொராவது மலராக ஆழ்வாருடைய அவதாரதினமான கையிலம்மத்தன்று வெளியிடப்படுகிறது. ஸூதர்சனமச்சரான இவ்வாழ்வாருளிய இப்பிரபந்தம் உலகிற்கார்ஸூதர்சனமாகத்-நற்கண்ணாகத்-திகழ்கின்றதென்றால் அக்கண்ணைக் காணவைக்கும் ஒளிபாக அமைந்திருக்கிறது இதற்கு அமைந்துள்ள விபாக்கியானம், “ஆறுமாமாறுமாய்” “ஐந்துமைந்துமைந்துமாகி” என்றற்போன்ற ஸ்ரீஸுலக்திகள் மலிந்து கிடக்கும் இத்திவ்யகார்த்தத்திற்கு இவ்விபாக்கியானமாகிற ஒளி அவதரித்ததில்லையாகில் நாம் கண்ணிருந்தும் காணமுடியாதவர்களாகியிருப்போம். இவ்விபாக்கியானத்திலேயே பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் பேரறிவு பிரகாசிக்கிறது என்பது மிகைமொழியன்று. இவ்விபாக்கியானமும், ஓசைச்சுவடிகளிற்கண்ட பல திருந்திய பாடங்களுடன் பிரமாணத்திரட்டு முதலான வற்றுடன் பிரசுரிக்கப்பட்டுள்ளது. சில மாதங்களில் இவ்வாழ்வாரின் மற்ற பிரபந்தமான நான்முகன் திருவந்தரத்திய பெரியவாச்சான் பிள்ளையின் விபாக்கியானத்தோடும், அதற்கு விவரணமானதொரு உரையோடும் வெளியிட உத்தேசித்திருக்கிறோம். அச்சுதனுடையவும், அவனடியாருடையவும் அருளாலே நாலாயிர விபாக்கியானங்களும் இம்முறையிலேயே அடைவே வெளியாகும்.

ஜப ஹி
தையில்மகம்.

இங்ஙனம்,
தாஸன்,
ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார்.
அதிவாதி (அட்வகேட்)
‘ஸூதர்சனம்’ ஆசிரியர்.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

திருமழிசைப்பிரான் அருளிச்செய்த திருச்சந்த விருத்தத்திலே
தனியன்கள்

1. தருச்சந்தப் பொழில் தழுவ தாரணியின் துயர்தீரத்
திருச்சந்தவிருத்தஞ் செய்திருமழிசைப்பிரான் வருமூர்
கருச்சந்துங் காரகிலுங் கமழ்கோங்கு மணநாமும்
திருச்சந்தத்துடன் மருவு திருமழிசைவளம்பதியே.

பிள்ளைலோகஞ்சீய ரருளிச்செய்த

வ்யாக்யாநம்.

அவதாரிகை:—(தருச்சந்தப்பொழில்) இதில்—“திருச்சந்தவிருத்
தஞ்செய்தருளின திருமழிசைப்பிரான் அவதாரஸ்த்தலமான *திரு
மழிசை வளம்பதியும் ஒருநீதசமே!” என்று அதிலே ஆழங்காற்படும்
படி சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(தருச்சந்தப்பொழில் தழுவ தாரணியின் துயர்தீர) தரு-
கல்பகதரு. சந்து-சந்தநம். *சந்தனப்பூமலர்ச்சோலையிறே. இரண்டு
சோலையாலும் சூழப்பட்ட. தாரணி-பூமி. பொழில் தழுவியிருக்கிற
பூமியிலுண்டான மறுஷ்யர்து:க்கந்தீர. அவர்கள் பகவத்
விஷயத்தை இழந்திருக்கிற து:க்கம் தீர. அவர்கள்தான் போக்ய
போகோபகரணபாகஸ்தாநங்களை விரும்பி பகவத்விமுகராயாய்த்திருப்
பது. அதுக்குமேலே † “அறியார் சமணரயர்த்தார் பவுத்தர் சிறியார்
சிவப்பட்டார்” என்றிறே அவர்கள் அந்யஸோஷபூதராய் அநர்த்தப்
படுகிறது. அவற்றை நிவர்த்திப்பித்து ஸத்வருத்தராக்குகைக்காக
வாய்த்து—“திருச்சந்த விருத்தம்” என்கிற திவ்யப்ரபந்தம் செய்தரு
ளிற்று. அதிலே § “புண்டரீகபாத புண்யகீர்த்தி நுய்செவி மடுத்
துண்டு நம் முறவினைத்துயருள் நீங்கியுய்ய்மினே” என்றும், / “நன்
மாலை வாழ்த்தி வாழ்மினே” என்றும்—பகவத்பஜகத்தையும், தேவதாந்
தரா஽ஜ்ஞாநா஽ஸக்திகளை, *காணில் *குந்தம் *வண்டு *போதுகளிலே
ஊவ்யக்தமாக தர்ஸிப்பித்தும் திருத்தியருளிற்று. (திருச்சந்த

தி) நதோருபமான வ்ருத்தமென்றபடி. “கலித்தறை, வண்பா” என்றப்போலே சொல்லக்கூடவகிறே. ஏவம் ந்த நீர்மானகராய்த் திருமழிசைக்கு நாதரான ஆழ்வார் அந்த ஊரிருக்கும்படி சொல்லுகிறது;—

(ருச்சுந்தம் கராகிலும்மமழ்) ஆரத்தில் சந்தகாக ‘ருக்களா லும் பரிமளிதமாய், (கோங்குமணநாமம்) கோங்கென்கிற வ்ருக்கத்தி லுடைய புஷ்ப பரிமளத்தையுமுடைத்தாய் எல்லாவற்றாலும் மிக்க பரிமளத்தையுடைத்தாகையாலே *வேரிமாறாத பூமேலிருப்பாளாய், ஸ்ரீ என்று திருநாமத்தையுடையளான பெரியபிராட்டியாருடன் பொருத்தியிருக்கும் திருமழிசை. (வளம்பதியே) இந்த விபூதியிலே இதோரு நேசமே!. கோங்கு என்று—பரிமளமாகவுமாம். வளம்— அழகும், ஸம்பத்தும். ஆழ்வாராலே ஊரும் உத்தேசம்மாயிருக்கிறது.

2. உலகுமழிசையு முள்ளுணர்ந்துதம்மில்

புலவர் புகழ்க்கோலால்தூக்க—உலகுதன்னை
வைத்தேடுத்த பக்கத்தும் மா நீர்மழிசையே
வைத்தேடுத்த பக்கம் வலிது

அவ:—(உலகுமழிசையும்) இதில் திருமழிசை—‘மஹீஸார சேஷ்தாம்’ என்னும் மஹத்தையைச் சொல்லுகிறது.

வ்யா:—(உலகுமழிசையும்) லோகங்களையும் விலகணமான திரு மழிசையையும். (உள்ளுணர்ந்து) மாஹாத்மியங்களை மனஸ்வலினை மனம்பண்ணி. (தம்மில் புலவர்) பார்க்கவாதி மஹர்ஷிகளான மஹா கவிகள். (புகழ்க்கோலால்தூக்க) இவற்றின் புகழை யென்னுதல்; புகழ்க்கோலாலேயென்னுதல். தூக்க-துலைப்படுத்தி நிறுக்க. (உலகு தன்னை வைத்தெடுத்த பக்கத்தும்) லோகத்தை வைத்தெடுத்த துலை யைக்காட்டிலும். (மாநீர்மழிசையே வைத்தெடுத்த பக்கம் வலிது) மிக்க ஜலஸம்ருத்தியையுடைய மஹீஸார சேஷ்தரத்தை வைத்தெடுத்த துலையே அதுமாயிருந்தது. அகஸ்த்ய தர்வாஸாதிகளிருந்த பக்கம் போலே ஆழ்வாரவதாரண ஹேதுவான தேசமும் தாழ்ந்து காட்டிற்றே. ஜகந்நாதனிறே அங்கே நியஸந்நிதி பண்ணுவது.

1. “चिन्तयेत् स जगन्नाथं विष्णुं जिष्णुं सनातनम्” (சிந்தயேத் ஸ ஜகந்

நாதம் லிஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் ஸநாதநம்) என்றிறே தத்த்யாநபரராய்
 அங்குள்ள தபேதநரிருப்பது; அத்தாலே வைத்தெடுத்த பக்கம் வலி
 தாய்த்து. 2. “धात्रा तुलिता लघु मही” — (தாத்ரா துலிதா லகு
 மஹீ) என்னக்கடவதிறே. (மாரீர்மழிசை) தீர்த்தம் திருமண்ணுண்
 டான ஸ்த்தலம். “மழநாடு கண்டர் மருந்து” என்னக்கடவதிறே.
 *பத்தியான பாசனமான பக்திஸாராவதரணத்துக்கு அதுகுணமா
 யிருக்குந் தேசமென்று அந்த திவ்யதேச வைபவம் சொல்லிற்றாய்த்து.
 3. “तुलयां लवेनापि न स्वर्गं नापुनर्भवम् । भगवत्सङ्गिसङ्गस्य मर्त्यानां
 किमुताशिवः॥” (து ல யா ம லவேநாபி ந ஸ்வர்க்கம் நாபுநர்ப்பவம் ।
 பகவத்ஸங்கிஸங்கஸ்ய மர்த்த்யாநாம் கிமுதாஸிஷ:) என்றிறே ததிய
 வைபவ மிருப்பது.

திருச்சந்த விருத்தத்தனியன்கள் வ்யாக்யானம் முற்றிற்று.

பிள்ளைலோகம் ஜீபர் திருவடிகளே சரணம்.

பரமகாருணிகரான

பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்.

श्रीमत्कुण्डसमादाय नमो यामुनसूनवे।

यत्कटाक्षैकलक्ष्याणां सुलभः श्रीधरस्सदा॥

அவதாரிகை

ஆழ்வார் திருமழிசைப் பிரானுகுரார் க்ருஷ்ணவதாரம் போலே யாய்த்தப்பிறந்தபடியும் வளர்ந்தபடியும்;- யதுகுலத்திலே பிறந்து கோபகுலத்திலே வளர்ந்தாப்போலே, ருஷிபுத்ரராய்ப் பிறந்து தாழ்ந்தகுலத்திலேயாய்த்து வளர்ந்தது. க்ருஷ்ணனாய் யதுகுலத்திலே பிறந்தாப்போலே அங்கே வளர்ந்தருளினானாகில் ராமாவதாரத்தோபாதியா மித்தனையென்று பார்த்தருளி, இடையரும் இடைச்சிகளும் பசுக்களும், "நம் மிலே யொருத்தன்" என்னுற்படி தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகவாய்த்து கோபஸஜாதியனாய்வளர்ந்தருளிற்று; அப்படியே ஆழ்வாரும் பகவத்பிராயத்தாலே தாழ்ந்தார்க்கு முகம் கொடுக்கைக்காகத் தாழ்ந்தகுலத்திலே வளர்ந்தருளினாய்த்து

இவ்வாழ்வார்க்கு ஸர்வேச்வரன் நிர்ஹேதுகமாக *மயர்வற மதி நலமருளி, தன்னுடைய திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையும், ததாச்சரமான ஜ்ஞானசுத்தபாதி கல்பாணகுணங்களையும், உபயத்துக்கும் ப்ரகாஸகமான திவ்யமங்கள விக்ரஹத்தையும், அதுக்கலங்காரமான கிரீடாதி பூஷணவர்க்கத்தையும், அத்தோடு விகல்பிக்கலாம்படியான ஸங்கசகராதி திவ்யாயுதங்களையும், இதடங்கக் காட்டிலெரிந்த நிலவாகாமே அதுபவிக்கிற லக்ஷ்மீப்ரப்ருதிமஹிஃஸிவர்க்கத்தையும், அச்சேர்த்தியே தக்களுக்கு தாரகாதிகளாகவுடையாரான பரிஜநவர்க்கத்தையும், இப்போகத்துக்கு வர்த்தகமான பாமபதத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்துப் ப்ரக்ருதி புருஷாத்மகமான ஜீலாவிபூதியினுடைய ஸ்ருஷ்டி ஸதிதி

ஸம்ஹாரர்களை லீலைபாகவுடையனாயிருக்கிறபடியையும் காட்டிக் கொடுத்த, இப்படியி உபயனிபூதி நாதனான எம்பெருமான் தன்பெருமையைக் காட்டிக்கொடுக்கையாலே பகவதனுபவைகபோகாய், 4. “नोप जनं सराजिदं शरीरम्” (கோபஜகம் ஸ்மரந்நிதம் ஸாரீரம்) என்கிறபடியே ஸம்ஸாரதோஷத்தை உருஸந்திக்க இடமில்லாதபடி. ஈச்வரன் தம்மை அறுபனிக்கையாலே மார்க்கண்டேயாதிகளைப் போலே சிரகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே யெழுந்தருளியிருந்தவிவர், “ப்ராப்தமுமாய் ஸுலபமுமான இவ்விஷயத்தை ஸம்ஸாரிகளிழக்கைக்கு ஹேதுவென்?” என்று அவர்கள் பக்கலிலே கண்டவைத்தார்.

தாம் பகவத் விஷயத்தில் ப்ரவணாயிருக்கிறப்போலே ரஜஸ் தம்ஸ்ஸுக்களாலே பிறந்த அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களாலே 5. “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं” (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) என்றும், 6. “युगकोटिसहस्राणि विष्णुमाराध्य पद्मभूः। पुनस्तैलोक्यधातु-त्वं प्राप्तवानिति शुश्रुमः॥ (யுககோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணு மாராத்ய பத்மபூ: | புநஸ்த்ஸைலோக்யதாதுத்வம் ப்ராப்தவானிதி ஸுச்ரும:) என்றும், 7. “वेदा मे मरमं चक्षुर्वेदा मे परमं धनं” (வேதா மே பரமம் சக்ஷுர் வேதா மே பரமம் தநம்) என்றும், 8. “महा-देवस्सर्वमेधे महात्मा” (மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா) என்றும் ந்ருபாதகாதிகளாலும் க்ஷேத்ராஜ்ஞதயா ஸம்ப்ராதிபந்ந ரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகள் பக்கலிலே, 9. “एक एव रुद्रः” (ஏக ஏவ ருத்ர:) 10. “हिरण्यगर्भः समवर्तताग्रे” (ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே) என்று இத்தயாதிப்ரஸம்ஸா வாக்யங்களாலும் தாமஸ புராணங்களாலும் பாத்வ புத்தியைப்பண்ணி, சேதநர் பகவத்விமுகராய் அநர்த்தப்படுகிற படியைக்கண்டு பரானர்த்தம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே நிர்ந்தேஷ ப்ரமாணங்களாலும் ஸம்யக்ந்யாயங்களாலும் ப்ரஹ்மகுத்ருஷ்டி நிரஸநபூர்வகமாக பகவத் பாத்வத்தை உபதேசித்தவிடத்திலும் அவர்கள் அபிமுகேரியாமையாலே,

நாம் இவர்களைப் போலன்றியே “ஜகத்காரணபூதனாய் பரமபத நிலயனான ஸர்வேச்வரனே ப்ராப்யன்” என்று அவன் ப்ராஸாதத்தாலே அறியப்பெற்றேம்; இனி இவனை ஆச்ரயிக்குமிடத்தில் பரவ்யூஹங்கள் தேஸுஹிப்ரக்ருஷ்டத்வத்தாலே அஸ்மதாதிகளுக்கு ஆச்ரயணீயமாக

மாட்டாது; அவதாரங்கள் காலவிபாக்குஷ்டதையாலே ஆசிரயனீயம்
 களாகமாட்டாது; இரண்டுக்கும் தூரஸ்த்தரான பாக்யஹிநர்க்கும்
 இழக்கவேண்டாதபடி அர்ச்சகபராதிகளாய் ஸர்வாபராதஸஹனாய்
 ஸர்வாபேஷிதப்ரதனாய் அவதரித்த அர்ச்சகாவதாரத்தின் நீர்மையை
 அறுவந்தித்து ஆகிஞ்சந்யத்தை அதிகாரமாக்கி ப்ரபத்தியை அதிகாரி
 விநியோகணமாகி, பகவத்க்ருபையே நிரபேஷேஷாபாயமென்று அத்த்ய
 லவலிதது அவனையாச்சரியிதது அவன் க்ருபபண்ணி முகங்காட்ட
 இவ்விஷயத்தை லபிக்கப்பெற்றேனென்று தமக்குப்பிறந்த லாபத்தைச்
 சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

1. பூநிலாயவைந்துமாய்ப் புனற்கணின்ற நான்குமாய்த்
 த்நிலாயமுன்றுமாய்ச்சிறந்த காலிரண்டுமாய்
 மீநிலாயதோன்றுமாகி வேறுவேறுதன்மையாய்
 நீநிலாயவண்ண நீநீனையார் நீனைக்கவல்லோ

புருஷரை:—பூநிலாயவைந்துமாய்ப் பூமியிலே உள்ள ஸப்தாதி
 குணங்களைந்துமாய், புனல்கண்ணின்ற நான்குமாய்-ஜலத்திலே உள்ள
 ஸப்தஸ்பர்ஸ ரூபாஸங்களுமாய், தீ நிலாய முன்றுமாய்-தேஜஸ்விலே
 உள்ள ஸப்த ஸ்பர்ஸரூபங்களுமாய், சிறந்த காலிரண்டுமாய்-பலிஷ்ட
 டமான வாயுவினிலே உள்ள ஸப்தஸ்பர்ஸங்களாய், மீநிலாயதோன்றுமாகி-
 ஆகாயத்திலுள்ள ஸப்தகுணமொன்றுமாய், வேறுவேறு தன்மையாய்-
 பாஸ்பரவிலக்ஷணமான தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மாவாய்,
 நீநிலாயவண்ணம்-நீ கார்யகாரணப்பொருள்களிலே உள்ள விதத்தை,
 ஞானநீனைக்கவல்லோ-நீனைக்கவல்லார் ஆர்?

அவ:— முதற்பாட்டு. 11. “भूतेश्वरे” (பூதேப்யோண்டம்)
 என்கிறபடியே. அண்டகாரணமாய் ஸகுணமான ப்ருதிவ்யாதி
 பூதபஞ்சகைக்கு அந்தராத்மாவாய் நிற்கிற நீயே ஜகத்துக்கு உபா
 தாகாரணம். இவ்வர்த்தம் வேதாந்தப்ரமேயம் கைப்படாத பாஹ்ய
 குத்ருஷ்டிகளால் நீனைக்கவொண்ணாதென்கிறார்.

வ்யா:— (பூநிலாயவைந்துமாய்) பூமியிலே வர்த்திக்கிற ஸப்தாதி
 குணங்களைந்துமாய். 12. “गणवती पृथिवी” (கந்தவதீ ப்ருதிவீ)

13. “तस्या गन्धो गुणो मतः” (நஸ்யா கந்தா குணோ மத:) எ ன் னு ப்நுகிஷித்வா ம கந்தமாயிருக்க, ஸப்தாதிகளைந்தம் அகக்குக்குணமாகச் சொல்லுவானென்னென்னில், 14. “शब्दादिभिर्गुणैर्ब्रह्मन् संयुतान्युक्तोत्तरैः” (ஸப்தாதீபிர்க்குணைப் ப்ரஹ்மந் ஸம்யுதாந்யுத்தரோத்தரை:) என்கிறபடியே காரணகுணாவ்ருத்தியாலே ஸப்தஸ்பர்ஸரூப ரஸகந்தங்களையும் கூட்டிச் சொல்லுகிறது. (புனற்கணிசுற நான்குமாய்) அப்பிலேவர்த்திக்கிற ஸப்தஸ்பர்ஸரூப ரஸங்களுமாய். 15. “संभवन्ति ततोऽस्मांसि रभाधाराणि तानि तु” (ஸம்பவந்தி ததோம் பாம்ஸி ரஸாதாராணி தானி து) என்கிற படியே ததகுணம் ரஸமாயிருக்க, அதிலும் காரணகுணாவ்ருத்தியாலே ஸப்தஸ்பர்ஸரூபங்களுமையும் கூட்டிச் சொல்லுகிறது. (தீதிலாய முன்றுமாய்) 16. “ज्योतिरुत्पद्यते वायोस्तद्रूपं गुण उच्यते” (ஜ்யோதிருத்தப்யதே வாயோஸ் தத் ரூபம் குண உச்ச்யதே) என்கிற படியே அக்திகுணமான ரூபத்தோடே ஸப்தஸ்பர்ஸங்களைக் கூட்டி ‘முன்றுமாய்’ என்கிறது.

(சிறந்த காலிரண்டுமாய்) ஸ்வஸஞ்சாரத்தாலே சேதநர்க்கு ஆதாரமான பலத்தையுடைய வாயுவினுடைய குணமிரண்டுமாய். 17. “चलवान् भगवान् वायुस्तस्य स्पर्शो गुणो मतः” (பலவாந் பகவாந் வாயுஸ்தஸ்ய ஸ்பர்ஸோ குணோ மத:) என்கிறபடியே வாயுகுணமான ஸ்பர்ஸத்தோடே ஆகாசகுணமான ஸப்தத்தையுந் கூட்டிச் சொல்லுகிறது. (மீதிலாயதொன்றுமாகி) மீதிலே வர்த்திக்கிற ஸப்தகுணமொன்றுமாய். 18. “आकाशं शब्दलक्षणं” (ஆகாசம் சப்தலக்ஷணம்) என்கிறபடியே ஆகாசகுணமொன்றையும் சொல்லுகிறது. உத்தமான பூதபஞ்சகங்களுக்குக் காரணமான வேற்றத்தாலும் ஸ்வவ்யதிரித்தங்களுக்கு அவகாசப்ரதானம் பண்ணுமெற்றத்தாலும் “மீது” என்று ஆகாசத்தைச்சொல்லுகிறது. அண்டகாரணம் ப்ரு

அரு:—முதற்பாட்டு. காரணகுணாவ்ருத்தியாவது—பூமிக்கும் பரம்பரயா மற்றநாலு பூதங்களும் காரணமாகையாலே அந்த நாலு பூதங்களுடைய குணங்களும் கார்யமான பூமியிலே வர்த்திக்கு மென்றபடி.

† (பா) குணபூதங்களுக்கு

திவ்ய திகளாயிருக்க ஸப்த திருணங்களோடே ஈச்வரனை ஸமாநாதிகரித்தது - ப்ருதிவ்ய திகளோபாதி தத்குணங்களும் ஸ்வாதீநமாயிருக்கையாலே, ப்ருதிவ்ய திகளாடு ஸாமாநாதிகரணயம் ஸரீராத்மபாவ ஸப்பந்த சிபந்தம்; குணங்களோடு ஸாமாநாதிகரணயம் அவற்றினுடைய ஸத்தா திகள் ஸ்வாதீநமாயிருக்கையாலே, அண்டத்தக்கு மஹத்தஹங்கரங்களும் காரணமாயிருக்க பூதங்களைந்தையுஞ் சொல்லுவதென்னெனினில்: 19. "तस्यादा एदसादात्मन आकाशः संभूतः" (தஸ்மாத்வா ஏதஸ்மாதாத்மந ஆகாஸ்ஸஸம்பூத:) என்கிற ச்ருதிச்சரையையாலே யருமிச்செய்கிறார். 11. "भूतेभ्योऽण्ड" (பூதேப்யோண்டம்) என்று ருவழிகள் சொல்லுகிறது பஞ்சீகரணத்தாலே; ஸுசுஷ்மசித்சித் விசிஷ்ட ப்ரஹ்மீகாரணமாகையாலே அசிதந்தர்ப்பூதமான புருஷ ஸமஷ்டியையும் நினைக்கிறது. இவ்வளவாக ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டி சொல்லிற்றுய்த்.

(வேறுவேறு தன்மையாய்) அண்டந்தர்வர்த்திகளாய் ஒன்றுக்கொன்று விலக்ஷணமான தேவாதிபதார்த்தங்களுக்கும் ஆத்மாவாய்; ஆத்மக்குளுடைய ஸ்வரூபம் ஏகரூபமாயிருக்க "வேறு வேறு" என்கிறது கர்மத்தால்வந்த தேவாத்யுபாதி பேதங்களைப்பற்ற. (நீநிலைய வண்ணம்) சித்சிச்சரிபான நீ கார்ய காரணவர்க்கத்திலே நிற்கிற ப்ரகாரம், அதாகிறது அசித்தமான பரிணாமமென்ன, சேதநாதமான அஞ்ஞானதுக்காதிகளென்ன, இவை உன்பக்கல் ஸப்ஸிபாத, படிநிற்கை. (கண்ண) சித்சித்விசிஷ்டனாய்க் கொண்டு ஜகதுபாதந காரணமான உண்ண. (ஆர் நினைக்கவல்லர்) நினைக்கவல்லாரர்? பா மானுக்கள் உபாதநகாரணமென்னும் வைசேஷிகர் நினைக்கவோ? ப்ரதானமே உபாதநகாரணம், சித்சித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே ஜகந்நிர்வாஹ மென்னுடைய வர்க்கம் நினைக்கவோ? நிமித்தோபாதநங்களுக்கு பேதஞ் சொல்லும் ஸ்வர்க்கினைக்கவோ? சித்சிதிச்வாதத்வத்யங்களும் ப்ரஹ்ம பரிணாமமென்னும் பேதாபேதிகள் நினைக்கவோ? நிர்விசேஷவஸ்து வ்யதிரித்தங்கள் அபாமார்த்தமென்னும் மாயாவாதிகள் நினைக்கவோ? வேதாந்தப்ரமேயம் கைப்பட்டாரொழிய ஆர் நினைக்கவல்லர் என்கிறார்.

2. ஆறுமாறுமாறுமா யோரைந்து மைந்துமைந்துமாய்
 ஏறுசீரிரண்டு முன்று மேழுமாறு மெட்டுமாய்
 வேறுவேறு ஞானமாகி மெய்யிடுஞாடு போய்யுமாய்
 ஊடுறோசையா யவைந்து மாயவாயமாயனே.

பதவுரை:—ஆறும்-அத்பயனம் முதலிய ஆறுகர்மங்களும், ஆறும்-
 அக்கருமங்களை அறுஷ்டிக்கத்தக்க வஸந்தா திகளான ஆறுகாலங்
 களும், ஆறுமாய்-அறுஷ்டிக்கப்படும் ஆக்டேயாதிகளான ஆறுயாகங்களு
 மாய், ஓரைந்தும்-முக்கியமான தேவயஜ்ஞ பித்ருயஜ்ஞ பூதயஜ்ஞ மறுஷ்ய
 யஜ்ஞ ப்ராஹ்மயஜ்ஞங்களாகிற பஞ்ச மஹாயஜ்ஞங்களாய், ஐந்தும்-பஞ்
 சாஹுதி ஸ்வரூபனாய், ஐந்துமாய்-கார்ஹபத்யாஹவரீய தக்ஷிணக்நி
 களும், ஸப்பாடவஸத்பங்களாகிறவிரண்டுமாக ஐந்து அங்கிகளாய்,
 ஏறு-அதிஸூயித்திருக்கிற, சீர்-ஸம்பந்தையுடைய, இரண்டும்-ஜ்ஞாந
 வைராக்யங்களாகிற இரண்டுமாய், முன்றும்-உபாஸநாத்மகஜ்ஞாநபல
 மான ஐஸ்வர்ய கைவல்ய பகவத்ப்ராப்திகளாகிற மூன்றுமாய்; அன்
 றிக்கே - ஜ்ஞாநவைராக்ய ஸாத்யமான பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்தி
 களாகிற மூன்றுமாய், ஏழும்- (பக்திஸாதனமான) விவேகாதிகள்
 ஏழுமாய், ஆறும்-ஜ்ஞாநஸூத்த்யாதிகளாகிற குணங்கள் ஆறுமாய்,
 எட்டுமாய்-ஜீவனிடமுள்ள அபஹதபாபம்மத்வம் முதலிய குணங்கள்
 எட்டுமாய், வேறுவேறு ஞானமாய்-ப்ராஹ்மயகுத்ருஷ்டிகளென்ன, ப்ராஹ்
 மாகமங்களென்ன, இவற்றை நடத்திச்செல்பவனாய், மெய்யிடுஞாடு-
 முமுக்ஷுக்களுக்கு மெய்யனாகையோடே, போய்யனாய்-ப்ரயோஜநநாந்
 தாபாரானக்ஷுத்ரர்களுக்கு ப்ரயோஜநங்களைக் கொடுத்துத் தான்
 அகலவிருக்கையாலே அஸத்கல்பனாய், ஊடுறோடு-ஸ்பர்ஸத்தோடே
 கூடின, ஓசையாய்-ஸூப்தா திவிஷயங்களாகிற ஐந்துமாகி, ஆயமாயனே-
 இடையனாய் அவதரித்தவாச்சார்ய பூதனே!

அவ:—இரண்டாம் பாட்டு. 20. “सह यज्ञैः प्रजाः सृष्टा” (ஸஹ
 யஜ்ஞை: ப்ராஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா) என்கிறபடியே காரணபூதனான உன்
 னாலே ஸ்ருஷ்டமான சேதநர்க்குக் கர்மயோகம் முதலாக பரமபக்திப்
 பந்தமான பகவதஸமாராதநத்துக்கும் ஸூபாச்சர்யமாகைக்கும் அந்தப்
 பரமபக்தியுத்தர்க்கு ஸர்வவித போக்யமாகைக்குமாய் க்ருஷ்ணனாய்
 வந்து ரக்ஷிக்கும் உன்னுடைய நீர்மையை *பார் நீனைக்கவல்லரென்கிறார்.
 (ஸத்தாதிகள்) குணங்களுடைய ஸத்தாதிப்ரவ்ருத்திகள். (1)

ம்மாய்:—(ஆறமர.மமர.மமாய்) அத்யயநாதி வட்கர்மங்களுந், அத்யயநத்தால் ஜ்ஞாதவ்யமான கர்மாறுஷ்ட்டாரதத்துக்கு யோக்யமான வஸந்தாதிருதுக்களாய், அறுஷ்ட்டேயமான ஜக்நேயாதி வட்யாநங்களுந். இஹ ஸர்வகர்மங்களுக்கு முபலக்ஷணம். இவை ஆறெம்ம இவற்றோடே ஈசுவரனைஸமாநாதிகரித்துச்சொல்லுகிறது அத்யயநாதிகளிலே, 21. “ददामि बुद्धियोगं तं” (ததாமி புத்தியோகந்தம்) என்ஹிபடியே சேதகரை மூட்டி யும் அவற்றுக்கேகார்தவகளான காலங்களுக்கு தீர்வாறுகளாயும், அறுஷ்ட்டேய கர்மங்களுக்கு ஆராத்யனாய் மிருக்கையாலே ஸமாநாதிகரித்துச்சொல்லுகிறது. (ஒரைந்தமைந்தமாய்) கீழ்ச்சொன்ன கர்மத்துக்கு அதிகாரஸம்பத்திக்குடலாய் ப்ரதாரமான பஞ்சமஹாயஜ்ஞத்துக்கும் பஞ்சாஹுதிக்கும் ஆராத்யனாய் பஞ்சாக்கிக்கும் அந்தராத்மாவாயிருக்குமவன். பஞ்சமஹாயஜ்ஞமாகிறது. “தேவயஜ்ஞ: பித்ருயஜ்ஞோ பூதயஜ்ஞோ மனுஷ்யயஜ்ஞோ ப்ராஹ்மயஜ்ஞ:” எனவிறவை. பஞ்சாஹுதிக்களாவன—கார்ஹபத்யாஹவநீய தக்ஷிணாக்கிலும் ஸப்பாவஸத்யங்களும்.

(ஏறமரிரண்டு) 22. “यज्ञेन पापमपनुदति” (தர்மேண பாபமபநுததி) என்னுபடியே கிஹிதகர்மாறுஷ்ட்டாரததாலே மோக்ஷவிரோதி பாபம் போனால் இவன் பக்களிலே பிறக்கும் உபாஸநரூப பகவதஜ்ஞானமும் தத்கார்பமான இதரவிஷய வைராக்யமுமென்கிற இரண்டு குணமும். *மார்பால் மனஞ்சுழிப்ப மங்கையர்தோள் கைகினைகையும். (மூன்றம்) உபாஸநபலமான ஐச்வரிய கைவல்ய பகவத்ப்ராப்திகள். அன்றிக்கே, ஜ்ஞானவைராக்ய ஸாத்யமான பாபத்தி பாஜ்ஞான பாபபத்திகள் மூன்றம். (ஏழாம்) உத்தமான கர்மயோகாதி பாபத்தி பர்யந்தமான அளவுகளைப் பிறப்பிக்கக்கடவ மனோரைம்ல்யத்தக்கடியான விவேகாதி ஸப்தகமும். அதாகிறது— 23. “विवेकविमोक्षाभ्यासक्रियाकल्याणानवसादानुष्ठानं” (விவேகவிமோகாப்பாஸ க்ரியாகல்பாணா நவாஸாநாநுத்தர்ஷங்கள்) அதாகிறது மனோரைம்ல்ய ஹேதவான விவேகாதி நியம ஸப்தக யுக்தமாய், க்ரியாஸப்தவாச்யமான கிஹிதகர்மாறுஷ்ட்டாரததாலே உபாஸநகிஷ்பத்திவைச் சொல்லுகிறது. (ஆறம்) உத்தபத்தி வர்த்த (ஐ) மோய் ஸ்வயம் ப்ராப்பமானஜ்ஞான பகைச்வர்பவீர்ய ஸக்தி தேஜஸ்ஸுக்களாயும். (எட்டுமாய்) * அபஹதபாபம்வாதி

குறையுடையமுமாய். 24. "स्वेन रूपेणाभिनिष्यद्यते" (ஸ்வேனரூபேண பிநிஷ்பத்யதே) என்கிறபடியே இது ப்ரஃப்யந்தர்க்கதமிறே.

(வேறுவேறு ஞானமாகி) நிர்மலாந்த: காரணரல்லாத பாக்ய ஹீநர்க்கும் பாஹ்யகுத்ருஷ்டி ஸம்ருதிகளுக்கும் ப்ரவர்த்தகனாய், (மெய்யிடுகு பொய்யுமாய்) கீழ்ச்சொன்ன முமுக்ஷுக்களுக்கு மெய்யனாய், ப்ரயோஜநாத்ரபராரிணக்ஷுத்ரர்க்கு ப்ரயோஜநங்களைக் கொடுத்து, தான் அகலநிற்கையாலே பொய்யனாய். (ஊடுறோடோசையாயவைந்துமாய்) பரமபந்தி யுத்தராயிருப்பார்க்கு ஸர்வவித போக்யமுமானவன். "ஊடுறோடோசை" என்று ஸுப்தாதிகளைந்துக்கும் உபலக்ஷணம் † "உண்ணுஞ்சோறு பருகுநீர்" § "சேலைய கண்ணியரும் பெருஞ்செல்வமும்" என்னக்கடவதிறே. (ஆயமாயினே) கோபஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்த ஆச்சர்யபூதனே. அதாவது தான் நின்ற நிலையிலே நின்று ஆச்சரிதர்க்கு உபகரிக்கையன்றிக்கே, திவ்ய மங்கள விக்ரஹத்தை ஸம்ஸாரிஸஜாதீயமாக்கி வந்தவதரித்து உபாஸகர்க்கு ஸு-பாச்சர்யமாய், விரித்தோபாய பரிக்ரஹம் பண்ணினார்க்கு விஷயாந்தரங்களில் நின்றும் மீட்டுத்தானே போக்யமுமாய், *காணவாராயென்றென்று கண்ணும் வாயும் துவாரந்திருக்கும் பரபந்தியுத்தர்க்கு ஸர்வவித போக்யமுமானவனென்கை. அவதாரந்தான் *ஸாது பரித்ராணத்துக்கும் *தர்மஸம்ஸ்தாபனத்துக்குமாகவிறே.

3. ஐந்துமைந்துமைந்து மாகியல்லவற்றளாயுமாய்
ஐந்துமுன்றுமொன்றமாகி நின்றவாழிதேவனே!
ஐந்துமைந்துமைந்துமாகி யந்தரத்தனைந்துநின்
றைந்துமைந்துமாய நின்னையாவர்காணவல்லரே.

பதவுரை:—ஐந்தும்-ஆகாஸாதிபூதங்களைந்தும், ஐந்தும்-ஜ்ஞானேந்தரியங்களைந்தும், ஐந்தும் ஆகி-கர்மேந்தரியங்களைந்தும் ஆகி, ஐந்தும்-தர்மாத்ரைகளைந்தும், முன்றும்-ப்ரக்ருதிமஹதஹங்காரங்களாகிற முன்றும், ஒன்றும்-ஆகி-மநஸ்ஸும் ஆகி, அல்லவற்றளாயுமாய்-முன்சொன்ன அசேதநமில்லாத சேதநனுக்கும் அந்தர்யாமியாய்; நின்ற-ப்ரளயத்திலேநின்ற, ஆதி-காரணபூதனான, தேவனே-ஸிவஸீலனே! ஐந்தும்-

† திருவாய் (6-7-1) § திருவாய் (5-1-8)

அப்ராக்குத பஞ்சஸுத்திஹந்தும், ஸ்ரீத்ரும்-ஜ்ஞானேந்தரியங்களைந்துக்
 கும், ஸ்ரீத்ருமாய்-கர்மேந்தரியங்களைந்துக்கும் கர்வாஹகனாய், அந்தாத்து-
 பரமஸ்வியாமமான பரமபதத்திலே, அணைந்து-பொருங்கி, நின்று-சின்று
 ஸ்ரீத்ரும்-ஸப்தா திபேரங்களைந்தும், ஸ்ரீத்ரும் ஆய-போகஸ்தானமென்ன,
 போகோபகரணமென்ன, *வயகுத்தத்தமாரும் முனிவருமென்ன,
 முத்தரென்ன ஆக ஸ்ரீத்ருகோடியுமாய் நின்ற, நிண்ணை-உண்ணை, யாவர்-
 ஷர், காணாவல்லரே-அறிகைக்கு ஸமர்த்தர்;

அவை:—முன்றும் பாட்டு. முதற்பாட்டிற் சொன்ன ஜகத்கார
 ணத்தவ ப்ரயுக்தமான லீலாவிபூதியோகமென்ன, இரண்டாம் பாட்டிற்
 சொன்ன உபாயத்துக்கு (௩)பலமான நித்யவிபூதியோகமென்ன
 ஆக இந்த உபயவிபூதியோகத்தை கர்ஹேதுகக்ருபயாலே தேவரீர்
 காட்ட வருத்தமற நான் கண்டரப்போலே வேறு ஸ்வஸாமர்த்த்யத்தால்
 காணவல்லரில்லைபென்கிறார்.

வ்யா:— (ஸ்ரீதுமைந்தமைந்தமாயி) ஆகாசாதி பூதங்களைந்தும்,
 ச்ரோத்ராதி ஜ்ஞானேந்தரியங்களைந்தும், வாகாதி கர்மேந்தரியங்க
 ளைந்துமாகி. (ஸ்ரீதுமன்றும்) ஆகாசாதிபூதங்களைந்துக்கும் காரண
 மான தர்மந்நாளைந்தும், ஒன்றுக்கொன்று காரணமான அஹம்
 காரமென்ன, மஹானென்ன, ஸைக்ஷம் மூலப்ராஞ்ருதியென்ன இவை
 மூன்றும். (ஒன்றாயி) 25. “मन एव” (மன ஏவ) எங்கிறபடியே
 உத்தமான ஸகல பதார்த்தங்களும் பந்த்ஹேதுவாகைக்கும் மோக்ஷ
 ஹேதுவாகைக்கும் ஹேதுவான மனஸ்ஸுமாய். (அல்லவற்றளாயு
 மாய்) இப்படி சதுர்விம்ஸதியாக விபத்தமான ப்ராஞ்ருதியிலே ஸம்
 ஸ்ருஷ்டரான ஜீவாத்மாக்களுக்கு அந்தர்பாயியாய். (அல்லவற்றள்)
 அசித்த்வய்ருத்தரான சேதர்பக்கலிலே. (நின்றவாதி தேவனே.)
 ஸ்தூலசித்தசித்திவிஷ்டனாய் நின்றரப்போலே, இவை அழிந்தகாலத்தி
 லும் ஸைக்ஷம் சித்தசித்திவிஷ்டனாய்க் கொண்டு நின்ற காரணபூத
 னானவனே. (ஸ்ரீதுமைந்தமைந்தமாயி) இதுக்குக்கீழே லீலாவிபூதி
 யோகத்தைக் காட்டித்தந்தபடியைச் சொன்னாய், மேல் திவ்யமங்
 களவிக்காஹத்தையும் நித்யவிபூதியோகத்தையும் காட்டித்தந்தபடியைச்
 சொல்லுகிறார். அப்ராக்குதமாய் பஞ்சஸுத்தி மயமான திவ்யவிக்கா
 ஹத்தையும், ததாச்சயமான ஜ்ஞானேந்தரியங்களைந்தும் கர்மேந்தரி

யங்களைத் தடுக்கின்ற இவற்றைக்கு நிர்வாஹனாய். இத்தால் திவ்ய ஸித்ராஹபேதங்களுக்கொல்லிற்று.

(அந்தரத்தணைத்துநின்று ஐந்துமைந்துமாய) ஸப்தாதிபோக் யங்களைந்தும், போக(போ)ஸ்தாநமென்ன, போகோபகரணமென்ன “வைகுந்தத்தமரனும் முனிவரும்” என்ற இரண்டுக்கொடியும், முத்தரும் என்ற அஞ்சுக்கொடியுமாய். (அந்தரத் தணைத்துநின்று) பரம வ்யோம என்றும், பரமாகாசம் என்றும் ச்ருதிப்ரஸித்தமான பரம பதத்திலே பொருந்தி நின்று. இப்படி உபயனிபூதி யுத்தனான (நிண்ணையா வர் காணவல்லரே) ஸ்வஸாமர்த்தபத்தால் காணவல்லாரார்? மதுஷ்யரிற்காட்டில் ஜ்ஞாநாதிகரென்னு தேவர்கள் காணவோ? உபய பாவநாநிஷ்டரென்னு ப்ரஹ்மாதிகள் காணவோ? ப்ரஹ்மபாவநாநிஷ்டரென்னு ஸநகாதிகள் காணவோ?

4. மூன்றுமுப்பதாறினோடொரைந்து மைந்துமைந்துமாய்
மூன்றுமூர்த்தியாகி மூன்றுமூன்றுமூன்றுமூன்றுமாய்
தோன்றுசோதிமூன்றுமாய்த் துளக்கமில்லிளக்கமாய்
ஏன்றேனாலியுள்புகுந்ததேன்கொலோவெம்மீசனே.

பதவுரை:—மூன்றுமுப்பது-மூர்த்தி மூன்று ஹஸ்துகளும் (மெய் பெழுத்துக்களும்) ஆறினோடொரைந்துமைந்தும்-அச்சுக்கள் (உயிரெழுத்துக்கள்)பதினாய், ஐந்துமாய்-துஸ்ப்ருஷ்டமென்கிற ளகாரத்தை ஆதிபாகவுடைய அஞ்சக்கூரங்களமாய், மூன்றுமூர்த்தியாகி-ருப்யஜுஸ் ஸாமங்களென்னும் மூன்று வேதஸ்வரூபியாய், மூன்று மூன்று மூன்று மூன்றுமாய்-நாலுமூன்று பன்னிரண்டாய், திருத்வாதஸாக்கூரத்துக்குப் பொருளாய், மூன்று-மூன்றெழுத்துள்ள ப்ரவணத்திலே, தோன்று சோதியாய்-விளங்குகிற ஜ்யோதிர்மயனாய், (அல்லது) மூன்று-மூன்று வேதங்களிலே, தோன்று-தோன்றுகிற, சோதியாய்-ப்ரணவமாகிற சோதியெழுத்தாலே சொல்லப்படுபவனாய், துளக்கம்-சலனம், இல்-இல்லாமல், விளக்கமாய்-ஒளிக்கிடுவதான அகாரத்திற்குப் பொருளாய்,

மூன்றும் பாட்டு. (பஞ்சஸுத்தி) “परमेष्ठी पुमान् विष्णो निवृत्तः सर्व एव हि” (பரமேஷ்டீ புமான் விச்வோ நிவ்ருத்த: ஸர்வ ஏவ ஹி) என்கிறவை. (போகோபகரணம்) சத்ராசாமராதிகள்.

எம்-கூடக்கு, ஈசனே—சிறுபாதிகையத்தாவான ஸ்வாமியானவனே!, என்னு- (உண்காரியமாக) ஏறிட்டுக்கொண்டு, என் ஐவியுள்-என்மனஸ் லிலுள்ளோ, புருந்தது-புருத்த உன்னை உள்ளபடி ப்ரகாசிப்பித்தது, எங்கோலோ-என்ன நிர்மைமையோ?

அவ:-நாலாம் பாட்டு. ஜ்ஞாபகங்களான வேதங்களையும் மந்த்ர றஹஸ்யங்களையும் தேவரீருண்டாக்கி வைக்கச்செய்தேயும் அவ்வழி யாலேயறிந்து உபாலயியாதேயிருக்க, நீயேவந்து என்னுடைய ஹ்ருத யத்திலே புருத்தவிது என்ன நிர்மைமையென்றிருர்.

வ்யா:- (மூன்று முப்பதாதின்கொடாரந்த மைத்துமைந்துமாய்) ஸகல வேதங்களுக்கும்முடியான ஐம்பத்துநாலு அக்ஷரத்துக்கும் நிர் வஹகனாய். (மூன்றுமுப்பது) ககாராதி ஹகாராந்தமான ஹல்லுக்க ளான முப்பத்துமூன்று அக்ஷரமும். (ஆரீசினைகொடாரந்தமைந்தும்) அச்சுக்களான பதிலும் அக்ஷரமும். (ஐந்துமாய்) இரண்டிலும் அது பாத்மமான ளகாராதிகள் அஞ்சக்ஷரமுமாய். (மூன்று முர்த்தியாகி) வேதாத்மாவான மூன்று ரூபத்தையுமுகடையாய். அக்ஷரங்கள் ஜ்ஞாநஹேதுவாக உதவிவதஸிரமாவிறே. (மூன்று மூன்று மூன்று மூன்றுமாய்) அந் தநீ வ த தாத்பர்யமான திருத்வாதஸிர்ஷா ப்ரதி பாத்யனாய்.

(ஃதானுமசேதி மூன்றுமாய்) மூன்றிலே தோன்றுகிற சேதி யாய். 27. "ओङ्कारो भगवान् विष्णुः" (ஓங்காரோ பகவான் விஷ்ணு:) என்கிறபடியே அக்ஷரத்ரயாத்மகமான ப்ரணவ ப்ரதிபாத்யனாய், (துளக்கமில் விளக்கமாய்) ஸகலவேதகாரணமான ப்ரணவந்தனக்குங் காரணமாய். தனக்கொரு காரணமில்லாமையாலே சந்நம்னத்திகே யிருக்கிற அகாஸப்பதவாச்யனாய். (ஏன்றெனையுள் புருந்த தென் கொலோ) இவ்வழியாலே நானறிந்து உபாலிக்கைக்கு விஷய பூத னாகையனத்திகே, நீயே என்கார்பத்தை உனக்கு ப(ஈ)ரமாக ஏறிட் டுக்கொண்டு என மநஸலிலே புருத்த என்னை உள்ளபடி ப்ரகாசிப் பித்தவிது என்ன நிர்மை? (எம்மீசனே) ப்ரகாசிப்பித்த ப்ரகாரமென் னென்னில்; நீ சேஷியாய், நான் சேஷபூதனாயிருக்கிற இம்முறைபை உணர்த்தினுமென்னுதல். இப்படி எனக்கு ப்ரகாசிப்பிக்கும்படி இழவு பேறுகள் தன்னதாம்படி ஸம்பந்தத்தையுடையவென்னுதல்.

5. நின்றியுக்கு மோன்றலா வருக்கடோறுமாலியாய்
ஒன்றியுள்கலந்துநின்ற நின்னதன்மையின்னதேன்று
என்றும் யார்க்கு டெண்ணிறந்தலாதியாய் நின்னுந்தியாய்
அன்றுநான்முகன்பயந்த வாதிதேவனல்லையே.

பதவுரை:—நின்று-ஸ்தாவரமாய், இயங்கும்-ஜங்கமமாய், ஒன்றலா-
ஒன்றுக்குமுதலாகதாயிருக்கிற (அன்றிகே) ஒன்றலா-எகவித
மன்றியிலேயிருக்கிற, உருக்கடோறும்-சரீரங்கள் தோறும், ஆலியாய்-
ஆத்மாவாய், ஒன்றி-பொருந்தி, உள்கலந்து-பரிஸமாப்பவர்த்திக்கிற,
நின்ன-உன்னுடைய, தன்மை-ஸ்வபாவம், இன்னதேன்று-இப்படிப்
பட்டதென்று என்றும்-காலதரயத்திலும், யார்க்கும்-எப்படிப்பட்ட
ஜ்ஞாநிகளுக்கும், எண்ணிறந்த-நினைக்கவொண்ணாமலிருக்கிற, ஆதி-
யாய்-பரமீதிவ்யவஹாரங்களிலே பரதானுனவனே, (நீ) அன்று-பர
ளயகாலத்திலே, நான்முகன்-சதுர்முகனை, பயந்த-பெற்ற, ஆதி-ஜக
தேக காரணான ஆதிதேவனே, தேவனல்லையே-ஸீலாஸ்ஸனன்றோ?
“நினை யாவர் காணவல்லரே” என்று அறுஷங்கித்துக்கொள்வது.

அவ்:—ஐந்தாம் பாட்டு. நம்மை உள்ளபடி அறிவிக்கவற்றான
வேதங்களும் மந்திரஹஸ்யங்களுமுண்டாயி நக்க, “யாவர் காணவல்
லரே” என்பானென்னென்னில்; அந்தர்யாமித்வத்தாலும் ஜகதேககார
ணத்வத்தாலும் ஸகலதாரானயிருக்கிற ஸ்வபாவத்தைத் திரளவறியு
மித்தனைபொழிய, தேவரீர் காட்ட நான் கண்டாப்போலே ஏவம்
விதனென்று ஒருவர்க்குமறியவொண்ணாதென்கிறார்.

வ்யா:—(நின்றுயக்குமோன்றலா வருக்கள்தோறும்) ஸ்தாவர
ஜங்கமாத்மமாய், தந்தாமுடைய உஜ்ஜீவந பரதாரங்களில் ஒன்றுக்கு
முறுப்பன்றிக்கேயிருக்கிற ஸகல ஸரீரங்கள்தோறும், ஒருபடிப்பட்டி-
ராத ஸரீரங்களென்றுமாம். (ஆலியாயொன்றியுள் கலந்துநின்ற)

நாலாம்பாட்டு. அகாரம் முதலானவைக்கு அச்சுசென்று பெயர்.
(வேதாத்மாவான) வேதசரீரமான. மூன்று ரூபமாவது-கீழ் “ஹல்”
என்றும் “அச்சு” என்றும், இரண்டுமன்றியிலேயிருக்கிற ளகாராதியு
மாகிற மூன்று ரூபத்தையுமென்றபடி. அக்ஷரங்கள் வேதசரீரமாக
வேண்டுவனென்னென்னவருளிச் செய்கிறார் (அக்ஷரங்களித்யாதி.)

ஆம்மாவாய், எதிர்த்தலையில் ஹையகையைப் பாராதே பொருந்தி, ஸமாப்பயபுகூந்து, ஏகதர்வ்யமென்னும்படி கஸ்தாநிந்தித. (நின்ன தன்மை) உன்னுடைய ஸ்வபாவம். ஆதிக்ரஹ தத்கததோஷங் கள் தட்டாதே இருக்கையும் விபுவான தான் இவற்றிலே ஸமாப் பவ்யாபிக்கையுமாகித இவ்வாச்சர்யம். (இன்னதென்று) ஏவம்வித மென்று. த்ருஷ்டாந்த முகத்தாலே உபபந்நமென்று.

(என்றும் யார்க்கும்) வர்த்தமானகாலத்தோடு பவிஷ்யத்தகாலத் தோடு வாகியற அதிஸூயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும். (எண் ணிறந்த) மனோரதத்துக்கும் அவ்வருகாய் நின்ற. (ஆதியாய்) ப்ரதிதி வ்யவஹாரங்களிலே வந்தால் ப்ரதானனுவனே. ஸாக்ஷாத்கரித் தும்போது, § “நிந்திந்ததெல்லாம் நெடுமரல்” என்கிறபடியே ஷிஸூய்யமான தேவரீர் ப்ரதானராய் சேதநாசேதநங்கள் விசேஷண மாத்ரமாயிருக்கையும்,வ்யவஹாரத்தில் வந்தால், 28 “वचसां वाच्यमुक्तम्” (வசஸாம் வாச்ய முத்தமம்) என்கிறபடியே ஸுப்தவாச்சங்களில் ப்ரதா நனாய் நிந்தையும். (கின்னுத்தவாயனறு நான்முகன பயந்த வாதி தேவனல்லையே) இது கிடக்க, ஜகதேககாரணனாய் நிற்கிறதில்தான் ஒரு வர்க்குமறிய நிலமே. *ஒன்றுத்தேயில்படியே தேவாதி ஸகல பதார்த தங்களுந் அழிந்து கிடந்தவன்று உன்னுடைய திருநாபிகமலத்திலே 29 “यि ब्रह्माणं विदधाति पूर्वं” (யோப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) என்கிறபடியே ப்ரஹ்மானவ ஸ்ருஷ்டித்த ஜகதேககாரணனல்லையோ? திருநாபிகமலோத்பத்தியைப் பார்த்தால் ப்ராக்ருதமென்னவொண் னாது; சேஷஜ்ஞான ப்ரஹ்மாவுக்கு † உத்பாதகமாகையாலே அப் ப்ராக்ருதமென்னவொண்ணாது. இவ்வாச்சர்யத்தை ஏவம்விதமென்று கர்மவச்சராய் பரிமிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளறியவே.

அஞ்சாம்பாட்டு. (ஸமாப்ப) விபுவான ஸ்வரூபமெல்லாவற்றோ டும் வ்யாபிக்கை. உபபந்நமாக திருக்கை பூரிப்பது. சொல்லக்கூடா திருக்கையென்றபடி. ப்ரதிதிவ்யவஹாரங்களேதென்ன அருளிச்செய் கிறார் (ஸாக்ஷாத்கரிக்கும்போதித்யாதி). இப்பாட்டுக்கு “யாவர் காணவல்லர்” என்று கிழிந் பாட்டோடே க்கியை.

§ 4-திருவ 51.

‡ (பா) சரிநியான

† (பா) உபாதான

6. நாகமேந்துமேருவெற்பை நாகமேந்து மண்ணினை
நாகமேந்துமாகமாக மாகமேந்துவார்புனல்
மாகமேந்துமங்குல் தீயோர்வாயுவைந்தமைந்துகாத்து
ஏகமேந்திநின்றநீர்மை நின்கணையியன்றதே.

பதவுரை:—நாகம் ஏந்தும் ஆக-திருவநந்தாழ்வானாலே தரிக்கப் பட்ட திருமேனியை உடையவனே ! நாகம்-ஸ்வர்க்கத்தை, ஏந்து-தரிக்கிற, மேரு-மேருவென்கிற, வெற்பை-பர்வதத்தையும், நாகம்-திக்கஜங்களாலே, ஏந்து-தரிக்கப்பட்ட, (அன்றிக்கே) நாகம்-திருவநந்தாழ்வானாலே, ஏந்து-தரிக்கப்பட்ட, மண்ணினை-பூமியையும், மாக-பரமபதமென்ன, மாகம்-ஆகாஸத்தாலே, ஏந்து-தரிக்கப்பட்ட, வார்-பர்வதம் ஸ்வரூபமான, புனல்-கங்கையென்ன இவற்றையும், மாகம்-ஆகாஸத்தாலே ஏந்து-தரிக்கப்பட்ட, மங்குல்-மேகத்தையும், ஓர்தீ-வைச்வரநாகத்தியையும், வாயுவைந்து-பஞ்சவருத்திப்ராணங்களையும், அமைந்து-ரக்ஷணதர்மத்திலே சமைந்து, காத்து-ரக்ஷித்து, ஏகம்-ஒருவனாகவே, ஏந்தி-தரித்து, நின்ற-நிற்கிற, நீர்மை-தன்மை, நின்கணை-உன்பக்கலிலேயே, இயன்றதே-உள்ளது.

அவ:—ஆரூர்பாட்டு. ஸகலாந்தர்பாமித்வத்தால் வந்த ஸகல தாரத்வம் சொல்லிற்றாய் நின்றது கீழ்-லோகத்திலேயொன்றுக் கொன்று தாரகமாயும் தார்யமாயும் போருகிறதில்லையோ வென்று பகவதபிராயமாக, அந்தப்பதார்த்தங்களுக்கும் தேவரீரே தாரகரென்று வேதாந்தப்ரஸித்தமான இவ்வர்த்தம் தேவரீர் பக்கலில் வ்யவஸ்திதமன்றோ? இஸ்ஸர்வாதாரத்வமும் ஸ்வஸாமர்த்த்யத்தாலே வேறொருவர்க்கும் காணமுடியாதென்கிறார்.

வ்யா:—(நாகமேந்து மேருவெற்பை) ஸ்வர்க்கத்தைத் தரிக்கிற மேருவாகிற பர்வதத்தை. மேருவுக்கு ஸ்வர்க்காதாரத்வம் மேருரீகரத்தில் தேஜோத்வாரத்தாலே. (நாகமேந்துமண்ணினை) திக்கஜங்களாலே தரிக்கப்படுகிற பூமிபென்னுதல். பாதாளகதனாயிருந்துள்ள திருவநந்தாழ்வானாலே தரிக்கப்படுகிற பூமிபென்னுதல். (நாகமேந்து மாகம்) து:க்ககந்தாஹிதமான ஸுகத்தாலே பூர்ணமான பரம வ்யோமம். “ஏந்தல்” என்று-தேவகலாய், ஆந்தநிர்ப்பரமான தேசமென்கை.

“நாகம்” என்று — துக்காகத்தரஹிதமான ஸுகத்துக்கு வாசகமானபடி பொங்கவேபெயர்நிலி; கம்-ஸுகம், அகம்-துக்கம், நாகம்-துக்கரஹிதமிய்யர்த்த: “நாகமீமந்தம் ஆக” என்று-ஸம்புத்தியாய், திருவநந்தாழ்வானாலே தரிசிக்கப்பட்டதிருமேனியை உடையவனே. இத்தாஸ்கிழ்ச்சொன்ன தாரக பதார்த்தங்களும் பகவதாஹிதஸூக்திகமாய்க்கொண்டு தரிக்கின்றனவென்றதாய்த்து. (மாகமாமீமந்துவார்புணல்)பரமபதமென்ன ஆகாசத்தாலே தரிக்கப்படுகிற ப்ரவாஹஸூபமான கங்கையென்ன, இவையும.

(மாகமீமந்துபங்குல்) ஆகாசம் தரிக்கிற மேகத்தையும் (தீயோர் வாயுமைத் தமைந்து காத்து) வைச்வராவராகியையும், பஞ்சவ்ருத்திப் பரணாகியையும் ரக்ஷணாத்ரமத்திலே சமைந்துநின்ற ரக்ஷித்து. “ஹி வாயுமைத் தமைந்து காற்று” என்று பாடமானபோது-தசதாவிபக்தமான வாயுவைச் சொல்லுகிறது. 29. “சேஷோதயஸ்காஸந்நிவ்ருத்தி:” (மேகோதயஸ்ஸாகாஸந்நிவ்ருத்தி:) இப்பாதிக்கநிற் சொல்லுகிறபடியே திரைப்பநமான ஆகாசத்திலே ஸஞ்சரிக்கிற ஸகலபதார்த்தமும் ஈச்வர ஸங்கல்பத்தாலே ஸஞ்சரிக்கிறதென்று சொல்லிற்றாய்த்து. 29*. “யதாநா: ஸித்யோ நியம்” (யதாநா:ஸித்திதோ நித்யம்) இத்தாதி. (ஏகமீமந்தி நிதரீரீமை) ஒருவஸ்துவே தரிக்கிறதென்றுச் ச்ருதிசொல்லுகிற ஸ்வபாவம். (நின்கணையியன்றதே) தேவரீர் பக்கலிலே வர்த்திக்கிறது. இயத்தல்-நடத்தலும், வளர்த்தலும். “யாவர் கானவல்” என்று கீழோடே அங்வயம். இஸ்ஸர்வாதாரத்வத்தைத் தேவரீர் காட்ட நான் கண்டாப்பீபாலே வேறுகாண வல்லாராரென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு. (பதார்த்தங்களுக்கும்) ஒன்றுக்கொன்று தாரகமான எல்லாப் பதார்த்தங்களுக்கும் ஸர்வேச்வரனே தாரகனென்றபடி. (இத்தாஸ) என்றது-பரமஸ்வீயாமத்துக்கு அவன்தானே தாரகனென்னுமிடம் தோற்ற வேறோர் தாரகமாக இட்டுச்சொல்லாதே தேவலம் “மாகம்” என்றத்தாஸ்கீழ் தாரகங்களாகச் சொன்ன மேருவும் சோஷனும் ஈச்வரனாலே கொடுக்கப்பட்ட ஸக்தியையுடைத்தாய்க் கொண்டு தரிக்கின்றனவென்றபடி. (அக்தி) ஜடராத்தி, யோகசாஸ்தரத்திலே அவன்தரிமென்றதுக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார் (யதாநாஸேத்யாதி).

7. ஒன்றிரண்டுமூர்த்தியாய் உறக்கமோடுணர்ச்சியாய்
ஒன்றிரண்டுகாலமாகி வேலைஞாலமாயினாய்
ஒன்றிரண்டுதீயுமாகி ஆயுறையமாயினே
ஒன்றிரண்டுகண்ணினானு முன்னையத்தவல்லனே.

பதவுரை:— ஒன்று-மூர்க்கியமான விஷ்ணுமூர்த்தியும், இரண்டு
மூர்த்தியாய்-அபராதாநர்களான பரஹ்மநாதராதிகளான, இரண்டு
மூர்த்தியும் அகி, உறக்கமோடு-அஜ்ஞானமாகிற நித்திரைக்கும்
உணர்ச்சியாய்-ஜ்ஞானமாகிற விழிப்புக்கும் கிர்வாஹகனாய், ஒன்றிரண்டு
காலமாகி-ஸத்வாஜஸ்தமோகுணங்கள் நிறைந்து நிற்கும் மூலகைக்
காலத்துக்கும் கிர்வாஹகனாய், வேலை-ஸமுகாத்நிகுலே சூழப்பட்ட
ஞாலமாயினாய்-பூமிக்கு கிர்வாஹகனாய், ஒன்றிரண்டு தீயுமாகி-ஆஹவ
நீய கார்ஹபதய தக்ஷிணத்திகளுக்கு கிர்வாஹகனாய், ஆயுறைய-காப
ஸஜாதீயனாயவரித்த, மாயனே-ஆச்சர்யபூகனே! ஒன்றிரண்டு கண்ணி
னானும்-ஞானமளிப்பவனான முக்கண்ணாயுப, உன்னே-உன்னே, ஏத்த-
ஸ்தோத்ரம் பண்ண, வல்லனே-ஸமர்த்தகனே?

அவ:--ஏழாம்பாட்டு. நாம் ஜ்ஞானத்திக்கு விஷயமானபின்பு
பரிச்சேதித்து அறிபமாட்டா தொழிபற்றது ஜ்ஞான ஸத்திகளுக்குக்
குறையன்றோ? "யாவர் காணவல்லார்" என்கிறதென்னென்ன?
தேவரீர் இதரஸஜாதீயராய் அவதரித்து ரக்ஷிக்கிறபடியை ஜ்ஞானத்
தாலும் ஸத்தியாலும் அதிகனாகப் பரவித்தவனான ருத்ரனுமறியமாட்டா
னென்கிறார்.

வ்யா:--(ஒன்றிரண்டு மூர்த்தியாய்-அபராதமான ஒருமூர்த்தியும்
அபராதமான இரண்டு மூர்த்தியாய். பரஹ்மநாதராதிகளை
ஸரீரமாகக்கொண்டு அவர்களுக்கு கிர்வாஹகனாய், திவ்யமங்கள் விசு
ஹத்தை இதரஸஜாதீயமாக்கிக் கொண்டவதரித்து பரயோஜனாந்தர
பரயோடு முமுக்ஷுக்களோடு வாசியற-ஸர்வ கிர்வாஹகனாய். (உறக்க
மோடுணர்ச்சியாய்) ஜ்ஞானஜ்ஞானகருவகு கிர்வாஹகனாய்.
30 "அநாதிநாயயா ஸுத:" (அநாதமாபயாஸம்பத்) என்கிறபடியே உறக்
கினார் கணக்காய் விழுக்கையாலே, உறக்கத்தை அஜ்ஞானமென்கிறது.
இத்தால் முன்னும் ஏகாத்மதிஷ்ட்டிநெய்மென்றும், அநேகாத்மா

திஷ்டந்தமென்று, அந்நியோகம் ஸமரென்றும் சொல்லும் அஜ்ஞாநத்திற்கும் "மத்யஸ்தை ரக்ஷகன் ப்ரஹ்மருத்ராதிகன் ரக்ஷயபூதர்" என்கிறபடியாத்ரய ஜ்ஞாநத்திற்கும் நிர்வாஹகனாயென்கை.

(ஒன்றிரண்டு காலமாக) ஜ்ஞாநநேரதுவான ஸத்வோத்தரகாலததாக்கும், அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநங்களுக்கு ஹேதுவான ரஜஸ்தமோதரித்தகால த்வயததாக்கும் நிர்வாஹகனாய். 81 "वेतायां दानमुच्यते कलौ जगत्पतिं विष्णु" (த்ரோதாயாம் ஜ்ஞாநமுச்சயதே கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும்) எனனக்கடவதிறே. (வேலைஞாலமாயினாய்) கடல்குழந்த பூமிக்கு நிர்வாஹகனாய். யதாஜ்ஞாநம் பிறந்தவர்களுக்கு ஆவாஸஸ்தாநமான கர்மபூமிக்கு நிர்வாஹகனாய். 82 "अयं तु नवमः तेषां द्वीपः सागरसंवृतः" (அயம் து நவமஸ்தேஷாம் த்வீபஸ்ஸாகரஸம் வருத:) என்கிறபடியே நவமவர்ஷமான ஜம்பூத்வீபத்தில் கர்மபூமி யான பாரதவர்ஷம் கடல்குழந்திறே யிருப்பது. (ஒன்றிரண்டு தீபமாக) ப்ரதாநமான ஆஹவரீபத்துக்கும் ததங்கமான கார்ஹபத்ய தக்ஷினாந்திகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய். 82 "कर्माण्यसङ्कल्पिततत्फलानि" (கர்மாண்யஸங்கல்பிதத்பலாநி) என்கிறபடியே முமுக்ஷுக்களுக்கு அதுஷ்டேயமான பஜ்ஞாதிகளுக்கும் அங்கமான அகந்திரயத்துக்கும் நிர்வாஹகனாய். (ஆயனயமாயனே) அதீந்த்ரியமான விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதியமாக்கி பவதரித்த ஆச்சரயபூதனான க்ருஷ்ணனே! இத்தால் 83 "अहं हि सर्वज्ञानां भोक्ता" (அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞானம் போக்தா) என்கிறபடியே உத்தமான பஜ்ஞக்துக்குமாராப்பனய்வந்து

ஏழாம்பாட்டு. ஆவஸஸ்தாநமாவது-ஜ்ஞாநம் பிறந்தவனுக்குக் கர்மதுஷ்டாநம் இந்த பூமியிலொழியக்கூடாமையாலே அதுக்கு யோக்யமான பூமியென்றபடி.

ஜம்பூத்வீபமெல்லாவற்றையுமன்றே கடல் குழந்தது. பாரதவர்ஷமாத்ரத்தைச் சூழவில்லைபெயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (என்கிற படியேயித்யாதி) பாரதவர்ஷத்துக்கு உத்தாமாக மேலைஸமுத்ரம் தொடங்கி கீழை ஸமுத்ரமளவாக ஸகார்கல்லினார்களென்று ப்ரவரித்த மாகையாலே பாரதவர்ஷத்தையும் தனியே கடல்குழந்ததென்றபடி. நாலு கடலுக்கும் நடுவான ஜம்பூத்வீபத்தில் நவவர்ஷமாவது, மஹா மேருவுக்கு ஆஸந்நமாகச் சுற்றமொரு வர்ஷம். அதுக்கு வடக்காக மூன்றாம், தெற்காக மூன்றாம், கிழக்கே ஒன்றாம், மேற்கே ஒன்றாம்

அவதரித்தபடி .34 “सर्वे यज्ञाः सर्वे इज्याश्च कृणः” (ஸர்வே யஜ்ஞா: ஸர்வ இஜ்யாச்ச க்ருஷ்ண:) 35 “धर्मसंस्थापनार्थाय संभवामि” (தர்ம ஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பவாமி) எண்ணக்கடவதிறே.

(ஒன்றிரண்டு கண்ணரினானும்) ஸக்திஸூசகமான ஒரு கண்ணையும் இதரஸஜாநீபமாண இரண்டுகண்ணையுமுடைய ருத்ராணும். (உண்ணையேத்தவல்லனே) 36 “ईश्वरात् ज्ञानमन्विच्छेत्” (ஈஸ்வராத் ஜ்ஞாநம்ந்விச்சேத்) என்கிற ஜ்ஞாநாதிகப்பத்தையும் ஸ்லாடநேத்ரனென்கிற ஸக்த்யாதிகப்பத்தையு முடையனென்னு ஸர்வநிர்வாஹகனானவுண்ணை உள்ளபடி அறிந்தேத்தஸக்தனோ? ஆகமமுகத்தாலே தன்னையேத்த வல்லானித்தனையோக்கி உண்ணையேத்தவல்லனோ? ஸத்வோத்தரானுன போது தானறிந்த அம்ஸகதைப் பிறர்க்கு உபதேசிக்கு மித்தனையோக்கி உண்ணை உள்ளபடி அறிந்தேத்தவல்லனோ?

8. ஆதிபாநவானவர்க்கு மண்டமாயவப்புறத்து

ஆதியானவானவர்க்கு மாதியானவாதி நீ;

ஆதியானவானவாணரந்த காலநீயுரைத்தி

ஆதியானகாலநின்னையாவர் காணவல்லரே.

பதவுரை:—ஆதியான-ஐகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகர்த்தாக்ளான, வானவர்க்கும்-ப்ரஹ்மாதிகேவதைகளுக்கும், அண்டமாய-அண்டஸுப்தவாச்சபமான ஸீலாவிபூதிக்கும், அப்புறத்து-அப்பால்பட்ட பரமபதத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும், ஆதியான-ஐகத்க்ரான பூதர்களான, வானவர்க்கும்-நித்யஸூரிகளுக்கும், ஆதியான-நிர்வாஹகனான, ஆதி-ப்ரதாநபூதன், நீ-நீ; ஆதியான-ஐகத்ஸ்ரஷ்டாக்ளாய், வான-தேமலகங்களுக்கும், வாணர்-தலைவரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய, அந்தகாலம்-முடிவுகாலத்தை, நீயுரைத்தி-நீ அருளிச்செய்தாய்; ஆதியானகாலம்-ப்ரளயகாலத்துக்கு நிர்வாஹகனான, நின்னை-உண்ணை, யாவர் காணவல்லரே-காணவல்லார் எவர்?

ஆக மஹாமேருவைச் சுற்றும் ஒன்பது வர்ஷமாய் எல்லவற்றுக்கும் தெற்கான வர்ஷம் பாரதவர்ஷமென்று பேர். இதுதான் நவகண்டமாய், அதில் எட்டு கண்டமும்போகபூமியாய், ஒன்பதாம் கண்டமான பாதகண்டம் கர்மபூமியாயிருக்குமென்றபடி “ஆலகிழற்கீழ்” என்று பிறருக்கு உபதேசித்தானேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸத்வோத்தரானுனபோதித்தபாதி).

அவை:—எட்டாம் பட்டு. உபயவிபூதியிலுண்டான ஸகலபதார்த் தங்கவிலாஸுடைய ஸத்தாதினாலும், காரியகாரனோபயாவஸ்த்தமான லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகமான காலதத்வமும் ஸ்வாதீனமாற்படி. சிற் றிறவுண்டை, நுகர்வோரையோ பரிச்சேதிக்கமாட்டாதான்? உபயவிபூதி யிலும் பரிச்சேதிக்க வல்லாரின்பெயென்கிறார்.

வ்யா:- (ஆதிபானவானவர்க்குப்) ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸ்திதி ஸம்ஹாரக் களுக்குக் கர்த்தாக்களான தேவதைகளுக்கும், ப்ரஹ்மா, சூர்ப்ராஜாபதி கள், ஸப்தரிஷிள், ஆதித்யர்களுடைய இவர்கள் ஸ்ருஷ்டி, கர்த்தாக்க ள்; இந்தான் சுதூர்த்தஸமதுகளுக்கிற விவர்கள் ஸ்திதி-கர்த்தாக்கள்; நுதரன அக்தி யமன் முதலான இவர்கள் ஸம்ஹார கர்த்தாக்கள். "ஆதி" என்று கர்த்தாவைச் சொல்லுகிறது. (அண்டமாயவப்புறத்தா ஆதிபான வானவர்க்கும்) அண்டஸ்ப்ப வாய்மமான லீலாவிபூதிக்கு அப்புறத்தில் பரமபதத்தில் வர்த்திதே ஜகத்காரண பூதரான நித்ய ஸூரிசுளுக்கும், அஸ்திபூவணுதாயகமகத்தாலே நித்யஸூரிக்களை ஜகதனுக்குக் காரணபூதராகச் சொல்லக்கடவதே.

அதவா, 37 "यत्र पूर्वं सत्याः सति देवाः" (யத்ரா பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:) என்றப, 38 "यत्रपयः प्रथमजा ये पुराणाः" (யத்ராஷ்ய: ப்ராதமஜா யே புராணா) என்றபா சொல்லுகிற ஆகிதேவர்களென்று மாம். (ஆதிபானவாகி) அப்படி உபயவிபூதியிலும் ப்ரதாரண இவர்களுடைய ஸத்தாதினாலுக்கு ஹேதவான ப்ரதாரண நீ.

(ஆதிபானவானவானவர்க்காலீயுணர்த்தி) இனிமேல் ஜகத் துக்கு நிர்வாஹகமான காலதத்வமோ தேவரிட்ட வழக்கென்கிறது. ஜகத்ஸ்ருஷ்டியாதி கர்த்தாக்களாய் ஊர்க்வலோகங்களுக்கு அத்யக்ஷ ராய் வர்த்திக்கிற ப்ரஹ்மா நுடைய பதங்களுடைய அவஸர காலத்தாக்கு தியாமகனும். "உபயவிபூதி" என்கிறது, 39 "सहस्र-युगपर्यन्तमयद्रव्येणो विदुः" (ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத்ப்ரஹ் மனோ விது:) எனநித்யா ககலிலே நீயருளிச் செய்திருக்கையாலே. (ஆதிபான காலகிணை) கார்ப்ருபான ஜகத்தடைய ஸத்தயவஸ்த்த ப்ராபேபோலே ஸிதமாய், 40 "सदेव सोम्येदमग्र" (ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ரே) என்கிறபடியே ஆகிகாலத்தாக்கு நிர்வாஹகனுடையன்னை. (யாவர் கணவல்லோ) தந்தாம் ஸததாதிகள் தேவரிட்ட வழக்காயிருந்த பின்பு தேவரினப் பரிச்சேதிக்க வல்லாருண்டோ.

9. தாதுலாவுகொன்ற மாலு துன்னுசெஞ்சடைச்சிவன்
நீதியால் வணங்குபாத நீன்மலாநிலாயசீர்
வேதவாணர் கீதவேள்வி நீதியானகேள்வியார்
நீதியால் வணங்குகின்ற நீர்மைநின் கணினிந்தே

பதவுரை:— தா து-கேசுரங்கள், உலாவு-மி கு ந் தி ரு க் கி த், கொன்றை மாலு-கொன்றைப்பூவின் மாலையென்ன, துன்னு-நெருங்கி, செம்-சிவந்த, சடை-ஜடையென்ன, (இவற்றையுடைய) சிவன்-ருக்மாந் நீதியால்-வேதோத்தவிதியாலே, வணங்கு-வணங்கும்படியான, பாத-திருவடிகளை யுடையவனே, நீன்மலா-சீர்மலனே, நிலாய-வளரார் நின்முள்ள, சீர்-ஆமரித்வாதி குணங்களுடைய, வேதவாணர்-வேததீர் உடற்காரன வைதிகாக்கேஸரர், கீத-ஸாமகாரப்ரசாரமான, வேள்வி-யாகக்களையும், நீதியான்-மறைமுறைவழுவாத கேள்வியார்-சர்வனாதி களையுமுடையவர், நீதியால்-மறைமுறையாலே, வணங்குகின்ற-உபாஸிக்கிற, நீர்மை-தன்மை, நின்கண் நின்றதே-உன்னிடமே உள்ளது.

அவை:—ஒன்பதாம் பாட்டு: இப்படி அபரிச்சேத்ய வைபவனாகையாலே ப்ரயோஜநாந்தரபாரிஸ் அக்ரகண்யனான ருத்ரனும் வைதிகாக்கேஸரராய் அந்நய ப்ரயேஜேநரான ஸாதவிஜநங்களும் உன்னையே பாச்சரியிக்கையாலே ஸர்வ ஸமாச்சரயணியனும் நீடுபெய்கிறார்.

வியா:—(தாதுலாவித்யாதி) தர்துமிக்க கொன்றைமாலையென்ன, நெருங்கிச்சிவந்த ஜடையென்ன, இவற்றையுடைய ருத்ரன். கொன்றை மாலையைச் சொல்லுகையாலே-பேரகப்ரதாநனென்றும், திர்க்கதபாவாகையாலே செறிந்து, ஸ்நாநபாஹுஸ்யத்தாலே சிவந்திருக்கிற ஜடையையுடையனாகையாலே, அந்த பேரகம் தான் ஸாதித்துலபித்த தென்றும் சொல்லுகிறது. இத்தால் பேரகமே புருஷார்த்தம், அது தான் ஈச்வரனை ஆச்சரியத்தே பெறவேனுமென்கை. (நீதியால் வணங்குபாத) தேவரிசை ஐச்வரிய விசிவ்ந்தராக ஆச்சரியக்கச்சொல்

எட்டாம் பாட்டு. (சக்த்யவஸ்தப்பாபை) பெரிடிகுடின தனல் போலேயிருக்கை; அதாவது-காரியாவஸ்த்தையில் ஜவாலாந்திபோலேயும் காரணாவஸ்த்தையில் ஜவாலையடக்கியிருக்கிற அங்காராவஸ்த்தை போலேயும் சேதநாசேதநங்களித தனக்குள் அடக்கிக்கொண்டிருக்கை;

னுநிற வேதோக்த ப்ரகாரத்தாலே அவன் உபாஸிக்கிற திருவடிகளை யுடையவனே. (நின்மலர்) ப்ரயோஜனார்த்தாக்களை அபேக்ஷிக்கிறது, “நச்வரோஹம்” என்றிருக்கிற துர்மாநி ஆச்ரயிக்கிறான் என்று இத்தோஷங்களை நினைப்பதே, “நம்பக்கல்லிலே ஸாபேக்ஷனாய் வந்தான்” என்கிற குணத்தையே நினைத்து அந்ந் ப்ரயோஜனருக்கு முகம் கொடுக்குமாப்போலே முகங்கொடுக்கும் ஸூத்தியோகத்தை யுடைய வனே. இப்படி விஷயீகரித்து அவனுக்குக்கொடுத்த ஸ்ச்வர்யமே தென்னில், 8 “महादेवः सर्वमेधे महात्मा हुत्वात्मानां देवदेवो बभूव” (மஹாதேவஸ்ஸர்வமேதே மஹாத்மா ஹூத்வாத்மாநம் தேவ தேவோ பபூவ) என்கிறபடியே தேவதேவத்தவத்தைக் கொடுத்தவனே. இது ப்ரயோஜனார்த்த பாரொல்லார்க்கு முபலக்ஷணம். (நிலாயசீர்) வர்த்திக்கிறகுணங்கள். அதாகிறது ஜ்ஞானஸாதகங்களான அமர நித்வாத்பாதம் குணங்களாலும், உபாஸநாக்மமான ஸமதமரதி குணங்களாலும் ஸம்பந்நரயிருக்கை. அவ்வன்னறியே, “நிலாயசீர் வேதம்” என்று வேதவிச்சக்ஷணமாய்-நித்யத்வா஽பௌருஷேயத்வ நிர்ந்தோஷத்தவங்களாலே காரணதோஷ பாதகப்ரத்யபதவாதி தோஷ ரஹித கல்யாணகுணங்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

(வேதவாணர்) வேதங்களுக்கு நிர்வாஹகரணைலாம்படி வேதார்த்தத்தைக் கரைகண்டவர். (கீதவேள்வி) அந்த வேதார்த்தா றுஷ்டாநமாய், ஸாமகாநப்ரதாநமான யாகங்களிலே ப்ரவ்ருத்தான வர்கள். அதாவது - ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாந பூர்வகமாக தரிவிதபரி த்யாக்யுத்தராய், பகவத் ஸமாராதந புத்தியாலே அதுஷ்ட்டிக்கும் யஜ்ஞங்கள். (நீதியான கேள்விபார்) உத்தமானவேதார்த்த தாத்பர்யம் கைப்படுகைக்கும் தத்கார்யமான கர்மயோகாத்யதுஷ்டாநங்களுக்கு மடியான கேள்வியையுடையவர்கள். நீதியான கேள்விபாராகிறது- 41 “परीक्ष्य लोकान्” (பரீக்ஷ்ய லோகாந்) இத்தபாதியிற் சொல்லுகிற

ஒன்பதாம்பாட்டு. (தரிவிதபரித்யாகம்) பலஸகக கர்த்தருத்வ த்யாகம் “कर्मचितान् लोकान् परीक्ष्य” (கர்மசிதாந் லோகாந் பரீக்ஷ்ய) என்றாய், “चिन्तये” (சிந்தயே) என்கிற தாதுவாலே கர்மதுஷ்டாநத்தாலே வர்த்திக்கப்பட்ட லோகங்களைபென்கிறபடி. (கீர்வேதாவ்ருத்தி) துக்கம் பலகாலவர்த்திக்கை.

படியே சிர்வேதாவ்ருத்தி பிறந்துப் பற்றமநிஷ்ட்டனான ஆசார்யன் பக்க
லிலே உபஸந்தராய், 42 “ओतव्यो मन्तव्यः” (ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்ய:)
என்கிறபடியே சர்வண மநநக்ஷேப் பண்ணுகை. (நீதியால் வணங்கு
கின்ற நீர்மை) 42 “निदिध्यासितव्यः” (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்கிறபடியே-
கர்மாக்ககாரண அநவரதபாவனை பண்ணுகைக்கு உபாஸ்யனாய் நிற்கிற
ஸ்வபாவம். (நின்கண் நின்றதே) உண்பக்கலிலே வர்த்திக்கிறதித்தனை.
அவதாரணத்தாலே வேறு ஆசார்யனியரில்லை யென்கை.

10. தன்னுள்ளேதிரைத்தெழுந் தாங்கவேண்டடங்கடல்
தன்னுள்ளேதிரைத்தெழுந் தடங்குகின்ற தன்மைபோல்
நின்னுள்ளேபிறந்திறந்து நிற்பவுந்திரிபவும்
நின்னுள்ளேயடங்குகின்ற நீர்மைநின்கணின்றதே.

பதவுரை:—தன்னுள்ளே-தன்னிலே, திரைத்து-கிளர்ந்து, எழு ம்-
எறியாநின்றதுள்ள, தாங்க-அலைகளையுடைய, வேண்-வெண்ணிறமான
தடம்-பெரிய, கடல்-ஸமுத்ரமானது, தன்னுள்ளே-தன்னிலே, திரைத்து-
கிளர்ந்து, எழுந்து-அலையெறிந்து, அடங்குகின்ற-ஒடுங்குகிற, தன்மை
போல்-ஸ்வபாவம்போல், நின்னுள்ளே-உண் ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே,
பிறந்து-தோன்றி, இறந்து-அழிகிற, நிற்பவும்-ஸ்த்தாவரமென்ன,
திரிபவும்-ஜங்கமமென்ன இனவயடக்கிய உலகெல்லாம், நின்னுள்ளே-
உண்பக்கலிலே, அடங்குகின்ற-ஒடுங்குகிற, நீர்மை-ஸ்வபாவம்,
நின்கணே-உன்னிடமே, நின்றது-உள்ளது.

அல:—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வ ஸமாச்சரணீயத்வத்தால் வந்த
உபாஸ்யத்வமே யன்றிக்சே, 43 “कारणं तु च्येयः” (காரணம் துத்யேய:)
என்கிறபடியே ஜகத்பாதந காரணவஸதுவே ஸமாச்சரணீயமென்று
சொல்லுகிற காரணத்வ ப்ரயுக்தமான ஆகார்யணீயத்வமும் தேவரீ
ருடையதென்று த்ருஷ்டாந்த ஸஹிதமான உபாதாந காரணத்வத்தை
அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(தன்னுள்ளே திரைத்தெழும் தாங்கவேண்டடங்கடலித்
யாதி) த்ருஷ்டாந்தத்திலே அர்த்தத்தை ஸிஹித்து தார்ஷ்டாந்திகத்
திலே அதிதேசிக்கிறார். “தன்னுள்ளே” என்கிறவித்தால்—ஸரீரபூத
சேதநா஽சேதநங்களும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களும், ஸ்வரூபாந்

தர்ப்பூதமென்கை. (திரைத்தெழுந்தரங்கம்) சிஸ்தரங்க ஜலசியானது வாயுவாலே கிளர்க்கெழுந்து எங்குமொங்க ஸஞ்சரியா கின்றனா திரைக்கையுடைத்தானை. தார்ப்புடர்க்கித்தில் வாயுஸ்தாநீய பகவத் ஸங்கல்பாடியாக ஸ்ருஷ்டி உலத்திலே பிறந்த குணவைவம்பம். (வெண்டடங்கடல்) ஸஞ்சரியான திரையையும் அஸஞ்சாரியான வெண்மைபயமுடைத்தான இடமுடைய கடல். இது, மேலே "நித்பவும் திரிபவும்" என்கிறதற்கு த்ருஷ்டாந்தம்.

(தன்னுள்ளே திரைத்தெழுந்தடக்குகின்ற தன்மைபோல்) வாயு ஸஞ்சாரத்தாலே பரம்பின திரைகள் மற்றைப்படியில் ஒன்றிலே யொன்று திரைத்தெழுந்து உபஸம்ஹரிக்கிற ஸ்வபாவம் போலே. இத்தால் ஏகத்ரவ்ய பரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; கீழ்ப்பாட்டிலே உபாஸாரம் சொல்லிற்றாய், இப்பாட்டிலே உபாஸ்யமான ஜகதுபாதாந காரணத்தைச் சொல்லுகிறது. அதாகிறது - ஸுலக்ஷ்ம சித்தித்திவிசிஷ்ட ப்ராஹ்மமே காரணம்; ஸ்தூல சித்தித்திவிசிஷ்ட ப்ராஹ்மமே கார்யமென்று வேதாந்தப்ரவரித்தமான அர்த்தம். இது எத்தாலே அறிவதென்றில்; 44 "ந கர்மாவிமாஸாந்" (ந கர்மாவிபாகாத்) என்கிற ஸுல்தரத்தாலே 40 "சுதேவ" (ஸுதேவ) என்கிற அபிபாக ச்ருதியாலே அக்காலத்தில் சேஷதாஜ்ஞரில்லாமைபாலே கர்மமின்றியென்று பூர்வ பகலித்து, 45 "ஶாஸு ஶாவஜாவிஸானிஸு" (ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜாவீ ஸாஸௌ) 46 "நித்யோ நித்யாநாம்" (நித்யோ நித்யாநாம்) என்று சேஷதா ஜ்ஞர்களுக்கும் தத்கர்மப்ரவாஹத்தாக்கும் அநாதித்வ முண்டாகையாலே அது அர்த்தபண்டென்று நிஷேதித்து, நாமரூப விபாகாவத்தாலே, "ஸுதேவ" என்கிற அவதாரணம் உபபந்தமென்றதிதே. த்ருஷ்டாந்தம் ஏகத்ரவ்யமுகத்தாலே சொன்னுரிவரேயன்று; 47 "யதா சோமீகேன சூர்பிணடேந" (யதா ஸோமீயகேந ம்ருத்பிண்டேந) என்று உப நிஷேத்து; 48 "கடகமகூடகர்ணிகாதிபேதை" (கடகமகூடகர்ணிகாதிபேதை) என்று ஸ்ரீபாசாரபகவாந்.

பத்தாம்பாட்டு. (அதிதேஸிக்கை) ஏறிடுகை. (தாங்கம்) அகை. வெண்மை ஏகரூபமாகையாலே (அஸஞ்சாரி) என்றது. (மற்றைப்படி) என்றது-முன்புபோலே அல்பம் சலிக்கையன்றிக்கே திரைமேல் திரையாகக்கிளர்ந்து ஸம்ருத்தமாகை. (த்ரவ்யபரிணாமத்தை) என்றது- ஸாக்ஸ்யர் சொல்லுகிற பரிணாமத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. சித்தித்

இத்தை தார்ஷ்டாந்திகத்திலே அதிதேசிச்சிறார், - (நின்னுளே பிறத்திறத்த நிற்பவும் திரிபவும்) உன் ஸ்வரூபத்துக்குள்ளே உத்பத்தியும் விராசமுமாய்ப் போருகிற ஸ்த்தாவர ஜங்கமாத்மகமான ஸகல பதார்த்தமும். (நின்னுளேயடங்குகின்ற நீர்மை) ப்ராக்ருதோபஸம் ஹார வேளையிலே, 49 "तम एकीभवति" (தம ஏகீ பவதி) என்கிறபடியே தேவரீர் பக்கலிலே அடங்குகின்ற இந்த ஸ்வபாவம். (நின்நன் நின்றதே) தேவரீர் பக்கலிலேயுள்ளதென்று இவ்வுபாதாந காரணத்வம் வ்யக்த்யந்தரத்தில் இல்லையென்கை. முதற்பாட்டிற்கொண்ண உபாதாந காரணத்வத்தைப் பத்தாம்பாட்டிலே த்ருஷ்டாந்த ஸஹிதமாகச் சொல்லி முடிக்காராய் விட்டது.

11. சொல்லிற்றொடர்ச்சிநீ சொலப்படும் போருளும்நீ
சொல்லிற்றொலப்படாது தோன்றுகின்ற சோதி நீ
சொல்லிற்றொடைக்கநீ படைக்கவந்து தோன்றினார்
சொல்லிற்றொருங்குநீன் குணங்கள்சொல்ல வல்லரே.

ப த வு ரை:—சொல்லினால்-வேதத்தாலே, தொடர்ச்சி-(பரம புருஷார்த்தத்தில்) ருகி பிறப்பிப்பவனுட, நீ-நீ; சொலப்படும்-ச்ருதிஸ்மருதி களிலே ஆசரயணீயமாகச்சொல்லப்படும், போருளும்-தேவதைகளுக்கு ஆக்மாவும், நீ-நீ; சொல்லினால்-வேதத்தாலே, சொலப்படாது-அளவிட்டறியப்படாது, தோன்றுகின்ற-வெளிப்படுகிற, சோதி-பாஞ்சோதிப் போருளும், நீ-நீ; சொல்லினால்-நீ கொடுத்த வேதத்தாலே, படைக்க-ஜகத்ஸ்ருஷ்டி பண்ணுவதற்காக, நீ-நீ; படைக்க-ஸ்ருஷ்டிக்க, வந்து தோன்றினார்-உன் நாயகமலத்தில் வந்து தோன்றின ப்ராஹ்மர முதலானவர்கள், சொல்லினால்-ஒவ்வொரு ப்ராயோகங்களாலே, சுருங்கு-சுருங்கமாகவாவது, நின்-உன்னுடைய, குணங்கள்-குணங்களே, சொல்ல வல்லரே-பேசவும் ஸமர்த்தரோ?

அவ:—பதினொராம் பாட்டு. 50 "न सन्न चासच्छिव एव केवलः" (ந ஸந்ந சாஸ்ச்சிவ ஏவ கேவல:.) 10. "हिरण्यगर्भः समवर्ततात्रे" (ஹிரண்ய ஹிரிஷ்டவஸ்துவக்கு ஏகத்ரவ்யமான ஸமுத்ரத்தைச் சொல்லலாமோ வென்ன அருளிச்செய்கிறார். (த்ருஷ்டாந்தமித்யாதி). வ்யக்த்யந்தரமானது ப்ராதாந பரிணாமம் முதலானவற்றில் நில்லாதென்றபடி.

கார்ப்பஸ் ஸமஸார்த்த தாக்(ளோ) என ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணத்வஞ் சொல்லுகிறதில்லையெனினு; உன்னிலே ஸ்ருஷ்டராய் உன்பெரு மையை ஒரோப்ரபோஜகங்களிலே பேசுகின்றமனத்திலே யிருக்கிற இவர்கள் ஆசாரயணியாகப் பாஸ்கமென்? கீழ்ச்சொன்ன காரண வாக்யமும் அவ்வஸ்துவைப்பற்றி அந்யபரமொகிறார்.

வ்யா:—(சொல்லினால் தொடர்ச்சி நீ) ஸப்தத்தாலே வலித்தமான புருஷார்த்தத்திலே இழிந்தார்க்கு அதிலே உறவுபிறப்பிப்பாயும் நீ. தொடர்-உறவு. அதாவது ப்ரத்யக்ஷவிக்ஷயமான ஸப்தாதிகளே புருஷார்த்த மென்றிருக்கும் ஸம்ஸாரிகளை யொழிய வேதாந்த முகத்தாலே வேதாத்மதிகம்யமான ஸ்வஸ்துவவறிந்து அவ்வஸ்துவைப் பெற ஆசைப்பட்டவர்களுக்கு உபக்ரமதசையிலே ருசி ஜநகன் நீ; ப்ரஹ்மாதிகள் ப்ராப்தரான ஜநகரல்லாமையாலே ருசிஜநகருமல்லர். (சொல்லப்படும் பொருளும் நீ) ச்ருதிஸ்மருத்யாதிகளில் ஆசாரயணிய ராய்க் தோற்றுகிற தேவதைகளுக்கு ஆக்மாவும் நீ. 51 “एनमेके वदन्त्यर्नि” (எனமேகேவதந்த்பக்நிம்) 52 “चतुर्होतारो यत्र संपदं गच्छन्ति” (சதுர் ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி) 53 “ये यजन्ति” (யே யஜந்தி) (சொல்லினால் சொல்லப்படாது தோன்றுகின்ற சோதி நீ) வேதத்தால் பரிச் சேகிக்கப்படாக்கென்று தோன்றுகிற தேஜச்ஸப்தவாச்சயன் நீ. 54 “यतो वाचो निवर्तन्ते” (யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே) 55 “अविज्ञातं विजानतां” (அவிஜ்ஞாதம் விஜானதாம்) 55 “यस्यामतं तस्य मतं” (யஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம்) 56 “परं ज्योतिरुपसंपद्य” (பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய) 57 “नारायणपरो ज्योतिः” (நாராயணபரோ ஜ்யோதி:) இத்தபாதிகளிலே உன் ஸ்வ ரூபாதிகள் அபரிச்சிந்தக்களென்றும் பரஞ்ஜயோதிச்ஸப்தவாச்சயன் நீயென்றும் சொல்லப்படாநின்றதிதே.

(சொல்லினால் படைக்க) 5 “यो वै वेदांश्च प्रहिणोति तस्मै” (யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹிணோதி தஸ்மை) நீ கொடுத்த வேதத்தைத் த்ருஷ்டியாகக்கொண்டு ஜகதஸ்ருஷ்டிபண்ணுவாராக. 58 “स भूरिति व्याहरत्” (ஸ பூரிதி வ்யாஹரத்) (நீ படைக்க வந்து தோன்றினார்) 5 (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்) என்கிறபடியே-நீ ஸ்ருஷ்டிக்க உன் திருநாபிகமலத்திலே வந்து தோன்றின ப்ரஹ்மா முதலான

தேவர்கண். (சொல்லினுற் சுருங்க நின் குணங்கள் சொல்லவல்லரே) உன் குணங்களையறிந்து பரகம்பேசமாட்டாமையன்றியே, ஒரோ ப்ரயோஜனங்களிலே ஸங்க்ஷேபேன உன் குணங்களைப் பேசமாட்டார். பரத்வஸாதகமான குணங்கள், ஜகத்காரணத்வ ஸாதகமான குணங்கள், ஆச்சரிதார்த்தமான குணங்கள் இவற்றிலே ஒரோகோடியைக் கரைகாணமாட்டார்கள்.

12. உலகுதன்னை நீபடைத்தி யுள்ளோடுக்கிவைத்தி மீண் லேகுதன்னுள்ளோபிறத்தி ஓரிடத்தையல்லையால் உலகு நின்னோடொன்றி நிற்கவேறுநிற்றி, ஆதலால் உலகு நின்னையுள்ளகூழல் யாவருள்ளவல்லரே

பதவுரை:—உலகுதன்னை-லோகத்தை, நீ-நீ, படைத்தி-ஸ்ருஷ்டி-பாதினராய்; உள்—வயிற்றிலே, ஒடுக்கிவைத்தி—ஒடுங்கச்செய்து வைத்தாய்; மீண்டு—மறுபடியும், உலகுதன்னுள்ளோ—லோகத்துக் குள்ளே, பிறத்தி-அவதாரியாதினராய், ஓரிடத்தையல்லையால்—ஒரு நிலையில் நிற்குரபல்லை, உலகு-ப்ரபஞ்சமானது, நின்னோடு-ஸாரியான உன்னோடு, ஒன்றி-ஒடுங்கி, நிற்க-நிற்க, வேறு நிற்றி-அஸாதாரணமான திருமேனியைக்கொண்டுநிற்குராய், ஆதலால்-ஆகவிப்படி ஒருவகையாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாமையாலே, உலகு-லோகத்திலே, சூழலுள்ள-ஆச்சர்யமான தன்மைகளையுடைய, நின்னை-உன்னை, யாவர்-யார், உள்ளவல்லரே-நினைக்கவல்லார்?

அவ:—பண்ணிரண்டாம் பாட்டு. ஜகத்காரண பூதனாய் ஸ்ருஷ்டி-பாதி முகத்தாலே நின்று ரக்ஷிக்குமனாவையன்றியே, அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய் அவதரித்து ரக்ஷிக்கும் உன்படியை லோகத்தில் ஆர் நினைக்கவல்லாரென்கிறார்.

வ்யா:—(உலகுதன்னை நீ படைத்தி) அசித்தை உபகரணமாகக் கொண்டு ப்ராக்ருத ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின நீ, ப்ரஹ்மபாதி ஸகல தேவதார்தர்யாயியாய்க்கொண்டு ஸகலபதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டியா

பதினோரம்பாட்டு. (அந்நபரம்)ப்ரஸம்ஸாரம். (ஸப்தம்) வேத ஸப்தம். (ஜகத்கால்லமை) யதாவான காரணபூதரல்லமை. ப்ரஹ்மாவேதத்தைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டிக்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார். (ஸபூரிதிவ்யாஹரத்) என்று.

நிற்றி. (உள்ளொடுக்கி வைத்தி) சித்ய நைமித்திகாதி ப்ரளயாபத்துக் களிலே நாமருபங்களையிழந்த பதார்த்தங்களை உன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷியா நிற்றி. இத்தால் ஸகல பதார்த்த ஸ்ருஷ்டிக்கும் கர்த்தாவாய் ஸகல ஸம்ஹாரங்களிலும் சேஷமானாய் இருக்கிறான், அடியிலே, 59. “यु स्याम्” (பற்று ஸ்யாம்) என்கிற ஜகத்பாதாரண புத்தவென்றதாய்த்து. (மீண்டுலகு தன்னுள்ளே பிறத்தி) ஜகதேக காரணத்வத்தால் வந்த வைபவத்தினின்றும் மீண்டுமென்னுலே ஸ்ருஷ்டமான இவ்வுலகத்திலே சேஷக்ரஜ்ஞர்க்குப் புக்ரனாய் வந்தவதரியா நிற்றி. (மீண்டு) அது போராமே திரியட்டு மென்றமாய். ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் ஜகதனுநீ உன்னுலே ஸ்ருஜ்யனாயிருப்பானொரு சேஷக்ரஜ்ஞன் ஜகதனுக்கிக் கொண்டு ஜகிப்பதே! ப்ரளயாபத்திலே ஸகல பதார்த்தங்களையும் உன் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த நீ ஒரு ஸ்கரீ வயிற்றிலே கர்ப்ப சூதனுவதே! 60 “प्रित्या त्वं धारयेषान् धृतं येनाविलं जगत्” (பிரீத்யா த்வம் தாரயேஸாநம் த்ருதம் யேநாகிலம் ஜகத்) என்னக்கடவதிறே.

(ஒரிடத்தைபள்ளையால்) ஒரு ஸ்தலத்தாயென்று நிர்ணயிக்க வெண்ணுதவனாகையாலே ஒரு கோடியிலே சேர்த்தறியப்போகிற தில்லை; அதாகிறது § (உபாதாந) காரணத்வத்திலே புரையில்லாமையாலே கார்பமென்னவெண்ணுது; அவதாரத்தில் ஸஜாதீயபாவத்தில் புரையில்லாமையாலே காரணமென்ன வெண்ணுது; இது எனபடி யென்கிறார். (உலகு நின்னோடொன்றி சிற்சவேறு நிற்றி) ஜகத்து உனக்கு சரீரமாகையாலே உன்னைப்பிரியாதே சிற்க, அஸாதாரண விக்ரஹயுத்தனாய்க்கொண்டு வ்யவ்ருத்தனாயிருத்தி. அதாகிறது விமுகரான காலத்திலே ஆத்மாவாய் நின்று ஸத்ததைப நோக்கியும், அபிமுகிகரித்தவன்று ஸூபாச்சரயனாகக்கு அஸாதாரண விக்ரஹயுத்தனாயிருக்குமென்கை. (ஆதலால்) ஒருவகையாலும் பரிச் சேதித்தறிய வெண்ணுமைபாலே. (உலகு நின்னையுள்ள சூழல்பாவ ருள்ளவல்லதே) ஆச்சர்யமான படிக்கையுடைய உன்னை லௌகிக புருஷர்களில் அநிபவல்லவரார். சூழல்-சூழ்ச்சி.

§ குண்டலிதம் அதிகம்.

13. இன்னேயென்று சொல்லலாவதில்லை யாதமிழ்டிடைப்
பின்னேகேள்வனென்பருன் பிணக்குணர்ந்த பெற்றியோர்
பின்னையாயகோலமோடு பேரமுருமாசீயும்
நின்னையார்நினைக்கவல்லர் நீர்மையால் நினைக்கிலே.

பதவுரை — இன்னேஎன்று-(உன்னை) இப்படிப்பட்டவனென்று,
சொல்லலாவது-சொல்லத்தக்கது, யாதமிழ்லை-ஒன்றுமில்லை, உன்
பிணக்கு உணர்ந்த பெற்றியோர்—உன்னுடைய அவதார நாமசேஷத்த
விஷயமான ஆச்சரிதாநாச்சரிதர்களுடைய விவாதத்தை அறிந்த பண்டி
தர்கள், இட்டு-துண்ணிய, இடை-இடையையுடைய, பின்னே-நீளா
தேவியான நப்பின்னைக்கு, சேள்வனென்பர்-வல்லபனென்றுசொல்லு
வார்கள், பின்னே-இதர ஸஜாதிபஞ்சவதரித்து நிற்கச்செய்தே, ஆய-
இதரவிவகஷணமான. கோலமோடு-சிக்ரஹத்தோடு, பேரும்-திருநாமங்க
னென்ன, ஊரும்-அவநரித்த தேசவைபவமென்ன, ஆதியும்-அவ்வவதார
சிக்ரஹத்துக்குக் காரணமென்ன(இவற்றையுடைய,) நின்னே-உன்னை,
நீர்மையால்-உன் ஸௌலப்பத்தாலே, நினைக்கிலல்லது-அறியுமத்தனை
யொழிய,யார்-ஆர்,நினைக்கவல்லர்-ஸ்வஸாமர்த்தயத்தாலே அறியுமத்தர்?

அவ:—பதின்மூன்றும்பாட்டு. இவ்வவதாரஹஸ்யம் ஒருவர்க்
கறியவொண்ணாதோவென்னில்; கோபஸஜாதியைப் வந்தவரித்த நீ
காட்டித்தர உன்வைவகஷணம் காலுமதொழிய ஸ்வஸாமர்த்தயத்
தாலே காரணமுடியாதென்கிறார்.

வ்யா:—(இன்னேயென்று சொல்லலாவ தில்லையாதம்) அவ
தரித்து நிற்கிறதிலையில் அஜஹத் ஸ்வபாவங்களென்ன, ஸௌலப்பாதி
களென்ன,இவற்றிலே ஒருகோடியாலே உன்னைப்பரிச்சேதிக்கப்படுக்கால்
ஏவம் விதமென்று சொல்லலாவதொன்றுமில்லை. (இட்டிடைப்பின்னை

பன்னிரண்டாம் பாட்டு. (மீண்டு) காரணத்வத்திற் சிந்தும்
மீண்டென்னுதல், காரணமானதுக்குமேலே பென்னுதல். (ஸ்தரீ
வயிற்றிலே) என்றதக்கு ப்ரமாணமருளிச்செய்கிறார்,- (ப்ரீத்யாத்வ
மித்யாதி) சூழலுள்ள நின்னை-உலகில் யாவருள்ளவல்லரென்றபடி.
சூழ்ச்சி-வ்யாபாரம்.

கேள்வனென்பர்) 61 “तस्य धीराः परिजानन्ति योनिं” (தஸ்ய தீரா:பரிஜா-
நந்தி யோநிம்) என்கிறபடியே அவதாராஹஸ்ய ஜ்ஞானமுடையவர்
களும் “மிதாநமே ஆச்சரியம்” என்று ஸஜாதீயரித்காட்டில் வ்யா-
வ்ருத்தனாகவுண்ணை உபதேசிப்பார்கள். நேரிதான இடையையுடைய
நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனென்று சொல்லுவார்கள். “யாதா
மிட்டு” என்று கீழோடே கூட்டினபோது, ஸூபாச்சரயத்தையோது
கிற பாகாணங்களில் *அங்குஷ்டமாந்ரமென்றும் 62 “अग्निर्ध्या चक्षुषी
चन्द्रसूयौ” (அக்நிர்முர்த்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூயிர்யௌ) என்கிறபடியே
ந்ரஸூயேய ஸூரினென்றும் சொல்லுகிற ஸூபாச்சரயங்களைபடங்க
விட்டு, 63 “मनुष्यत्वे च मानुषी” (மனுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ) என்று
கோபஸஜாதீயனாய் வந்தவரித்த நீளாவல்லபனே ஸூபாச்சரயமென்-
பர்கள். (உபபிணக்குணர்ந்த பெற்றியோர்) உன் நிமித்தமாக ஆச்சரி-
தர்க்கும் அநாச்சரிதர்க்குமுண்டான விவாதத்தை அறுஸந்தித்திருக்-
கும் பண்டிதர்கள். அதாகிறது-†“பேருமோராயிரம் பிறபலவுடைய
வெம்பெருமான்” என்றாய்த்து ஆச்சரிதருடையவறிவு; †“பேருமோ-
ருருவமுளதில்லை” என்றாய்த்து அநாச்சரிதருடைய அறிவு. இவ்-
விவாதத்துக்கடி நியென்றறியுமவர்கள்.

(பின்னையாய கோலமோடு பேருமுருமாதியும் நிண்ணை) இ த ர
ஸஜாதீயனாய் வந்தவரித்த நிற்கச்செய்தே ஸர்வ விஸஜாதீயமான
வைஷ்ணவத்தையுடைய விக்ரஹமென்ன, அவதாரத்தில் குண
சேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களென்ன, அவதரித்த
தேஸப்ரபாவமென்ன, அக்ஷிக்ரஹத்துக்கு நிராநமென்ன, இவற்றை
யுடையவனான உண்ணை. அதவா, அவதார ஸமாப்தியில் விச்ரம
ஸ்தலமான வ்யூஹ விக்ரஹங்களென்ன, தத்தத்குண சேஷ்டித வாச-
கங்களான திருநாமங்களென்ன, ஆமோதாதி வ்யூஹ ‡ ஸ்வபாவங்க
ளென்ன, இவற்றுக்கடியான பாத்வமென்ன, இவற்றையுடையவுண்ணை
யென்றுமாம். (நீர்மைமால் நினைக்கில்லலது ஆர் நினைக்கவல்லர்)
உன்னுடைய நீர்மைமாலே நீ அறிவிக்க அறியுமத்தனைபொழியவேறு
அறியவல்லாரார்? அதாகிறது, 64 “वह्नि मे व्यतीतानि” (பஹ்நி
மே வ்யதீதானி)என்று.தொடக்கி,65 “जन्म कर्म च मे दिव्यं” (ஜந்ம கர்ம
ச மே திவ்யம்)என்று நீ அறிவித்தாப்போலே அறிவிக்க அறியுமித்தனை.

† திருவாய் (1-3-4) ‡ (பா) ஸ்தாநவகளென்ன

14. துய்-தமபோகமாயினாய் துழாயலங்கல் மாலையாய்!

ஆமைமாயிவாழ்கடற்றயின்ற வாதிதேவ! நின்
நாமதேயமின்னதென்ன வல்லமல்லவாகிலும்
சாமவேத்கீதரூப சக்காட: 'ணியல்லையே.

பதவுரை:—துய்-தம-(ஸம்ஸாரியின்) பரிசுத்தியை, யோகமாயினாய்-உண்டுபண்ணுபவனே, துழாயலங்கல்-திருத்தழாயிதழ்களாலான, மாலையாய்-மாலைபையுடையவனே! ஆமைமாயி-கூர்மரூபியாய், ஆழ்-கம்பிரமான, கடல்-ஸமுத்தரத்திலே, துயின்ற-கண்வாரந்தருளுகிற, ஆதி-காரணபூதனான, தேவ-தேவனே! நின்-தேவருடைய, நாமதேயம்-திருநாமங்களால் சொல்லப்படும் குணசேஷத்தங்களை, இன்னதென்ன-இப்படிப்பட்டதென்று அளவிட்டுச் சொல்லுதலுக்கு, வல்லம்-ஸாமர்த்தயத்தையுடையோம், அல்லலாகிலும்-அன்றாகிலும், சாமவேத-சார் தோக்யத்திலே, கீதரூப-சொல்லப்பட்ட, சக்கரபாணியல்லையே-சக்கரதாரியாய் சூரியமண்டலத்திலிருப்பவனன்றோ.

அவ:—பதினாண்டாற்பாட்டு. நம்மவதார ரஹஸ்யம் நீரறிந்தபடியென்னென்னில்; ப்ரயோஜனாதரபார்க்காகத் தீர்யக்ஷஜாதியனாய் வந்தவதரித்த உன்குணங்களைப் பரிச்சேதித்தறிமயாட்டேனையாகிலும் அவ்வடிவழகு வேதைகஸமதிகம்பமென்றறிந்தேனென்கிறார்.

வ்யா:—(துய்-தம யோகமாயினாய்) அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே அஸூத்தனான ஸம்ஸாரிக்கு உன்க்ருபையாலே அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை

பதினாண்டாற்பாட்டு. (யாதும்) ஒன்றும். “இட்டு” என்றது இட்டளமாய், அத்தால்-ஸங்கோசமாய், (நேரிது) என்கிறது; யாதுமிட்டு-அடங்கிட்டு; வேதங்களிலெல்லாவதும் ப்ரகாரங்களில் எல்லா ப்ரகாரங்களையுமிட்டுச் சொன்னாலும் இப்படிப்பட்டவனென்று சொல்லலாவதில்லை-சொல்லப்போகா தென்றபடி. இடை-இடைக்குலமாதல். நீயென்றறிதையாவது-ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களைக் கர்மரூபகுணமாகக் கொடுத்த விவரத்தைப்பண்ணுகிறவன் நீயென்று அறியுமவர்களென்றபடி.

பின்னையாயகோலம்-இதர வ்யாவ்ருத்தமான விக்ரஹமென்னுதல், மறுஷ்யதவத்துக்கு அவரமாயிருக்கிற தீர்யகாதி-என்னுதல். “என்றுமாம்” என்று தாய்சொன்ன ஜபிக்குப்பொருள்-தீர்யகாதி-என்று சொன்ன இரண்டாமர்த்தம்.

யறுத்து நித்யஸூரினோடே சேர்த்து உன்னை அறுபவிப்பிக்கவல்ல
ஸூத்திரியோகத்தை யுடையவனே! ஸம்ஸாரி ஸூத்திரியோகத்துக்கு
நிர்வாஹநானவனே. இத்தான் - ஸம்ஸாரோத்தரணத்தாக்கு உபா
யமும் நீயேயென்கை. ஹேயப்ரத்யநிகனானவனேயிறே சேதநர்க்கு
ஸம்ஸாரமாதிற அசுத்தியைப் போக்கவல்லான். (துழாயலங்கல் மாலை
யாய்) ஸர்வேச்வரத்வ சிற்றநமான திருத்துழாய் மாலையாலே அலங்
கருதனானவனே. திருத்துழாய் நாதத்வசிற்றநமாகையாலும், போக்
யத்வ சிற்றநமாகையாலும், ப்ராப்யபூதனும் நீயேயென்கை. (ஆமை
யாகி) ப்ரயோஜநாத்ரபாரான தேவர்களுக்காக அம்ருதமதநத்துக்கு
அறுகூலமான கூர்ம வேஷத்தைக் கொண்டு. (ஆழ்கடல் துயின்ற)
அகாதமான கடலிலே மந்தரம் அமிழ்ந்தாதபடி உன்முதுகிலே அது
நின்று சுழலக் கண்வளர்ந்தருளினவனே. 66 “क्षीरोदमध्ये भगवान्
कुर्मरूपी सद्य हरिः” (க்ஷீரோத மத்யே பகவாந் கூர்மரூபீ ஸ்வயம் ஹரி:)
என்னக்கடவதிறே. (ஆதிதேவ) ஜகத்துக்கு நீயே காரணபூதனென்று
மிடத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனே. ப்ரயோஜநாத்ரபாரென்று பாராதே
அவர்களாபத்துக்கு உன்னையழிய மாறி உதவுகையாகிறவிது உத்பாத
கலூக்கல்லது கூடுமோ வென்கை.

(நின்னுமதேய மின்னதென்ன வல்லமல்லவாகிலும்) கூர்மரூபி
யான தேவரீருடைய குணசேஷ்டிதங்களை ஏவம்விதமென்று பரிச்
சேதித்துச் சொல்லமாட்டேனெயாகிலும். “நின்னுமதேயம்” என்று
வாச் ச மான குணசேஷ்டிதங்களைத் தத்வாசகமான சப்தத்தாலே
லக்ஷிக்கிறது. (சாமலோகதேனய சக்கரபாணியல்லையே) நீ அழிவுக்கிட்ட
கூர்ம விக்ரஹம் சாந்தோக்யவலித்தாய், கையும் திருவாழியுமான
அதிமணியமான ஹிரண்மயவிக்ரஹமென்றறிந்தேன். 67 “य एषोन्त-
रादित्ये हिरण्मयः पुरुषो वदयते” (ய ஏஷோந்தராதித்யே ஹிரண்
மய: புருஷோ த்ருச்யதே) என்றும், 68 “सवितृमण्डलमध्यवर्ती नारायणः
धृताक्षः” (ஸவீத்ரு மண்டல மத்யவர்த்தீ நாராயண: - த்ருதஸங்கசக்ர:)
என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

பதினொன்பாட்டு. “நாமதேயம்” என்றால் குணசேஷ்டிதங்
களைக்காட்டுமோ வென்வருளிச் செய்கிறார். (நின்நாமதேய மித்
யாதி). அதிமணியம்-தேத்துக்கு யோக்யமான விக்ரஹமென்றபடி.

15. அங்கமாறுவேத நான்குமாகி நின்றவற்றினே
தங்குகின்றதன்மையாய் தடங்கடற்பணத்தலைச்
செங்கணுகணைக்கிடந்த செல்வமல்குசீரினாய்
சங்கவண்ணமன்னமேனி சார்ங்கபாணியல்லையே.

பதவுரை:—அங்கம்ஆறும்-சீகாஷ மு,தலீய ஆறு அங்கங்களுக்கும்,
வேதநான்கும்-அங்கியான நான்கு வேதங்களுக்கும், ஆகி நின்ற-நிர்
வாஹகனாய், அவற்றினே-அந்த ஸாங்கமாண வேதங்களினுள்ளே,
தங்குகின்ற-மறைபொருளாய் உள்ள, தன்மையாய்-தன்மைகளை உடை
யவனே, தடம்-இடமுடைத்தான, கடல்-பாற்கடலிலே, பண-பணங்
களின், தலை-உச்சியிலுள்ள, செம்-சிவந்த, கண்-திருக்கண்களையுடைய
வனான, நாகணை-திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, கிடந்த-கண்
வளர்ந்தருளுகிறவனாய், மல்கு-பெருகாநிற்கும், செல்வம்-ஐசுவர்ய
மென்ன, சீரினாய்-கல்யாணகுணங்கொன்ன இவற்றையுடையவனே!
(க்ருதயுகத்தில்) சங்க-சங்கத்தினுடைய, வண்ணமன்ன-வர்ணம்போலே
யிருக்கிற, மேனி-திருமேனியையுடையவனாகவும், (த்ரேதாயுகத்தில்)
சார்ங்கபாணி-சார்ங்கமென்னும் வில்கொண்ட ராமனாகவும், அல்லையே-
அவதரித்தவனல்லையே.

அவ:—பதினாந்தாம் பாட்டு. வேதகஸமதிகம்பமான ஸ்வபா
வத்தையுடைய ரீஆச்சிரிதாநுகாஹார்த்தமாக அவதாரகந்தமான திருப்
பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, அது பாதசையென்னும்படி அங்கு
நின்றும் ஆச்சிரிதருகந்த ரூபத்தையே உணக்கு ரூபமாகக்கொண்டு வந்
தவதரித்த உன்னுடைய ரீர்மையை ஒரு த் த ர ல் பரிச்சேதிக்கப்
போமோவென்கிறார்.

வ்யா:—(அங்கமாறு வேதநான்குமாகி நின்று) ரீகாஷத்யங்கங்க
ளாறும், அங்கியான வேதங்கள் நாலுமாகிற இவற்றுக்கு பாவர்த்த
கனாய் நின்று. (அவற்றினே தங்குகிற தன்மையாய்) ஸாங்கமான
வேதங்களினுள்ளே ப்ரமேயமாய் வர்த்திக்கிற ஸ்வபாவங்களையுடைய
வனே. “ஆகிநின்றவற்றினே” என்று நிர்த்தேஷப்ரமாணமாய்
நின்றவற்றென்னவுமாம். வேதப்ரதிபாத்தபமான ஸ்வபாவங்களாவன
69 “सत्यं ज्ञानं” (ஸத்யம் ஜ்ஞாநம்) இத்த்யாதிகளிற் சொன்ன ஸர்வாத்
கத்வமென்ன, 70 “यस्सर्वज्ञः सर्ववित्” (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித்) இத்

யாதிகளிற் சொன்ன, கல்யாணகுணங்களென்ன 71 “व्याप्य नारायणः स्थितः” (வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித்தி:;) இத்தியாதிகளிற் சொன்ன, உபய விபூதிகரதத்வமென்ன, 72 “माद्यारजनं वासः” (மா ஹாரஜநம் வாஸ:) இத்தியாதிகளிற் சொன்ன விக்ரஹயோகமென்ன 67 “य एषोऽन्तरादित्ये हिरण्यः पुरः” (ய ஏஸோ:அந்தராதித்யே ஹிரண்மய:புருஷ:) இத்தியாதிகளிற் சொன்ன அபுதாரங்களென்ன, 73 “तद्विष्णोः परमं पदं” (தத்விஷ்ணோ: பரமம்பதம்) இத்தியாதிகளிற் சொன்ன நித்யவிபூதி யோகமென்ன இவை.

(தடங்கடலித்தியாதி) வேதைக ஸமதிகம்யமாய் ஸ்வபாவங்கள் கேட்டே போகாதபடி திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி இக்குணங்களைப் பரகாசிப்பித்தவனே !; இடமுடைத்தான கடலிலே உன்னுடைய ஸ்பர்ஸத்தாலே விகலிதமான பணத்தின் தலையிலே மதுபாநமத்தரைப் போலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையவனான திருவநந்தாமுவாகுகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளி, நிவதிகமான ஐச்வரியத்தையும் கல்யாணகுணங்களையுமுடையவனே. (சங்கவண்ண மன்னமேனி யித்தியாதி) கஹிரர்ணவஸாயித்வம் பாதசையென்னும்படி அங்கு நின்றும் க்ருதயுகத்திலே சேதநர் விருப்புணைக்காக சங்கம் போலே யிருக்கிற திருமேனியையுடையையாய்த் திருவவதரித்து, அதுக்குமேலே த்ரேதாயுகத்திலே, ஆச்ரித விவோதிகளான சாவனாதிசண்டகரை நிரலிக்கைக்கு சுத்தநியகுலத்திலே வந்தவதரித்து ஸ்ரீஸார்ங்கத்தைத்திருக்கையிலே தரித்தவனல்லையோ? ஐப்படி உன்னுடைய காளமேக நிப்ச்யாமமான திருநிறத்தையழியமாதியும், 74 “आत्मानं मातुषं मन्ये” (ஆத்மான் மாதுஷம் மன்யே) என்று பரத்வத்தையழியமாதியும் சூழித்த உன்னுடைய நீர்மையைப் பரிச்சேதித்தறிய வல்லாராரென்று வாக்ய சேஷம்.

16. தலைக்கணத்துகட்குழம்பு சாதீசோதி தோற்றமாய்
நிலைக்கணங்கள் காணவந்து நிற்றியேலும்நீடிரும்
கலைக்கணங்கள் சோற்போருட் கருத்தினால்நினைக்கோண
மலைக்கணங்கள் போலுணர்த்தும் மாட்சிநின்றன்மாட்சியே.

பதினேந்தாய்பாட்டு. ஸீகை, வ்யாகாணம், திருத்தம், சந்தஸ்ஸு-
ஜ்யோதிஷம், கல்பஸூத்ரமாகிற அக்கங்களாகும்.

பதவுரை:—தலைக்கணம்-மேலான தேவகணமென்ன, துகள்-
கீழான ஸ்தாவரங்களென்ன, குழம்புசாதி-மிச்ச யோதிகளான மறுஷ்ய
திர்யக்குக்களென்ன, இவற்றிலே, சோதி-அப்ராக்ருத ஜ்யோதிர்மய
விக்கரஹத்தோடே, தோற்றமாய்-அவதரித்து, நிலைக்கணங்கள்-ஸ்தா
வரங்களும், காணவந்து-அனுபவிக்கும்படி, நிறியேலும்-நின்றாலும்,
நீடு-தித்யமாய், இருட்-பரந்தவையான, கலை-வேதவேதாங்கங்களுடைய
கணங்கள்-ஸமுஹங்கள், சொல்பொருள்-ஸப்தார்த்தத்தாலும், கருத்து-
தாத்தர்யத்தாலும், (உன்னை) நினைக்கோண-நினைக்கமாட்டா; (ஆகை
யாலே) மலைக்கணங்கள்போலே-பர்வத ஸமுஹங்கள்போலே உணர்த்
தும் மாட்சி-(சரித்திரங்களாலே) அறிவிக்கப்படும் பெருமை, நின்றன்
மாட்சியே-உன் பெருமையேயாம்.

அவ:—பதினாரம்பாட்டு. திருப்பாற்கடலிலே நின்றும் தேவ
மறுஷ்யாதிகளிலே அவதரித்து ரக்ஷிக்குமளவன்றிக்கே ஸ்தாவர
பர்வந்தமான சதுர்வித ஸ்ருஷ்டியிலும் அவதரித்து உன்னை ஸர்வாறு
பவ யோக்யமாக்கினாலும் ப்ரமாணகணங்கள் பரிச்சேதிக்க மாட்டாத
படியிறே உன்னுடைய அவதார வைலக்ஷண்ய மிருப்பதென்கிறார்.

வ்யா:—(தலைக்கணத் துகட்குழம்புசாதி) தேவகணமென்ன,
க்ஷுத்ரகணமென்ன, நடுவுண்டான மறுஷ்ய திர்யக்குகளென்ன,
என்று சொல்லுகிற சதுர்வித ஸரீரங்களிலே. (குழம்புசாதி) தேவ
கணம் புண்யயோநியாய், ஸ்தாவரங்கள் பாபயோநியாய், மறுஷ்ய
திர்யக்குகளிரண்டும் புண்யபாப மிச்சயோதிகளாகையாலே “குழம்பு
சாதி” என்கிறது. திர்யக்குகளுக்கு மிச்சயோதித்வம் ஜ்ஹாரதித்ராதி
களிலே மறுஷ்யஸாய் முண்டாகையாலே. க்ஷுத்ரகணமென்று -
ஸ்தாவரத்திற்கு உபலக்ஷணம். (துகள்) குற்றமும், புழுதியும்.
(சோதிதோற்றமாய்) 56 “परं ज्योतिरुपसंच” (பாஞ்ஜயோதிருபஸம்பத்ய)
என்கிற அப்ராக்ருத தில்ய ஸம்ஸ்தானத்தைச் சதுர்விதஜாதிகளிலும்
ஸஜாதீயமாக்கியவதரித்து. ஸ்தாவராஜாதியிலும் குப்ஜாட்ரமாய்
அவதரித்தானிறே. (நிலைக்கணங்கள் காணவந்து நிறியேலும்)
தேவாதிகளே பன்றியே ஸ்தாவரங்களும் உன்னை அனுபவிக்கும்படி
வந்து நின்றாலும். அதாவது உன்னை ஸ்பர்ஸித்த வாயு அவற்றை
ஸ்பர்ஸித்த ஸ்தாவரத்வ ஹேதுவான பாபம் போமென்கை.

(நீடிருங்கலையித்யாதி) நீ இப்படித் தாமசீன்றாலும் ப்ரமாணங்
கள் உன்னுடைய அவதாரவைபவத்தை நெஞ்சாலும் பரிச்சேதிக்க
மாட்டாது. (நீடிரும் கலைக்கணங்கள்) வைருபேணவும் ப்ரவாஹ
ருபேணவும் நித்யமாய்ப் பரப்புடைத்தாயிருந்துள்ள சதூர்த்தஸூத்
யாஸ்தாநங்களும்தம். “கலை” என்று வேதமும், அங்கமும். 75 “अज्ञानि
चतुरो वेदाः” (அங்காநி சதுரோ வேதா:) இத்த்யாதியாலே சதூர்த்தஸூ
தித்யாஸ்தாநங்கள் சொல்லப்பட்டதினே. (சொல்பொருள் கருத்தினால்
நிலைக்கொண) அபிதாநவ்ருத்தியாலும் தாத்பர்ய வ்ருத்தியாலும்
ஹேர அவதாரத்தை நெஞ்சாலும் பரிச்சேதிக்க மாட்டாமையாலே.
(மலைக்கணங்கலையித்யாதி) ப்ரவதஸமுஹங்கள் போலே அபேத்யமாய்
அபரிச்சிந்நமான உன்னுடைய அவதாரகுண சரித்ரங்களென்ற
வற்றாலே அறிவிக்கப்படும வைலகக்ஷணம் உன் வைலகக்ஷணம்.
மாட்சி-அழகு.

17. ஏகமூர்த்தி முன்றுமூர்த்தி நாலுமூர்த்தி நன்மைசேர்
போகமூர்த்தி புண்ணியத்தின்மூர்த்தி யெண்ணில்மூர்த்தியாய்
நாகமூர்த்திசயநமாய் நலங்கடற் கிடந்துமேல்
ஆகமூர்த்தியாயவண்ணமென் கொலாதிதேவனே.

பதவுரை:—ஆதிதேவனே-காரணபூதனே! ஏகமூர்த்தி-ப்ரவாஸு-
தேவ மூர்த்தியையுடையனாய், முன்றுமூர்த்தி-ஸங்கர்ஷணன் முதலிய
முன்று விபூஹ மூர்த்திகளையுடையவனாய், நாலுமூர்த்தி-ப்ரதாந புரு
ஷாய்யத்தகாலங்களாகிற நாலு சரீரத்தையுடையவனாய், நன்மைசேர்-
அதுகூறும் மிக்கிருக்கையாகிற நன்மையோடு கூடினதாய், போக
மூர்த்தி-போக்யதையே வடிவெடுத்தாய், புண்ணியத்தின் மூர்த்தி-பாக்ய
சாலிகளுடைய புண்ணியத்தின் பலமாயிருப்பதாய், எண்ணில்-அள
வற்றதான, மூர்த்தியாய்—விபவாவதார மூர்த்திகளை யுடையனாய்,

பதினாறும்பாட்டு. “वाचिकैः षड्विंशति” (வாசிகை: பக்ஷி
ம்ருகதாம்) என்று திரியக்குக்கள் பாபயோநியாயிருக்க, புண்யம் கலசின
படி எப்படியென்னவருளிச்செய்கிறார் (திரியக்குக்களுக்கிட்யாதி)
வ்ருத்தியென்று - எல்லா ஸம்பந்தங்களையும் சொல்லும். அபிதாந
வ்ருத்தியாவது - லக்ஷணரூபஸம்பந்தம்.

நலம்-(நாராயணன் நீண்டகாலம் உகந்தருளியிருக்கையாகிற) நன்மையையுடைய, கடல்-திருப்பாற்கடலிலே, நாக-திருவநந்தாழ்வானுடைய, மூர்த்தி-திருமேனியாகிற, சயநாமய்-படுக்கையையுடைய வனாய், கிடந்து-சண்வளர்த்தருளி, மேல்-ததந்தாம், ஆகமூர்த்தியாய வண்ணம்-ஆச்சரிதருகந்த தர்வயமாகிற அர்ச்சாவதாரமாய் அவதரித்த இத்தன்மை, என்கோல்-என்ன ஆச்சரியம்?

அவ:-பதினேழாம் பாட்டு. பரமபதநிலயனாயிருந்து நித்ய விபூதியை நிர்வஹித்தும், வ்யூஹம் முதலாக ஸ்தாவரபர்யந்தமாக அவதரித்து லீலாவிபூதியை நிர்வஹித்தும் பேருகிற இவை ஓரொன்றே ப்ரமாணகணங்களால் பரிச்சேதிக்க வெண்ணுகிருக்க, அதுக்குமேலே அர்ச்சாவதாரஸூலபனாய் ஆச்சரிதருடைய இச்சாதீநனாய்த் தன்னை நிபமித்த இஸ்வபாவம் என்னுயிருக்கிறதோவென்று அதிலே வித்தராகிறார்.

வ்யா:-(ஏகமூர்த்தி) 76 “वासुदेवोऽसि पूर्णः” (வாஸுதேவோஸி பூர்ண:) என்கிறபடியே ஜ்ஞானாதி ஷட்குணபூர்ணனாய், நிஸ்கரங்க ஜலதிபோலே பரமபதத்திலே எழுந்தருளியிருந்து நித்ய விரித்தரும் முத்தரும் அநுபவிக்கவிருக்கிற அக்விதீயமான மூர்த்தியையுடையவாய் (மூன்று மூர்த்தி) அந்த ஷட்குணங்களிலே இரண்டிரண்டு குணங்களை ப்ரகாசிப்பித்துக்கொண்டு ஜகத ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகைக்காக ஸங்கர்ஷணாதி ரூபத்தாலே மூன்று மூர்த்தியாய். (நாலு மூர்த்தி) பராவஸ்தையும் வ்யூஹங்களோடே எண்ணலாற்படி பரார்த்தமாயிருக்கையாலே அதையும்புகட்டி “நாலு மூர்த்தி” என்கிறது. அதவா, வ்யூஹ கார்யமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கு உபயோகமாயிருக்கிற ப்ரதானபுருஷ அவ்யக்த காலங்களை ஸாரமாகவுடையனாயிருக்கிற படியைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம்.

(நன்மைசேர்போகமூர்த்தி) அநுக்ரஹப்ராசர்யமாகிற நன்மையையுடைத்தாய் ஸம்ஸாரிகளுக்கு போகயோக்யமான மூர்த்தி. அநுக்ரஹ ப்ராசர்யமாவது-ஸ்வாஸாதாரணமாய் அப்ராஹ்மதமான விக்ரஹத்தை, தேவாதி ஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு ஸம்ஸாரிகளுக்குச் சக்ஷுர்விஷயமாற்படி பண்ணுகை. அதவா, ஆமுஷ்யிகத்தில் நித்

யாதுபலத்தோடே சேரும் தன்மையையுடைத்தாய் ஐவிகத்தில் போக
யோக்யமாயிருக்கும் மூர்த்தியென்னவுமாம். (புண்ணியத்தின்மூர்த்தி)
அவதான் பாக்யாதிபநுடைய புண்யபாகத்திலே பரிபாசியிருக்கை.
35 “परिणाय साधुना” (பரிநாணய ஸாநூநாம்) என்று பரமபக்தி
யுத்தர்த்து ஸ்வபம் ப்ரயோஜகமாயும், ஸித்தஸாதக பரிஹ்ரயுத்தர்த்து
ஸாண்யமாயும் உபாஸகர்க்கு ஸாபாச்யமாயுமிறையுருப்பது. 77 “मातुर्
तनुमाश्रितः । परं भावमजानन्तः” (மாறுஷிம் தனுமாச்ரிதம் । பரம்பாவமஜாநந்தः)
என்று பாக்யஹ்ரயாய் அவதாரத்துக்கு இறவாளராகச் சொல்லா
கின்றதிறே. (எண்ணில் மூர்த்தியாய்) இப்படி அஸங்க்யாதமான
விபவஸஜாதிய விக்ரஹத்தை யுடையையாய். 78 “वहुधा विजायते”
(பஹுதா விஜாயதே) என்று ச்ருதி; 64 “बहुनि” (பஹுநி) என்று
ஸ்வவாக்யம்; † “என்மம் பலபல” என்று அபியுத்தர் வாக்யம்.

(நாகமூர்த்தி யித்யாதி) இப்படி அஸங்க்யாதமான அவதாரங்
களைப் பண்ணினவிடத்திலும் தன் திருவுள்ளத்துக்கேற ஸம்ஸாரிகள்
தண்ணைவந்து கிட்டாமையாலே உபேகித்துப் பரமபகத்திலே போக
ப்ராப்தமாயிருக்க, டஷஷணத்தில் நசையாலே திருப்பாற்கடலிலே
சேர்ந்த நீர்மையைச் சொல்லுகிறது. (நலங்கடலிலே நாகமூர்த்தி
ஸயநமாய்க் கிடந்து) அவதார ஸ்தலங்கள் போலே சிலகாலாவதி
யின்றுக்கே ப்ரளயாவதியாக விருப்பிக் கண்வளர்த்தருளுகையாலே
“நலங்கடல்” என்கிறது. திருவநந்தாழ்வான் திருமேனியாகிற
படுக்கையிலே கண்வளர்த்தருளி. (மேலாக மூர்த்தியாயவண்ணமென்
கொல்) அதுக்குமேலே ஆச்ரிதர் தேவர்க்கு விக்ரஹமாக நினைத்த
தாவ்யத்திலே ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தில் பண்ணும் விருப்பத்
தைப்பண்ணுகிற இஸ்ஸ்வபாவம் என்னுயிருக்கிறது. 79 “स्मृतं सङ्कल्प-
नामय” (ஸ்மருதம் ஸங்கல்பநாமயம்) என்றும், 80 “ये यथा मां प्रपद्यन्ते”
(யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஆச்ரிதர்
உனக்கு விக்ரஹமாக நினைத்த தாவ்யத்தையிறே ஸ்வாஸாதாரண விக்
ரஹத்தோபாதி விருப்புவது. (ஆதிதேவனே) ஜகத்துக்கெல்லாம்
காரணபூதனான நீ கார்யபூதனாயிருப்பானொரு சேதநனுடைய இச்சா
திருனாக உன்னைப்பண்ணுவதேயென்று கருத்து. இவ்விருப்பத்துக்கு
அடியுடையவனாகையாலேயென்று ஹேதுவாகவுமாம்.

† திருவாய் 3-10-1.

18. விடத்தவாபொராயிர மிராயிரங்கண்வெந்தழல்
விடுத்துவீழ்விலாத போதமிக்கசோதிதோக்கசீர்
தோடுத்துமேல்விதாநமாய பௌவநீராவணைப்
படுத்தபாயல்பள்ளிகோள்வ தென்கோல்வேலைவண்ணனே.

பதவுரை:— வேலைவண்ணனே-ஸமுத்ராஜலம்போலிருக்கிற வர்
ணத்தையுடையவனே! விடத்த-விஷத்தையுடைத்தான, வாயொரா
யிரம்-ஆயிர வாயையுடையவனாய், இராயிரங்கண்-இரண்டாயிரம்
கண்களாலே, வெம்-வெம்மைமிக்க, தழல்-விஷாக்கியை, விடுத்-து-
புறப்படவிட்டு, வீழ்வு-பகவத் விச்சேலையும், இலாத-இல்லாத, போத-
போதத்தையுடையனாய் (அல்லது திருமேனியையுடையனாய்) மிக்க-
அதிமகான, சோதி-தேஜஸ்ஸையுடையனாய், மேல்விதாநமாய-மேற்
கட்டியாயிருக்கும் படங்களில், தோக்க-திரளாயிருக்கும் சீர்-அழகை
தோடுத்து-சேர்த்துவைத்து, பௌவநீர்-ஸமுத்ராஜலத்திலே, படுத்த-
படுத்திருக்கும், அராவணை-திருவந்தாழ்வானாகிற, பாயல்-படுக்கை
யிலே, பள்ளிகோள்வது-கண்வளர்த்தருளுகிற இது, என் கொல்-
என்றோ?

அல:—பதினெட்டாம்பாட்டு. “நாகமூர்த்தி சயநம்” என்றும்
“தடங்கடல் பணத்தலைச் செங்கணாகணைக்கிடந்த” என்றும் அவதார
கந்தமான சுடிராப்தி ஸயநம் ப்ரஸ்துதமானவாரே திருவுள்ளம்
அங்கே தாழ்த்து, 81* “अथितो मातुषे लोके” (அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே)
என்கிறபடியே அவதாரங்களிலுண்டான அர்த்தித்வமுமின்றிக்கே
யிருக்க விஸத்ருஸதேஸத்திலே வந்து கண்வளர்த்தருளுகிற தேவரீ
ருடையவாசியை ஆரழிந்து ஆச்சரியத்துக் காரியங்கொள்ளவென்கிறார்.

வ்யா:—(விடத்தவாபொராயிரம்) விஷத்தை உமிழாநின்றனள்ள
ஆயிரம் வாயையுடையனாய். (இராயிரங்கண் வெந்தழல் விடுத்து)
இரண்டாயிரங்கண்ணாலும் வெவ்வித அழலைப் புறப்படவிட்டு. பகவ

பதினேழாம் பாட்டு. சேருந்தன்மை சேர்க்குமென்றாய், இவனை
அறுபவத்தோடே சேர்க்கும் ஸ்வபாவத்தையுடைத்தாய். அவதாரம்
உபாயமும் உபேயமுமாயிருக்குமென்றபடி. ஆசமூர்த்தி-மூர்த்தியாக.

தற்பவமே யாத்ரைபாயிருக்கிற திருவநந்தாழ்வானுக்கு ரோஷகார்யமான இந்த க்ரௌர்யமுண்டாவதென்னென்னில்; தவ்ப்ராபுதிகள் ஸஞ்சரிக்கிற தேசத்திலே கண்வளர்த்தருளுகிற இவனுக்கு ஆராலே என்ன வருஷித்தாவென்னும்திசுங்கையாலே வந்தது. அற்பவம் ராககார்யமானவோபாதி ப்ரதிகூலஸ்தலத்திலே த்வேஷமும் ராககார்யமிதே. இத்தால்-தவ்ப்ராபுதிகளுக்குக் கணிசிக்கவொண்ணாத படி திருவநந்தாழ்வானுலே ஸுராகிதனாய்க் கண்வளர்த்தருளப் பெற்றோமென்று த்ருப்தராகிதார். (வீழ்விலாத போகம்) ஈச்வரன் அனைத்தால் ஒருவகையாலும் சிரிப்பவொண்ணாத திருவுடம்பையுடையனாய்; 81 “अनन्तमोगिनि” (அனந்தமோகினி) என்று திருவநந்தாழ்வானுடைய திருமேனியை (போகம்) என்னக்கடவதிறே. இத்தால் ஆத்குணங்களாலே ரக்ஷகனுப்பராலே ரூபகுணங்களாலே போக்ய பூதனுப்படியைச் சொல்லுகிறது. (மிக்கசோதி) இப்படி கஞ்சித் கரபூதனாய்க்கொண்டு உன்னை அற்பவிக்கையாலே வந்த நிரவதிக தேஜஸ்ஸையுடையனாய்.

(தொக்கச் சீர்தொடுத்து மேல்விதாநமாய) விதாநமான பணங்கள் பலவற்றிலேயுண்டான மிக்க அழகைத்தொடுத்து. தொக்கு-திரட்சி. சீர்-அழகு. இத்தால்-ஸ்பர்ஸத்தால் வந்த அற்பவமேயன்றிக்கே, தர்ஸநீயமாய் நாநாவர்ணமான பணங்களினழகைச் சேர்த்தற்பவித்துக்கொண்டு கண்வளர்த்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுகிறது. (பௌவநீராவணைப் படுத்தபாயல்) கடல்நீரில் அது உறுத்தாமைக்குப் படுத்த திருவநந்தாழ்வானுகிற படுக்கையிலே. (பள்ளிகொள்வதென்கொல்) கண்வளர்த்தருளுகிறவிதுவென்னோ? தங்களபத்துக்கு உதவுகைக்கு ப்ரஹ்மாதிகள் அர்த்திக்கத்தான் செய்தருளிறோ? (வேலைவண்ணனே) வெள்ளைக்கடலிலே ஒரு நீலக்கடல் சாயந்தாப்போலே தேவரீருடைய பரபாக ரஸத்தைச் சிலர் அறிந்து அற்பவிக்கைக்காகச் செய்தருளிறோ? இப்பாட்டில்—திருவநந்தாழ்வானுடையதற்பவத்தைச் சொல்லிற்று, — அடிமைசெய்வாரில்லாமை யன்று; ஸம்ஸாரிகனிழவைப்பார்த்து, பார்த்தமாகக் கண்வளர்த்தருளுகிறதென்று தோன்றுகைக்காக.

19. புள்ளதாகி வேதநான்கு மோதினாய தன்றியும்
 புள்ளின் வாய்பிளந்து புட்கோடிப்பிடித்த பின்னரும்
 புள்ளையூர்தி யாதலால் தேன்கோல் மின்கொள்ளேமியாய்
 புள்ளின்மேய்ப் பதைக்கடல் கிடத்தல் காதலித்ததே.

பதவுரை:— மின் கொள் ளேமியாய்—மின்னிக்கொண்டிருக்கும்
 திருவாழியாழ்வானையுடையவனே! புள்ளின்—(பாசானாகிற) பகழி
 னுடைய, வாய்-வாயை, பிளந்து-பிளந்து, அதன்றியும்—அவ்வளவன்
 றிக்கே, புள்-பெரியதிருவடியை, கோடி-தவஜத்திலே, பிடித்தபின்—
 பிடித்தளவன் றிக்கே, அரும்—அந்நயஸுலபனான, புள்ளை—அத்திரு
 வடியை, ஊர்தி-வாஹனமாக நடத்தாநின்றாய்; ஆதலால்-இப்படி
 நிருபாதிக்காக்கொண்டபாலே, புள்ளதாகி—ஹம்ஸாவதாரத்தைப்
 பண்ணி, வேதநான்கும்-நாலு வேதத்தையும், ஓதினாய்-உபதேசித்தாய்;
 கடல்-திருப்பாற்கடலிலே, புள்ளின்-பெரியதிருவடிக்கு, மேய்பதை—
 இயற்கையான ஸத்ருவாயிருக்கும் ஜாதியைக்கொண்ட திருவந்
 தாழ்வான்மேலே, காதலித்து—விரும்பி, கிடத்தல் அதன்கோல்—
 கண்வளர்த்தருளுகிற அது என்னே?

அவ:—பக்தொன்பதாம் பாட்டு. அர்த்தித்வ சீரபேக்ஷமாகக்
 கண்வளர்த்தருளுகிறவிது என்ன நீர்மைபெற்றுச் சீழ்: லுக்கு பண்
 ணின ஜகத் ரக்ஷணங்களைக்கண்டு, 83 “न हि पालनसामर्थ्यमृते सर्वेश्वरं
 हरिम्” (ஈ ஹி பாலநஸாமர்த்தம் ருதே ஸர்வேஸ்வரம் ஹரிம்) என்கிற
 படியே பாலநதர்மத்துக்கு வேறு ஸத்தரில்லாமையாலும், ஜகத்து
 தேவரீர்க்கு அந்நயர்ஹ ஸேஷமாகையாலே ரக்ஷிக்குமிடத்தில் அர்த்
 தித்வம் மிகையாகையாலும், வந்து கண்வளர்த்தருளுகிறதித்தனை
 யென்று அந்த ரக்ஷணங்களைப்பிசி, ஸாமாந்யப்நுஷ்டியால் ஸஹஜ
 ஸத்ருக்களாய்த் தோற்றுகிற பெரிய திருவடியும் திருவந்நாழ்வானும்
 ஏககண்டராய் தேவர்க்குப் பரியும்படியாகக் கண்வளர்த்தருளுகிறவிது
 என்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்.

வ்யா:—(புள்ளதாகி வேதநான்குமோதினாய்) வேதத்தினுடைய
 அபௌருஷேயத்வலித்திக்காக ஸ்வாஸாதாரண விக்ரஹத்தைத் தீர்
 யக்ஸஜாதியமாக்கிக் கொண்டு ஹம்ஸாவதாரத்தைப்பண்ணி தத்வ

வறிகங்களுக்கு ஜ்ஞாபகமான நல்ல வேதங்களையும் ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாதகாரமெல்லாம் நீங்கும்படி அருளிச்செய்காய். 835 "मां प्रदीप मित्रकारिणो ददाति" (மாநம் ப்ரதீபமிவ காருணிகோ ததாதி) என வக்கட வகிறே. (அகந்நியும்) ஸஹஜஸ்த்ருவான அஜ்ஞாநத்தைப் போக்கி னதற்கு மேலே. (புள்ளின் வாய்பிளந்து) பகாஸூரன் வாயைக் கிழித்து. இத்தால் ப்ரமாண ஜ்ஞாநத்தாலே அஜ்ஞாநாதகாரத்தைப் போக்கிப்போலே, பகாஸூரனை கிரலித்து ப்ரமேய பூகனை தன் னைத்தந்து, ஆச்சிரிதர்க்கு ப்ரமாணப்ரதிஷ்டை பண்ணிப்படியைச் சொல்லிற்று. (புட்கொடிப்பிடித்த பின்னரும் புள்ளையூர்தி) தன் பக்கலிலே ஆர்த்தரடங்க வந்து காரியங்கொள்ளும்படி பெரிய திரு வடியை ரஷண தர்மத்துக்கு த்வஜமாகப் பிடித்து, அவ்வளவுமன் றிக்கே, ஆச்சிரிதரி நுத்தவிடக்களிலேவந்து உதவுகைக்கு அவனைவாஹந மாகக்கொண்டு நடத்தா கிற்றி.

(மின்கொள் நேமியாய்) திருநீறத்துக்குப் பகைத்தொடையாய் மின்னுகின்ற திருவாழின்பயுடையவனே! இத்தால்-ரஷணகத்வமே நிரு பகமென்று தோற்றும்படி * கைமுலா நேமியானுபிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்று. (ஆதலால்) நிருபாதிக ரஷணகனையாலே. "புள்ளதாகி வேதநான்கு மோதினாய்" என்று கீழோடே அவ்வயம். "அதென் கொல்" என்கிறவிது பாட்டின் முடிவிலே அவ்வயம். (புள்ளின் மெய்ப்பகைக் கடல்கிடத்தல் காதலித்தது - என்கொல்) ஸாமாந்ய த்ருஷ்டியால் பார்த்தால் திருவடிக்கு ஸஹஜஸ்த்ரு வென்னலாயிருக் கிற திருவநந்தாழ்வான் மேலே திருப்பாற்கடலிலே இருவரும் கட லிருப்பி அடிமை செய்யும்படி கண்வளர்ந்தருளுகிறவிது என் கொலோ? ஸஹஜஸ்த்ருத்வ புத்திபண்ணியிருக்கும் ஸம்ஸாரத்திலே இருவரையும் ஏககண்டராக்கி அடிமைகொண்டவிது, தேவீருடைய ஸர்வஸத்தித்வத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கக்காகவோவென்று கருத்து. அநாதியாய் அஹங்காரத்தை விருப்பிப்போந்த சேதனை, ஸோஷ தைகாஸான நித்யஸூரிகளோடே ஒருகே காவையாக்குவது இச் ஸத்தியிறே.

பத்தொன்பதாம் பாட்டு. "கடலிலே காதலித்துக் கிடத்தல் என்கொல்" என்றவ்வயம்.

20. கூசமொன்றுமின்றி மாசுணம்படுத்து வேலைநீர்
பேசுநின்றதேவர்வந்து பாடமுன்கிடந்ததும் .
பாசுநின்றநீரில்வாழ மாமையான கேசவா
ஏசுவன்று நிகிடந்த வாயுகூறு தேறவே.

பதவுரை:—பாசுபாசங்கள், நின்ற-நிற்கிற, நீரில்-ஸமுத்ரா ஜலத்
தில், வாழும்-உகந்துவாழும், ஆமையான-கூர்மஸுஜாதீயஸுவதரித்த,
கேசவா-ப்ராஹ்ம ருத்ரோத்பாதகனே! கூசம்-“ஆராலென் வருகிறதோ”
என்னும் நினைவு, ஒன்றுமின்றி-ஒன்றமில்லாமல், மாசுணம் படுத்து-திரு
வந்தாழ்வானை விரித்து, வேலைநீர்-ஸமுத்ரா ஜலத்திலே, பேசுநின்ற-
(எதிர்த்தட்டாகப்) பேசுகின்ற, தேவர்-ப்ராஹ்மாதி தேவர்கள், வந்து-
தங்கள் லோகங்களில் நின்றும் வந்து, பாட-ஸ்தோத்ரம் பண்ணுப்படி,
முன்-ஸ்ருஷ்டிகாலத்துடங்கி, கிடந்ததும்-கண்வளர்ந்தருளுகிற தன்
மையையும் ஏசு-உன்நன்மை அறிபாதாரேசம்படி, அன்று-(தேவதைகள்
உன்னை எதிர்பார்த்து நின்ற) அன்று, நீ கிடந்தவாறு-நீ, மந்தாம்
முதுகிலே சுழலக் கண் வளர்ந்தருளுகிற தன்மையையும், தேற-
தெரியும்படி, கூறு-அருளிச் செய்யவேணும்.

அவ:—இருபதாம் பாட்டு. பாயோஜனாந்தாபாரான ப்ராஹ்மாதி
களேத்தத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற இம்மேன்மை
தானே நீர்மைக்கெல்லை நிலமாயிரா நின்றது; அம்ருதமதநவேளையில்
மந்தாதாரணர்த்தமாக ஆமையான நீர்மைதானே மேன்மைக்கு எல்லை
நிலமாயிரா நின்றது. இவைகளைப் பிரித்து என்னெஞ்சிலே பட
அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

வ்யா:—(கூசமொன்றுமின்றி) மாயாகுஸலான அஸுரா ராசு
ஸர் ஸஞ்சரிக்கிற தேசம், ஆராலே பென்வருகிறதோ வென்று ஒரு
கூசமின்றியே பென்னுதல்; பிராட்டிமாருக்கும் அடுத்துப் பார்க்கப்
பொறுத ஸுகுமாரமான வடிவு துஷ்பார்க்ருதிகள் விஷத்ருஷ்டிக்கு
விஷயமாகிறதோவென்று வேறுகூசாதே பென்னுதல். அதவா “கூச
மொன்றுமின்றி-கூறுதேறவே” என்று அவ்வயித்து, தன்படினைச்
சொல்லுகைக்கு அதிகாரிகளில்லைபென்று அதிகாரி விராஹத்தால்
கூசாதேபென்றுமாம். அதாவது - மேன்மையைச் சொல்லி துஷ்

ப்ராபமென்று அகலுதல்; நீர்மைபைச் சொல்லிக் காற்கடை கொண்
டகலுதலென்கை. (மாசனாம் படுத்து) நீருறுத்தாமே திருவநந்தாழ்
வாரி விரித்து. (வேலைநீர்வேச) ஸ்வஸந்திநாதத்தாலே வந்த ப்ரீதி
யாலே கடல்நீர் கோஷியா நிற்க. (கின்றதேவர்) ஜகதாஷண தர்மத்
திலே ஸ்வஸந்திநாய் நின்ற ப்ரஹ்மாதிகள். பேசநின்ற தேவரென்று
மாம். † "பேசநின்ற சிவன்" என்னக்கடவதிற. (வந்துபாட) ஊர்த்வ
ஸோகங்களில் நின்றும் வந்து கந்தா முடைய அபிமதலித்திக்காக ப்ரீதி
ப்ரீதிநாயேய்க்க. (முன் கிடந்தனம்) ஸ்ருஷ்டிகாலமே தொடங்கிக்
கண்வளர்த்தருளுகிறவியுவு; ஸமுத்ர கோஷத்தோடு, ப்ரயோஜ
நாத்ரபரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்தோத்ரத்தோடு, அந்நய ப்ர
யோஜகரான ச்வேதத்தவியவாஸிகளுடைய ஸ்தோத்ரத்தோடு வாசியற
முகங்கொடுத்து நிற்கிறவியு என்னமென்று கருத்து.

(பாசநின்ற நீரில் வாழமுமாயான கேசவா) ஸமுத்ரமதந
வேளையில் வருணபாசங்களையுடைத்தான கடலிலே முதுகிலே மந்த
ரம் சுழலுகிறவியு ஸ்வப்ரயோஜகமாக நினைத்தக் கூர்மஸஜாதியனு
வனே! "பாசநின்ற நீர்" என்று பாம்பதத்திற்காட்டில் ப்ரீமஸ்த
தலமான கடலிலேயென்னவுமாம். கேசவாவென்றது-ப்ரஹ்மாதிகள்
சானம் புகுர, தத்ராஷணர்த்தமாகக் கூர்ம ஸஜாதியனாகையாலே அவ்
வளவியும் ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கு உத்பாதகனுன மேன்மை அழியா
திருக்கிறபடி. (ஏசுவன்று நீ கிடந்தவாறு) தேவதைகளடங்க
ஸாபேக்யராய் நின்றவன்று ஸர்வாதிகனுன நீ, உன்படியறிபாதார்
"ஆனமயானுன்" என்று உன்னுடையாரை ஏசும்படி, மந்தரம் முது
கிலே நின்ற சுழலக் கண்வளர்த்தருளின ப்ரகாரம். (கூறுதேறவே)
தெரியும்படி பெனக்கருளிச் செய்யவேண்டும். ஆனமயான நீர்மை
யிலே ஸர்வாதிகத்வமும் ப்ரகாசியா நின்றது. ப்ரஹ்மாதிகளோத்தக்
கண் வளர்த்தருளுகிறவிடத்திலே நீர்மை ப்ரகாசியா நின்றது. இவற்
றைப்பிரித்துத்தெரிய அருளிச்செய்யவேணுமென்று கருத்து.

21. அரங்கனே தரங்கநீர் கலங்கவன்று குன்றுகுழி
மரங்கள்தேய மாநிலங்குலுங்க மாசணஞ்சலாய்
கோருங்கநீர் கடைந்தபோது நின்றகூரென் செய்தார்
கூரங்கையாளுகத்த வேந்தைகூறு தேறவேற்தே.

பதவுரை:—தரங்க-அலைகளையுடைத்தான, நீர்-ஸமுத்ரமானது, கலங்க-கலங்கும்படியாகவும், குன்று-மந்தர பர்வதத்தை, சூழ்-சூழ்ந்த, மரங்கள்-விருக்ஷங்கள், தேய-தேய்த்து போகவும், மா-மஹத்தான, நிலம்-பூமி, குலங்க-அசையவும், நெருங்க-நெருங்கும்படி, மாசணம்-வாஸுகியை, சுலாய்-சுற்றி, நீ கடைந்தபோது-நீ அம்ருதமதநம் பண்ணினபோது, நின்றகுரர்-(கையாலாகாமல்) நின்ற குரர்களான தேவாசுரர்கள், என் செய்தார்-என்ன காரியம் செய்தனர்? குரங்கை-வாசரங்களை, ஆளுகந்த-ஆதரித்த, எந்தை-நாதனான, அரங்கனே-திருவரங்கத்தெந்தாய்! இது-இத்தை, வேறு-விசேஷித்து, தேற-அறியும்படி, கூறு-அருளிச்செய்யவேணும்.

அவ:—இருபத்தோராம் பாட்டு. ஸமுத்ரமதந வேளையில் ஆமையான நீர்மைக்குமேலே ஸகல வ்யாபாரங்களையும் தேவரீரே செய்தருளி, “தேவர்கள் கடல்கடைந்தார்கள்” என்று தேவர்கள் தலையிலே யேறிட்டுக் கொண்டாடினபடி, ராவணனை தேவரே அழியச்செய்து முதலிகள் தலையிலே விஜயத்தையேறிட்டுக் கொண்டாடினப்போலே யிருந்ததீ பென்று இவ்வாச்சரித பக்ஷபாதத்தை வேறுகத்தெரிய வருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்- ஸம்பந்தம் ஸர்வ ஸாதாரணமாயிருக்க இதொருபக்ஷபாதமிருந்தபடி யென்னென்ற விஸ்திராகிறார்.

வ்யா:—“அரங்கனே” என்கிறவிது விசேஷ்யமாகையால் க்ரியை யோடே உவ்யயிக்கக் கடவது. (தரங்கநீர் கலங்க) 88* “अप्रमेयो महीदधि:” (அப்ரமேயோ மஹோததி:-) என்கிறபடியே அத்யகாதமான கடலாகையாலே தண்ணீரதுபவிக்க இழிந்தாரைக் களையிலே நீ யேறிட

இருபதாம் பாட்டு. ஆமையாயிருக்கச் செய்தேயும் “கேசவா” என்கையாலே (மேன்மைக்கெல்லை நிலம்) என்கிறது. “மாசணம்” பெரும்பாப்பு. “பேசநின்ற” ப்ராஸம்ஸாபரமாகப் பேசநின்ற. கடல் வருணனுக்கு இருப்பிடமாகையாலே அவனுடைய ஆயுதத்தையுடைத்தாயிருக்கை. பாசம்-ஆயுதம். ப்ராஹ்மாதிகள் ஸ்தோத்ரம் பண்ணிக் கிடக்கிற மேன்மையிலே அசேதநமான ஸமுத்ரகோஷத்தைக் கேட்டுக் கொண்டு கிடக்கையாலே நீர்மை ப்ரகாஸிக்கிறது.

§ (பா) எறடவல்ல.

வல்ல திரைநிளர்த்தியை உடைத்தான கடல் குளப்படி. போலே
கலங்க. (அன்.று) ஸகலதேவதைகளுக்கும் தர்வாஸுஸாபத்தாலே
நஷ்டமிகராய்த் தங்களைச் வர்த்துக்கு தேவரீர் கைபார்த்து நின்ற
அன்.று. (குன்.றுகுழ் மாங்கள்தேய) மந்தரத்தைச்சுழ்ந்த மரங்கள்
வாஸுநியுடன் பட்டுக்கீதய. (மாநிலங் குலுங்க) ஸமுத்ர கோஷத்தி-
னுடைய அதிசயத்தாலே அந்தோநீடசேர்ந்த புஷ்கராதித்வீபங்களாகிற
மஹாப்ருதிவி குலுங்க. (மாசுணம் சுலாய் நெருங்க) [நெருங்க மாசு-
ணம் சுலாய்] வாஸுநியை நெருங்கச்சுற்றி. சுலாய்-சுலாயி; சுற்றி
யென்றபடி; ஸ்வதேஜஸ்ஸாலே உபப்ரும்ஹிதமானபடியாலே கூசாதே
மந்தரத்திலே வாஸுநியை நெருங்கச்சுற்றி. 84 “மந்தராடிரேயாந் அம்-
தோஃ” (மந்தராத்திரே ரதிஷ்ட்டாநம் ப்ரமதோஃ) என்று மந்தரத்துக்கு
அதிஷ்ட்டாரமும் தானேயென்றும், 85 “தேஜாநாகராஜாந் தயா வ்யாபிதவாந் ப்ரபு:”
(தேஜஸாநாகராஜாநம் ததா வ்யாபிதவாந் ப்ரபு:) என்று
வாஸுநிக்கு பலகாரமும் தானேயென்றும் சொல்லக்கடவதினே.

(நீ கடைந்தபோது) 86 “ததோ மதிதுமாஸ்யா:” (ததோமதிதுமாஸ்யா:) என்று
தேவர்களுக்கு ஆரம்பமாத்ரமேயாய், “ஆயிரந்தோளாலடை
கடல் கடைந்தான” என்கிறபடியே அக்கடலை தேவரீரே கடைந்த
போது. (நின்றகுரொன் செய்தார்) அதிபல பராக்ரமான தேவர்
களும் அஸுரர்களும் செய்ததென்? அந்ருதமதந ஸாமர்த்தயத்தை
தேவர்கள் பக்கலிலே யேறிட்டுக் கொண்டுகைக்கு அவர்கள் செய்த
காரியமென்? கூர்மருபியாய் மந்தரத்திற்கு அதிஷ்டானமாணர்களோ?
87 “அப்யாக்ரான்தவாந் சைலம் யூஹேந கைவ:” (உபர்யாக்ரான்தவாந் சைலம்
ப்ருஹத் ரூபேண கைவ:) என்று மந்தரம் சலியாதபடி நோக்கினார்
களோ? தேஜஸ்ஸாலே வாஸுநிக்கு பலகாரமாணர்களோ? பலபோக்தாக்
களாய் நின்றவிது தோதவாக அவர்களையே கர்த்தாக்களுமாக்கின
வித்தனையன்றோ. 88 “தேவதானவயத்னே ப்ரஸூதாமதமந்யநே” (தேவதானவயத்
தேந ப்ரஸூதாமதமந்யநே) என்று அந்ருதமதந ஸாமர்த்தயம்
அஸுரர்களுக்குமொத்திருக்க அவர்களைக் கலைசபாக்களாக்கி தேவர்
களை அந்ருதபாக்களாக்கின விதவும் அதுக்குமேலே ஒரு பக்ஷபாத
ம்தே. ப்ரயோஜகந்தாபாரென்று பாராதே தேவர்கள் பக்கல் பக்ஷ
பாதத்துக்கடி, 89 “சரண த்வாமநுபாஸா:” (ஸரணம் த்வாமநுபாஸா:) என்று
ஸரணமென்றவிதுவேயினே.

(சூரங்கையாளுகந்த வெங்கை) கீழ்ச்சொன்ன பசுபாதத்துக்குத் திருஷ்டார்த்தம் சொல்லுகிறது. ராவணனை தேவரீரே அழியச் செய்து, ப்ரதிபசுபத்தை வென்று தந்தாரர்களாக ப்ரீவாரராரீர்களை ஆதரித்தாப் போலே, “எத்தை” என்று நித்பஸூரிகளை அடிமைகொள்ளுமேற் றத்தை யுடையனாய்வைத்து, திரயங்குள் என்ற இகழாதே அடிமை கொண்ட இத்தைப் தன்பெறாக நினைத்திருக்கையாலே என்னுதனே பென்கிறார். (அரங்கனை- கூறுதேறவேறினே) “ஈச்வரன் ஒருவ னுான்” என்று அறியாத ஸம்ஸாரத்திலே இவ்வாச்சரித பசுபாதத்தை ப்ரகாபிப்பிக்கைக்காக அர்த்தியாய் வந்து கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற தேவரீர் இத்தை விசேஷித்துத் தெரியவருளிச் செய்யவேணும். கீழ்வழுவாத்திலும் விபவத்திலும் சொன்ன பசுபாதங்கள் காணலாவது பெரியபெருமான் பக்கவிலே பென்றுகருத்து.

22. பண்ணீன்றுமேலுமாயோர் பாலனாகி ஞாலமேழும்
உண்மேண்டியாலிலைத் துயின்றவாதிதேவனே!
வண்ணிண்டு தண்மோயலங்கலாய் கலந்தசீர்ப்
புண்டரீகபாவை சேருமாற்ப் பூமிநாதனே.

பதவுரை:—பண்டும்-ஸ்ருஷ்டிக்கு முற்காலமென்ன, இன்றும்-ஸ்ருஷ்டிகாலமென்ன, மேலும்-ப்ரளய காலமென்ன (இவற்றுக்கு) ஆய்—நிர்வாஹகனாகி! ஓர்—ஒப்பற்ற, பாலனாகி—குழந்தையாய், ஞாலமேழும்-பூலோகம் முதலிய ஏழுலோகங்களைபும், மண்டி-விரும்பி, உண்டு-அமுது செய்து, ஆலிலை-ஆலந்தனிரிலே, துயின்ற-கண்வளர்ந்தருளின, ஆதிதேவனே — காரணபூதனே! வண்டு — வண்டுகள், கிண்டு — கிளரும், தண் — ச்ரமஹரமான, துழாயலங்கலாய் — திருத்தழாய் மாலையை உடைபவனே! கலந்த-சீர்த் ஸம்சலிஷ்டை

இருபத்தோராம் பாட்டு. (ஸர்வஸாதாரணம்) தேவர்களுக்கும் அஸுரர்களுக்குமொத்திருக்கை, நெருங்கக் கட்டிக் கடைகைக்கு வாஸுகிக்கு ஸக்தியுண்டோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்வதே ஜஸ்ஸாலே இத்யாதி). (உபந்ருப்ஹிதம்) பெருக்கப்படுகை. நின்ற சூர்-ப்ராக்ரமமாதல், ஸூராதல். (அதுக்குமேலே) தான் கடைந்து அவர்கள்மேலே ஏறிட்டதுக்குமேலே.

யாய், தீர்-கல்யாண குணங்களையுடையளாய், புண்டரீக—காமரைப்
பூவை ஜம்மபூரியாகவுடையளாய், பாஸவ-திருபாதிக ஸ்கந்தீக்ஷத்தை
யுடையளான பிராட்டி, தேரும்—தீத்யவாஸர் பண்ணாசின்ற, மாஸ்வ-
திருமார்பையுடையவனே!, பூமிநாதனே—ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு உத
னாவனே! “இப்படிப்பட்ட தேவர்க்கு ஆச்ரித வதஸஸ்ரென்னுமிது
ஒரேற்றமோ” என்று வாக்யமேஷம்.

அவ:—இருபத்திரண்டாம் பாட்டுப் ப்ரளயபத்திலே வரையாதே
எல்லோரையும், வடதளமாயியாய் ஸர்வஸக்தித்வந்தோற்ற சிறிய
திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்த தேவரீருக்கு “ஆச்ரித விஷயத்தில்
வத்ஸலர்” என்னுமிது ஒரேற்றமோ வென்கிறது.

ஸ்பா:—(பண்டுமின்று மேலுமாய்) “பண்டு” என்கிற து-
ஸ்ருஷ்டே: பூர்வகாலத்தை; “இன்று” என்கிறது-ஸ்ருஷ்டி காலத்தை;
“மேல்” என்கிறது—ப்ரளயவேளையை. 40 “सदेव सप्त्येदमग्र आसीत्”
(ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்) என்கிறபடியே நாமருபங்களை
இழந்து அசிதவிசேஷிதமாய் ஸோச்யதஸாபக்ரமான ஸகல பதார்த்
தங்களையும் 49 “तम एकीभवति” (தம ஏகீபவதி) என்கிறபடியே தன்பக்கலிலே
ஏறிட்டு நோக்கியும், ஸ்ருஷ்டிவேளையில் கர்மாறுருபமாக ஸ்ருஷ்டித்
தம், ததறுருபமாக ரக்ஷித்தும், ப்ரளயங்கொள்ளுமளவில் வயிற்றிலே
வைத்து நோக்கியும் போருமவனாகையாலே, “ஆப்” என்றது. ஆகை
யாலே பென்று ஹேதுகர்ப்பமாய்க் கிடக்கிறது. (ஒர் பாலனாகி) அத்
விதீயமான முத்த ஸிசுவாய். (ஞானமேழு முண்டுமண்டி) ஸகல
லோகங்களையும் தன்பேறாக விருட்பியமுதுசெய்து. சிறிய வயிற்
றிலே ஸகலலோகங்களையு மடக்கின அகடிதகடநா ஸாமர்த்த்யத்தால்
தேவரீருடைய ஐச்வரமான ஸக்தியை ப்ரகாசிப்பித்தபடியிரேயிது.
(ஆலிபைத்துயின்ற வாதிகேதவனே) ஒருபவனான ஆலிபையிலே ஜகத்
காரணவஸ்துவென்று தோற்றுப்படி கண்வளர்ந்தருளினவனே.

(வண்டுகெண்டு தண்டுழாயலக்கலாய்) இப்படி ப்ரளயார்ணவத்
திலே பரிவரொருவரின்றிக்கே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்
ஸ்ர்வாதிகன் கிடரென்கிறது இப்பாட்டில் ஸேஷமும். செவ்விதாலே
வண்டுகள் புக்குப்பருகும் ச்ரமஹமான திருத்தழாய் மாலையையுடைய

யவனே! கிண்டல்—கிளர்தலுர், கிழித்தலுர். இத்தால் ஆதிராஜ்ய ஸூசகமான திருந்துழாய் மாலைபயுடையவனென்கை. (கலந்தசீர்ப் புண்டரீகபாவ சேருமாற்ப) ஸ்வரூப நிருபக பூதையாகையாலே நித்யஸம்ச்சிலேஷ ஸ்வபாவையாய், தாமரைப்பூவை ஜம்ம பூமியாக யுடையளாய், நிருபாதி-ஸ்த்ரீத்வத்தையுடைய பிராட்டி, “அகல கில்லேனிறையும்” என்று அவள் ஆதரிக்கும் திருமாற்பையுடைய வனே! (பூமிநாதனே) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு நாதனுனவனே! இத் தால் 90 “क्षिप्र ते लक्ष्मीश्च पश्यौ” (ஹரிச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்ந்யௌ) என் கிறபடியே ஸ்ரீ பூமி ஸஹிதனுன ஏற்றத்தையுடையவனென்கை. இப் படி ஸர்வாதிக்ஷ கிடர், ப்ரளயார்ணவத்திலே ஒருவரில்லாதாரைப் போலே தனியே கண்வளர்ந்தருளுகிறனென்கை.

23. வானிறத்தோர் சீயமாய்வளைந்த வாளையிற்றவன்
ஊனிறத் துகிர்த்தல மழுத்தின யுலாயசீர்
நால்நிறத்த வேதநாவர் நல்லபோகினால் வணங்கு
பால்நிறக் கடற்கிடந்த பற்பநாப னல்லையே.

பதவுரை:—வானிறத்து—வெளுத்த நிறத்தையுடைய, ஓர்—(நாக் கலந்ததாகையாலே) ஒப்பற்ற, சீயமாய்—சிங்கமாய் அவதரித்து, வளைந்த-வளைந்திருப்பனவாய், வாளு—ஓளியையுடையனவான, எயிற்றவன்—பற் கையுடையவனான ஹிரண்யனுடைய, ஊனிறத்து—ஸூரித்தின் மர்மத் திலே, உகிர்த்தலம்—நகங்களை, அழுத்தினாய்—அழுத்தினவனே! உலாய-ஸர்வலோகப்ரலித்தமான, சீர்—ப்ராமாண்யமாகிற பெருமையை யுடைத்தாய், நால் நிறம்—உகாத்தா திகளான நாலுவிதமான ஸ்வரங்களை யுடைய, வேதம்—வேதங்களை, நாவர்—நாவிலேயுடையரான வைதிகா க்ரேஸார், நல்ல—நன்றாயிருக்கிற. யோகினால்—உபாயத்தாலே, வணங்கு-ஆசிரியாகிக்கிறவனாய், பால்—பால்போல் வெளுத்த, நிற—வர்ணத்தை யுடைத்தான, கடல்—ஸமுத்தரத்திலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, பற்பநாபன்—பத்மநாபன், அல்லையே—அன்றோ?

அவ:—இருபத்துமூன்றாம் பாட்டு. ப்ரளயாபத்ஸகனாகக்கு வடதளஸாயிபான அகடித்தகடநா ஸாயர்த்தபத்தளவன்றியே தேவரீ ருடைய அஸாதாரண விக்ரஹத்தை, 91 “नखाधितुं कृत्वा सिंहस्या-

धृतं तथा" (நாஸ்யார்த்தமும் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்தமும் த:ந) என்கிறபடியே ஏகதேசத்தை மறுஷ்யஸுஜாதியமாக்கியும், ஏகதேசத்தை திரியக்ஸுஜாதியமாக்கியும் இப்படி யோசித்தவயத்தை ஏகனிக்ரஹமாக்கி, அர்த்தித்வ நிரபேக்ஷகமாகப் பிதாவாலே புத்ரனுக்குப் பிறந்த ஆபத்தை தேவர் பொறுக்கமாட்டாமையாலே தூணிலே தேற்றின அகடிதகடநா ஸாமர்த்தயத்தை அறுஸந்தித்து, இத்தையாவர் பரிச்சேதித்து அறியவல்லாரென்கிறார்.

வ்யா:— (வானிறத்தோர் சியமாய்) புருஷோத்தமன் தன்னை அறியமாறி ஸிம்ஹஸுஜாதியனானப்போலே ஸ்வரபாவிதமான நிறத்தையும் மாறாதுவதெயென்கிறார். வால்நிறம்—ஒளிரத்த நிறம். (ஸ்ரீசியமாய்) 77 “वसुधा विजायते” (பஹுதா விஜாயதே) என்றும், 64 “वह्नि” (பஹ்நி) என்றும் சொல்லுகிற அஸங்க்யாதமான அவதாரங்களிலே இங்ஙனிருப்பதொன்றில்லாமையாலே அத்விதீயமென்கிறார். † “अमुष्यार्थे” என்கிறபடியே போக்யதையில் அத்விதீயதவத்தைச் சொல்லவுமாம். சியம்—சிங்கம். (வளைந்தவாளையிற்றவன்) வளைந்து ஒளியையுடைத்தான எயிற்றையுடைய ஹிரண்யன். இத்தால்—வரபலத்திலே அந்தர்ப்பனியாத ஆஸாரமான புஜபலத்தைச் சொன்னபடி. (ஊன்றித்து உகிர்த்தலமழுத்தினாய்) ஸரீரத்திற் மர்மத்திலே திருவுகிரை அழுத்தினவனே. “உகிர்த்தலமழுத்தினாய்” என்று—அவன் வரத்திலே அந்தர்ப்பனியாத வதஸாதந்தாலே அநாயாஸேன அழித்தபடி சொல்லிற்றுகிறது. (உலையசீர் நால்நிறத்த வேதநாவர்) ஸர்வலோகப்ரலித்தமான ப்ராமான்யத்தையுடைத்தாய், உதாத்நாதத்த ஸ்வரிதப்ராசயரூபமான நாலுவகைப்பட்ட ஸ்வரத்தையுடைய வேதத்தை நாயிலேயுடையவர்கள். நிறம்—மேனி. பூத்தால்—அறுமாநாதிகளாலே தத்வஹிதங்களை கிரீணயிக்குமவர்கள் என்றியே, வைதிகர் ஆச்ரயிக்குமவென்கை.

(நல்லயோகினுள்வணங்கு) பத்தியோகத்தாலே ஆச்ரயிக்குமவர்களென்னுதல். விலக்ஷணமான ப்ரபத்தியாலே ஆச்ரயிக்குமவர்களென்னுதல். யோகு-யோகம்-உபாயம். (பால்நிறக் கடல்கிடந்த பற்பனாபனலையே) தேவரீர் திருமேனிக்குப் பரபாகரூபமான திருநிறத்தை

† நாலாய்-திருவ-22.

யுடைத்தான கடலிலே ஜகத்தாக்கு உத்பாதகனென்று தோற்றும் வடிவோடே கண்வளர்ந்தருளுகிற பற்பரபனல்யோ? “நல்லயோகி னால் என்னையாலே-வாக்யார்த்தஜ்ஞாநமென்ன, கர்மஜ்ஞான ஸமுச்சய மென்ன, இவற்றை மோக்ஷஸாதநமென்கிற குத்ருஷ்டிகளில் வைத்திருக்குண்டான வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. “உலாயசீர்” என்று அதிசாரிவிசேஷணமாகவுமாம். “உலாயசீர்—பற்பனாபன” என்று அந்வயிக்கவுமாம். அப்போது, 92 “விதிந:” (விதித:) என்கிறபடியே கல்பாணகுண யுக்தனான ஜககனென்கிறது.

24. கங்கைநீர் பயந்தபாத பங்கயத் தேம்மண்ணலே
அங்கையாழி சங்குதண்டு வில்லும்வாளு மேந்தினாய்
சிங்கமாய தேவதேவ தேனுலாவு மேன்மலர்
மங்கைமன்னி வாழாமார்ப வாழ்மேனி மாயனே.

பதவுரை:—கங்கைநீர்—கங்காதீர்த்தத்தை, பயந்த—உண்டாக்கின, பாதபங்கயத்து—பங்கஜம்போலே போக்யமான திருவடிகளையுடைய எம் அண்ணலே — நம்முடைய நாதனே! அம்—அழகிதான, கை—திருக்கைகளிலே, ஆழி—திருவாழியாழ்வானென்ன, சங்கு—சீர்பாஞ்ச ஜந்யமென்ன, தண்டு—கௌமோதகியென்ன, வில்லும்—சீரீஸார்க்க மென்ன, வாளும்—நந்தகமென்ன, (இவற்றை) ஏந்தினாய்—தரித்த வனே! சிங்கமாய—நரலிம்ஹ ஸஜாதியனாவதரித்த, தேவதேவ—தேவ தேவனே! தேன்—மது, உலாவு—ஒழுக்காநின்றுள்ள, மேல்—ஸாகுமாரமான, மலர்—தாமரைப்பூவில் தோன்றிய, மங்கை—பெரிப்பிராட்டியார், மன்னி—சித்பவாஸம்பண்ணி, வாழும்—அறுபவிக்கும், மார்ப—திரு மார்பையுடையவனே! ஆழி—ஸமுத்ரம்போலே ச்ரமஹரமான, மேனி—திருமேனியையுடைய, மாயனே—ஆச்சர்யபூதனே!

அவ்.—இருபத்துநாலாம் பாட்டு. பாம்பாவநனுமாய் நிரதீஸய போக்யனுமாய், போக்தாக்களைக் காத்தாட்டவல்ல பரிகரத்தையு முடைய தேவரீர், ஆச்சரிதாக்ஷணத்துக்கு அறுகலமாக திவ்யவித்ர ஹத்தை அழியமாறிவந்து தோற்றின இவ்வேற்றத்தை நித்யஸூரிக ளறிதல், பிராட்டியறிதலொழிய வேறறிபவல்லாரொன்று பின்னையும் அந்த நரலிம்ஹவ்ருத்தாந்தத்திலே ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா:—(கங்கைநீர் பயந்த பாதபங்கயத்தெம்மண்ணிலே) குரு பாதநனா நுத்ரானுக்கும் ஸூத்தியைப் பிறப்பிக்கும் அக்கங்கைக்கும் உத்பாதகமாய், ஸூத்தியுத்தரக்கு நிரதிஸ்யபோக்யமான திருவடிகளை யுடைய என்னுதனே! * அபாரதாநாமாலயரான ஸம்ஸாரிகளுக்குப் பாவநமாய் அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரதோஷரான நித்யர்க்கும் முத்தர்க்கும் நிரதிஸ்யபோக்யமான திருவடிகளையுடையவென்கை. இப்போது "அண்ணல்" என்று-இவ்வர்த்தத்தைத் தமக்கு கீர்ஹேதுகமாகப் பாகா பிப்பித்த உபகாரஸ்ப்ருதியாய்ல என்னுதனே என்கிறார். (அங்கையாழி சங்குதண்டு வில்லும் வாளுமேந்தினும்) அத்திருவடிகளை அதுபவிக்க இழிந்தார்க்கு விரோதிகளை அழியச்செய்யும் திவ்யாயுதங்களை "எப்போது ஆர்க்கு எவ்வருகிறதோ" என்று ஸர்வதா தரித்தநிற்குமவனே. தனக்குதானே ஆபரணமான திருத்தையிலே திருவாழி தொடக்கமான ஸ்ரீ பஞ்சாயுதங்களை தரித்தவிதவும் திருவடிகளோ பாதி தமக்கு போக்யமாயிருக்கிறதாய்த்து.

(சிங்கமாய தேவதேவ) அத்திவ்யாயுதங்கள் அனாத்ஸமமாப்படி வரங்கொண்ட ஹிரண்யணை, நகாயுதமான வலிஹமாயழியச்செய்த ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தானே நித்யஸூரிகளையெழுதிக்கொண்டவனே! திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தின் சுவடறியும் நித்யஸூரிகளுக்குக்கிறே அவ்வடிவையும் அழியமாறிப்புகழிந்த ஆச்ரித பக்ஷபாதத்தின் எல்லைதெரிவது. (தேனாலாவு மென்மலர்மங்கை மன்னிவாமுமார்ப) செவ்வியையும் மென்மையையுமுடைத்தான தாமரையில் பிறப்பாலும் பருவத்தாலும் நிரதிஸ்யபோக்யமான பிராட்டி நித்யவாஸம்பண்ணி அதுபவிக்கும் திருமார்பையுடையவனே! இப்போது, / "அகலகில்லேனிறையும்" என்கிற ஸாமாந்யமன்றிக்கே ஹிரண்யணையழியச்செய்த வீரத்தானே, 93 "भर्तृं परिपश्ये" (பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே) என்கிறபடியே இவ்வடிவிலே பிராட்டி அத்யாதரம் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் நித்யஸூரிகளானவுமன்றிக்கே தலைநீர்ப்பாட்டிலே அதுபவிக்கும் பிராட்டியும் இவ்வாச்ரித பக்ஷபாதத்துக்குத் தோற்றிருக்குப்படியைச் சொல்லிற்றுய்த்து. || "என்னடியாரது செய்யார்" என்றிறே அவனபடியிருப்பது. (ஆழிமேனிமாயனே) கடல்போலே

சீரமஹரமான திருமேனியையுடைய ஆச்சர்யபூதனே, ஹிரண்யனுக்கு அநபிபவநீயமான அவ்வடிவுதானே ஆச்சரிதர்க்கு சீரமஹரமான படிபைச் சொல்லுகிறது.

25. வரத்தினிற் சிரத்தைமிக்க வாளேயிற்று மற்றவன்
உரத்தினிற் கரத்தை வைத்துகிர்த்தலத்தை யூன்றினாய்
இரத்தினி யிதேன்ன பொய்யிரந்த மண்வயிற்றுள்ளே
கரத்தியுன் கருத்தையாவர் காணவல்லர் கண்ணனே.

பதவரை:—கண்ணனே!—ந்ருஷ்ணனே! வரத்தினில்—ப்ரஹ்ம தந்த வரத்திலே, சிரத்தைமிக்க — அதிகமான சரத்தையை உடைய னாய், வாள்—உத்திபோலேயிறுக்கிற, எயிற்று—கோரைப்பற்களையுடைய வனான, மற்றவன்—ஆச்சரிதவிரோதியான ஹிரண்யனுடைய, உரத்தினில்—மார்விலே, கரத்தை—திருக்கைகளை, வைத்து—வைத்து, உகிர்தலத்தை—நகப்பாதேசத்தை, ஊன்றினாய்—ஊன்றிக்கொன்றாய்; நீ—ஸர்வஸூக்தியாய் அவாப்தஸமஸ்தகாமனான நீ, இரத்தி—மஹாபலி பக்கல் பூமியை யாசித்தாய்; இது—மஹாபலிபக்கலில் பூமியையிரந்த விது, என்னபொய்—என்ன ஆச்சர்யமான பெயர்? இரந்த—மஹாபலி பக்கலிலே யாசித்துப்பெற்ற, மண்—பூமியை, வயிற்றுள்ளே—திருவுதரத்திலே, கரத்தி—ஒளித்து ரகூபித்தாய்; உன்கருத்தை—உன்கிளைவை, யாவர் காணவல்லர்—காணவல்லர் யாவர்?

அவ:—இருபத்தஞ்சாம் பாட்டு. அநந்யப்ராயோஜனனான ப்ரஹ்ம லாதனுடைய விரோதியைப் போக்கின்படியை அதுபாஷித்துக் கொண்டு, அவனுடையவளவன்றிக்கே, ப்ராயோஜனாந்தரபானான இத்தரணக்காக அர்த்தியாயும், அவ்வளவும் புத்ராநில்லாதே விமுகரான ஸம்ஸாரிகளைப் ப்ரளயாபத்திலே திருவயிற்றிலே வைத்தும் ரகூபித்த இவ்வாபத்ஸகத்வத்தை அறியவல்லாரொன்கிறார்.

ல்யா:—(வரத்தினில் சிரத்தைமிக்க) ப்ரஹ்ம தனக்குத் தந்த வரத்திலே அத்யாதரத்தைப்பண்ணி, வரப்ரதனான ப்ரஹ்மவுக்கு உத்பாதகனானவனோடே விரோதித்து அவனாலே உத்பந்நனான ப்ரஹ்ம தனக்குத் தந்த வரத்திலேயே மிக்க சரத்தையைப்பண்ணி

ற்ற. 94 “कोऽयं विष्णुः” (கோயம் விஷ்ணு:) என்றானிறே. “தன் வரத்துக்குப் புறம்பான வடிவுகொள்ளவில்லை” என்று உண்மையறியாதே வரத்தையே விச்வலித்திருந்தவன். (வாஸுதேயிற்று) வாள் போலேயிருக்கிற எயிற்தையுடையவன். இத்தால் ஹிரண்யனுடைய புஜபலத்தைச் சொல்லிற்று. வரபலத்துக்குப் புறம்பான வடிவுகொண்டாப்போலே புஜபலத்தையழிக்கவல்ல ஸர்வஸூக்தியென்றறிந்திலன். உண்மையறியாதே தன் வரபலபுஜபலக்களை விச்வலித்திருந்த ம.தி கேடன்.

(மற்றவன்) ஸத்ருவானவன். ஸம்பந்தமொத்திருக்க. “மற்றவன்” என்கிறதா-ஆச்சரிதஸத்ருவே தனக்கு ஸத்ருவென்னும் நினைவாலே. (உரத்தினில்) தர்மம்ஸங்கிடந்தவிடத்தைக் குட்டமிடுவாராப்போலே தர்மநங்கிடந்த மார்விலே. (கரத்தைவைத்து) 96 “अप्येप पृष्टे मम हस्तपद्मं करिष्यति” (அப்யேஷ ப்ருஷ்ட்டே மம ஹஸ்தபத்மம் கரிஷ்யதி) என்று அக்ருராகிகளுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாய், § “அடிச்சியோர் தலைமிகை நீயணியாய்” என்று-ப்ரணயிநிக்குப் போக்யமாயிருக்கும் திருக்கையை துஷ்பர்க்ருதியானவனுடைய திண்ணியமார்வில வைத்து. (உகிர்த்தலத்தையூன்றினாய்) வரத்துக்குப் புறம்பான வத ஸாதநமாய் அத்யந்தஸுகுமாரமான வுகிராலே அநாயாஸேனகொன்றாய். தலம்-நிலம், இதமும்.

(இரத்திரீ) ஹிரண்யனிற்காட்டில் தத்ஸந்தாநஜனான மஹாபலி பக்கலிலே ஓளதர்யகுணமென்பதொரு குணமுண்டாகையாலே அர்த்திதவத்திலேயிழந்தாய். (இரத்திரீ) ஸர்வஸூக்தியாய் அவர்ப்பத ஸமஸ்தகாமனான நீ * அலம்புரிந்த நெடுந்தடக்கையாலேயிரப்பகே?; ஹிரண்யனுக்காக உடம்பை அழியமாறினாய், ப்ரயோஜநாந்தாபானான இந்த்ரனுக்காக உனக்கு நிருபகமான ஓளதர்யத்தை அழியமாறிற்று. (இதென்ன பொய்) உன்னதல்லாததொன்றை அர்த்தித்தாயாகிவிதே

இருபத்தஞ்சாம் பாட்டு. 95 “दीणि पदा विचक्रमे” (தீணி பதா விசக்ரமே) என்கிற ச்ருதி, ப்ரயோஜநாந்தாபானான இந்த்ரனோடு வாசியறவென்றபடி.

உன்னர்த்தித்வம் மெய்யாவது; தன்னதொன்றைத் தந்தானாகிலிறே மஹாபலி ஓளதார்பம் மெய்யாவது. இது பொய்யென்னுதே "இதென்னபொய்" என்றது,—அர்த்தித்வபலமான த்ரைவிக்ரமாப தானத்தைச் ச்ருதி ஓகாநின்றது. 97 "यत्नाम्बु विन्यस्य" (யத்நாம்பு விந்யஸ்ய) என்று—ஓளதார்பத்தைக்குப் பலமாக மஹாபலிக்கு இந்த்ர பகத்தைச் சொல்லாநின்றது; ஆக, ப்ரமாணங்களாலே பொய்யென்ன வெண்ணுது; தன்னத்தை அவனதாக்கிக்கொண்டு இரக்கைபரலும், மஹாபலி அவனத்தைத் தன்னதாக்கிக் கொடுக்கையாலும் மெய் பென்னவெண்ணுது; ஆகையாலே "இதென்ன பொய்" என்கிறார்.

(இரந்தமண்வயிற்றளே கரத்தி) அர்த்தித்துப்பெற்ற பூமி பென்று ப்ரளயாபத்திலே ஆபத்தே ஹேதுவாகத் திருவயிற்றிலே ஓளித்துவைத்து ரக்ஷித்தி. (உன் கருத்தை யாவர் காணவல்லர்) உன் நினைவை யாவர் காணவல்லர்? அநந்யப்ரயோஜனான ப்ரஹ்மாத னேடு, ப்ரயோஜநாத்ரபானுன இந்த்ரானேடு, விமுகரான ஸம்ஸாரி களோடு வாசிபற் ரக்ஷிக்கிற உன் நினைவை ஜ்ஞாநாதிகர் ஆர்தான் அறியவல்லார்? (கண்ணனே) க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து இடக் கையும் வலக்கையுமறிபாத இடையரையும் பசுக்களையும் ரக்ஷித்து உன்னையொழியச் செல்லாதபடி பண்ணி, அவர்களுக்கு கியாய்ய னான கீபேயருளிச்செய்யவேணுமென்று கருத்தி.

26. ஆணினேடு பெண்ணுமாகி யல்லவோடு நல்லவாய்
ஊனோடோசை யூறுமாகி யொன்றலாத மாயையாய்
பூணிபேணு மாயனாகிப் போய்யினேடு மெய்யுமாய்க்
காணிபேணு மாணியாய்க் கரந்துசேன்ற கள்வனே.

பதவுரை:—ஆணினேடு பெண்ணுமாகி — (உலகம் பெருகுவதற் காக) ஆனுக்கும் பெண்ணுக்கும் அந்தராத்மாவாய் நின்று நிர்வாஹக னாய், அல்லவோடு—நபும்ஸைப்பொருளுமாகி, நல்லவாய்—இவற்றுக் குள் நன்மைமிக்கவற்றுக்குர் நிர்வாஹகனாகி, ஊண் — ரஸமென்ன, ஓசை—ஸுப்தமென்ன, ஊறுமாகி—ஸ்பர்ஸமென்ன இவற்றுக்கு நிர் வாஹகனாய், ஒன்றலாத-எல்லாமாகப் பரிணமிக்கும், மாயையாய்-ப்ர க்ருதித்தவத்துக்கு நிர்வாஹகனாய், பூணி-பசுக்களை, பேணும்-ஆகரிக்கிற,

ஆயுதாதி-இடையலாய், டொய்யேனோடு—தர்யோதனாதிகள் பக்கலிலே
பொய்யோடேகூடினாலாய், மெய்யுமாய் — பாண்டவர் பக்கலிலே
மெய்பையுடையாலாய், ராணி — பூமிபை, பேணும் — ஆதரிக்கிற,
மாணியாய்—வாமநம்பற்றபாசாரியாய், கருத்துசென்ற—மறைத்துசென்ற,
கள்ளனோ—நஞ்சுகிரிமீனோ !

அவா:-இருபத்தாறுபாட்டு, ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ ஸூரி போக்ய
மானவடிவை ஆச்சரிசார்த்தமாக தேவஸஜாநிபமாகியும் கோபஸஜாநிப
மாக்கியும் அவகரித்தபண்ணின ஆச்சர்யங்கள் ஆரபிபவல்லாரென்
கிறார். ஷடமகாவதாரத்தோடே கருவ்னாவதாரத்துக்கு ஒருவகையாலே
ஸர்வம் சொல்லலாயிருக்கையாலே இரண்டவதாரத்தையுஞ் சேர்த்து
தருஸத்திக்கிறார்.

வ்யா:- (ஆணியோடு பெண்ணுமாகி) ஜயஜநகரவத்தாலே ஜகத்தா
விஸ்தந்தமாகவேணுமென்று ஸ்தரீபும் விபாகத்தாலே ஸ்ருஷ்டித்தும்,
அந்ஸ்யாயம் ஸம்பந்திப்பித்தும், ஸம்ஸர்க்கிப்பித்தும், இப்படி அந்த
ராக்மதயாதீன்று நிர்வாஹகனாய். (அல்லவோடு) ஒன்றுக்குமுட
லன்றிக்கேயிருக்கிற நபுர்ஸகபதார்த்தத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். (நல்ல
வாய்) இந்த ஸிங்கர்ய ஸிஸிஷ்டபதார்த்தங்களிலே விஸக்ஷணபதார்த்
தத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்; வைஸக்ஷணபதாவது—புருஷார்த்த ரூபி
யுண்டாகை; அவர்களுக்கு நிர்வாஹகனாகையாவது — 21 “इदमि
बुद्धियोगं तं” (ததாமி புத்தியோகம் தம்) என்கிறபடியே புருஷார்த்த
ஸாதகபூதனாகை.

(ஊனோடே சையுறுமாகி) புருஷார்த்த ரூபியில்லாதார்த்து போக்ய
மான ஸப்தாதிகளுக்குக் கர்மாதுகூலமாக நியாமகனாய். ரஸஸப்த
ஸபர்ஸமான இவை மூன்றும்து—அஞ்சுக்கும் உபலக்ஷணம். (ஒன்ற
லாதமாபையாய்) இவற்றினுள்ளே ஒன்றுக்குக் காரணமாயளவன்
றிக்கே, உத்தங்கனோடு அதுத்தங்கனோடு வாகிபற ஸர்வமுமாய்க்
கொண்டு பரிணமிக்கவல்ல ப்ரக்ருதிதத்வத்துக்கு நிர்வாஹகனாய்.
98 “मायां तु प्रकृतिं विद्यात्” (மாபாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாத்) என்னக்
கடவதிறே. “மாபை” என்று-ஆச்சர்யவாகிபாய், ஒன்றுக்கு நிர்
வாஹகனாமளவன்றிக்கே ஸகல பதார்த்தங்களையும் சேதனனுடைய
கர்மாதுகூலமாக நிர்வஹிக்கவல்ல ஆச்சர்யத்தையுடையபா
பென்னவுமாம்.

(பூணிப்பெணுமாயனாக) இப்படி ஸங்கல்பத்தாலே ஸகலமும் நிர்வஹிக்கிற நீ ஆச்சரிதபரித்ராணார்த்தமாக அனாதாரண விக்ரஹத்தை கோபஸஜாதியமாக்கிக்கொண்டவதரித்து உன்னைப் பேணுதே பசுக்களைப் பேணும் இடையனாக. பூணி-பசு. -(பொய்யிடுண்டு மெய்யுமாய்) அவதரித்த ரக்ஷிக்குப்போது அநாச்சரிதரான தர்யோதனாதிகள் பக்கலிலே பொய்யையும், ஆச்சரிதரான பாண்டவர்கள் பக்கலிலே மெய்யையுமுடைபையாய். (பூணிப்பெணுமானியாய்) மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமாய் நோவுபடாதபடி பூமிபைப்பெணித் தன்னைப் பேணுதே ப்ரஹ்மசாரியாய். (கரந்தசென்ற கள்வனே) மறைத்துக்கொண்டு சென்ற க்ருத்ரிமனே. மறைத்துக்கொண்டு செல்லுகையாவது-ஐச்வரமான பைபவம் தோற்றாமே பூமிபை மஹாபலியதாக்கி அர்த்தியாய்ச்செல்லுகை. க்ருத்ரிமனாகையாவது-சுக்ரன் வார்த்தை செவிப்படாதபடி அழகாலும், சிலத்தாலும் மஹாபலியை வசிகரித்துச் சிறுகாலைக்காட்டிப் பெரியகாலே அளந்துகொள்ளுகை. (கரந்தசென்ற கள்வனே) “உன்னையார் மதிக்கவல்லர்” என்று மேல்பாட்டோடே அந்வயம்.

27. விண்கடந்த சோதியாய் விளங்குஞான மூர்த்தியாய் ..
பண்கடந்த தேசமேவு பாவநாச நாநே ..
எண்கடந்த யோகிநோடிருந்து சென்று மாணியாய் ..
மண்கடந்த வண்ண நின்னையார் மதிக்கவல்லரே.

பதவுரை:—விண்-விபுவான மூலப்ரக்ருதபை, கடந்த—தாண்டி-நிற்கும், சோதியாய்—ஸ்வயம்ப்ரகாஸ வஸ்துவான ஸ்வரூபத்தையுடையவனாய், விளங்குஞானம்—ஸ்வயம்ப்ரகாஸமான ஞானத்தை வழங்கவுடைய ஜிவனை, மூர்த்தியாய்—ஸாரமாகவுடையவனாய், பண்—ஸ்வரப்ரதானமான வேதத்தை, கடந்த—மீறிநிற்கும், தேச—தேஜஸ்ஸாலே, மேவு—விளங்கும், பாவநாச—ஹேப்ப்ரத்யநீகனான, நாநே—ஸர்வேச்வரனே! எண்—எண்ணிக்கையை, கடந்த—மீறிநிற்கும், யோகிநோடு—கல்பானாகுண யோகத்தோடேகூட, இரந்து—யாசித்து, சென்று—(மஹாபலியிடம்) சென்று, மாணியாய்—வாமகப்ரஹ்மசாரியாய், மண்—பூமியை, கடந்த—அளந்துகொண்ட, வண்ணம்—

தன் பையையுடைய, நின்னை — உன்னை, மதிக்கவல்லாரார் — அள
விடவல்லார் ஆர்?

அவ:—இருபத்தேழாம் பாட்டு. சேதநாசேதந விலகலுண்டான
உன்னுடைய அபரிச்சித்த வாயுவத்தைப் பரிச்சேதிக்கிலும், குண
ப்ரேரிதனாய் பூமிபை அளந்தகொண்ட வடிவைப் பரிச்சேதிக்க
வல்லாரென்கிருர்.

வ்யா:—(வின்கடந்த சோதியாய்) விபுவான மூலப்ரக்ருதி உனக்
குள்ளேயாம்படியான ஸ்வரூபவாயுவத்தையுடைய ஸ்வயம்ப்ரகாஸ
வஸ்துவாய். || “சுரறிவருகிலேவின்” என்று மூலப்ரக்ருதியை விண்
னென்கிற ஸப்தத்தாலே சொல்லிற்றிறே. இதுதனக்கடி கார்க்கி
வித்பையிலே, 99 “आकाशे ओतञ्च प्रोतञ्च” (ஆகாஸே ஓதஞ்சப்ரோ
தஞ்ச) என்று மூலப்ரக்ருதியை ஆகாஸப்தத்தாலே சொல்லிற்று.
(விளங்குளுன மூர்த்தியாய்) ஸ்வயம்ப்ரகாஸமாய், ஜ்ஞானகுணஸா
மாயையாலே ஜ்ஞானஸப்தவாச்யமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை ஸரீரமாக
வுடைபையாய். ஆக இரண்டாலும், 99* “अणोरणीयान् महतो महीयान्”
(அணோரணீயாந் மஹதோ மஹீயாந்) என்கிறபடியே விபுத்வஸூக்யம்
த்வங்களைச் சொல்லிற்று. (பண்கடந்த தேசமேவு பாவநாச நாதனே)
வேதத்தாலே பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத தேஜஸஸையே ஸ்வரூபமாக
வுடைபையாய்—ஹேயப்ரத்யநீகனான ஸர்வேச்வரனே; வேதம் ஸ்வரப்ர
தாநமாகையாலே தத்வாசிஸப்தத்தாலே வேதத்தைச் சொல்லுகிறது.
சேதநாசேதநங்களை வ்யாபித்துநிற்கச்செய்தேயும் தக்கததோஷ
ரஸபஸ்ப்ரஷ்டனாகையாலும் அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலே சேதநனுக்கு
வந்த தோஷத்தைப் போக்கவல்லனாகையாலும் ஹேயப்ரத்யநீக
னென்கிறது.

(என்கடந்த யோகிஞேடு) அளவீடாதமான கல்யாணகுணங்க
ளோடேகூட. (யோகு) யோகம்—அதானது—கல்யாணகுண யோகம்.
100 “पश्य मे योगमैश्वरं” (பச்ய மே யோகமைச்வரம்) என்று யோக
ஸப்தத்தாலே குணயோகத்தைச் சொல்லிற்றிறே. (இரந்து சென்று
மாணியாய்) இரப்பிலே தகணநினைவென்று தோற்ற வாமந

|| திருவாய் 1-1-7.

வேஷத்தைக்கொண்டு அர்த்தியாய்ச்சென்று. (மண்கடந்தவண்ணர்) பூமியையளந்துகொண்ட ப்ரகாரத்தை, அதாகிறது—“இந்த்ரனுக்கு மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான ராஜ்யத்தை வாங்கிக்கொடுக்க” என்கிற வ்யாஜத்தாலே வலிவிட்டசண்டாள விராகமற சதார்தஸு புவநாதர்க்கத்தமான ஸகலசேதநர் தலைகளிலும் திருவயுகளை வைக்கை, (சின்னை) சேதநசேதந விலக்ஷணமாய், வேதத்தாலும் பரிச்சேதிக்க வெண்ணுத ஸ்வரூபவைபவத்தைபுடைபையாய், அதுக்குமேலே குணப் பேரரிதனாய்க்கொண்டு பூமியையளந்துகொண்டவுன்னை. (ஆர்மதிக்க வல்லோ) பரிச்சேதிக்கவல்லாரார்? வேதங்களாலே பரிச்சேதிக்க லாமோ? ஜ்ஞாநாதிகரான வைதிகரால் தான் பரிச்சேதிக்கலாமோ? அமபேன்மையைப் பரிச்சேதிக்கவோ? அந்நீர்மையைப் பரிச்சேதிக்கவோ? எத்தையார் பரிச்சேதிக்கவல்லார்?

அதவா; (விண்கடந்த சோதியாய்) பரமபதத்துக்கவ்வுருகாய் ஸ்வயம்ப்ரகாஸமான திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையுடைபையாய், இத்தால்த்ரிபாத்விபூதியும் தனக்குள்ளேயாம்படியான ஸ்வரூபவைபவத்தைச் சொல்லுகிறது. (விளங்குஞானமூர்த்தியாய்) ஜ்ஞாநம் விளங்குகிற மூர்த்தியையுடைபையாய். திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை ஆச்சரமமாகவுடைய ஜ்ஞாநத்துக்கு ப்ரகாசகமான திவ்யவிக்ரஹத்தையுடைபையாய். இந்த ஜ்ஞாநம் ஷட்குணங்களுக்கு உபலக்ஷணம். 101 “पाशुपयविग्रहं देवं” (ஷாட்குண்யவிக்ரஹம் தேவம்) என்னக்கடவதிநே. (பண்கடந்த தேசமேவு பாவநாச நாதனே) ச்ருதியால் பரிச்சேதிக்கவெண்ணுத பரமபதத்திலே நித்யவாஸம் பண்ணுமவனாய், ஸம்ஸாரிகளுடைய தோஷத்தைப் போக்கவல்ல ஹேப்ப்ரதயநீகத்வத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனே.

(எண்கடந்த யோகிதேன) 102 “प्राप्य शक्तिर्विविधैव श्रूयते” (பராஸ்ய ஸக்திர்விலிதைவ ச்ரூயதே) என்கிறபடியே அபரிசிந்நமாய் அஸங்க்யாதமான ஆச்சர்ய ஸக்தியோகத்தையுடைபையாய்க் கொண்டு. (மாணியாய்-இரந்துசென்று) அதிந்த்ரியமாய் அபரிசிந்நமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைப் பரிச்சிந்நமாக்கி, மஹாபலியுடைய சகஜாந்விஷயமாக்கி அர்த்தியாய்ச்சென்று. (மண்கடந்தவண்

ணர்) முன்றடிபை அர்த்தித்து இரண்டடியாலே ஸகலஸோகங்களை யும் அளந்துகொள்ளுதையுந், சிறகாலைக்காட்டிப் பெரிபகாலாலே அளந்துகொள்ளுதையுமாந் இப் பரகாரதையுடைய. (சின்னை) அப ரிச்சிந்நமான ஸ்வரூபவைபவத்தை யுடையையாய், அந்த ஸ்வரூபத் துக்கும் ஸ்வரூபச்சரயமான குணங்களுக்கும் ப்ரகாசகாரான திவ்ய லிங்கரூபத்தனாய், வேதத்தாலும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பரம பதத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையையாய், உன்னுடைய ஆச்சர்பஸக்தி ப்ரேரிக்க, அத்தாலே ப்ரேரிதனாய் வந்து பூமிபையளந்தகொண்ட உன்னை. (ஆர்மதிக்கவல்லரே) இவற்றிலேயெயான்தை ஒருத்தராலே பரிச்சேதிக்கப்போமோ?

28. படைத்தடாரிடந் தளந்ததுண் டேழிந்நு பேளவநீர்
படைத்தடைத்த திற்கிடந்து முன்கடைந்த பேற்றிபோய்
மிடைத்தமாலி மாலிமான் விலங்குகால னூர்புகப்
படைக்கலம்விடுத்த பல்படைத் தடக்கை மாடனே.

பதவுரை:—பேளவநீர் — அண்டகாரணமான ஏகார்ணவத்தை, படைத்து — ஸ்ருஷ்டித்தது, படைத்த — ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்ட, பார் — பூமியை, இடந்து — வரலுமாய்க் குத்தியெடுத்தது, அளந்து — (மஹாபலியிடம் உபசித்து) அளந்துகொண்டு, அது — அந்த பூமியை, உண்டு—ப்ரளயத்தில் திருவயிற்றிலே வைத்து, உமிழ்ந்து— பிண உமிழ்ந்து, பேளவநீர் — ஸமுத்ர ஜலத்தை, படைத்து— ஸ்ருஷ்டித்து, அடைத்து—திருவணியிட்டு, முன்—முன்னே, அதில் கிடந்து — அந்த ஸமுத்ரஜலத்திலே கணவளர்ந்தருளி, கடைந்த— அம்ருதமதநம் பண்ணின, பேற்றிபோய்—மஹாப்ரபாவத்தையுடைய வனே, மிடைத்த—கேபித்த, மாலி—மாலியென்னும் அஸுரனென்ன, மாலிமான் விலங்கு—மிருகம்போல் பெருமிடுக்கணு ஸுமாலியென்ன இவர்கள், காலன்—யமனாடைய, ஊர்—புரத்திலே, புக—ப்ரவேசிக் கும்படி, படைக்கலம்—ஆயுதங்கள், விடுத்த—ஏவின, பல்—அநே கங்களான, படை—திவ்யாயுதங்களையுடைய, தட — லிஸ்த்ருதமான கை—திருக்கைகளையுடைய, மாடனே—ஆச்சர்பயுதனே.

அவ:—இருபத்தெட்டாம் பாட்டு. ஸங்கல்பலேஸுத்தாலே அண்ட காரணமான ஜலஸ்ருஷ்டி முதலான ஸகல ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணக்

கடவ நீ, ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ஆச்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக உன்னை அழியமாறி அநேகாவதாரங்ஙளைப் பண்ணியும், ஆச்ரிதவிரோதிகளான தர்வர்க்கத்தை தீவ்பாயுதங்ஙளாலே கைதொட்டு அழிக்கையுமாகிற இவ்வாச்சர்பங்ஙளை ஒருவருடையவல்லாரிஸ்செய்யென்கிறார். "ஒருத்தரும் நினைது கனமையின்னதென்னவல்லரே" என்கிற மேல்பாட்டில் இதுக்கும் க்ரியை.

வ்யா—(படைத்த பாரிடந்த)"பௌவநீர் படைத்து, பாரிடந்த" என்று அர்வயமாகக்கடவது. 103 "अप एव ससर्जदौ" (அப ஏவ ஸஸர்ஜா தெள) என்கிறபடியே-அண்டகாரணமான ஏகார்ணவத்தை ஸங்கல்பலேஸ்த்தாலே ஸ்ருஷ்டித்து, தத்கார்பமான அண்டத்தை யும் அண்டாதிபதிபான ப்ரஹ்மாவையும் ஸ்ருஷ்டித்து, ப்ரஹ்மாவாலே ஸ்ருஷ்டமான ப்ரளயார்ணவத்திலே அந்தர்க்கதையான பூமியை ஸுரீபேத்யமான தீவ்யவிந்ரஹத்தை வராஹஸுஜாதியமாக்கி அண்டாதித்தியிலேபுக்கு இடந்தெடுத்து. இது ஸங்கல்பத்தாலே செய்யமுடியாததொன்றன்றே. "ஸுஸ்ர ப்ரளயபத்தினின்றும் எடுப்பானிவனே!" என்று ஆச்ரிதர் விச்வலிங்கைக்காகவிறே. (அளந்து) அதுக்குமேலே ப்ரஹ்மபதியாலே அபஹ்ருதமான பூமியை, ஸ்ரீவரமனாய் எல்லைடைந்து மீட்டுக்கொண்டு. இதுவும் தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தானே அர்த்தியாய் வருமவனென்று ஆச்ரிதர் விச்வலிங்கைக்காக.

(அதுண்டுமீழ்த்து) கைமிகை ப்ரளயம்வர வடதளையாயிய தன்னுடைய கிறிய வயிற்றிலே தரிலோகத்தையும் வைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளேயிருந்து நோவுபடாமல் அவற்றை உமிழ்த்து. இதுவும் ஸங்கல்பத்தாலே செய்யலாயிருக்க இப்படி செய்ததும் ஸர்வஸத்தியென்றும், உருவழிந்த பதார்த்தங்ஙளை உண்டாக்குமவனென்றும் ஆச்ரிதர் விச்வலிங்கைக்காக. "பௌவநீர் படைத்தடைத்து" என்று இங்கே யும் அர்வயிக்கக்கடவது. அண்டகாரணமான ஏகார்ணவத்தை ஸங்கல்பலேஸ்த்தாலே ஸ்ருஷ்டித்த நீ அண்டார்தர்வர்த்திகளான ஸமுத்ரங்ஙளிலே ஒரு ஸமுத்ரத்தை, வருணைச்சரணப்புக்கு, படைதிரட்டி அடைத்தவிதுவும் ப்ரணயினியுடைய விச்வேஷத்தில் தேவரீருடைய ஆற்றுமைவைய ப்ரகாசிப்பித்த வித்தனையிறே.

(முன் அதிஷ்டித) ப்ரஹ்மாதிகள் ஆர்த்தரான தசையிலே ஸ்ராவணத்தொகைவெண்ணுதென்றும், அபிமுதேகரித்தார்த்கு அவதரித்து ஸுபாச்சரயமாகக்கும் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி. 104“ஸோதிபி விந்யு:”(ஐடோதிஷி விஷ்ணு)என்கிறபடியே ஸர்வர்க்கும் ஸந்நிஹிதரான தேவரீர் இப்படி செய்தருளிற்று, ஆச்ரிதரஷணத்திலே ஸதேகாத்யுக்தரென்று தேர்மகைக்கரவிநே. (மடைந்த பெற்றியைய) தூர்வஸச்சரபத்திலே தேவர்களிழந்த பதார்த்தங்க ளடங்கக் கடலிலேயுண்டாக்கிக்கொடுக்கக்கூக அக்கடலைக் கடைந்த மஹா ப்ரபாவத்தையுடையவனே. “பெற்றி” என்று ஸ்வபாவம். இதுவும் ஆச்ரிதநுடைய இழவுநேத்தரனே வ்யாபரித்துத்தீர்க்கு மென்று தேர்முனைக்கூக.

(மிடைத்தமாலி) கோபித்தமாலி. (மாலிமான்விவங்கு) பெரு மிடுக்கான ஸுமாலியான திர்பக்கு. திர்பச்சரவ்ருத்தான ஸுமாலி யென்னவுமாம். (காலனார் புட்ப்படைக்கலம்விடுத்த) அவனை யம் புரத்திலே புகுப்படி ஆயுதத்தை ஏவினவன். இத்தால்—ஆச்ரித விரோதிகளை அழிப்பச்செய்யுமிடத்தில் ஸங்கல்பத்தாலன்றிக்கே கை தொட்டு ஆயுதத்தாலே அழிக்குமவனென்கிறது. (பட்படைத்தடக்கை மாயனே) பின்பு விரோதி கிரஸனத்துக்கிடான அநேகாயுதங்களை யுடைத்தாய், அவ்வாயுதங்களுக்கு ஸத்ருஸமான சுற்றுடைத்தான திருக்கைகளையுடைய ஆச்சரப்பூதனே.

29. பரத்திலும் பரத்தையாதி பேளவநீர ணைக்கிடந்து
உரத்திலு மோருத்திதனை வைத்துகந்த தன்றியும்
நரத்திலும் பிறத்திதாத ஞானமூர்த்தி யாயினாய்
ஒருத்தரும் நினதுதன்மை யின்னதென்ன வல்லரே.

பதவுரை:—பரத்திலும்—பாக்குதே: பரமான த்ரிவிதாத்ம வர்க் கத்திலும், பரத்தையாதி — விலக்ஷணமான ஸ்வரூபத்தையுடையவ னாகியும்; உரத்திலும்—லக்ஷணத்தலத்திலேயும், ஒருத்திதனை—ஒப் பற்றவளாய் ப்ரதாநமஹிஷியான பெரிபபிராட்டியாரை, வைத்து— நித்யவாஸம்பண்ணுப்படி வைத்து, உகந்து—ஸம்ச்சலேஷ ரஸங்களை அதுபவித்துக்கொண்டு, பேளவநீர் — ஸமுத்ரஜலமாகிற, அனை—

படுக்கையிலே, கிடந்து — அருந்த ரூபியாய்க் கண்வளர்ந்தருளி, அதன்றியும்—அதுக்குமேலே, நாத்திலும்—இகழ்த்தக் கமலவ்யஜாதியிலுபயிற்றத்தி—ராமந்ருஷ்ணாகிருபேண அவகரித்தாய், நாத-நுபாதிக ஸ்வாமியானவனே! ஞானமூர்த்தியாயினும்—ஜ்ஞானஸ்வரூபனவனே! ஒருத்தரும் — வேதங்களென்ன, ஜ்ஞானாதிகாரன வைதிகனென்ன இவர்களிலே ஒருத்தரும், நினது தன்மை—உன்னுடைய அதுகாஹமாகிற ஒரு ஸ்வபாவத்தை, இன்னதென்ன—இப்படிப்பட்டதென்று அளவிட, வல்லரே—ஸமர்த்தரோ?

அவ:—இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு. கீழிற்பாட்டில் 105 “मनसैव जगत्सृष्टि” (மனஸைவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம்) என்கிறபடியே—ஸங்கல்பலேஸத்தாலே ஜகத்ஸ்ருஷ்டி ஸம்ஹாரங்களைப்பண்ணவல்லவன் ஆசரிதாநுக்ராஹத்தாலே, எளிய காரிபங்களுக்கு அநேக விக்ராஹபரிக்ராஹங்களைப்பண்ணி ரக்ஷிக்குமென்கிறது; இதில்—இவ்வதுக்ராஹத்துக்கு ஹேது ஸர்வாதிகத்வத்தால் வந்த பூர்த்தியும் ச்ரிய:பதித்வத்தால் வந்த நீர்மையும், அவர்ஜநீயமான ஸம்பந்தமுமென்றும், அதுக்ராஹகார்யம் வ்யூஹவிபவாத்பவதாரங்களென்றும் சொல்லி, இப்படிப்பட்ட அதுக்ராஹம் ஏவம்விதமென்று பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கிறார்.

வ்யா:—(பாத்திலும் பாத்தையாதி) 106 “परः पराणं परमः” (பர: பராணம் பரம:) என்கிறபடியே த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கும்வ் வருகான ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தையுடையபாய், அநந்தரம், “உரத்திலும் ஒருத்திதன்னை வைத்துகந்து” என்கிறவிது அந்விதமாகக் கடவது. கீழ்ச்சொன்ன ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்துக்கும் அவ்வருகான உத்கர்ஷத்துக்கு ஹேதுவாயிறே ச்ரிய:பதித்வமிருப்பது. (உரத்திலும்)சசப்தத்தாலே—ஸ்வரூபாந்தர்ப்பாவத்தையும் ஸமுச்சயிக்கிறது. அதுக்குமேலே, மஹிஷி வர்க்கத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. (ஒருத்தி) அத்விதீயை, “வடிவினையில்லா மலர்மகள்”, அதாகிறது—த்ரிவிதாத்மவர்க்கத்துக்கும் ஸ்வாமியாய் ஸர்வேச்வரனுக்கு ப்ரதான மஹிஷியாயிருக்கை. (தன்னை வைத்து) † “அகலகில்லேனிறையும்” என்று மேல் விழக்கடவ இவள்தன்னை, தான் “ஜ்ஞையுமகலகில்லேன்” என்று திருமாரிலே வைத்து. (உகந்து) * துஸ்யஸீல வபேவ்நத்தையாயிருந்துள்ளவனோடே ஸம்ச்சிலக்ஷணங்களையுபயித்திருக்கிற நீ.

/ திருவாய் 9-2-10.

† திருவாய் 6-10-10.

(பொன்னியோகம்) ராஜ்ய வர்க்கத்தினுடைய ராஜ்யம், பிராந்தியங்கள் பரிதிக்குப் போக்குவரத்திற்குரியனாகும். ஆர்த்த ராஜ்யத்திற்குக் கருத்திருப்பதால் கொண்டு சீரமைக்கவேண்டிய நிலைமைகளைக் கண்டறிவதற்கு 107 “तापानि जलशायिनि” (தாபாநி ஜலசாயினி) என்றபடியே தாபார்த்தகருப் புகலாய்க்கொண்டு அபேஷா சீரமைப்பதற்கு கண்டறிவதற்குரிய நிலைமைச் சொல்லுகிறது. இது-ஸங்கரணப் பத்யம் வ்யூஹங்களுக்கு உபலக்ஷணம். (அதன்மூலம்) ஸபலாபத்தில் அபிதகல்பமாய்க்கிடந்த சேதநர்களுக்கு ஸபலாபங்களைக் கொடுத்தும், ஸாஸ்தாப்ரகாரத்தினைப்பண்ணியும், ப்ரஹ்மதிகளுடைய ஆர்த்தகளைப் பரிஹரித்தும். இப்படி ரக்ஷித அபிதகல்ப வ்யூஹாவதாரங்களால் தேவார்த்துடைய அதுகாஹம் பர்ய வலியாயினே. அதுக்குமேலே. (நாததிலும் பிறத்தி) 108 “सर्वान्धः” (ஸர்வாந்ஹ:) என்கிற நீ ப்ரஹ்மதிகளுக்குக் குகனா விஷயமான மதுஷாயபேசிகளிலே தத்ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு ராமக்ருஷ்ணாதி ஸபலாபங்களை வந்தவதரித்து இது, தேவயோகியினும் திரிபக்தியாகியினும் முண்டான அவதாரங்களுக்கு உபலக்ஷணம். 109 “सुरनरतिरश्वास-वतरन्” (ஸுரநரதிர்அசுவதரன்) என்னக்கடவதிறே. (நாத) இப்படி விஸ்தரஸமான ஹேமயோகியிலே வந்து அவதரிக்கவேண்டுகிறது இவற்றையுடையனாகையாலென்கை.

(குருமூர்த்தியாலும்) ஜ்ஞாநஸ்வரூபவியாலும். இப்போது ஜ்ஞாநாதிக்ஷம சொல்லுகிறது ரக்ஷிக்கைக்கு விரகியுமவென்கைக் காக. ப்ராப்தியுண்டானாலும் விரகியாதவன்று ரக்ஷிக்கப்போகாதினே. ஸாஸ்தாப்ரகாரமென்ன, ஆசார்யோபதேஸமென்ன, அழகென்ன, சிலமென்ன, ஏவமாதிகளாலே ஆசார்யனாகவல்லமான குகையைப் பிறப் பிக்கவேண்டுமென்பதிறே சேதநருடைய ப்ரக்ருதிபேதமிருப்பது. (ஒருத் தரும் தினுததன்மை இன்னதென்னவல்லதே) வேதங்களென்ன, ஜ்ஞாநாதிகளான வைதிகமென்ன, இவர்களொருத்தரும் உன்னுடைய அதுகாஹத்தினுடைய எல்லை ஏவமிதமென்று பரிச்சேதிக்க வல்லதே. தன்னையழியமாறி பகவதஸ்ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொள்ளும் ஸம்ஸாரிகளை தன்னையழியமாறி ரக்ஷிக்கிற அதுகாஹத்தை எவாழியவல்லதே.

30. வானகமும் மண்ணகமும் வேற்புமேழ் கடல்களும்
 போனகஞ்செய் தாலிலைத் துயின்ற புண்டரீகனே
 தேனகஞ்செய் தண்ணறு மலர்த்துழாய் நன்மாலையாய்
 கூனகம் புசத்தெறித்த கொற்றவில்லி யல்லையே.

பதவுரை:—வானகமும்—ஸ்வர்க் கலைகத்தையும், மண்ணகமும்—
 பூமிபையும், ஏழ்வேற்பும்—ஸப்கருலபர்வதங்களையும், ஏழ்கடல்களும்—
 ஏழு ஸமுத்திரங்களையும், போனகம் செய்து—அமுதசெய்து, ஆலிலை—
 ஓர் ஆலந்தனிரிலை, துயின்ற—கன்வளர்த்தருளின, புண்டரீகனே—
 தாமரைக்கண்ணனே! தேன்—மது, செய்—நிறைந்த, அகம்—அந்த:
 ப்ரதேசத்தையுடையதாய், தண்—குளிர்ந்ததாய், நறு—மணமுடைத்
 தான, மலர்த்துழாய்—திருத்தழாய்ப் புஷ்பத்தாலான, நல்—நல்ல,
 மாலையாய்—திருமலைபையுடையவனே, கூன்—(கூனியுடைய) கூன்,
 அகம்புக—சரீரத்துக்குள்ளே அடங்குப்படி, தெறித்த—உண்டைவில்
 லைத்தெறித்த, கொற்ற—ஜயஸ்ஸமான, வில்லி—விலையுடையவன்,
 அல்லயே—அன்றோ.

அவ:—முப்பதாம் பாட்டு. கீழிற்பாட்டிலே—“நரத்திலும் பிறத்தி”
 என்று—மறுஷ்யயோகியில் அவதாரங்கள் ப்ரஸ்துதமாகையாலும்,
 அதுக்குக் கீழிற்பாட்டிலே, “அதுண்டுமிழ்ந்த” என்று—வடதளசாயி
 யவதாரம் ப்ரஸ்துதமாகையாலும், வடதளசாயியுடைய மௌக்யத்
 திலும் ஸக்தியிலும், சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய அவதாரத்தின்
 மெய்ப்பாட்டால் வந்த மௌக்யத்திலும் வீரமூர்தியுமிடுபடுகிறார்
 இப்பாட்டில்.

இருபத்தொன்பதாம் பாட்டு “பரத்தையாதி” என்றது—பரத்தை
 யாகி என்று பாடமாகவேணுமென்று கண்டுகொள்வது. ஸேஷஸா
 யித்வம் உத்கர்ஷணேதுவாயிருக்க “உரத்திலும்” என்கிற இப்பதத்தை
 நடுவே வைக்கவேண்டுமாயென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கீழ்ச்
 சொன்ன ஸ்வரூபேதயாதி). மஹிஷ்யந்தரத்தாக்கு மார்பிலே அவ்வய
 மில்லாவிட்டவாறே அவர்களையும் வபாவர்த்திக்கிறது. ரக்ஷணத்துக்
 காகக் கிடந்தால். ஸம்சுலேஷத்துக்குக் கொத்தவைராஜேவென்ன
 அருளிச்செய்கிறார் (ரக்ஷபவர்க்கத்தினித்யாதி). வீரநியவேண்டுவா
 எனென்னென்ன ரூபிதேததாலே என்கிறார் (ஸ்வஸ்தர்ப்பந்தாநமித்யாதி)
 (நீனது) உன்னுடைய.

விடா:—(வானகமும் மண்ணகமும்) ஸ்வர்க்கவாஸிகளான இத்த ராதி தேவர்களும், அவர்களுக்கு பேரக்ய போகோபகரண போக ஸ்தாகமான ஸ்வர்க்கத்தானும், பூமியிலுள்ள மறுவ்யாதிகளும் அவர் களுக்கு வானஸ்தாகமான பூமியும் 110 “मञ्जाः क्रोशन्ति” (மஞ்சா: க்ரோஸந்தி) என்னுமாப்போலே, தேவவாஸிப்பத்தாலே-தேவிகளையும் சொல்லுகிறது; ப்ரளயத்தில் ஆபந்தரானுர் கைகிராகையாலே. இத்தால்—பூமியிலுள்ளார்க்கு ஆராத்யராய் அவர்களுக்கு அபிமத பலப்ரதருமான இத்தாதிகளோடு ஆராதகரான மறுவ்யாதிகளோடு வாகியற ப்ரளயப்பத்தில் வந்தால் எல்லாருமொக்க ஈசுவரைகரக்ய ரென்கிறது. (வெற்பு) அந்த பூமிக்கு ஆதாரமாயிருந்துள்ள ஸப்தகுல பர்வதங்களும். இத்தால்-ஆதாரமான குலபர்வதங்களோடு ஆதேய மான பூமியோடு வாகியற எல்லாவற்றக்கும் தக்காலத்திலே ஈசுவரனே ஆதாரமென்கை. “வெற்பு” என்ற — ஸ்தாவரஜாதிக் கு உபலக்ஷணம்.

(யந்த்ருடல்களும்) த்விபங்களுக்கு பேதகங்களான ஸப்தஸமுத்ரங் களும். அத்தாலே-ஜலவாஸிஸ்தவங்கனையும் சொல்லுகிறது. ஆக ஆராத்யரான இத்தாதிகளோடு, ஆராதகரான மறுவ்யாதிகளோடு, தார கங்களான பர்வதங்களோடு, தார்பையான பூமியோடு ஸமுத்ரங் களோடு, ஜலசாஸ்தவங்களோடு வாகியற எல்லாவற்றக்கும் ஸர்வேச் வரனே ரக்ஷகனென்றதாய்த்து. “போனகஞ்செய்து” என்றது-ரக்ஷ கனுக்கு ரக்ஷணதர்மம் பசியர்க்குச் சோறுபோலே அபிமதமாயிருக்கு மென்னை. 111 “यस्य ग्रह च क्षत्रं चोमे भवत ओदनः” (யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரம் சோபே பவத ஓதந:) 112 “अत्ता चराचरग्रहणात्” (அத்தா சராசரக்ரஹ்ணாத்). (ஆஸிஸித்தயின்ற) அவ்வடிவுக்களவாய்த் தன் னெளகுமார்பத்துக்குச் சேர்ந்த ஆலந்தனிரிலே கண்வளர்த்தருளின (புண்டரீகனே) புண்டரீகாவயவனே. || “செங்கனிவாய்ச் செங் கமலம்” § “கண்பாதங் கைகமலம்” என்கிறபடியே-திவ்யவஸயவங்கள் அப்போதவர்த்த செந்தாமரைகள்போலே இருக்கையாலே புண்டரீக ஸப்தவாச்யபனென்கிறது. த்ரைலோக்ய ரக்ஷணத்தால் வந்த ப்ரீதி வடிவிலே தோற்றியிருக்கிறபடி.

(நீதனக்குச்செய்) உன்னெல்லாம் வண்டுகளாலே மிடைந்திருக்கு மென்னுதல்; மதுவாலே பூர்ணமாயிருக்குமென்னுதல். (கண்ணறு மலர்க்குழாய்) ச்ரரஹாமாய் பரிமளிதமாய்ச் செவ்வியையுடைத்தான திருத்துழாய். (கன்மாவையாய்) அவயவஸோபையிற்காட்டில் ஆர் வகமாயிருக்கும் மாவையென்னுதல். ரக்ஷணத்தாக்கு இட்ட தனி மாவை யாயைவாலே விலக்ஷணமென்னுதல். ஆக, ஸத்தாப்ரயுக்தமான ஸக்த யதிஸபக்தையும் அவயவசோபையையும், அலங்காரசோபையையும் அறுபவிக்கிறார். (கூன் அகம்புகக்தெறித்த) கூனியுடைய கூன் உள்ளேபடங்கும்படியாகச் சுண்டுவிடிலைத்தெறித்த. இத்தால்-அவதா ரத்தில் மெய்ப்பாட்டால் வந்த மௌக்த்யமும் ரக்ஷகமாயிருக்கு மென்றை ரக்ஷகவஸ்துவானால் அதிலுள்ளதெல்லாம் ரக்ஷகமாயிறே யிருப்பது.

(கொற்றவிலியல்லையே) வில்பிடித்தபோது அக்கையையும் வில்லையும் கண்டபோதே ராவணாதிகள் குடல்குழம்பும்படியான வீர பூரீயைச் சொல்லுகிறது. கொற்றம்-வெற்றியும், வலியும். “புண்ட ரிகனே-கொற்றவிலியல்லையே” என்று-அவதாராரந்தரமாயிருக்கச்செய் தேயும் தர்மையைக்கயத்தாலே பால்யபௌவநாத்யவஸ்த்தா விசேஷங்கள் போலே தோற்றுகிறதாய்த்து இவர்க்கு. இப்பாட்டுத்தொடங்கி, மேல் “மாயமென்னமாயம்” என்கிற பாட்டளவும் வர அதுவே க்ரிபையாக்கூடவது.

31. காலநேமி காலனே கணக்கிலாத கீர்த்தியாய்
ஞாலமேழுமுண்டு பண்டோர் பாலனாய் பண்டனே
வேலைவேவ வில்வளைத்த வெல்சினத்த வீரரின்
பாலரா யபத்தர்சித்தம் முத்திசெய்யு ஸூர்த்தியே.

பதவுரை:— காலநேமி — காலநேமிபென்னும் அஸூரனுக்கு, காலனே—யமனானவனே! கணக்கு-எண்ணிக்கை, இலாத-இல்லாத, கீர்த்தியாய்—புகழையுடையவனே! ஞாலமேழும்—பூமி முதலிய ஏழு லோகங்களை, உண்டு — அமுதுசெய்து, பண்டு — பூர்வகல்பத்தின் முடிவில், ஒருபாலனாய்—ஒப்பற்ற குறுக்கையான, பண்பனே—ஸ்வ

முப்பதாம் பாட்டு. (தேன்) வண்டாகவுமாம். கூன் கிமிர்ந்து ஞபிணிபாயைவாலே (ரக்ஷகம்) என்கிறது.

பாவத்தையுடையவனே! வேலை—ஸமுத்ரஜலம், வேல—கொதிக்கும்
படி, வில்—ததுள்ளை, வலித்த—வலகதவலாய், வேல்—வெள்ளம்
படியான, சினித்த—கரோதத்தையுடையவனான, வீர—வீரனே, நின்
பாலாபாய—உன்னைச் சேர்ந்த, பந்தர்—பந்தர்களுடைய, சிந்தர்—மனத்தை,
முத்தி—(வேலொன்றில்) பற்றிள்ளாமல், செய்யும்—செய்கிற, முர்த்தியே—
பாபாவத்தையுடையவனே!

அவ:—முப்பத்தேசரம் பாட்டு, சிழிற்பாட்டில்—அவதாரங்களி
லுண்டான ராஜகந்தலத்தை அறுபதிகார். இதில்—ஆச்சரயணோர்முக
ரானவர்கள் திறத்தில் அவதாரகார்பமான உபகாரபரம்பரைகளை
அறுபதிகிறார்.

வ்யா:—(காலநேமிகாலனே) காலநேமியாகிற அஸுரனுக்கும்
மருத்யுவானவனே. இத்தால், முமுஷூக்களாய் தேவரீரை ஆச்ர
யிக்கையிலே உதயுத்தரானவர்களுடைய ஆச்சரயண விரோதிபாபங்களை,
காலநேமியை நயிப்பித்தபாபாலே நயிப்பிக்குமவனென்கை.
பிராட்டி பொறுப்பிடுக ஈசுவரன் பொறுக்குமாயி நக்கச்செய்தேயும்,
தாம் அனுக்கு அஞ்சினபடியாலே காலநேமியை தருஷ்ட்டார்த்திகரிக்கி
றாரிதே. (கணக்கலாத கீர்த்தியாய்) ஆச்சரயணத்தாகு ஏகாந்தமாய்,
எண்ணிறந்த ஸௌலப்பாதி கல்பாணகுணங்களையுடையென்னும்
குணவததாப்ரதையையுடையவனே. § “ருடந்தையன் கோவலன்
குடியடியார்” என்று—இந்த ஸௌலப்பாதி பரத்வத்திலும் ப்ரலித்த
மீதே. * அபாரகருண்யத்தொடங்கி, “ஸௌச்சர்பமஹோததே”
என்னக்கடவதிதே.

(ஞானமேழுமுண்டுபண்டோர் பாலனுபப்பனே) ஆச்சரித்தால்
பண்ணுமுபகாரத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸப்ததஜிபவதிபான பூமிபை
யுண்டு பூர்வகல்பாவணாதத்திலே அத்திதீயபாலனான ஆச்சர்ய
ஸக்தியை நிரூபகமாகவுடையவனே. பண்பு—இயல்வு. த்ரைலோக்
யத்துக்குமுபலக்ஷணம். இத்தால், ஸ்வாதந்தரயமே நிரூபகமாய்ப்
போந்த ஸபணாரிபை ஸோஷத்வமே நிரூபகமென்னும்படி பண்ணாவல்ல
ஸக்தியையுடையனென்கை. அதாகிறது 113 “द्विधा भव्यमप्येवं न
§ திருவாய் 10-9-7.

नमो" (கவிதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமோயம்) என் றிருக்குமவன், 114 "सुहृन्मपि जीवावः" (முஹூர்ந்தமபி ஜீவாவஃ) என்றும், † "திண்ண லாஸினைரான்" என்றும் சொல்லுர்ப்படி பண்ணுகை,

(வேலைவோவ வில்வளைத்த வெல்வினத்தவீர) கடல் ஸூஷ்க த்ருண ஸமுஹ ரபோலே தந்தமார்படி வில்வளைத்தவனாய், ப்ரதிபஷ்த்ததை வெல்லுஞ் சினத்த நயுடைய வீரனே. இத்தால், ஆச்சரிதர்க்கு ஸ்வாநு பவ விரோதி வர்க்கத்தை அநாயாஸேன போக்குமவனென்கை. (சின் பாலாயபத்தர்சித்தம் முத்திசெய்யும் மூர்த்தியே) உன் திறத்தில் அநந் யப்ரபோஜநாய், 115 "छाया वा सत्त्वमनुगच्छेत्" (சாயா வா ஸத்வமநுகச் சேத்) என்கிறபடியே உன் பார்ச்வத்தை விடமாட்டாத பத்தர் களுடைய மநஸ்ஸு உன்னையொழிய வேற ப்ராப்பப்ரபகங்களுண் டென்னும் நசையறுக்கவல்ல மஹாப்ரபவத்தையுடையவனே. இதென்ன ஆச்சர்பமென்று வாக்பசேஷம். ஆச்சரிதவிஷயத்தில் கீழ் உத்தமானபடி களை அனுஸந்தித்தால், அது உன்னை யொழிய வேறொன்றையறியாதபடி பண்ணுமவனென்கை.

32. குரக்கினப் படைகோடு குரைகடலின் மீதுபோய்
அரக்கரங்க ரங்கலெஞ் சரந்துரந்த வாதிரி
இரக்கமண் கோடுத்தவற் கிரக்கமொன்று மின்றியே
பரக்கவைத் தளந்துகோண்ட பற்பபாத னல்லையே.

பதவுரை:—குரக்கு—வாநரங்களுடைய, இனம்—கூட்டத்தாலான, படை—சேனையை, கோடு—கொண்டு, குரை—சேஷத்தையுடைய, கடலின்—ஸாகரத்தினுடைய, மீது—மேலே, போய்—திருவணையிட்டுப் போய், அரக்கர்—ராவணாதி ராஷ்டிரங்கள், அங்கு—அங்கே, அரங்க—பயப்படுப்படி, வெம்—வெம்மைமிக்க, சரம்—திருச்சரங்களை, துரந்த—விட்ட, ஆதி—பெருவீரன், நீ—நீயே; இரக்க—யாசித்துச்செல்ல, மண்—பூமியை, கோடுத்தவர்க்கு—கொடுத்த மஹாபலிக்கு, இரக்கம்—இரக்க இடம், ஒன்றமின்றியே—ஒரு அடியும் இல்லாதபடி, பரக்க—(திருவடிபை) பரவலாக, வைத்து—வைத்து, அளந்துகொண்ட—அளந்து கொண்ட, பற்ப—தாமரைபோலேயிருக்கிற, பாதன் — திருவடிகளை யுடையவன், அல்லையே—அன்றோ?

† திருவாய் 2-3-7.

அவ.—முப்பத்திரண்டாய்பாட்டு. ஆச்சிரதளிர்ரோதி நிரஸநம் பண்ணுமிடத்தில் சக்ரவர்த்தித்திருமகன் செவ்வைப்பூசலாலே ராசநஸையுழிபச்செய்தாப்போலே யிரோதிவர்க்கத்தைப் போக்கவுமாய், மஹாபலிபக்கலிலே வாமநாய் அர்த்தித்துச்சென்று வஞ்சிக்கத்தழித்தாப்போலே வழிக்கவுமாய், ஆச்சிரதளிர்ரோதி நிரஸநத்தில் ஸ்வபாவநியதியில்லை யென்கருர்.

வ்யா.—(குரங்கினப்படைகொடு) வாமநஸமுஹமன ஸௌநையைக்கொண்டு. (குராகடலின் மீதுபோய்) கடலின் கிளர்த்தியையும் கொடித்தையுங்கண்டு “இக்கடலை எங்ஙனே கடக்கக்கடவோம்” என்று அத்தஸைகை பரப்படுப்படி கொடித்தையுடைத்தான கடலைத் தூர்த்து அதின் மேலேபோய். இத்தால் பரபலபதார்த்தங்களை சக்ரபதார்த்தங்களைக்கொண்டு அழிக்கவல்லவென்கை. (அரக்கரங்கங்க) உவ்வபதார்த்தைக்கண்டு “வரபல புஜபலங்களால் நமக்கெதிரில்லை” என்றிருக்கும் ராசநஸர் போக்கடிதேடி அஞ்சுப்படியாக. அரக்கஸூததல. “அரங்க” என்று மெல்லொற்றாய்க்கிடக்கிறது. (வெஞ்சுரத்தாரந்த) 116 “पावकसङ्काशैः” (பாவகஸங்காஸை) என்கிறபடியே அந்நிலைத்ருஸங்கனான திருச்சரங்களை நடத்தின. (ஆதிந்) லங்கைக்கு அரணுனஸமுத்ரத்தைத்தூர்த்து, அரணையழித்து, ராசநஸருடைய ஹ்ருதயக்கலையழித்து, திருச்சரங்களாலே உடல்களைத் துணித்துச் செய்த ஆணைத்தொழில்களாலே வீரர்களில் ப்ராதானஸூன விரன் நீயென்கருர். ஆதிஸுப்தம்-ப்ராதாயத்தைச் சொல்லுகிறது.

(இரக்க மண்கொடுத்தவற்கு) நீ அர்த்தியாய்ச்செல்லப் ப்ரத்யாக்யாநம் பண்ணுதல், சக்ரஸூடைய உபதேசங்கிட்டல் செய்யாதே, பூமியைத்தந்த மஹாபலிக்கு. (இரக்கமொன்று மின்றிய) பூமியில் அவனுக்கு ஒரு பத்யாஸமும் சேஷிபாதபடி. (பரக்கவைத்தளந்து கொண்ட) சிறுக்கலைக்காட்டி மூன்றடியிரந்து இரண்டடியாலே பூமிப் பரப்படைய அளந்துகொண்ட. (பற்பபாதணல்கலை) புஷ்பஹாஸஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு காடு மேடையும் அளந்து கொண்டவனல்கலை. திருவடிகளின் ஸௌகமார்யமும் பார்த்தலை, மஹாபலிபக்கல் ஓனதார்யமும் பார்த்தலை, அர்த்திக்கிறவன் பாயோஜநத்தரபானென்றும் பார்த்தலை, இந்த இத்தரஸூடைய இரப்பையே பார்த்தவித்தனையிற. இத்தென்ன ஆச்சர்யமென்று வாக்யசேஷம்.

33. மின்னிறத் தெயிற்றாக்கன் வீழவேஞ் சரந்துரந்து
 பின்னவற் கருள்புரிந் தரசளித்த பெற்றியோய்
 மின்னிறத் தோரின்சொலேழை பின்னேகேள்வ மன்னுசர்ப்
 பொன்னிறத்த வண்ணஞய புண்டரீக னல்லையே.

பதவுரை:—மின்—மின்னல்போலே, நிறத்து—ஒளியையுடைய,
 எயிற்று—பற்களையுடைய, அரக்கன்—ராவணன், வீழ—முடியும்படி,
 வெம்—வெவ்வித, சரம்—அம்புகளை, துரந்து—ஏவி, பின்னவற்கு—
 அந்த ராவணனுக்குத் தம்பியான விபீஷ்ணுவானுக்கு, அருள்புரிந்து-
 தயையுடையபண்ணி, அரசு — ராஜ்யத்தை, அளித்த — கொடுத்த,
 பெற்றியோய் — ஸ்வபாவத்தையுடையவனே! நல் — நன்றாயிருக்கிற,
 நிறத்து—வர்ணத்தையுடையளாய், ஓர்—ஒப்பற்றவளாய், இன்—இனிய,
 சொல்—சொல்லையுடையளாய், ஏழை—தேவர் பக்கல் அதிகபலையு-
 மான, பின்னே—தம்பிவினைப்பிரட்டிக்கு, கேள்வ—வல்லபனானவனே!
 மன்னு—சித்தமான, சீர் — ஓளதார்பாசி குணங்களையுடையவனாய்,
 பொன் — பொன்போலே விரும்பத்தக்க, நிறத்த — அவயவஸோபை
 பென்ன, வண்ணஞய—ஸமுதாயஸோபையென்ன, இவற்றையையு-
 டைய, புண்டரீகன்—புண்டரீகாகூடம், அல்லையே—அன்றோ?

அவ:—முப்பத்தாறாம் பாட்டு. ஆச்சரிதரகூடனத்தில் ஸ்வபாவ
 நியதியில்லாதவோபாதி ஆச்சரியப்பார்க்கும் ஜாதியியில்லைபென்கிறார்.

வ்யா:—(மின்னிறத்தெயிற்றாக்கன்)மின்போலே ஒளியையுடைத்
 தான எயிற்றோடே கூடிய ராகூடனான ராவணன். “மின்னிறத்
 தெயிற்று” என்று-புஜபலத்தால்வந்த செருக்குக்கு ஸூசகமாயிருக்
 கிறது. “அரக்கன்” என்கையாலே, அத்தோள்வலி பரவறியினைக்கேயாக
 ஜாதிஸ்வபாவமாயிருக்கை. ஸத்ப்ரக்ருதிகளுடைய தோள்வலியிறே
 ஸாத்விகர்க்கு ஒதுங்க நிறலாயிருப்பத. (வீழுவெஞ்சரம் துரந்து)
 அவன்முடியும்படியாகப் பாவகஸங்காஸங்களான சரங்களையேவி.(பின்
 னவற்குள்புரிந் தரசளித்தபெற்றியோய்) அவன் தம்பிக்கு ப்ரஸா
 தத்தைப்பண்ணி ராஜ்யத்தைக்கொடுத்த சிவவத்தையையுடையவனே!

முப்பத்தாண்டாம்பாட்டு. (ப்ரத்யாக்யாநம்) இல்லையென்கை.
 (ஓளதார்பமும்) கொடுத்தவனன்றோ என்று பாராமை.

117 “राघवं दारणगतः” (ராகவம் ஸாரணங்கத:) என்ற அத்தையேகொண்டு ஸ்ரீநிபிக்ஷணாழ்வாரை அவனதம்மியென்று பாராதே, 118 “वध्यतां वध्यतां” (வத்யதாம் பத்யதாம்) என்றமஹாசாஸ்திரப் பந்திகள் வர்த்தகையையுங்கொள்தே, 119 “न त्यजेय” (ந த்யஜேய) 120 “एतद्धृतमम” (ஏதத் த்வாதம் மம) என்றுப் பாராததகைப்பண்ணி, ராஜ்யஸ்பந்திரை அவனுக்கென்றித்தே யிருக்க, 121 “दासवद्यावमानितः” (தாஸவத்யாவமானித:) என்று-புறப்பட விட்டானென்று அந்த லங்காராஜ்யத்தைக் கொடுப்பதே, இதென்ன ஸ்வபாவ மென்குர், பெற்றி-ஸ்வபாவம்.

(கன்னிததேகாரிஞ்சொலேழை பின்னேகெள்வ) நல்ல நிறத்தையும், இலியபேச்சையு முடையளாய், தேவரீர்பக்கல அதிசபலையான நப்பின்னப்பிராட்டிக்கு வல்லபன்னவனே. இத்தால்-நப்பின்னப்பிராட்டியுடைய ரூபகுணங்களும் ஆதமகுணங்களும் தேவரீர்க்குபோக்யமாயிருக்குமாபோலே, ஸ்ரீநிபிக்ஷணாழ்வான் தேவரீர்க்கு போக்யனுயிருக்குமபடியைச்சொல்லுகிறது. (மன்னுசீர்ப்பொன்னிறத்தவண்ணைய புண்டரிகனல்லியே) சித்யமான ஓளதார்பாதி குணங்களையும் 67 “अन्तरादित्ये हिरण्यः पुरो दृश्यते” (அந்தராதித்தே ஹிரண்மய: புருஷோ த்ருச்யதே) என்றும் 122 “कृमाभि” (ருக்மாபம்) என்றும் சொல்லுகிற ஸ்பந்திரைவிக்காறுத்தையுமுடையையாய், 67 “यथा कृप्यासं पुण्डरीकमेवमक्षिणी” (யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணி) என்கிற படியே புண்டரீகாக்ஷனு யிருக்கிறவனல்லியோ? இதென்ன ஆச்சரியமென்று வர்த்தகையே. நிறம்-வடிவு. வண்ணம்-நிறம். ஆக, அவயவ சேபையையும் வர்ணசேபையையும் சொல்லுகிறது.

இத்தால்-ஆதித்யமண்டல மத்பாவதாரத்தின் ஆதமகுணங்களும் ரூபகுணங்களும் மஹிஷிவர்க்கத்துக்கு போக்யமாயிருக்குமாபோலே ஸ்ரீநிபிக்ஷணாழ்வானுக்கு போக்யபூதனுயிருக்கிறபடியைச் சொல்லுகிறது.

34. சூதியாதி யாதிக் கோரண்டமாதி யாதலால்
சோதியாத சோதிய துண்மையில் விளங்கினாய்
வேதமாகி வேள்வியாகி விண்ணினோடு மண்ணுமாய்
சூதியாகி யாயனாய் மாயமென்ன மாமமே.

பதவுரை:—சூதியாதியாதி - உபாதானகிரித்த ஸஹகாரிகாரணம்
மூன்றம் ஆகிறவன், கீ-கியே; ஓர்-ஒருபடிப்பட்ட, அண்டம்—அண்ட

ஜாதியுமாக ஆதி-ஆசிராயம், நீ-நீயே; ஆதலால்—இப்படி ஸகலகாரண பூதனுகைபாலே, சோதியாத—பரிட்சிக்கவேண்டாத, சோதி நீ—பாஞ் சோதி நீயே; அது — அப்படியாக, உண்மையில் — என்றுமுள்ள, வேதத்தில், விளங்கியும்—ஒளிகிடுபவனே! வேதமாகி—வேதகீர்வாஹக னாய், வேள்வியாகி—அந்த வேதத்தில் சொல்லப்படும் யாகத்தால் ஆராதிக்கப்படுபவனாய், விண்ணினோடு — பரமபதத்தோடேகூடின, மண்ணுமாய்—விண்ணியுதிக்கு கீர்வாஹகனாய், ஆதியாகி—ஆச்ரயண ருசிக்கும் கீர்வாஹகனாய், ஆபரண—இடையரணுவதரித்த, மாயம்— ஆச்சர்யம், என்னமாயம்—என்னவாச்சர்யம்?

அவ:—முப்பத்துநான்காம்பாட்டு. கீழிற்பாட்டில் — ருசியுடைய விபீஷணாழ்வானை ஜம்மத்தால் தாழ்வுபாராதேவிஷயிகரிக்கும் சக்ரவர்த்தித் திருமுகனுடைய நீர்மையை யதூபனித்தார்; இதில் காரியகாரணங்க ளென்ன, ப்ரமாண ப்ரமேயங்களுென்ன, ஸகலமும் ஸ்வாதீநமார்ப்படி யிருக்கிற நீ புருஷார்த்தருசியில்லாதார்க்கு ருசிகரகனாய்க்கொண்டு கோபஸஜாதியனாய் வந்தவதரித்தவிது என்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்.

வ்யா:—(ஆதிபாதிபாதிநீ) 40 “சதேவ சோம்யேதமத்ராஸிதேகமேவாஹிதீய (ஸதேவஸோம்யேதமத்ராஸிதேகமேவாஹிதீயம்) என்கிறபடியே த்ரி விதகாரணமும் நீ. எதுக்குக் காரணமாகிறதென்னிங்; மஹாதாதிவிஸேஷாந்தமான ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டிக்கு 58 “வதுஸ்யாம்” (பஹுஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே காரணபூதன். (ஓரண்டமாத) மஹாதா த்பவஸ்தான நீயே ஏகரூபமான அண்டஜாதியுமாவுதி. 123 “ஃ - ஶானா ததா” (ஈத்ருஸ்யாம் ததா) என்கிறபடியே அண்டங்கள் ஏகரூபமா யிறேறிருப்பது. எவசகம்—ஜாத்யபிப்ராயத்தாலே. அதாகிறது— அண்டத்தில் உத்பந்தமான ப்ரஹ்மாதிரிபிரகாந்தமான ஸகலதார்த் தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்து ததநப்ரவேசத்தாலே ஸகலாந்தர்பாயியாய் கிற்கை.

(ஆதலால் சோதியாத சோதிநீ) இப்படி ஸகலஜக்தகாரண பூதனுகைபாலே பரிஷிச்சிக்கவேண்டாத உபாஸ்பதேஜஸ்தத்வம் நீ. உபாஸ்ப மான தேஜஸ்தத்வம் த்ருதீயமஹாபூதமோ, தேவதைபோ, ஆதித்யனோ வைச்வானராக்ஷீயாவென்று சங்கித்து, ஸர்வகீர்வாஹகமான தேஜஸ்

† (பா) த்ரிவித.

தத்வமே உபாஸ்யமென்று நிர்ணயிக்க வேண்டித் திருக்கை. 124 "अथ यदतः परो दिव्यो ज्योतिः" (அத்யதத: பரோத்வோஜ்யோதி) 125 "तदेव ज्योतिषां ज्योतिः" (தேவஜ்யோதிஷாம்ஜ்யோதி: 56 "नारायणपरोज्योतिः" (நாராயணபரோஜ்யோதி: என்ற தத்வமஸ்யோபேதே. (அதுண்மையில் விளங்கினாய்) அந்தத் தேஜஸ்தத்வம் சித்தயசிர்க்கோஷப்ரமணாவலித்த மாவையாலே, இதர விளையுதியனாய்க்கொண்டு விளங்கினவனே.

(வேதமாகி) வேதத்தினுடைய சித்த சிர்க்கோஷத்வத்துக்கு நிர்வாஹனாய். அதாவது—ஸமஹாரவேளையில் திருவுள்ளத்திலே ஸம்ஸ்காரத்தாலே வைத்து, 126 "यो वै वेदांश्च षष्ठिणोति तस्मै" (யோ வை வேதாம்ஸ்ச ப்ரஸ்திணோதி தஸ்மை) என்கிறபடியே ஆதியிலே வேதத்துக்கு அத்யபகனாகை. (வேள்வியாகி) ததர்த்தமான பாகத்துக்கு நிர்வாஹகனாவனே. அதாவது—ஆராத்யனாகை. (விண்ணிலோடு மண்ணுமாய்) ஆராதகபலமான போகமோஷ பூமி களுக்கு நிர்வாஹனாய். "விண்" என்று—பரமபதம். "மண்" என்று—சுதர்த்தபூபுஷத்துக்கு முபலக்ஷணம். பாகம் அப்யோஸ்ய விருததங்களான போகமோஷங்களிரண்டுக்கும் ஸாதகமாமோ வென்னில், ஜீவபரபாதாத்மபஜ்ஞா பூர்வகமான பாகம் மோஷத்துக்கும், கேவலபாகம் போகத்துக்கும் ஸாதகமாகையாலே அவிருததப. (ஆதியாகி) இதைல் லாம் ருசியுடையவனுக்கிறே; அந்தருசிகளுக்கொண்டு. (ஆயனாய மென்னமாயமே) அதீந்த்ரியமான திவ்ய விக்ரஹத்தை கோபஸஜா த்ரியமாக்கி ருசியில்லாதார்க்கு ருசிகளுக்கொண்டு வந்தவதரித்த விது என்ன ஆச்சர்யம்.

35. அம்புலர்வு மீனுமாகி யாமையாகி யாழியார்
தம்பிரானு மாகியிக்க தன்புயிக்க தன்றியும்
கோம்பராவு ஈண்மருங்கு லாயர்மாதர் பிள்ளாய்
எம்பிரானு மாயவண்ண மென்கொலோ வெம்மீசனே.

பதவுரை:—எம்மீசனே—எங்களுக்கு திருபாதிக ஸ்வாமியானவனே.
ஐழியார்—ஸ்ரீவேச்வரத்வ ஸூசகமான திருவாழியாழ்வானுடைய,

முப்பத்துநாலாம் பாட்டு. (தீர்த்தமஹாபூதம்) ஆகாரமும்,
அக்கியும், வாயுவும்கூட.

தம்பிரானுமாகி—ஸ்ரீவேச்வரனாயிருந்து, அம்பு—ஜலத்திலே, உலாவு — ஸஞ்சரிக்கும், மீனுமாகி—மீனாவதரித்து, ஆமையாகி—ஆமையாகவும் அவதரித்து, மிக்கது — பெருமைபெற்றது, அன்புமிக்கு — மிகுந்த அன்பையுடையவனாகி, அதன்றியும் — அவ்வளவன்றியே, கொம்பு—கொம்புபேரலேயும், அராவு—பாம்புபேரலேயும், நுண்—நுண்ணிய, மருங்குல்—இடையையுடைய, ஆயர்மாதர்—இடைச்சியான பசோதைப் பிராட்டிக்கு, பிள்ளையாய்—புத்ரனாய், எம்பிரானுமாயவண்ணம்—எங்க ளுக்கு ஸ்வாமியான தன்மை, என்கொல்—என்செய்தபடி!

அவ:—முப்பத்தைந்தாம்பாட்டு. அதிந்திரியமான திவ்ய லிங்க ஹத்தை கோபஸஜாதியமாக்கி ருசியில்லாதார்க்கு ருசிஜகனாய்க் கொண்டு அவதரித்த ஏற்றத்தை யறுபவிர்த்தார்—தீழிற் பாட்டில்; இதில் ஒரு கோபஸ்தீர்க்குக் கட்டவும் அடிக்கவும் விடவுமாம்படி சியாம் யண குணதிகம்பத்தை யறுஸந்தித்து, திரியவும் க்ருஷ்ணவதாரத் திலே ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா:—“ஆழிரார் தம்பிரானுமாகி—அம்புலாவு மீனுமாகியாமை யாகி—மிக்கது” என்றவ்யமாகக்கடவது. 127 “तमसः परमो धाता शङ्ख-चक्रादाधरः” (தமஸ: பரமோ தாதா ஸங்கசக்ரகதாதர:) என்கிறபடியே ஸ்ரீவேச்வரத்வ ஸூசகமான திவ்யழிபையுடைய ஸர்வாதிகனுமாய் வைத்து. (அம்புலாவு மீனுமாகி) அம்பிலே வர்த்திக்கிற மதஸ்யமாய். அப்பை, “அம்பு” என்று மெலித்துக்கிடக்கிறது. / “முதுகில் மலைகளை மீதுகொண்டு வருமினை” என்கிறபடியே ப்ரளயார்ணவத்திலே நேரவு பட்ட தேவர்களுடைய ஆபத்தைப் போக்குகைக்காகத் தன்னிலமான நீரிலே ஸஞ்சரிக்கக்கடவதான மதஸ்யமுமாய். சுஸப்தத்தாலே—தேவ போதி மறுஷயபோதிகளில் பண்ணின அவதாரங்களால் பர்பவலியாத அறுகாஹாதிஸபத்தைச்சொல்லுகிறது. (ஆமையாகி) அம்ருதமதந வேளையில் மந்தரதாரணுர்த்தமாகக் கூர்மமாய். 128 “कूर्मभूतं सर्वं तं” (கூர்மபூதம் ஸர்வம் தம்) என்கிறபடியே ப்ரளய வேளையில் கூர்ம லிங்க ஹத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாய். (மிக்கது) க்ஷுத்ரபோதியென்றும் பாபயோதியென்றுப்பாராதே கைகழிய அவதரித்தது. (அன்புமிக்கு) ஆபந்தராய், அவதாரங்களுக்கு நிமித்த பூதான சேதநர்பக்கலுண்

/ பெரியதிரு 11-4-1.

டான ஸ்ரீமதாயத்தாலே அவதரித்த வித்தனையிறே. ஒரு கர்மம் ப்ரேரிக்கவாதல், ஒருகர்த்தா ப்ரேரிக்கவாதலன்றிறே;† “யிநோடேன முந்தானானென்னில் தானாயசங்கு” என்னக்கடவதிறே. (அன்றியும்) அதுக்குமேலே, “ஸூரிபேராயமான வடிவை ஜலசரணத்தவஸ்தாநிய மாக்குவதே!” என்ற அதிலே யிடுபட்டாய்த்த இவர்தாமிருப்பது. அநிகர்த்தியார் க்ருஷ்ணவதாரத்தில் குணகீத்யம் தயமையிடு படுத்தினபடியைச் சொல்லுகிறார்மேல்; (கொட்பராவுருண் மருங்கு லாயர் மாதர்பிள்ளையாய்) கொம்புபேராலேயும் அரவுபேராலேயும் துண்ணிய இடையையுடைய உசோதைப்பிராட்டிக்குப் பிள்ளையாய். மதஸ்யாதயவதாரங்களில் ரதஷணத்திலே தன் ஸ்வாதத்தாயங்கள் குடிந்ததில்லை; இதில் ஒரு கோபஸ்தரீக்குக் கட்டவும் அடிக்கவுமாய் படி நியாய்யாய் வந்தவதரித்த குணகீத்யமுண்டிறே. 129 “स्वर्ग्यं स्वर्ग्य” (ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தாயம்) என்கிற ஸ்வரூபமும் அழிந்த திறே இதில். அவதாரங்களில் ஸ்வரூபததையுமடிரியமாறினவித்தனையிறே. (எம்பிரானுமாயவண்ண மென்கொலே) அவர்களுக்குக் கட்டவுமடிக்கவுமாய்படியான நீர்மையைக்காட்டி எங்களை அநந்தார்டுற மாக்கிக்கொண்டதென்செய்தபடி! பஹுவசந்தாலே—உற்ற ஆழ்வார் களையும் கூட்டிக்கொள்ளுகிறார். (எம் ஈசனே) அறிந்தோட—எங்க ளுடைய இழவுபேறுகள் உன்னதென்னுட்படியான ஸம்பந்தத்தாலே.

36. சூடகத்த பூண்முலை உசோதையாய்ச்சி பிள்ளையாய்ச்
சாடுதைத்தோர் புள்ளதாலி கள்ளதாய பேய்மகள்
வீடவைத்த வேய்கொங்கை மையபாலமுது செய்து
சூடகக்கை மாதர்வா யமுதமுண்ட தேன்கொலோ.

பதவுரை:—சூடகத்த—பொன்மயமான, பூண்—ஹாரத்தையுடைய, முலை—ஸ்தனத்தையுடைய, உசோதையாய்ச்சி பிள்ளையாய்—உசோதை யாகிற இடைச்சியினுடைய பிள்ளையாய், சாடு—ஸ்கடாகரணை, உதைத்து—திருவடிகளாலே நீரவரித்து, ஓர்புள்ளது—(குழந்தைகளுக்கு றலிவுசெய்யும்) ஒரு பக்கியினுடைய, சூவி—சுருத்தையுடையவளாய், கள்ள தாய—வஞ்சனைத் தாயான, பேய்மகள்—பேய்ப்பெண், வீட—

† திருவாய் 1-5-8.

நீ அபிவிதற்காக, வைத்த—(உன்) வாயிலே வைத்த, வெய்ய—கொடிய, கோங்கை—முலையிலே, ஐய—ஸூக்சுமமான, பால்—பாலை, அமுது செய்து—அமுதுசெய்தருளி, ஆடக—பொன்வளையலணிந்த, கை—கைகளையுடைய, மாதர்—கோபிதைகளுடைய, வாயமுதம்—வாகம்ருதத்தை, உண்டது—அமுதுசெய்தனிக, என்கோல்—என்னவாச்சர்பம்.

அவ:—முப்பத்தாரும்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன பாரதந்தர்பத்தை அநுபாஷித்தக்கொண்டு அவ்வவதாரத்தின் ஆச்சர்ய சேஷ்டிதங்களிலே யிடுபடுகிறார்.

வ்யா— (ஆடகத்த பூண்முலை யசோதையாய்ச்சி பிள்ளையாய்) கொம்பராவது நம்மருங்கு லயர் மாதர்பிள்ளையாய் என்ற தன்னையே முகப்பதத்தாலே அநுபவிக்கிறார். (ஆடகத்த பூண்முலை) பொன்னுலே செய்த ஹாரத்தாலே அலங்க்ருதமான முலையையுடையவள். க்ருஷ்ணன் அமுதுசெய்யக்கடவன் என்று முலையை ஒப்பித்துக்கொண்டு நிற்கிறாளாய்த்து—அவள்; அந்த ப்ரேமத்தை அநுபவிக்கிறாரிறே இவர். ஆயர்மாதர் பிள்ளையாய் என்ற ஸாமாமந்யத்தை, "அசோதையாய்ச்சி பிள்ளையாய்" என்று விசேஷிக்கிறார். ஸர்வநியந்தரவானவன், ஓரிடைச்சி "என்மகன்" என்று நியமிக்கலாம்படியிருக்கிற இவ்வாச்சர்பத்தில் நீண்டும் கால்வாங்கமாட்டுகிறிலர். (சுடுதேத்து) ஸதம் பார்த்தியாய்த்திருவடிகளை நிமிர்த்து சகடசுரனை நிரவரித்து. 130 "ஏன் மதியம் தவ பாதபங்கஜம்". என்றும், † "கோல மாமென்சென்னிக்கு" என்றும்—அநந்யப்ரயோஜனர்க்குப் ப்ரர்ப்யமான திருவடிகளை துஷ்ப்ரக்ருதிகளுக்கு வதஸாதநமாக்குவதேயெய்கை.

(ஓர்புள்ளதாவி கள்ளதாய பேய்மகன்) பிள்ளைகள் அநுங்க ஸஞ்சரிக்கும் புள்ளின் கருத்தையுடையளாய், அபூர்வவென்று ஸங்கித்து விவங்கவொண்ணாதபடி க்ருத்திரிமஜ்ஞநியான பேய்ப்பெண். "ஓர்புள்" என்று தப்பவொண்ணாதபடி அநுங்கப்பண்ணும் புள்ளென்றபடி (விடவைத்தவெப்பகொங்கை) ஜகஜ்ஜீவநமான உன் திறத்திலே தீங்கை விளைப்பாளாகத் திருப்பவளத்திலேவைத்த க்ருர்மான முலையிலே. (ஐய பால் அமுதுபெ்து) ஸூக்சுமமான ப்ராணனைப்புக்குக் க்ரஹிக்கவல்ல

தம்—குருந்தமரத்தை, சாய்த்து—வேரற விழவிட்டு, மா-குநிரையுருக்
கொண்ட கேசியென்னும் அஸுரனை, பிளந்த—இருகருகப்பிளந்த,
ஸூத்தலத்த—கைபையுடைய, கண்ணனென்பர்—க்ருஷ்ணனென்று
ஞானிகள் சொல்லாநிற்பார்கள். ஆய்ச்சி—இடைச்சியான யசோதையி
னுடைய, பாலை--பாலை, உண்டு—அமுதுசெய்து, வெண்ணெய் உண்டு—
வெண்ணெயை யமுதுசெய்து, பேய்ச்சி—பூகையுடைய, பாலை—முலைப்
பாலை, உண்டு—அமுதுசெய்து, பின்—கல்பமுடிவில், மண்ணை—பூமியை,
உண்டு—திருவயிற்றிலைவத்து, பண்டு—கல்பாதிசே, ஓர்—ஒப்பற்ற,
ஏனமாய்—வராஹமாயவதரித்து, வாமன—(மஹாபலியிடமிருந்து அந்த
பூமியை வாங்குகைக்கு) ஸ்ரீவாமனனாய் அவதரித்தவனே!

அவ:—முப்பத்தேழாற்பாட்டு. பின்பும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தின்
முத்தத்தேவதந்தகனையும் வித்தத்தேவதந்தகனையும் அறுபவிக்கிறவர்
மௌகத்தயத்தாலும் ஸௌலப்பத்தாலும் வரையாதே எல்லாரையும்
திண்டினபடியாலும் க்ருஷ்ணாவதார ஸத்ருஸமான வடதள ஸாயியை
யும் ஸ்ரீவராஹ வாமன ப்ராதுர்ப்பாவங்களையும் க்ருஷ்ணாவதாரத்தோ
டொக்க அறுபவிக்கிறார்.

வ்யா:—(சாய்த்தநீள் விளங்குனி யுதிர்த்து) க்ருஷ்ணன்மேல் விழு
கைக்குறுப்பாகப் பரப்புமாறக்காய்த்து ஒங்கினின்ற விளவான அஸுர
னுடைய கனிகளைக் கன்றைவிட்டெறிந்துதிர்ந்தது. (எதிர்த்த பூங்குருந்
தம் சாய்த்து) விளவான அஸுரனையழியச்செய்து க்ருஷ்ணன் கிட
டினபின்பும் பேராதே நின்ற பூங்குருந்தை ஊகிவேரேடே பறித்து
விழவிட்டு. இதுவும் அவன்மேல் விழுந்து புஷ்பாபசயம் பண்ணுகைக்
குறுப்பாகப் பரப்புமாறப் பூததுநின்றதாய்த்து. இவை யிரண்டாலும்
அறுகலவேஷராய் நலிபவந்த அஸுரர்களை அழியச்செய்தபடி சொல்
லிற்று. (மாபிளந்த) ப்ரதிகுலனாயே வாய்பாறி ஊரையழிக்கவந்த
கேசியை அநாயஸேன இருகருகப்பிளந்து அவ்வாபத்தைப் போக்கி
னவன். (கைத்தலத்த கண்ணனென்பரால்) ஓராயுதத்தாலன்றிக்கே
லீலையாக அழித்த திருக்கையையுடைய க்ருஷ்ணனென்று ஜ்ஞானாதி
கரான வ்யாஸபராஸுராதிகள் சொல்லாநிற்பார்கள்.

(ஆய்ச்சிபாலையுண்டு மண்ணையுண்டு வெண்ணெயுண்டு பின்
பேய்ச்சி பாலையுண்டு) (ஆய்ச்சிபாலையுண்டு-வெண்ணெயுண்டு) யசோ

தைப்பிராட்டியுடைய பாணியும் மெண்ணையையும் அமுதுசெய்து. இத்தால் 131 "विजिघत्सः" (விஜிஃதஸ்) என்கிற தத்வத்துக்கு ஆச்சரிதஸ்பர்யமுள்ளதொரு தரவ்யத்தாலன்றிக்கே செல்லாதிருக்கிறபடி பைச் சொல்லிற்று. (பேய்ச்சிபாணியுண்டு) தாய்வடிவுகொண்டு விநாயகை யாய் வந்த பூதனையினுடைய முலையை யமுதுசெய்து, அவ்வரியாலே அவளைமுடித்து. யசோதையினுடைய பாலோபாதி பூதனையுடைய ப்ராணானும் தராகையிருக்கிறபடி. (மின்மண்ணையுண்டு) க்ருஷ்ண னுடைய மௌகத்தயத்தை யறுபவித்த ஸமநந்தரம் தத்ஸத்ருஸமான வடதளசையுடைய மௌகத்தயத்தை யறுபவிக்கிறார். கல்பாவஸாதத் திலே "கிறிய கிருவயிற்றிலே ஜகத்தையுடைய அமுதுசெய்தால் ஸாத்மி யாது" என்றறியாத மௌகத்தயமிற வடதளசையுடைய மௌகத் தயம். (பண்டாரேனமாயவாமன) கல்பாதியிலே ஸ்ரீவரஹமாய், ஒருத்தர் அர்த்தியா திருக்க பூமியையெடுத்து ரக்ஷித்து, அத்தபூமியை மஹாபலியபஹரிக்க ஸ்ரீவாமனனுள்ளத்து கொண்டவனே. தன்னை அழியமாறி ரக்ஷித்த ஸௌலப்பதத்துக்கும், வரையாதே எல்லாரையுந் திண்டிண ஸீலத்துக்கும் க்ருஷ்ணவதாரத்தோடு ஸாம்யமுண்டா கையாலே இவ்வவதாரங்களை யறுபவிக்கிறார்.

38. கடங்கலந்த வன்கரி மருப்பொசித்தோர் போய்கைவாய்
விடங்கலந்த பாம்பின்மேல் ஈடம்பயின்ற காதனே
குடங்கலந்த கூத்தனாய் கொண்டல்வண்ண தண்டுழாய்
வடங்கலந்த மாலைமார்ப காலநேமி காலனே.

பதவுரை:—கடம்—மதஜலத்தோடு, கலந்த—கூடியதாய், வன்—
வலிமைபொருந்தியதான, கரி—குவலயாபீடத்தினுடைய, மருப்பு—
கொம்பை, ஒசித்து—முறித்து, ஒர்—ஒப்பற்ற, போய்கைவாய்—மடுகின்
நடுவிலே, விடம்—விடித்தோடு, கலந்த—கூடின, பாம்பின்மேல்—காளி
யனுடைய பணங்கனிலே, ஈடம்—ஈர்த்தனம், பயின்ற—பண்ணின,
காதனே—ஸ்வாமியே! குடம் கலந்த கூத்தனாய்—குடம் பங்களைத்
(கலையில்) கொண்டு கூத்தாடுமவனாய், கொண்டல்வண்ண—மேகம்
போன்ற திறத்தையுடையவனே! தண்—குளிர்ந்த, குழாய்—
திருத்தமுடையது, வடம்—மாலையோடு, கலந்த—கூடின, மாலை—
வரமாலையையுடைத்தான, மார்ப—திருமார்பையுடையவனே! கால
நேமி—காலநேமியென்னும் அசானுக்கு, காலனே—மருத்யுவானவனே!

அவ:-முப்பத்தெட்டாம் பாட்டு. 35 “परित्राणाय साधूनां विनाशाय च दुष्कृतां” (பரித்ராணய ஸாதுநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம்) என்கிறபடியே—ப்ரதிகூலரை அழியச்செய்தும் அநகூலரை உகப்பித்தும் செய்தருளின க்ருஷ்ணுவதார சேஷ்டிதங்களை அநுபவிக்கிறார்.

வ்யா:—(குடங்கலந்தவன் கரிமநுப்பொசித்த) குவலயாபிடத்தை மதிப்பித்தபடியாலே அம்மதஜலம் உடம்பிலே வ்யாப்தமாய் அதிப்ர பலமாயிருந்த அதின் கொம்பை முறித்த. இத்தால்—ஸ்வாபாவிக மான பலத்தாலும், மதத்தால் வந்த பலத்தாலும் தூர்ஜயமான குவலயாபிடத்தை அநாயாலே அழித்தானென்கை. கடம்—ஆனைமதம். (ஓர் பொய்கைவாய் விடங்கலந்த பாம்பின்மேல் நடப்பயின்றாராதனே) 131* “वाताहतां बुविशे पश्यन्त दग्धविहङ्गा” (வாதாஹதாம்புவிசேஷப ஸ்பர்ஸதக்த விஹங்கமம்) என்கிறபடியே அதிபிஷணமாகையாலே அத்விதீயமான பொய்கையிலே, முதலிடந்த பொய்கையும் இதைக்கு ஸத்ருஸமன்றென்கை. விஷமே இவனுக்கு உபாதாமென்னும்படி விஷப்ரசரமான காளியனுடைய பணங்களிலே வல்லாராடினாப்போலே திருவடிகளை மாறியிட்டு, அவ்வழியாலே அவனை தமித்துப்போக விட்டு, யமுனைபை ஸர்வோபஜீவ்யமாம்படி பண்ணி, உன்னுடைய நாதத்வத்தை ப்ரகாசிப்பித்தவனே! 132 “तुष्टुर्मुदिता गोपा ह्यथा (शिव) शीतजलं नदी” (துஷ்டுவர்முதிதா கோபா த்ருஷ்ட்வா(சிவ)சீதஜலாம் நதீம்) என்னக்கடவதிறே. இவ்வளவால் துஷ்க்ருத்விநாசஞ்சொல்லி மேல் ஸாது பரித்ராணஞ்சொல்லுகிறது.

(குடக்கலந்த கூத்தனாகொண்டவண்ண)கையில் திருவாழிபொருந்தினாப்போலே பொருந்தின குடத்தையுடையனாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான கூத்தையாடி,மன்றிலே உன்னுடைய அழகை வர்வஸ்வதாரம் பண்ணினவனே. அதவாப்ரயோஜநநிரபேஷமாக ஜலஸ்த்தலவிபாகமின்றிக்கே வர்ஷிக்கும் மேகஸ்வபாவனே. குடக்கூத்தாடினபோதை காளமேக நிபச்சயமான நிறத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (தண்டுழை வடங்கலந்தமலைமார்ப) இப்படி சுஷுந்தாரான இடையருடைய சேஷ்டிதத்திலே யிழிந்தவன், ஸர்வஸோஷிபாய், 133 “अवाप्यनादः” (அவாக்யநாதா:) என்கிற பூர்ணன் கிடரென்கிறார். ஐச்வர்ய ஸூசகமான திருத்தழைய் வடத் தோடும் வசமாலையோடும் கூடின திருமார்வையுடையவனே! (வடம்)

தொடை; (மரண) வகையிலே. (காலநேமி காலனே) ஆபந்நராயத் திருவடிகளிலே விழுந்த தேவர்களுக்கு விரோதமான காலநேமிக்கு ம்ருத்யுபவானவனே. இத்தால்—தான் ஸர்வஸாதாரணனுயிருக்கச் செய்தையும் தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தார்க்கு விரோதிகளானார், தனக்கும் ம்ருத்யுவென்றாக.

39. வெற்பெடுத்து வேலைநீர் கலக்கினாய் தன்றியும்
வெற்பெடுத்து வேலைநீர் வரப்புநட்டி வேலைசூழ்
வெற்பெடுத்த விஞ்சி சூழிலங்கை கட்டழித்தநீ
வெற்பெடுத்து மாரிபோத்த மேகவண்ண னல்லையே.

புருஷனா:—வெற்பு—மந்திர பர்வதத்தை, எடுத்து—எடுத்து, வேலைநீர்—ஸமுத்திரஜலத்தை, கலக்கினாய்—கடைந்தாய்; அதன்றியும்—அவ்வளவன்றியிலே, வெற்பு—பர்வதங்களை, எடுத்து—வாநாங்களைக் கொண்டு எடுத்து, வேலைநீர்—ஸமுத்திரஜலத்திலே, வரம்பு—திருவணையை, உட்டி—இட்டு, வேலை—ஸமுத்திரமாகிற அகரியினாலே, சூழ்—சூழப்பட்டிருக்கிறதாய், வெற்பு—தரிகுடபர்வதத்திலே, எடுத்த—(விச்வகர்மாவாலே) நிறு வப்பட்டிருக்கிறதாய், இஞ்சி—மதியாலே, சூழ்—சூழப்பட்டுள்ளதான, இலங்கை—வங்கையினுடைய, கட்டு—அரணை, அழித்த—நாசமடைபச் செய்த, நீ—தேவரீர், வெற்பு—கோவர்த்தக பர்வதத்தை, எடுத்து—தரித்து மாரி—மழையிலிருந்து, காத்த—(கோகோபகோபிகளை) ரக்ஷித்த, மேகவண்ணனல்லையே—காளமேகத்திருவுருவனன்றோ.

அவ:—முப்பத்தொன்பதாய்பாட்டு. ஸாதபரித்ராணமும் துஷ் க்ருத்விநாசமும் சொல்லிற்ற-கிழிற்பாட்டில்; இதில்—இவ்வளவு புருாநில்லாத இத்தாதிகளுடைய விரோதிகளான ராஷஸவர்க்கத்தை அழிப்பச்செய்த அவர்கள் குடியிருப்பைக்கொடுத்த படியையும், அவ்வித்தரந்தான் ஆச்ரிதரைக்குறித்து ப்ரதிகுலனானபோது அவனை அழிப்பச்செய்யாதே முகாந்தரத்தாலே ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும் நீர்மையையும் அதுபவிக்கிறார்.

வ்யா:—(வெற்பெடுத்து வேலைநீர்கலக்கினாய்) தூர்வாஸஸ்ஸாபத்தாலே இத்தாதிகள் ஐச்வர்யத்தையிழந்து, 134 “ஶரண் த்வாமஸூபாஃ” (ஸரணம் த்வாமஸூபாஃ) என்கிறபடியே—திருவடிகளிலே ஸரணம் புருா, கடல்கொண்டு முழுதும் மந்தரத்தைப் பரிகரமாகக்கொண்டு ஸமுத்திரஜலத்திலே அவர்களிழந்தவைபடங்கலாம் உத்பந்நமாம்படி

கலங்கினாய். "ரக்ஷகரம், மத்யஸ்பாகரம்" என்று லோகப்ரலித்தாநா யிருந்தான் ஸமுத்ரஸ்வபாவத்தைத் தவிர்த்து ஸ்வர்க்கத்திலுள்ள பதார்த்தங்களுக்கு உத்பாதமாக்கினாய். 135 "एतत्कथं कथय यन्मथितस्त्वयाऽसौ हित्वा स्वभावनियमं प्रथितं विलोक्यां। अथाप्सरोविपसुधाविधु-पारिजातलक्ष्यात्मना परिणतो जलधिर्भूव॥ (ஏதத் கதம் கதய யந்மதிதஸ் த்வயாஸௌ ஹித்வா ஸ்வபாவ நியமம் ப்ரதிதம் த்ரீலோக்யாம்। அச்வாப் ஸரோ விஷ ஸுதா விது பாரிஜாத லக்ஷ்யம்யாத்மநா பரிணதோ ஜலதீர் பபூவ॥) என்னக்கடவதிறே. "ப்ரயோஜகர்தாரபரன்" என்று அவன் சிறுமைபாராதே, மோஷ்ப்ரதனாயிருக்கிற தன் பெருமைபாராதே "கச்வ ரோ ஹம்" என்றிருக்குமவனென்று அவனுடைய பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே, "ஸ்ரணமென்று நின்றான்" என்றத்தையே பார்த்து ரக்ஷித்தருளினாய்.

(அதன்றியும்) இதுதானே போருமாய்த்து-ஆச்ரிதர் உண்ணத் தஞ்சமென்று விச்வலித்திருக்கைக்கு. அதுக்குமேலே;(வெற்பெடுத்து வேலைநீர் வரம்புகட்டி) கண்டமலைகளைப்பிடுங்கி, ஸமுத்ரஜலத்தின் மேலே, பூமியிலே வரம்புகட்டுமாபோலே, ப்லவங்மங்கள் காலாலே கடந்துபோய்ப்படி அணைகட்டி; இதொரு அதிகமானவமான ஆச்சர்யம். அகாதமான ஸமுத்ரத்தில் மலையமிழ்ந்ததில்லை; திரைக்களர்த்தியில் மண்கரையப்பெற்றதில்லை. (வேலைசூழ் வெற்பெடுத்த இஞ்சி சூழி லங்கை கட்டழித்தநீ) கடலை அகழாகவுடைத்தாய், த்ரீகடபர்வதத் திலே விச்வகர்மாவாலே சமைக்கப்பட்டதாய், கடங்கவரிதான மதி ளாலே சூழப்பட்ட லங்கையினரணை 135 "यथा सैकतमंसि" (யதாஸை கதமம்பஸி) என்னுப்படியே அநாயாலே அழித்தநீ. (இஞ்சி) மதிள். (கட்டு) அரணும், இயல்வுந். தர்மந்தொங்கக்கடவதன்றிக்கே யிருக்கிற லங்கா ஸ்வபாவத்தை அழித்து, 136 "विभीषणस्तु घर्मात्मा" (விஃஷண ஸ்துதர்மாத்மா) என்கிறபடியே தர்மிகளை தீர்வாஹைனாக்கி, தர்மமே ஸஞ்சரிக்குப்படியைச் சொல்லீற்று.

இனி இந்தரந்தான் ஆச்ரிதர்க்கு துஷ்க்ருத்தானால் அவனையழி யச்செய்யாதே முகார்த்தரத்தாலே ஆச்ரிதரை ரக்ஷிக்கும்படியைச் சொல்லுகிறது. (வெற்பெடுத்துமாரிகாத் த மேகவண்ணனல்லையே) "இடையர் க்ருஷ்ணையண்டைகொண்டு நம்முடைய ம(மு)கபங்கம் பண்ணினார்கள்" என்று ஸம்வர்த்தகணத்தையேவி.வர்ஷிப்பிக்க, அவனை

அழியச்செய்கை ப்ராப்தமாயிருக்க ப்ராதிசூல்யத்தில் நியதனல் லாமையாலும், 137 “न नमो” (நாமேயம்) என்கிறபடியே திருவடி களில் தலைசாயேனென்கிற நியதியில்லாமையாலும், கோவர்த்தந கிரியையெடுத்து வர்ஷத்தால் வந்த அநர்த்தத்தைப் பரிஹரித்த மஹோ தாரணஸ்திரேயே? காளமேககிபச்யாமமாய் சாமஹரமான விகாஹத் தைச்சொல்லவுமாம். ஒரு மேகஸூறும் பாதககோடியிலேயாய் நிற்க ஒரு மேகம் அத்தாலே வந்த ஆபத்தைப் பரிஹரித்தாப்பிலேயிருந்த தென்கை.

40. ஆணைகாத்தோ ராணைகொன்ற தன்றியாயர் பிள்ளையாய்
ஆணைமேய்த்தி யானேயுண்டி யன்றுகுன்ற மொன்றினால்
ஆணைகாத்து மையரிக்கண் மாதரார் திறத்துமுன்
ஆணைஉன்று சென்றடர்த்த மாயமென்ன மாயமே.

பதவுரை:-ஆணை-ஸ்ரீகஜேந்த்ராமுவாணை, காத்து-ரக்ஷித்து, அதன்றி-அவ் வளவன் லிக்கே, ஆயர் பிள்ளையாய்-இடையர் குலத்துக்கே ஒரு பிள்ளை யாய், ஓர்-ஒப்பற்ற, ஆணை-குவலையாபிடத்தை, கொன்று-அழித்து, ஆணை-பசுக்களை, மேய்த்தி-மேய்க்கிறாய்; ஆணை-பசுப்பை, உண்டி-அமுதுசெய்கிறாய்; அன்று-இந்திரன் கல்மழை பொழியும்போது, குன்ற மொன்றினால்-(அருகிலுள்ள) மலையொன்றால், ஆணைகாத்து-பசுக் களை ரக்ஷித்து, மை-மையால் அலங்கரிக்கப்பட்டு, அரி-செவ்வரி களையுடைத்தான, கண்-திருக்கண்களையுடைப, மாதரார்திறத்து-நப் பிண்டிப்பிராட்டிக்காக, அன்று-முன்னொருநாள், முன்சென்று-நப் பிண்டிப்பிராட்டியின் எதிரிலே சென்ற, ஆணையடர்ந்த-எருதுகளேழை யும் கொன்ற, மாயம்-ஆச்சர்யம், என்ன மாயம்-என்ன ஆச்சர்யம்!

அவ:-நரஃபதாம் பாட்டு. ஈசுவராபிமானிகளான தேவதைக ளுடைய ரக்ஷணப்பகாரம் சொல்லிற்று-கீழ்; இப்பாட்டில்-அந்நயப் பரேஜகரை ரக்ஷிக்குமிடத்தில் நித்யஸூரிகளுக்கு மேலெல்லையான பிராட்டிமாரோடு ஸம்ஸாரிகளுக்குக் கீழான தீர்ப்குருளோடு வாசி யதத் தன்னைப்பொழியச் செல்லாமையொன்றுமே ஹேதவாக விரோதி கிரஸந ஸூர்வகமாக ரக்ஷிக்கும் ஆச்சர்யங்களையறுபவிக்கிறார்.

வ்யா:-(ஆணைகாத்து) அந்நயப்பரேஜகத்வமொழிய இவ்வருகு ஜம்மா திகளாலே ஒரு யோக்யதையில்லாத ஸ்ரீகஜேந்த்ராமுவாணை

ரக்ஷித்து. இன்னவாண்பென்னுதே, “ஆணாகத்து” என்கிறாராய்த்து அவனுடைய ஆபத்த்ப்ரலித்தியாலும் அவனை ரக்ஷித்த § (ரக்ஷண) ப்ரகாரத்தின ப்ரலித்தியாலும். 138 “गज आकर्षते तीरे” (கஜ ஆகர்ஷதே தீரே) 139 “परमापदमापन्नः” (பரமாபதமாபந்:) என்னும்படியிறே அவனுடைய ஆபத்து. 140 “अतन्त्रितचमूपतिप्रहितहस्तम्” (அதந்த்ரிதசமூபதிப்ரஹிதஹஸ்தம்) || “தவஞ்செய்தார் வெள்கிநித்ப விண்ணுளார் விபப்ப” என்னக்கடவதிறே. “அதன்றியாயர் பிள்ளை—ஒராணை கொன்று” என்றவ்யம். (அதன்றியாயர் பிள்ளையாய்) தேவரீரைத் தஞ்சமென்றிருக்கைக்கு ஸ்ரீகஜேந்த்ராமூர்த்யானுடைய ரக்ஷணப்ரகாரமே அமையும். அதுக்குமேலே, இடைஜாதிக்கு நியாம்யனாயவதரித்து. கீழ் “அசோதையாய்ச்சி பிள்ளையாய்” என்றத்தை வ்யாவர்த்திக் கிறது. (ஒராணைகொன்று) ஸ்ரீவஸுதேவர் தேவகிப்பிராட்டி, 141 “नृम युद्धमित्याहुः” (நஸுமம் யுத்தயித்யாஹு:) என்கிற ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களாக ஜில்வறுகூல வர்க்கமடைய பயப்படும்படி மதிப்பித்துக் கம்ஸன் நிறுத்தின அத்விதீயமான குவலயாபிடத்தை அநாயாஸே கொண்டு, ஸ்வரபாவிமமான பலமும் மதபலமுமாய் அத்விதீயமாயிறே யிருப்பது. “கடங்கலந்தவண்கரி” என்றாரிறே.

(அதன்றியானேய்த்தி) அதுக்குமேலே, அந்த ஜாதிக்கு உசிதமாகப் பசுக்களை ரக்ஷிப்பாநிற்றி. / “விளையாடு சூழலைச்சூழவே நின்று காலிமேய்க்கவல்லாய்” என்கிறபடியே தன்னழகாலே வயிறுநீரம்பும் படியிறே பசுக்களை ரக்ஷித்தது. (ஆநெயுண்டி) பசுக்களின் நெய்யை அமுதுசெய்யாநிற்றி. ஸத்யகாமனாய் விஜிகத்ஸனாயிருக்கிற நீ ஆச்ரிதஸ்பர்ஸமுடையதொரு த்ரவ்யத்தையொழிபச்செல்லாமையாலே யிறே அத்தை விரும்பி அமுதுசெய்தது. (அன்றுகுன்ற மொன்றினு லாணாகத்து) அதுக்குமேலே இந்த்ரன், “ஸம்வர்த்தகணம்” என்கிற மேகஸமுஹத்தைக்கொண்டு ஊரையழிபச்செய்கிற தசையிலே கைக் கெட்டிற்றொருமனையைபெடுத்துப் பசுக்களை ரக்ஷித்து. (ஆன்) பசு, கீழிற்பாட்டி லும் இவ்வபதானம் சொல்லிற்று. அதுக்கும் இதுக்கும் வாகியென்னென்னில்; ப்ராதிகூல்பத்திஸ் நியதனல்லாமையாலே இந்த்ரனை அழிபச்செய்யமாட்டாத நீர்மைபைச் சொல்லிற்று-அங்கு;

§ குண்டலிதம் அதிகம் || திருமாலை 44 / திருவாய் (6-2)

இங்கு-தன்னைவொழியச் செல்லாத † (பார்க்களை ரகஷித்த) படியைச் சொல்லுகிறது. (அமையிடுகண் மாதார்திறந்து) அஞ்ஞகத்தாலே அலங்க்ருதமாய், செவ்விரிளோடேகூடின திருக்கண்களையுடைய நப் பின்னைப்பிராட்டிடுக்காக. (முன்னையன்று சென்றடர்த்தமாயர்) னம்ச் லேவார்த்தமாக ஒப்பித்து நிற்பத தசையிலே அவள் ஸந்தியிலே சென்று வ்ருஷபங்களைழையுமடர்த்த ஆச்சர்யம் (என்னமாயமே) முன்பு செய்த செயல்களுக்கும் அவ்வருகையொன்றுநிறுத்தி!

4). ஆயனாநி யாயர்மங்கை லேயதோள் விரும்பினாய்
ஆயநின்னை யாவர்வல்ல ரம்பரத் தோடிம்பராய்
மாயமாய மாயைகோல் அதன்றி நீவுகுத்தலும்
மாயமாய மாக்கினாயுன் மாயமுற்று மாயமே.

பதவுரை:—ஆயனாநி—இடையனாவதரித்து, ஆயர்மங்கை—நப் பின்னைப் பிராட்டியினுடைய, வேய—மூங்கில் போலிருக்கும், தோள்—தோளை, விரும்பினாய்—ஆதரித்தாய்; அம்பரத்தோடு—மேலுலகங்களி லுள்ள ப்ரஹ்மாதிகளைக் கூடின, இம்பராய்—பூமியிலுள்ள மறுவ்வர் களிலே, யாவர்—ஆர், நின்னை—ஸர்வஸத்தியுத்தனானவன், ஆயவல் லார்—ஆய்ந்த பரக்கவல்லவர்; மாய—ஆச்சர்யஸத்தியுத்தனே! மாய— பரக்குகி ஸப்பத்தத்தாலுண்டான, மாயைகோல் — அஜ்ஞாநத்தா லேயோ இது செய்தது; (இல்லை) அதன்றி—அத்துடன்ன்றிக்கே, நீ— தேவரீர், வகுத்தலும்—மஹாதாதி ஸரீராதக்களான வகுப்புக்களை ஸ்ருஷ்டித்தபோதும், மாய—(அந்தக்கரணகளைபரங்களைக்கொண்டு நல் வழி போகமாட்டாதே அந்நபராய்) நபரீக்க, மாய்மாக்கினாய்—(ஸம்ஹா ரமேஷமமெனது) ப்ரக்ருதியிலே(ஜீவர்களை)ஒடுங்கச்செய்தாய், உன்- தேவரீருடைய, மாயமுற்றும் — ஸங்கல்பங்களெல்லாம், மாயமே— அற்புதமே.

அவ:—நாற்பத்தேராரம்பாட்டு. நீஉகந்தாரை, தத்ஸஜாதீயனாய் வந்தவதரித்து ஸ்வரூபானுரூபமாக ரகஷிக்கும்படியையும், விமுகரான ஸம்ஸாரிகளை ஸங்கல்பத்தாலே கர்மதுகூலமாக ரகஷிக்கும் படியையும் அதுஸத்திக்கப்படுக்கால் பரிச்சேதிக்க முடியாதாயிருந்ததி! என்கிறார்.

நாற்பதாம்பாட்டு. “ஆனாயன்று சென்றடர்த்த” என்று ருஷபத்தைக் கொல்லுதலுக்கு அவதரித்தபடி சொல்லிந்றென்று ஸங்காபிப்பராயம்.

† குண்டலிதம் அதிசம்.

வ்யா:—(ஆபனாடி ஆபர்மங்கை வேயகோன் கிருந்தினம்) இடை
 ஜம்மத்திலே அவதரித்து நவமெளவகஸ்வயாவையான கப்பின்னைப்
 பிராட்டியுடைய, சுற்றை-மையாலும் பசுமையாலும் செவ்வையா
 லும் வேய்போலே ஸ்பந்தஹையமான திருத்தேரோளோடே † ஸம்சிலே
 பதித்தாய்; சித்பாங்கன விஃரஹத்தை கோபஸஜா தீபமாக்கிக்கொண்டவ
 தரித்து அத்பாதரத்தைப் பண்ணினாய். “ஆனையன்று சென்றடர்த்த”
 என்று கீழ்ப்பாட்டிலும் இவ்வபகாநத்தைச் சொல்லிற்று; இதுக்கு
 மனங்கும் வாசியென்னென்னினி; விஃரதி தீரஸநத்திலே கோக்கு-அது;
 ஸுமிபாக்யமான விஃரஹத்தை . கோபஸஜாதீயமாக்கிவந்தவதரித்த
 படியைச் சொல்லுகிறது-இது. இது அநந்யபாயோஜநரான ஆச்சரி
 தர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு உபலக்ஷணம். (ஆயின்னையாவர்வல்ல
 ரம்பரத்தொடிய்பராய்) உபரிதநலோகங்களிலுண்டான ப்ரஹ்மாதி
 களிலும், பூமியில் விசேஷஜ்ஞரான மனஷ்யாதிகளிலும் ஸர்வஸுத்தி
 யுத்தனான உன்னை யார் ஆராயவல்லார்? அப்ராக்ருத கிரஹத்தை
 ப்ராக்ருதஸஜாதீயமாக்கின இத்தை எவர் பரிச்சேதிக்கவல்லார்?
 ஒருவருமில்லையென்கை.

(மாய)ஆச்சார்யஸுத்தியுத்தனை.(மாய மாயைகோல்)142 “மம மாயா
 துரத்யயா” (மம மாயா துரத்யயா) என்கிறபடியே ப்ராக்ருதஸம்பந்தக்கால்
 பிறந்த அஜ்ஞானத்தாலேயோ? அன்றிமே. “கிம்-சேஷபே” 143 “மாயா
 வ்யுந் ஜந்” (மாயா வ்யுநம் ஜ்ஞாநம்) என்கிறபடியே. மாயாஸுப்தம்
 ஜ்ஞானவாசியாகிறது. அஜ்ஞானமும் ஜ்ஞானவிசேஷமிமே. அஸ்
 ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரால்தான், அப்ராக்ருதமாய் அதித்தீயமான
 திவ்யவிஃரஹத்தை ப்ராக்ருதஸஜாதீயமாய் சக்ஷாவிஷயமாக்கின
 இத்தையறியலாமோ? 133 “அவாக்யநாதர:” (அவாக்யநாதர:) என்கிற
 படியே ஸ்வயம் பூர்ணானுவைன் ஒரு கோபஸ்தரீயுடைய வடிவமுகிலே
 அத்பாதரத்தைப்பண்ணின இத்தைத்தான் எவர்பரிச்சேதிக்க?

(அதன் றி) அந்த அவதார வைபவத்தையொழிய ஸகலஜாத் ஸ்ரு
 ஷ்ட்யாதிகளால் பண்ணின உபகாரங்களைப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணா
 தென்கிறது மேல்; (ஃ வகுத்தலும்) ஸம்ஸாரிகளுடைய இழவிலே
 * தயமாநமகாவா யிருந்துள்ளீ, உன்னை லபிக்கைக்கு றேறுவான

† (பா) ஸம்சிலேவழித்த

ஜ்ஞாநமுண்டாய் கல்வழியோகைக்குக் கரணகனோபாங்களைக் கொடுக்
கச்செய்தெய்யும். மஹநாதி விசேஷகார்த்தமான வகுப்பு, தத்தார்ப்பமான
அண்டக்களாகித வகுப்பு, அண்டத்தர்க்கதமான சதார்த்தஸ புல
கார்த்தமகமான வகுப்பு, ததந்தர்க்கத தேவாதிக்களாகித வகுப்பு. (மாய)
நடுக்க. அந்தஸநிரம்பின்கொண்டு தத்தார்ப்புறிகம் பார்த்தமாட்டாதே
விவயார்த்தார்ப்பவணாய் நசிப்பார்கள். (மாயமாக்கினாய்) அவ்வளவின
முப்பெணியாதே இவற்றற்கு இனி ஸ்ரீஹாரமே ஹிதமென்றபார்த்த
ஸ்வார்ப்பிரமண பரந்தூத்யவஸ்த்தமாக்கினாய். (உண்மையமுற்றமாயமே)
உன்னுடைய மாநஸ வ்யாபாரரூபமான ஸங்கல்பஜ்ஞாந மடங்கலும்
ஆச்சார்யவஹமாயிராகிதந்தி!

42. வேறிசைந்த செங்கர்மேனி நீறணிந்த புன்சடைக்
கிறதிங்கள் வைத்தவன்கை வைத்தவன்க பால்மிசை
ஊறுசெங் குருதியால் நிறைத்தகார ணந்தனை
ஏறுசென் றடர்த்தவீச பேசுகுச மின்றியே.

பதவுரை:—வேறு—விவசுஷணமாக, இசைந்த—(ஸ்ரீஹாரகார்ப்த
துக்குப்) பொருந்தியிருக்கும், செங்கர்—சியந்த, மேனி—ஸநீரத்தை
யுடையவனாய், நீறு—பஸ்மத்தை, அணிந்த—தரித்தவனாய், புன்—சிக்குப்
பிடித்து மெலித்த, சடை—ஜடைபையுடையவனாய், கிறு—கலாமாத்ர
மான, திங்கள்—சந்திரனை, வைத்தவன்—அந்த ஜடையிலே தரித்தவ
னான ருத்ரன், கை—கையிலே, வைத்த—ஏந்திய, வன்—விடவெண்
னாக, கபால்மிசை—கபாலத்திலே, ஊறு—திருமேனியிலே ஊறுதின்
முள்ள, செம்—சியந்த, குருதியால்—ரத்தத்தாலே, நிறைத்த—பூரித்த,
காரணந்தனை—தேஹதுவை, கூசமின்றியே—கூச்சம் சிறிதுமின்றியே,
சென்று—மேல்விழுந்த, ஏறு—எருதுகளை, அடர்த்த—கொன்ற, ஈச—
ஸ்ரீவேசுவரனே! பேசு—(நீயே) அருளிச்செய்யவேணும்.

அவ:—நாற்பத்திரண்டாம் பாட்டு. “நீவகுத்தலும் மாயமாய
மாக்கினாய்” என்று—ஸ்ருஷ்டி ஸ்ரீஹாரங்கள் சேர ப்ராஸ்தமகை
யாலே, 8 “एक एव रुद्रः” (ஏக ஏவ ருத்ரா:) 144 “सर्वो ह्येव रुद्रः”
(ஸர்வோ ஹ்யேவ ருத்ரா:) என்று ச்ருதிப்ரலித்தராயிருப்பாருமுண்டா
யிருக்க, நம்மையே அபரிச்சிந்த ஸ்வபாவராகச்சொல்லக்கடவிரோ

என்று பகவதபிப்பாயமாக, அந்த நுந்ரனுக்கு வந்த ஐயத்தை, அவ தரிந்துத் தாழ்சின்று அந்திலையிலே போக்கின தேவரீர்க்கு எது பரி ஹரிக்கை பரமென்கிருர்.

வ்யா:—(வேறிகைசந்த செக்ரமேனி) வேறாகத்தன்னுடைய ஸம் ஹர்த்தருத்வத்துக்குச்சேர்ந்த க்ருத்தமான வேஷத்தை யுடையனாய். (செக்ர) சிவப்பு. சிவத்தல்-கோழித்தல். ஸ்ருஷ்ட்யா திக்ரயத்துக்கும் தேவரீர்க்கு தபையேயிற ஸ்வபாவம். (நீறணிந்தபுன்சடை) பஸ்மோத் துளித ஸர்வாங்கனாய் க்ருபணமான ஜடையையுடையனாய். புன்ஸா-மொல்லாமை. இத்தால்-ப்ராயச்சித்தத்துக்கும் ஸாதகத்துக்கும் ஏகாத்மமான விக்கதையுடையவனென்கை. (ஐதுதிங்கள் வைத்தவன்) அந்த ஜடையிலே கலமாத்தாமான சந்த்ரணைவைத்தவன். ஆக, ஸம் ஹர்த்தருத்வமே தெரழிலென்றும், ஸாஸ்த்ரவச்யதையை ஸூசிப்பிக் கிற ஜடாதிக்கையுடையவனென்றும், சந்த்ரதாரணத்தாலே-பேகபர தாரணென்றும் சொல்லிற்றாய்த்து. (கைவைத்த வன் கபால்மிசை) கையிலவைத்த வலியகபாலத்திலே. பாதகித்வப்ரகாஸகமான கபால தாரணமும், பாதகம் போனாலல்லது போகாத ப்ரபல்யத்தை யுடைத் தான கபாலித்வமுமென்று சொல்லிற்றாய்த்து. ஸாஸ்த்ரவச்யனுக் கிறே † இப்பாதகித்வமுண்டாவது.

(ஊறுசெங்குருதியால் நிறைத்தகாரணந்தனை) உன் திருமேனி யிலே ஊறுகின்றுள்ள ரக்ஷஜலத்தாலே நிறைத்த ஹேதுவை. (பேசு) உன்னுடைய ஈச்வரத்வமும் அவனுடைய ஈபரித்வப்வமுமொழிய வேறுஹேதுவுண்டாகில் அருளிச்செய்யவேணும். உன்னுடைய ரக்ஷ கத்வமும் அவனுடைய ரக்ஷப்வமுமொழிய ஹேதுவுண்டே? இங்கே, “செங்குருதி” என்றும், மேலே, “அலங்கல் மார்யில் வாச நீர் கொடுத்தவன்” என்றும் அருளிச்செய்யாநின்றார்; இரண்டுக்கும் பேதமென்னென்னில்; அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்த்தானத்தை இதர ஸஜாதீய மாக்கின மெப்ப்பாட்டைச் சொல்லுகிறது-இங்கு. 108 “सर्वगण्यः” (ஸர்வகந்தி) என்கிற அப்ராக்ருத ஸம்ஸ்த்தானத்தையே இதர ஸஜாதீய மாக்கிற்றென்று தோற்றகைக்காக வந்த வைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லு கிறது அங்கு. (ஈசமின்றியே-ஏறு சென்றடர்த்தவீசபேசு) ரிஷபன்

† (பா) இப்பாதகம்.

கனினுடைய க்ரொனார்யத்தையும் தன் ஸௌகுமார்யத்தையும் பார்த்துக் கூசாதே! போக்விழுந்தடர்ந்தது உன் விச்வரத்வம் திறம்பெறுப்படி நின்றவனே! எவர்களுளிட்செய்யவேண்டும்.

ஸாஸ்த்ரவச்ச ஐனாமத்திலேபிறந்து ஏழுக்கோடாகையை பண்ணச் செய்தேயும் ஈச்வரத்வம் திறம்பெறகின்றாய்; ரூக்ஷன் தன்ஈச்வரத்வத்தைவந்த மேன்மைகுலையாதே திற்பிறாளளவிலேபாதகியானான்; அப் பாதகத்தை, அவதரித்துத் தாழ் நின்றகிலையிலே போக்கியருளினாய். இக்கெடுவாசியை தேவர்களை எதிரிகளாய்நிக்குப் புக்காஸ்தான் அழியுமோ? “கூசமின்றியே-பேசு” என்னவுமாம். 145 “अहं वो वाग्धवो जातः (அஹம்வோ பாந்தவோ ஜாத:) என்ற-தேவரீருடைய மேன்மையை மறைத்துப் பரிமாறுகிறபடியை கிளைத்துக்கூசாதே, 65 “जम कर्म च मे दिव्य” (ஜம் கர்ம ச மே திவ்யம்) என்கிறபடியே அவதாரத்தினுடைய அப்ராஹ்மத்தத்தையுள்ளபடி அறிகிறவெனக்கு அருளிச்செய்ய வேண்டும்.

43. வேஞ்சினத்த வேழவெண் மருப்போசித் துருத்தமா
கஞ்சனைக் கடிந்துமண் ணளந்துகொண்ட காலனே
வஞ்சனத்து வந்தபேய்ச்சி யாலிபாவுள் வாங்கினாய்
அஞ்சனத்த வண்ணனாய் வாதீதேவ னல்லையே.

பதவுரை:-வேம்-கொடிய, சினத்த-கோபத்தையுடைய, வேழம்-
குவலயாபிட யானையினுடைய, வேண்-வெளுத்த, மருப்பு-தந்தத்தை,
ஒசித்து-ஒடித்து, உருத்த-கோபித்தவனாய், மா-மஹாபலவானான,
கஞ்சனை-கம்ளனை, கடிந்து-அழித்து, வஞ்சனத்து-வஞ்சனையாலே,
வந்தபேய்ச்சி-வந்த பூதனையுடைய, ஆவி-ப்ராணனை, பாவுள்-பாலிலே,
வாங்கினாய்-அபஹரித்தவனாய், மண்-பூமியை, அளந்துகொண்ட-
(பூவடிகளால்) அளந்துகொண்ட, காலனே-திருவடிகளையுடைய
வனே! அஞ்சனத்த-கமத்த, வண்ணனாய்-திறத்தையுடையவனாய்,
ஐத்-காரணபூதனாய், தேவன்-பிரகாசிக்குமவன், அல்லையே-உன்றோ?

சாற்பத்திரண்டாய் பாட்டு. (பாதகித்வமுண்டாவது-பாதகரீதி
யுண்டாவதென்றபடி.) (இக்கெடுவாசியை) அவனானும் இக்கி செய்
உப்போகாமையாலே அழிக்கப்போக:தென்றபடி.

அவ்:—தாற்பத்துமுன்றாப்பாட்டு. குத்ரனுடைய பாதுகத்தைப் போக்கின வானையன்றிக்கே, க்ருஷ்ணனாய் வந்தவாகித்து பூபாரமான கம்ஸனை ஸாரிகரமாக நிரஸிக்கையானும், அந்த ருத்ரர தினோடு க்ரிமி சிடர தினோடு வாகியற ஸ்ரீ வாமனனாய் எல்லார்ப்பலகாரிலும் திருவடி களைவைத்து உன் ஸர்வஸோஷிதவத்தைப் ப்ரகாசிப்பித்தபடியாலும் ஜகத் காரண பூதன்நீயெயென்கிறார். 145* “காலநீசிநீனோ யோஸு” (பாலமேயிர் ஹதோ யோஸௌ) என்ற-பூமி, கம்ஸனை பூபாரமாகச் சொன்னாவிற்றே.

வ்.டா:—(வெஞ்சினத்த வேழவெண் மருப்பொசித்த) வெவ்வி ய சினத்தையுடைய குவலயாபிடத்தினுடைய வெளுத்தகொம்பை அநா யாலேயேமுறித்தது. வெவ்விபசினம்-அதிதேகோபம். அதினுடைய சினமும் ஹரிப ஸாரிகரமானகொம்பும் பயர்ஹதவானவோபாதி, கொம்பி னுடையவர்ணமும் பயர்ஹதவாயிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு. (உருத்த மாகஞ்சனைக்கடிந்து)அதுகேட்டு க்ருத்தனாய் ப்ரக்ருதயா பிலோத்தரான கம்ஸனுடைய நினைவைக் கடிந்து-அவன் கினைத்த கினைவையவன்றன் னோடேபோக்கி. 146 “கிசிந்நேணாலபிண” (கிமிந்த்ரேணால் வியோண).

“வஞ்சனத்துவந்த பேய்ச்சியாவி பாலுள்வாங்கினும்-மண்ணாந்து கொண்டகாலனை” என்றவயம். குவலயாபிடத்தைப்போலேயும் கம்ஸனைப்போலேயும் எதிரியாய்த் தோற்றுகையன்றிக்கே, தாய்வடிவு கொண்டு வஞ்சனையால் வந்த பூதனையினுடைய ப்ரணனைப்பாலோடே கூட வாங்கினாய். அவளும் தாயாய் முலைகொடுக்கவந்தாள்; இவளும் பிள்ளையாய் ஆதரத்தோடே அம்முலைப்பாலை அமுதுசெய்தான். துஷ் ப்ரக்ருதிகளுக்கு நாயகமான தர்மிஸ்வபாவத்தாலே அவள் நினைவு அவள்தன்னைோடே போனவித்தனை. முலைவழியாலே ப்ரணனைவாங் கின ஆச்சர்பத்தாலும், தர்வர்க்கத்துக்கு ஜ்ஞாததயாவன்றிக்கே ஸத்தயா காரணாகையாலும், ஸர்வாதிகன நீயென்கை. 147 “ஸ்த்ய் தத்பிப்சிஸ்த் ரஸ்யமாசித் ஜகதூரோ” (ஸ்தந்யம் தத்விஷ ஸம்மிச்ரம் ரஸ்ய-மாஸீத் ஜகத்குரோ:) என்னக்கடவதிறே. † “உருத்து” என்று பாட மானபோது-குவலயாபிட நிரஸத்தாலும் திருவுள்ளத்திலே சினம் மாறுமைபைச் சொல்லிற்றுகக்கடவது.

† (பா) கடந்து ‡ “ஒருத்து”

(மண்ணளந்துகொண்டகாலனே) பூபாரமான கம்ஸசிரஸநமே யன்றிக்கே, தன்னை விரித்துவைத்த பாரகொப்பிச்சைக்காகப் பரஹ்மாதிகுல ஜந்துக்கள் தலையிழைக்க வைத்த திருவாழ்கையுடையவனே. “காலனே” என்று பரதிகுலர்க்கு மருதபுரவானவனே யென்றமர். (அஞ்சனத்த வண்ணைய ஆதிபீதவனல்லியே) 148 “नीलतोयदमयस्या विद्युल्लेखिवा मयस्य” (நிலநோயதமத்தபஸ்த்யா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வர) என்கிற படியே—நிலநோய விக்ரஹபுத்தகஜயுகத்திற்கு உத்பாதகனய், அத் தாலே உஜ்ஜ்வலனுனவனல்லியே? ஜகத்காரணத்தவத்தோபாதி உபராக் குத திவ்ய விக்ரஹயோகமும் ஸர்வாதிவயன்ருவுக்கு லக்ஷணமென்கை.

44. பாலினிர்மை செம்போனிர்மை பாசியின் பசும்புறம்
போலுநிர்மை போற்புடைத் தடத்துவண்டு விண்டுலா
நிலநிர்மை யென்றிவை நிறைந்தகால நான்குமாய்.
மாலினிர்மை வையகம் மறைத்ததேன்ன நிர்மையே.

புதுவுரை:—பாலின் நிர்மை—பாலினுடைய வெண்மை, செம்—சிவந்த, போன்—தங்கத்தினுடைய, நிர்மை—சிவப்பு வர்ணமாகிற தன்மை, பாசியின்—பாசியினுடைய, பசும்புறம்போலும் நிர்மை—பசுமையான மேல்பாகம் போன்ற பசுநிறமாகிற தன்மை, போற்புடை—அழகியதான, தடத்து—தடாகத்திலேயிருக்கிற, வண்டு—வண்டுகள், விண்டு—சிறகு விரித்து, உலா—பறவாடின்முள்ள, நில—கருகெய்தல் பூவினுடைய, நிர்மை—கறப்புநிறம், என்றிவை—என்கிற இக்கிறங்கள், நிறைந்த—(கன் திருமேனியில்) குறைவற்றிருக்கும், காலம் நான்குமாய்—கருதம் முகனிய காலபுத்தத்தக்கும் கிர்வாழைனுன, மாலின் நிர்மை—எம்பெருமா னுடைய ஸௌபப்பத்தை, வையகம்—பூலோகத்திலுள்ளவர்கள், மறைத்தது—அநாதரித்தது, என்ன நிர்மையே—என்ன கொடுத்தன்மை!

காற்பத்தமுனரும்பாட்டு. (கம்ஸன பூபாரமோவென்ன அருளிச் செய்கிறார் (காலநேமியித்யாதி). விஷ்ணுவாலே கொல்லப்பட்ட கால நேமியென்கிற அஸுரன் கம்ஸனுய் வந்த பிறக்கையாலே தனக்கு பாரமென்ற பூமி சொன்னுனென்றபடி. (உரு) மிடுக்கு. † (தமன்) மிடுக்கிலே அதிகனென்றபடி. மிடுக்கினுவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கம்மித்திரேணைத்யாதி). மிடுக்கனுகையாலேயன்றே “அஸ்பவிர்யேண இந்திரேணகி” என்று கம்ஸன் சொன்னுனென்றபடி.

§ (பா) கண்டக. † “உருத்தமன்” என்று அருப்பத பாடம்.

அவ:—நாற்பத்து நாலாய்ப்பாட்டு. “மண்ணாளந்து கொண்ட காலனே” என்ற-முறையறிவித்தபடியும், “அஞ்சனத்தவண்ண” என்று முறையறிந்தவர்கள் ஆசிரயிக்கைக்குரிய ஆசிரயமானவடிவும் ப்ரஸ்தாபமாய்கின்றது-கீழ். “க்ருகா தியுங்குகளில் சேதநர்ஸத்வாதி குணாநூலமாக ச்வேதா திவரணங்களை விரும்புகையாலே அந்தக்காள மேகதிபச்யமமான நிறத்தையறியமாறி அவர்களுக்கும் வர்ணங்களைக் கொண்டு அவ்வவகாலங்களிலே முகங்காட்டச்செய்தேயும் ஸம்ஸாரி கள் காற்கடைகொள்ளுவதே! இத்தென்ன தூர்வாஸநாபலம்” என்கிறார்.

வ்யா:—(பாலினீர்மை) க்ருகாயுத்திலுள்ளார் ஸத்வப்ரசாராய் வெருப்பு உகக்குமவர்களாகையாலே அவர்களுக்குப் பால் போன்ற நிறத்தைக்கொள்ளும்; நீர்மை-ஸ்வபாவம். அதாகிறது-நிறம். / “வ்ளையுருவாய்த்திகழ்த்தான்” என்றும், † “சங்கவண்ணமணமேனி” என்றும் சொல்லுகிற ஸத்தாநத்தில் “பாலினீர்மை” என்றது, - இவ்வெருப்புக்கு ஆசிரயம் 108 “सर्वरसः” (ஸர்வரஸ:) என்கிற விஷயமென்று தோற்றுக்காக்க. (செம்பொன்னீர்மை) த்ரோதாயுத்தில்வந்தால் 148* “रक्तमा” (ருக்மாபம்) என்றும் ‡ “சட்டுரைத்த நன்பொன் உன் திருமேனி யொளி யெவ்வாது” என்றும் சொல்லுகிறபடியே-சிவந்ததிருநிறத் தைக்கொள்ளும். / “சேயமென்றுந்திரேதைக்கண்” என்கிற ஸத்தாநத் திலே “செம்பொன்னீர்மை” என்றது, - அந்நிறத்துக்கு ஆசிரயமான விக் றஹம் மஹார்க்கமென்று தோற்றுக்காக்க.

(பாசியின் பசப்புறம்போலும் நீர்மை) த்வாபாயுத்திலே வந்தால் பாசியினுடைய புறத்தில் பசுமைபோலே ச்ரமஹாமான திருநிறத்தை யுடையனும். (பொற்புடைத் தடத்து வண்டுவிண்டுலா நீலநீர்மை) கலியுகத்திலே வந்தால் எல்லாவடிவுக் கொண்டாலும் அபிமுக்கேரிப்பா ரில்லாமையாலே ஸ்வாபாவிகமான நீலநிறமாயிருக்கும். || “நிலைநின்ற பின்னைவண்ணங்கொண்டல் வண்ணம்” என்னக்கடவதிறே. 149 “कलौ जगत्पति” (கலௌ ஜகத்பதிம்). அழகிய தடாகத்திலே வண்டுகள் நெரும் கப்படிந்து மதுபாநத்தைப்பண்ணி, அத்தால் வந்த ஹர்ஷத்தாலே கிறகுவிரித்து உலாவாநின்றனள் நீலப்பூவின் நிறம்போலிருக்கிற

/ திருநெடு-3. † திருச்சந்த-15. ‡ திருவாய் || பெரிய திரு 4-9-8.

நிறத்தையடையலும். இத்தால் ச்ரமஹமாய் செவ்விபையுடைத்தான நிலப்புவென்கை. பொற்பு-அழகு. விண்டல்-அவர்த்தல்.

(எனநிலை நிறைந்தகாலநான்குமாய்) ஆச்சரிதார்த்தமாகக்கொள் ளும் அந்நிறங்கள் குறைவற்றிருந்துள்ள சதுர்யுகமாய். துர்நிறங்கள் காலுயுகத்திலுப குறைவற்றிருக்கை. (மாவின் நீர்மை) இப்படியிருக் கிற ஸர்வோச்வரனுடைய நீர்மையை-இன்னொளவப்பத்தை. (வையகம் மறைத்தகென்ன நீர்மைமே) பூமியிலுள்ளார் ஆச்சரியமாகே காற்கடைக் கொண்டது என்ன தூர்வாஸநையிலேதான். 150 "गञ्जाः क्रोशन्ति" (முஞ்சா:க்ரோஸந்தி) என்னுமாபோலே தகத்தர்ப்புகரைச் சொல்லு கிறது. "மறைத்தது" என்றெது 151 "गुणमायासमावृतः" (குண மாபாலமாப்ருது:)என்னுமாபோலே. பகவததுச்சுஹதையுப அதிஸயித் திருப்பித்த அச்சதிகால தூர்வாஸநையென்னை.

43. மண்ணுளாய்கொல் விண்ணுளாய்கொல் மண்ணுளே மயங்கிநின்று எண்ணுமெண்ண கப்படாய்கொ லென்னமாயை நின்றமர் கண்ணுளாய்கொல் சேயைகொ லனந்தன்மேற் கிடந்தவேம் புண்ணியா புனந்துமா யலங்கலம் புனிதனே.

பதவுரை:—மண்ணுளாய்கொல்-(அப்ராச்சுதனன நீ) விஸாவிபூதி யிலே ப்ராச்சுத ஸஜாதியனாகவே அவதரித்தாய்? விண்ணுளாய் கொல்—(அவதரித்த நீ) பரமபகத்தில் நித்யஸூரிசுருகு நீர்வாஹக னாகவேயிருக்கிறாய்? மண்ணுள்—பூமியிலே, மயங்கிநின்று—மயக்கம் கொண்டு, எண்ணும்—(ஸம்ஸாரிகள்) என்னுகின்ற, எண்—எண்ணத் துக்கு, அகப்படாய்கொல்—அகப்படாதவனாகவே இருக்கிறாய்? நின் தமர்—உன்விடம் அன்புடையார்க்கு, கண்ணுளாய்கொல்—கண்ணி லேயோ இருக்கிறாய்? சேயைகொல்—(ஆச்சரிதவிரே திசுருக்கு) வெகு தூரதகிலேயோ இருக்கிறாய்? அனந்தன்மேல்கிடந்த—திருவனந்தாழ வர்வமேலே சாய்த்தருளினவனாய், எம் புண்ணியா—எனக்கு உபாயமா யுள்ளவனே! புனந்துமாய் அலங்கல்—புனைபப்பட்ட திருத்துழாய்மலை யாலே, அம்-அழகியவனாய், புனிதனே—பரம்பாவானே! என்ன மாயை—என்ன ஆச்சர்யம்!

அவ:—நாற்பத்தைத்தாய்பாட்டு. பகவத் னொளவப்பத்தையும் அதிஸயித்திருந்துள்ள ஸம்ஸாரிகளுடைய தூர்வாஸநையால் வந்த

இழவைச்சொன்னார் கீழ்; இதில்-அவர்களிலே அந்நயமான எனக்கு தேவீருடைய பரத்வஸௌலப்பங்களையும், ஆச்சரிதர்க்கெளியனாய் அநாச்சரிதர்க்கு அரியனாயிருக்கிறபடியையும் காட்டி. என்னை அந்நயார் ஹமாக்குவதே! இதைன்ன ஆச்சர்யமென்கிறார்.

வ்யா:-(மண்ணுளாய்கொல்) 133 “अवाक्यनादः” (அவாக்யநாதா:) என்கிறபடியே பூர்ணரானதேவீர் ஸ்வஸமாச்சர்யணியராகைக்காக ஸாபேஷராய், அப்ராக்ருதமாய் அதீந்த்ரியமான விகாஹத்தைப் ப்ராக்ருதஸஜாதீயமாக்கிக்கொண்டு அவதரித்து சக்ஷர் விஷயமானாய் “கொல்” என்ற-ஏகாச்சர்யத்திலே விருத்ததர்மங்கள் காண்கையாலே, இதைன்னாயிருக்கிறதென்கிறார். அதாகிறது-லீதாவியோகத்தில் கலக்கமும், ஒருதர்யக்குக்கு மோக்ஷப்ரதானமும். 152 “पुच्छासि किञ्चन” (புஞ்சாமிகிஞ்சந) (விண்ணுளாய்கொல்) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸலிரிகளுக்கும் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாத பெருமையை யுடையாய். (கொல்) நித்யஸலிரிகளுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கையும் குஹஸபீ ஸங்கீர்வாதிகளுக்கு நிர்வாஹயனாயிருக்கையுமாகிறவிது என்னாயிருக்கிறதோ! என்கிறார். (மண்ணுளே மயங்கிநின்றெண்ணுமெண்ணகப்படாய்கொல்) இப்பரத்வஸௌலப்பங்களில் ப்ரக்ருதிஸ்பர்சத்தாலே வந்த விபீதஜ்ஞாநத்தை யுடையராய் ப்ரபோஜநாத்ரபாரான ஸம்ஸாரிகளர்மநோததிக்கும்மநோததத்துக்கும் அவ்வருகாம்படியிருத்தி. (என்னமாயை) என்கிறவிது-இப்பாட்டின் முடிவிலே க்ரியையாகக்கடவது.

(கீன்தமர் கண்ணுளாய்கொல்) உன் திருவடிகளிலே அந்நயப் ப்ரபோஜநாயிருப்பார்க்கு, 35 “परित्राणाय साधूनां” (பரித்ராணய ஸாதுநாம்) - என்கிறபடியே உள்ளபடியை ஸாக்ஷாத்கரிப்பியாதிப்புதி. (சேயைகொல்) ஆச்சரித விரோதிகளுக்கு உன்னையறிமவொண்ணாதே எதிரிட்டுமுடிந்தபோம்படி தூரஸ்த்தனாயிருப்புதி. 36 “विनाशाय च दुष्कुतां” (விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம்) என்னக்கடவதிறே. (கொல்) ஸம்பந்தம் ஸமாநமாயிருக்க அந்நயப்ரபோஜநப் பக்கலிலும் தத்விரோதிகள் பக்கலிலுமுண்டான இஸ்வபாவங்கள் என்னாயிருக்கிறதோ? இவ்விருத்த தர்மாச்சர்யத்வமாகிற தேவீருடைய ப்ரபாவம் ப்ராமணப்ரவலித்தமாகையாலே பொய்யென்னவொண்ணாது விருத்தஸ்வபாவங்களாகையாலே மெய்யென்னவொண்ணாது. (அனந்தன் மேல் கிடந்த

என்புண்ணியா) அதெல்லாங்ஊடக்க, திருவருத்தாழ்வான் மேலே சாய்த் தருளினவடிவைக்காட்டி. தேவரிருடைய ஆச்சரித ஸம்சலேஷ ஸ்கபாவத் தையும் என்னுடைய அருங்காற்றோலேஷத்வத்தையும் எனக்கு உணர்த் தினவனே! 153 “**युस्तं नयतीति पुण्यः**” (பும்ஸ்த்வம் நயதிதிபுண்ய:) எவ்விதாபடியே இருவருடைய ஸ்வரூபத்தையுட்பரகாசிப்பிக்கைக்கு உபாயமானவனே.

(புனந்துழாயலங்கலம்புவிதனே) தோளுந்தோள்மாலையுமான அழகைக்காட்டி, விஷயாந்தராகுதியென்ன 154 “**चोरेणात्मापद्वारिणा**” (போரோனாத்தமாபஹாரிணா) என்கிற ஆத்மாபஹாரமென்ன, இவ்வஸு-த் திகளைத் தவிர்த்த பரமபாவகனே! (என்னமாயை) இதென்ன ஆச்சர்யம். என் திறத்தில் நிகழ்த்தருளின இயை எனனால் பரிச்சேதிக்கலா யிருந்ததில்லை பென்கிருர்.

46. தோடுபெற்ற தண்ணீராய் யலங்கலாடு சேன்னியாய்
தோடுபற்றி யாழியேந்தி யஞ்சிரைப்புள் ளுர்தியால்
நாடுபெற்ற நன்மைகண்ண மில்லையேனு நாயினேன்
வீடுபெற்றி றப்போடும் பிறப்பறுக்கு மாசோலே.

பதவுரை:—தோடுபெற்ற—இதழ் விரியப்பெற்ற, தண்—குளிர்ந்த, துழாய்—திருத்தழாயாலான, அலங்கல்—திருமாலையையும், ஆடு— (அடியார்பக்கல்) அசைகின்ற, சேன்னியாய்—திருமுடிமையுமுடைய வனே! தோடு—சூழாஞ்சுஜயத்தை, பற்றி—தரித்து, ஆழி—திருவாழி யாழ்வானை, ஏந்தி—கரித்து, அம்—அழகியதான, சிறை—திருச்சிறகையுடைய, புள்—பெரியதிருவடியை, ஊர்தி—நடத்தாநின்றாய்; ஆல்— லையே, நாடு—(அக்காலத்திலிருக்கும்) ஜனங்கள், பெற்ற—அதுபவித்த, நன்மை—இக்காட்சியாகிற நன்மையை, கண்ணமில்லையேனும்—கிட்டப்பெற்றிலேனாகிலும், நாயினேன்—காய்போலே நீசனான அடியேன், வீடு—மோகூஷத்தை, பெற்று—அடைந்து, இறப்போடும்—இந்த ஸரீர விமோசனத்தைப்பெற்று, பிறப்பு அறுக்கும்—இனியொரு ஸரீரமெடுப்பதைப் போக்கும், ஐயு—உபாயத்தை, சோல்—அருளிச்செய்யவேணும்.

காப்பத்தஞ்சாம்பாட்டு. இரண்டும் கொச்சயத்திலே உண்டென்று சொன்ன விடமுண்டேவென்ன அருளிச்செய்கிருர் (பஞ்சாமிக்குசன) என்று.

அவ:—நாற்பத்தாறுபாட்டு. “அனந்தன்மேல்நிடந்தாம்புண்ணியா” என்று-ஸ்வரூபத்தை அறிவிக்கையாலே ஸர்ஸாரத்திலேயவந்து ஆயிர்ப்பவித்தும் அவதரித்தும் பெரிய திருவடிதோளிலேயேறி ஆச்சரிதரிருத்தனிடத்திலே சென்றும் ரக்ஷித்த காலமெல்லாம் இழந்தேன், இனி இழவாதபடி விரோதிநீவருத்தி பூர்வகமாகநான் உன்னைப்பெறும்விரகு அருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

வ்யா:—(தோடுபெற்ற தண்டுமாயலங்கலாடு சென்னியாய்) உன் திருமேனியின் ஸ்பர்ஸத்தால் தழைத்துக்குளிர்த்திருந்துள்ள திருத்தழாய் மலையை யுடையையாய், ப்ரணாதஜநங்கள் பக்கல் முகப்ரதாரத்தாலே அசைத்துவருகிற திருமுடியையுடையாய். ஸர்வேசுவர ஸ்பர்ஸமிதே-சேதநர்க்கு அஸங்கேசத்துக்கும் தாபஸார்திக்கும் ஹேது. இத்தால்-கண்டபோதே ருசிபிறக்குப்படியான ஒப்பணியழகையும், ஆபிமுத்தம் பண்ணினார்பக்கல் முகப்ரதாரப்பண்ணும் நீர்மையைச் சொல்லிற்று. (கோடு) பூசித்தம்.

(கோடுபற்றியாழியேத்தி) ஆச்சரித விரோதிகளை தவறியாலே மண்ணுண்ணும்படி பண்ணுகைக்கு ஸ்ரீ பாஞ்சஜந்யத்தைப்பற்றி, / “கருதுமிடம் பொருது” என்கிறபடியே எதிரிகளைச் சென்றழிக்கைக்குத் திருவாழியை ஏந்தி. ஆச்சரிதர்க்கு முகங்கொடுக்குமளவன்றியே அவர்கள் விரோதிகளையும் அழிப்பச்செய்யும் பரிகரங்களையுடையவனென்கை. (அஞ்சிறைப்புள்ளூர்தியால்) ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே அழகுபெற்ற திருச்சிறையையுடையபெரியதிருவடியை நடத்தாநின்றி. அவனை மேற்கொண்டால் ஈசுவரனுக்கு அலங்காரமாயிருக்கும்டியான அழகைச் சொல்லிற்றுவுமாம். இத்தால்-ஆச்சரிதரிருந்த ஸம்ஸாரத்திலே ஆபத்தசைகளிலே சென்று முகங்காட்டி ரக்ஷிக்கும் நீர்மையைச் சொல்லிற்று. இப்படி தன்னைதுளிதாரம் பண்ணின காலமெல்லா மிழந்தேனென்கிறார். “ஆல்” என்று-விஷாதாதிசயஸூசகம்.

(நாடுபெற்ற நன்மை நண்ணிமில்லையேனும்) இருந்ததேகுடியாகக் காலாம்படி பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரித்த இந்த நன்மையை நான் கிட்டப்பெற்றிலேனாகிலும், நான் விமுகனாகாலமெல்லா

நிழத்தாலும் எனக்கு நிகழிந்த இன்றும் தேவரிருள்விராபிருக்க
இழக்க வேண்டுமோவென்னக. (காயினேன் வீடுபெற்ற) அந்நபகதி
யான கான் பகவத் ப்ராப்திருபவான மோசஷத்தைப்பெற்று. (காயி
னேன்) அநாதிகாலம் திறந்து கிடந்தவாசலெல்லாம் தழைத்த ஸர்வ
ராவும் பரிபூரண கான். உகந்து தொட்டாலும் எதிர்த்தலைக்கு
அஸூத்திய விளைப்பிக்கும் நிழிந்ததையையுடையான்.

(வீடுபெற்ற) இப்படிப்பட்டிருந்துள்ள கான் உனக்கு ஸத்ருஸ
ரான நித்யஸூரிகள ப்ேற்றைப்பெற்று. அகிஞ்சகலுனகான், பூர்ண
ருடைய ப்ேற்றைப்பெற்று. (பூறப்பொடும்பிறப்பறக்குமாசொலே) இச்
சரிசத்தினுடைய விமோசகத்தோடே இவியொரு ஸரீரபரிசுரஹ
பண்ணுதபடி ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கும் விரகு அருளிச்செய்யவேணும்.
பிறைக்கடத்திலிருந்த ராஜகுமாரன் தலையிலே அபிஷேகத்தைவைத்து,
பின்புபிறையை வெட்டிவிட்டாப்போலே, ப்ராப்தி முன்பாக விரோதி
யைப்போக்கும் விரகு அருளிச்செய்யவேணும்.

47. காரோடோத்த மேனிகங்கள் கண்ணவிண்ணி னுதனே
நீரிடத்த ராவணக் கிடத்தீடென்ப ரன்றியும்
ஓரிடத்தை யல்லையெல்லை யில்லைடென்ப ராதலால்
சேர்விடத்தை காயினேன் தேரிந்தறைஞ்சு மாசொலே.

பதவுரை:—காரோடு ஒத்த — காளமேகத்துக்கு ஸமானமான,
மேனி—திருமேலியையுடைய, கங்கள் கண்ண—எம் க்ருஷ்ணனே!
விண்ணின் காதனே—சித்யஸூரிகளுக்கு ஸ்வாமியே! நீர் இடத்து—
திருப்பாற்கடலில், அராவணை—திருவந்தாமலாகிற படுக்கையிலே,
கிடத்தி—கண்வளர்த்தருளுகியும், என்பர்—என்ற வேதவைதிகள்
சொல்லுவார்கள். அன்றியும்—அதொழியவும், ஓரிடத்தையல்லை—
ஓரிடத்திலே இருக்கிறயல்லை (எல்லாவிடத்திலுமுள்ளாய்), எல்லை
யில்லை என்பர்—(கஹரதி வித்பைகாலிலே சொல்லுகிற ஆச்சாரியஸ்தலம்
களுக்கு) எண்ணிக்கையிலை என்றும் சொல்லுவர், ஆதலால்—அவ்

காற்பத்தாரூபபாட்டு. ஸப்ஸத்தாலே திருத்துழைய தழைக்
கக்கடுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரவேச்வர ஸப்ஸமித்யாதி).
(கோடு) ப்ரபாஞ்சஜ்யம்.

விடங்கள் அனுசமுடியாதவைபாய் உள்ளபடியால், நாயினேன்—
மிகந்தாழ்ந்த நான், சேர்விடத்தை—ஆச்ரயிக்கத்தக்க இடத்தை,
தேறிந்து—அறிந்து, இறைஞ்சுமாறு—ஆச்ரயிக்கலாம்படி, சொல்—
அருளிச்செய்யவேணும்.

அவ:—நாற்பத்தேழார்பாட்டு. பரவ்யுஹவிபவங்களடங்க ஆச்
ரயணியஸ்தலமன்றோ? அதிலே ஓரிடத்தைப்பற்றி ஆச்ரயித்து நம்மைப்
பெறமாட்டாரோவென்ன; அவ்விடங்களெனக்கு நிலமல்ல, இனி
எனக்குப் பரதிபத்திபண்ணி ஆச்ரயிக்கலாவதோரிடத்தை அருளிச்
செய்யவேணுமென்கிறார்.

வ்யா:—(காரோடொத்தமேனிரங்கன்கண்ண) காளமேகத்தோடு ஸத்
ருமாய், ஆகர்ஷகமான வடிவையுடையபாய், அத்தை ஆச்ரிதர்க்கு
ஸ்வம்மாக்கிவைத்த க்ருஷ்ணனே. இத்தால்-காலவிப்ரகர்ஷத்தால்
எனக்கு ஆச்ரயிக்க விரகில்லையென்கிறார். அந்தக்கால விப்ரகர்ஷமாகிற
குற்றமின்றிக்கே நித்யமாயிருக்கிற பரமபதத்தில் வடிவைப்பற்றி ஆச்ர
யிக்கமாட்டாரோவென்ன; (விண்ணின்நாதனே) அவ்வடிவை நித்யஸூரி
கள் நித்யாதுபவம் பண்ணுமத்தனையொழிய தேஸு விப்ரகர்ஷத்தாலே
எனக்காச்ரயிக்க விரகில்லையென்கை.

(நீரிடத்தராவணைக்கிடத்தி) தேசகால விப்ரகர்ஷங்களாகிற குறை
யின்றிக்கே ஸ்நேஹப்பதியிலே நித்யஸந்நிஹிதரல்லோமோவென்ன; அவ்
விடமும் ச்வேதத்வீபவாலிகளுக்குக் காதாசிக்கமாகக் காணலாயித்
தனையல்லது அஸ்மதாதிகளுக்கு வரவுமொண்ணாது. காணவுமொண்
னாது. (என்பர்) இவ்வர்த்தம் வேதங்களும் ஜ்ஞாநாதிகரானவைதிகர்
களும் சொல்லக்கேட்டேபோமித்தனை 77 “अजायमानो बहुधा विजायते”
(அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே) 155 “यत्रावतीर्णः कृष्णाख्यः परं ब्रह्म
नराकृति” (யத்ராவதீர்ண: க்ருஷ்ணாக்ய: பரம் ப்ரஹ்ம நராக்ருதி) என்று
க்ருஷ்ணாவதாரமும் கேட்டேபோருமித்தனை. 72 “तद्धिणोः परमं पदं सदा
पश्यन्ति सूर्यः” (தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:) என்று
பரமபதத்திலிருப்பும், ச்ருதிகள் சொல்லக்கேட்டவித்தனை. 156 “एष
नारायणः श्रीमान् क्षीरार्णवनिकेतनः” (ஏஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் க்ஷீரார் -
ணவநிகேதந:) என்று ஸ்நேஹப்பதியில் வாஸமும் ஜ்ஞாநாதிகர் சொல்
லக்கேட்டவித்தனை. (நீரிடத்து) கடலிடத்து. (அராவணை) அராவணை.

(அன்றியும்) அதொழியவும். (ஒரிடத்தையல்லே) ஒரிடத்தில் வர்த் திக்குயல்லை; ஸர்வகருணைன்னை. இதுவும், 157 “**मासुपाख**” (மாசு பாஸ்வ) 158 “**मामेव विजानीहि**” (மாமேவ விஜானிஹி) என்றித்யாதி களிலே **यथा**பாச்யமாக உபாஸகத்தானித்யத்திலே சொல்லப்பட்ட திஹ. (எல்லையிலே என்பர்) தஹரமாய்யல்ய வைச்வரோப கோஸஸாதி வித்யைகளிலே சொல்லுகிற ஆசாரணிய ஸ்தலங்களுக்கு எல்லையிலேயே; அவையும், 159 “**यमात्मा न वेद**” (யமாத்மா ந வேத) என்ற-பாதிபத்திவிஷயமல்லாமையாலும் த்ரைவர்க்கா திகாரமாகையாலும் நிலமல்ல.

(ஆதலால்)பரமபதம்தேசத்தால் விப்ரக்ருஷ்டமாகையாலும், அவ தாரம் காலத்தால் விப்ரக்ருஷ்டமாகையாலும் ஆராய்ந்தி அதிக்குதாதி காரமாகையாலும், அந்தர்யாமிக்வம்-பாதிபத்திக்கு அபூமியாகையாலும், த்ரைவர்க்கா திகாரமாகையாலும் நிலமல்ல. (சேர்விடத்தைநாயி னேன் தெரித்திறஞ்சுமா சொலே) அயோக்யனான நான் “இதம்” என்று புத்திபண்ணி ஆசாயிக்கலாம்படி ஆசாரணிய ஸ்தலத்தை அருளிச்செய்யவேணும்.

48. குன்றினின்று வானிருந்து நீள்கடற் கிடந்துமண் ஒன்றுசென்ற தோன்றையுண்ட தோன்றிடந்து பன்றியாய் நன்றுசென்ற காளவற்றுள் நல்லுயிர் படைத்தவர்க்கு அன்றதேவ மைத்தளித்த வாதிதேவ னல்லையே.

பதவுரை:—குன்றில்நின்று—திருமலையிலே நின்று, வானிருந்து—பரமபதத்திலேயிருந்து, நீள்—நீண்ட, கடல்—பாற்கடலிலே, கிடந்து—கண்வளர்ந்தருளி, மண்ணென்று—ஒப்பற்ற பூமியை, சென்று—அளந்து, அதோன்றை—ஒப்பற்ற அந்த பூமியை, உண்டு—வயிற்றிலே வைத்து, பன்றியாய்—வராஹமாய், அது ஒன்றிடந்து—ஒப்பற்ற அந்த பூமியைக் குத்திஎடுத்து, நன்றுசென்ற காள அவற்றுள்—(மஹாவராஹஸாந்தியத் தாலே) நன்றாகச் சென்ற வராஹ கல்பத்திலே, நல்—நன்மையுடைய, உயிர்—மதுஷயர்களை, படைத்து—ஸ்குஷிதத்து, அவர்க்கு—அந்தமதுஷ யர்களுக்கு, அன்று—ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்கள் ஒங்கியபோது, தேவு—(ஆசாயிக்கப்படும்)தேவஜாதியை, அமைத்து—ஸ்குஷிதத்து, அளித்த—அளித்த,

ஆதி — காரணபூதனான, தேவன் — நிருபாதிகதேவன், அல்லையே — அன்றோ நீ ?

அவ:—நாற்பத்தெட்டாம்பாட்டு ஆச்ரயணியஸ்தந்தலங்களை ஸாமர் பேசுபாரித்துவைத்தோமாகில் அவற்றிலே ஒன்றைப்பற்றி ஆச்ரயிக்கும் ஆச்ரிதர்க்கு ஆச்ரயணாகூலமாக பலபாதனாயிருக்குமதொழிய, உமக்கு ஆச்ரயணியஸ்தந்தலத்தை விசேஷித்துச் சொல்லுகை நமக்கு பரமோவேன்ன; ஆச்ரிதாநாச்சரித விபாகமின்றிக்கே சிற்றநின்ற நிலைகளிலே பாஹிதமே செய்யும் ஸ்வபாவனாபின்பு என்னபேக்ஷிதம் செய்கையும் உனக்குபரமன்றோவென்கிறார்.

வ்யா:—(குன்றில்நின்று) || “கானமும் வானமும் வேடுமுடை வேங்கடம்” என்கிறபடியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகச் சிலர் அபேக்ஷியாதிருக்கத் திருமலையிலே நின்றுகிடை. (வான்றிருந்து) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாராகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கு நித்யாநுபவம் பண்ணுகைக்குப் பரமபதத்திலேயிருக்கிற பெரியமேன்மையையுடைபையாயிருக்கச்செய்தேயன்றோ திருமலையிலே வந்துநின்றது. (தீள்கடல்கிடந்து) வானங்களையும் வேடரையும்போலன்றிக்கே “நச்வரோஹம்” என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆபத்துவந்தபோது கூக்குரல்கேட்கைக்காகவன்றோ / “தாநுந்தோனும் முடிகளும் சமனிலாத பலபாப்பி” என்கிறபடியே—அஸங்குதிதமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகைக்கிடாகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளிற்று.

(மண்ணொன்று சென்று) இந்தான் இழந்ததும் மஹாபலி அபஹரித்ததும் த்னாலோக்யத்தளவாயிருக்க, ப்ரஹ்மலோகபர்பந்தமாக, ஒருத்தரபேக்ஷியாதிருக்க, எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைத்திலையோ ப்ரதாநமான பூமிபையளந்து? “சென்று” என்று-பதவிசேஷமாய், அளந்தென்றபடி. பூமியிலே ஒரோவிடங்களிலே சென்று-அவதரித்தென்னவுமாம். (அதொன்றையுண்டு) அந்தப்ரதாநமான பூமிபைப் ப்ரளயங்கொள்ளப்புக, அர்த்தித்வநிரபேக்ஷமாகத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்திலையோ? (அதொன்றிடந்து பன்றியாய்) மஹாவராஹமாய் ப்ரளயங்கெண்ட பூமிபை உத்தரிப்பிடுத்து.

(நன்றுசென்ற நாளவற்றுள் நல்லுயிர்ப்படைத்து) நன்றாகச் சென்ற நாட்களிலே மறுவ்யர்களை ஸ்ருஷ்டித்த. "நன்று சென்ற நாள்" என்று-மஹாவராஹ வேஷத்தைக் காலலாம் காலபென்னுமத் தாலே வராஹஉல்பத்தைக் கொண்டுகிறார். "நல்லுயிர்" என்று-யாஸ்த்ராதிநாரத்தாலே சேஷ்டரான மறுவ்யர்களைச் சொல்லுகிறது. 160 "ஓம் மானுபு தேஹ:" (நூல்போ பாநுஷோ தேஹ:) என்னக்கடவதிறே. (அவர்க்கன்று தேவமைதது) அம்மறுவ்யர்களுக்கு, ரஜஸ்தமஸ்ஸுங்கள் மேஸீட்டு பகவத்விமுகரானவனறு ஆசர்யனிய ராக தேவஜாதியை ஸ்ருஷ்டித்த. (அளித்த ஆதிதேவனல்லியே) இப்படி நின்றகின்ற நிலைகளிலே பரஸுரிதங்களை ப்ரவர்த்திப்பிக்கிற ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனல்லியோ? ஆராதகரான மறுவ்யர்க்களையும் ஆராதயரான தேவர்க்களையும் ஸ்ருஷ்டிக்கையாலே ஜகத்காரணபூதனான நிருபாதிகதேவனுகையாலே ஸர்வஸமாசர்யனியனல்லியோ? 161 "சஹஸ்ரீர் தேவ" (ஸஹஸ்ரஸீர்ஷம் தேவம்) என்றும், 162 "ஹாஹே: பூரணோஸு" (ஸாக்ஷாத் தேவ: பூரணோஸுஸே) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

49. கோண்டைகோண்ட கோதைமீது தேனுலாவு கூனிகுன்
உண்டைகோண்ட ரங்கவோட்டி யுள்மகிழ்ந்த நாதனார்
நண்டையுண்டு நாரைபேர வாளைபாய நிலமே
அண்டைகோண்டு கேண்டைமேயு மந்தனர் ரங்கமே.

பதவுரை:—கோண்டை—மயிர்முடியிலே, கோண்டை—வைத்திருக்கிற, கோதைமீது—மாயின்மேலே, தேன்—வண்டுகள், உலாவு—ஸஞ்சரியாதின்றன், கூனி—மந்தரையினுடைய, கூன்—(முதுகில்) கூளை, உண்டைகோண்டு—(வில்லிலே) உண்டைபைக்கொண்டு, அரங்க—(கூன்) உள்ளே புகுப்படி, ஓட்டி—எய்து, உள் மகிழ்ந்த—உகந்த, நாதன் ஊர்—சக்ரவர்த்தித்திருமகன் வாழ்கிற தேசம், நண்டை—நண்டை, உண்டு—தின்று, நாரை—நாரையானது, பேர—நடக்க, வாளை—வாளையினொன்று, பாய—(நாரையைக்கண்டு) துள்ள, நிலமே—கரு நெய்தல்களை, அண்டைகோண்டு—அரணாகக்கொண்டு, கேண்டை—கேண்டைமீன்கள், மேயும்—(தீர்ப்பயமாக) மேயாதின்றன், அம்—அழகிய, தண்—குளிர்ந்த, நீர்—நீர்ப்பெருக்கையுடைய, அரங்கமே—திருவரங்கமேயாம்.

அவ:-நாற்பத்தொன்பதாம் பாட்டு. "சேர்விடத்தை நாரினேன் தெரிந்திறஞ்சமுகொலே" என்றவிவர்க்கு இவரிருந்த பூமியிலே சாஷூர்விஷயமாய், அவதாரங்விளாண்டான நீர்மைகளும் இழங்க வேண்டாதபடி குணபூர்த்தியோடே கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸம்ருத்தியைக் காட்டக் கண்டறுபவின்கிறார்.

வ்யா:-- (கொண்டைகொண்ட கோதைமீது தேனுலாவுகனி) மயிர்முடியிலேயுண்டான மாலையின்மேலே வண்டுகள் ஸஞ்சரிக்கும் படியான ஒப்பிணையாலே ஸ்ப்ருஹணீய வேஷையான கனி. இத்தால்-சேதநனுடைய நிஷத்ருஷ்டஸ்வரூபம் ஸ்ரீகௌஸ்தபப்போலே நச்வா னுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமென்று கருத்து. (கனிகுன்) கீழ்ச்சொன்ன வடிவுக்கும் ஒப்பிணக்கும் சேராதே அவளுக்கு நிரூபகமாய்ப்போந்த கூனை. இத்தால்-ஸ்வரூபவிரோதமாய், "தேவோஹம் மதுஷ்யோஹம்" என்று நிரூபகமுமாய் ஸ்வரூபத்துக்கு அவத்யமுமாயிருந்துள்ள அஹங்காரத்தை நினைக்கிறார். (உண்டைகொண்டரங்கவோட்டி) லீலார்த்தமான வில்லிலே உண்டையை வைத்துக் கூனை உள்ளே புரும் படியோட்டித்தெறித்து. அவத்யமான அஹங்காரத்தை அநாயாஸேந போக்கவல்ல சத்தியை நினைக்கிறார். (உள்மகிழ்ந்த நாதனார்) ஆச்ரிதர்க்கு அவத்யமான அஹங்காரத்தை அநாயாஸேந போக்குகையாலே ஹ்ருஷ்டனாய், அச்செயலாலே என்னையெழுதிக்கொண்ட சக்ரவர்த்தித்திருமகன் உர்த்திக்கிற தேசம். இத்தால்-ஆச்ரிதருடைய அவத்யங்களைப்போக்கி உகப்பானும் தானேயென்கை. ஆக, சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய நீர்மையும் நம்பெருமாள்பக்கலிலே காணலாம் என்கிறார்.

(நண்டையுண்டு நாரைபேர) நண்டை விழுங்கின நாரையானது விழுங்கினதின் கனத்தாலே மலைபோந்தாப்போலே பேர. இத்தால்-பாதகபதார்த்தத்தினுடைய கனம் சொல்லிற்று. (வாளைபாய) அந் நாரைக்குத் தன்மேலே நோக்கென்று நினைத்து பயப்பட்டு வாளை யானது துள்ள. (நீலமே அண்டைகொண்டு கொண்டமேயுய்) அதின்

நாற்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. (கொண்டைகொண்ட கோதை) கொண்டையிலே உண்டாயிருக்கிற கோதை. (கொள்கை) உடைத்தாகை. (கோதை) மாலை, (அரங்க) மறைய.

நிகுதியைக்கண்டு, கெண்டையானது பயத்தாலே பாப்புமாறப்பட்ட த நிலத்தினிருந்தினை அண்டுகொண்டு, அரணுக்குள்ளே வர்த்திப் பாரைப்போலே, பயங்கெட்டு மேய்ந்து வர்த்திக்கிறதேசம். இத்தால்: ஸம்ஸாசிகளை நல்கிற அறங்காரத்தைக்கண்டு பீதராய், முழுசுஷுக் களாய் உபாஸாதத்திலே இழிந்த ஸாதகரைக்கண்டு இவைவிரண்டும் பயஸ்தானமென்று ஸர்வேச்வரணையே உபாயமாகப்பற்றி நிர்ப்பா(ய)ராய், ஸ்வரூபாறுகுணமான பகவத்குணாஸுபகிம் யாத்நாயாய் வர்த்திக் கும் பரபந்தர்க்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கிறதாய்த்து-கெண்டைகளினுடைய யாத்நாவென்கை. (அந்தண்நீரங்கமே) அழகியச் சரபஹரமான ஜலஸம்ருத்தியையுடைத்தான கோயில். தாய்நாயாதார்க்குத்தாப ஹரமான தேசமென்கை. "நிலமேயண்டுகொண்டு" என்று ச்யாம மாய் ஸாகுமாரமான நிலத்தை அண்டுகொண்டு என்கையாலே- பெருமாளுடைய ஸௌந்தர்யமே அபாச்சரமும், அத்நை ஆச்சரியத் திருப்பார்க்கு போக்யமுமதுவேயென்று கருத்து. இப்பாட்டில் சொன்ன ஸ்வாபதேசங்கள் இவர்க்கு நிலமல்லாதபோது தேசத்தை ஆச்சரியத்தவனிக்க இழிந்தவர்க்கு இப்பாட்டால் ஒருப்போஜனமில்லை.

50. வேண்டிறைக் கருங்கடல் சிவந்துவேவ முன்னோர்நாள்
தீண்டிறற் சிலைக்கைவாளி விட்டவீரர் சேருமார்
எண்டிசைக் கணங்களு மிறைஞ்சியாடு தீர்த்தநீர்
வண்டிறைத்த சோலைவேலி மன்னுசீ ரரங்கமே.

பதவுரை:—வேண்—வெளுத்திருக்கிற, திரை—அலைகளையுடைய, கரு—கறுத்த, கடல்—ஸுமத்ரமானது, சிவந்து — (அம்பிவிருந்து கிளம்பும் நெருப்பாலே) சிவந்து, வேவ—வெந்துபோம்படி, முன் னோர்நாள்—இருபத்தெட்டாம் சுதர்யுத்திலே, தீண்டிறல்—மிக்க வலியையுடைய, சிலை—சூரீஸார்ங்கத்தினின்றும், கை—திருக்கைகளாலே, வாளி—சாத்நை, விட்ட—ஏவின, வீரர்—ஆண்டிள்ளையான சக்ரவர்த்தித்திருமகன், சேரும்—வாழ்கின்ற, ஊர்—தேசம், எண்டிசை—

(நிலம்) கருநெய்தல். (அதின் மிகுதி) நாரை, வாளை, இவற்றின் திள். ஸுபத்தத்துக்கு அர்த்தம் வேறாயிருக்க, இப்படி ஸ்வாபதேசத் திலே ஒதுக்குவானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (இப்பாட்டிலித் யாதி). (நிலமல்லாதபோது) விஷகையிலல்லாதபோது.

எட்டுத்திக்குகாவினமுள்ள, கணங்களும் — ஜன ஸமுஹங்களும், இறைஞ்சி—திருவடிதொழுது, ஆடும்—தீர்த்தமாடுகிற, தீர்த்த—பரிஸுத்தியையுடைய, நீர்—ஜலத்தையுடையதாய், வண்டு—வண்டுகள், இரைத்த—ஸப்திக்கிற, சோலை—தோட்டங்களை, வேலி—சுற்றும் உடையதாய், சீர்—(பாவாத்வ போக்யத்வவங்குகிற) குணங்கள், மன்னு—நித்யமாகச் செல்லாநிற்கிற, அரங்கமே—கோயிலேயாம்.

அவ:—ஐயப்பதாம்பாட்டு. ஆந்தரவிரோதத்தைப் போக்கவல்ல அவதார வைபவத்தையும், பாதகபதார்த்தஸகாஸத்திலே நிர்ப்பயராய் வர்த்திக்கலாம்படி அபாச்ரயமான தேஸுவைபவத்தையும் சொன்னார் சீழிற்பாட்டில்; இதில்-பாஹ்யவிரோதத்தைப்போக்கவல்ல அவதார வைபவத்தையும் ஸர்வஸமாச்ரயணியமான தேஸுவைபவத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(வெண்டுகரைக் கருங்கடல்)வெளுத்த திரைகளையுடைத்தான கருங்கடல். திரைக்கிளர்த்தியின் மிகுதிசொல்லிற்று. (சிவந்துவேவ) கமத்தகடலோடு வெளுத்த திரைகளோடுவாசியற ஸராக்நியின் நிறமான சிவப்பே நிறமாய்மறுகும்படி தக்தமானபடி. இத்தால் ஆச்ரித ரக்ஷணத்துக்கு வருணன்விரோதியாக அவனுக்கு இருப்பிடமான கடலை அழியச் செய்தபடி. (முன்னொர்நாள் திண்டிற்ல் சிலைக்கைவாளி விட்டவீரர்சேருமார்) இருபத்தெட்டாம் சதாயுகத்திலே மிக்கவலியை யுடைய ஸ்ரீஸாரங்கத்தை, 163 “चापमानय” (சாபமானய) என்கிறபடியே வாங்கி அம்புகளையேவின ஆண்பிள்ளை சேருமார். “உள்மகிழ்ந்தநாத னார்” என்று ஆச்ரிதரக்ஷணம் ஸ்வயம்ப்ரயோஜனமாகப் பண்ணும் நீர் மையைச் சொல்லிற்று—சீழிற்பாட்டில்; இதில்-விரோதநிர்ஸகாத்தி யைச்சொல்லுகிறது. இத்தால்-அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடான ஆச்ரி தர்க்கு ஸ்வாறுபவவிரோதியான ஸப்தாதிகளில் ப்ராவண்பத்தைப் போக்குகைக்குக்கோயிலிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறபடியென்கை. திண்மையென்றும், திறலென்றும் வலியைச்சொல்லுகையாலேமிக்க வலியென்றபடி.

(எண்டிசைக்கணங்களு மிறைஞ்சியாடு தீர்த்தநீர்) எட்டுத்திக்கு முள்ள ஸமுஹங்கள் வந்து பெருமானாத் திருவடிதொழுது தீர்த்த

மரடி, தங்ஙனபரிமத விரோதியான ஸர்வபாடங்கனையும் போத்தும்
 ஸுத்தியையுடைய நினையுடைத்தாய். 164 “सर्वशक्तिमयं धाम सर्व-
 तीर्थमयं सरः । सर्वपुण्यमयो देशः सर्वदेवमयो हरिः ॥ (ஸ்ர்வஸக்திமயம் தாம்
 ஸர்வதீர்த்தமயம் ஸரஃ | ஸர்வபுண்யமயோ தேஸஃ ஸர்வதேவமயோஹரிஃ ||)
 வர்ணக்கடவதிறை. ஸமுதூயங்களாவன—ஐசவர்யார்த்திகள், முழு
 அஷ்டங்கள், ஐம்மவ்ருத்தங்களால் யோக்யாயோக்யர் இவர்கள். (வண்
 டியுரைத்த சோலைவேலி) மதுபாக மத்தமன வண்டிகள், ப்ரீதி உள்
 ளடங்காமே ஸப்திக்கிற சோலைபைச் சூழவுடைத்தாய். (உன்னுசீர
 -ரங்கமே) இப்பாவநவ போக்யத்தங்களாகிற நன்னைகள் நித்யமாய்ச்
 செல்லும் கோயில். அநாத்மகுறோபேதர்க்குப்பாவநமுமாய், ஆத்ம
 குறோபேதர்க்கு போக்யமுமான தேசமென்கை.

51. சாங்கினாத் துரந்து வில்லினாத் திலங்கை மன்னவன்
 சிரங்குள்பத் தறுத்துநிர்ந்த செல்வர்மன்னு பொன்னிடம்
 பரந்துபொன்னி ரந்துநுந்தி வந்தலைக்கும் வார்புனல்
 அரங்கமென்பர் னான்முகத் தயன்பணிந்த கோயிலே.

பதவுரை:—வில்—ஸ்ரீஸார்ங்கத்தை, வளைத்து—வளைத்து, சரங்
 கினா—பாணங்களை, துரந்து—விட்டு, இலங்கை—இலங்கைக்கு, மன்ன
 வன்—அரசனான ராவணனுடைய, சிரங்குள்பத்து—பத்தத்தலைகளை,
 அறுத்து—வெட்டி, உதீர்த்த—விழப்பண்ணின, செல்வர்—விரிச்செல்வ
 முடைய ராமன், மன்னு—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பொன்—விரும்பத்
 தக்க, இடம்—ப்ரதேஸமாய், பொன்னிரந்துநுந்தி—பொன்னைமராமல் தள்
 ளிக்கொண்டு, பரந்துவந்து—(எங்குப்) பரந்துவந்த, அலைக்கும்—அலைபா
 நின்றதுள்ள, வார்புனல்—ப்ரவாஹரூபமான ஜலத்தையுடையதாய்,
 னான்முகத்து—சுதர்முகனான, அயன்—ப்ரஹ்மாவானவன், பணிந்த—
 ஆசரயிக்குமதான, கோயிலே—கோயிலேயே, அரங்கமென்பர்—அரங்க
 மென்பார்கள்.

அவ:—ஐம்பத்தோராம்பாட்டு. கடலைவிடமித்த அக்கரையிலேயேறி
 ராவணனை யழியச்செய்தவரின் நித்யவாஸம் பண்ணுகிறதேசமாய்
 சுதார்த்தஸுபுநவஸர்வதாவான சுதர்முகன் தன் அதிகாரவித்திக்காக
 ஆசரயித்த தேசம் கோயிலென்கிறார்.

வ்யா:- (சரங்கனைத் தரந்து வில்வனைத் து) ப்ரிஸார்ங்கத்தைவனைத்து
 அம்புகளையேயி. தூத்தல்-போக்கல். ஐச்வரமான ஸங்கல்பத்தாலன்
 றிக்கு ஆச்ரிதவிரோதியான ராவணனை அம்பாலே, † பெறுப்பேறு
 பெற்றானாகக் கைதொட்டுக்கொன்றபடி. (இலங்கை மன்னவன்) லங்
 கையையண்டை கொண்டால் ஸ்திரீகளுக்கும் எதிரிகளை ஜயிக்கலாம்;
 வெளிகிலத்திலும் எதிரிகளை ஜயிக்கவல்ல ஆண்பிள்ளை ராவணன்
 அத்யக்ஷணவன். 165 “लङ्कां रावणपालितां” (லங்காம் ராவணபாலி
 தாம்). (சிரங்கள் பத்தறுத்து திர்த்த செல்வா) அவன் தலைகள் பத்தை
 யும் அறுத்தபின்பும் வரபலத்தாலே ஸதாராகமாக முளைக்க முளைக்க,
 பனங்கனியுதித்தாப்போலே உதித்த வீரஸ்ரீயால் பூர்ணராவன்;
 (மன்னுபொன்னிடம்) அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஸ்ப்ருஹணிய
 மானஸ்த்தாநம். ரக்ஷாபேசையுடைய சேஷபூதனுக்கும் ரக்ஷயா
 பேசையுடைய ஸேஷிக்கும் ஸ்ப்ருஹணியமான வீடம். இத்தால் அவ
 தாரத்துக்குப்பிற்பாடான அந்நிய ப்ரயோஜனர்க்கு ப்ரபலப்ரதிபந்தக
 மாய், விஷயாந்தர ப்ரவணமானமநஸ்சை பரிகரமான இந்திரியங்க
 ளோடே யழியச்செய்கைக்கு வர்த்திக்கிறதேசமென்கை. 166 दशेन्द्र-
 याननं घोरं यो मनोरजनीचरं विवेकशरजलेन शमं नयति योगिनाम्”
 (தசேந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மனோரஜநீசரம் விவேகஸரஜாலேந ஸமம்
 நயதி யோகிநாம்) என்னக்கடவதிறே. 167 “आत्मैव रिपुरात्मनः”
 (ஆத்மைவ ரிபுராத்மந:)

(பாந்துபொன் நிரந்து றந்திவந்தலைக்கும்வார்புனல்) தன்னபி
 நிவேசமெல்லாம் கொண்டு எங்குமொக்கப்பாந்து மாறாதேவந்து பொன்
 களைக் கோயிலிலேதள்ளி அலைபெறியாநின்றனள்ள காவேரி. (வார்புனல்)
 ப்ரவாஹ ஸுபமான ஜலம். அதாகிறது-காவேரி. (அரங்கமென்பர் நான்
 முகத்தயன்பணிந்த கோயிலே) உபயபாவநாநிஷ்டனான ப்ரஹ்மாவான
 வன் தன் அதிகாரத்துக்குவரும் விரோதிகளைப்பரிஹரிக்கைக்கும், ப்ரஹ்
 மபாவனைக்குப்பலமான மோக்ஷத்துக்குமாக சதார்த்தஸுபுவநஸ்ரஷ்டா
 வென்றும், நாலுவேதங்களை ஒருகாலே உச்சரிக்கைக்கிடான நான்கு
 முகத்தையுடையவனென்றும், அஜனென்றும், தன்னை ஸர்வாதிகளுக்
 அபிமாநித்திருக்கிறவன் பக்நாபிமாநனாய் வந்தாச்சரியக்கும் கோயிலை

† (பா) போர்ப்பெற்றானாக.

- “புரீரங்கம்” என்னு ளின்றார்கள் புராணவித்துக்கள். 168 “रति गत इति-रङ्गम्” (ரதீம் கத இதி-ரங்கம்) 168 श्रीराधेर्मण्डलाद्भानोयोगिनां हृदयादपि। रति गतो हरियत् रङ्गमित्यभिधीयते॥ (சுரீராப்தேர்மண்ட - லாத்தபாகோர்போகிளம் ஸ்ருதயாதபி। ரதீம் கதோ ஹரியத்ர ரங்கயித்ய பித்யதே)

52. பொற்றையுற்ற முற்றல்யானை போரே தீர்ந்து வந்ததைப் பற்றியுற்று மற்றதன் மறுப் பொசித்த பாகனார் சிற்றேயுற்று முற்றல் முங்கில் முன்றுதண்ட ரோன்றினர் அற்றபற்றர் சுற்றிவாழு மந்தனீர ரங்கமே.

பதவுரை:—பொற்றை — கற்பாறையிலே, உற்ற — சீற்கும், முற்றல்—வலியிக்க, யானை—குவலயாபிடமானது, போரேதீர்ந்து—யுத் தத்திலே எதிர்த்து, வந்ததை—வந்ததை, பற்றி—சென்று, உற்று— அடைந்து, மற்று—அதக்குமேலே, அதன்—அந்தக்குவலயாபிடத்தி னுடைய, மருப்பு—கொம்பை, ஒசித்த—முறித்த, பாகன்—ஆனைப்பா கன்வோலிருக்கிற க்ருஷ்ணன், ஊர்—வாழ்கிறதேசம், சிற்று—சிறிய, எயிற்று—பற்கள்போன்ற கனாக்கையுடைய, முற்றல்—திண்மையிக்க, முங்கில்—முங்கிலாலான, முன்றுதண்டர்—திரிதண்டத்தையுடையாய், ஒன்றினர்—(பகவத்விஷயத்திலே) ஒன்றியவர்களாய், அற்றபற்றர்— பற்றற்றவர்களான ஸப்பாவலிகள், சுற்றி—(எர்வாவஸ்த்தையிலும்கோயில் வாஸமே வாழ்வாக) நினைத்து, வாழும்—சித்பவாஸப்பண்ணுகிற்கிற, அம்—அழகிதான, தண்—குளிர்த்தியையுடைய, நீர்—நீர்நிறைந்த, அரங்கம்—கோயிலேயாம்.

அவை:—ஐம்பத்தாண்டாம்பாட்டு. ராமாவதாரத்துக்குப் பிற்பா டர்க்குக் கோயிலிலே வந்து உதவினபடி சொல்லிற்று—கீழ் முன்று பாட்டாலே; இனியிரண்டு பாட்டாலே க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கு உதவும்படி சொல்லுகிறது. அநந்தாம் கீழிற்பாட் டேடு ஸங்கதிபென்னென்னில்; சதுர்த்தஸுபவநாற்பகஷனாய் ஜ்ஞா

ஐம்பத்தோராம்பாட்டு. மகன்ஸுஸுத்ருவோவென்ன அருளிச் செய்குரர் (ஆத்மைவரிபுராத்மந:) என்று. “நிரந்து”—நிறைந்தாய், (மாறுதே) என்கிறது.

நாதிகளுள் ப்ரஹ்மாவக்ரு ஆச்ரயணியமானவளவேயன்றிக்கே, அந்நயப்பரேஜராய் அந்நயஸாதாராயிருந்துள்ளவர்களுக்கு அநுபவ ஸ்த்தானம் கோயிலென்கிறார்.

வ்யா:—(பொற்றையுற்ற முற்றல்பாணை) கற்பாறையிலே வர்த்திக் கையாலே திண்ணிதான ஆணை, மறுஷ்யஸஞ்சார மின்றிக்கே மரங்க ளாலே நெருங்கின காட்டிலேவர்த்திக்கையாலே † மறுஷ்யபாரக்கண்டு கண்கலங்கிவர்த்தித்த ஆணையென்றுமாம். (பொற்றை) கற்பாறையும், கரிக்காடும், (போரெதிர்த்து வந்ததை) ரஜகணைப்போலன்றியே யுத்தத் திலே எதிர்த்து வந்ததை, (பற்றியுற்று) மதியாதே சென்று பற்றி, நாலுகாலுக்குமுள்ளான அதினுடலிலே புக்குதுழைத்த. (மற்றதன் மருப்பொசித்த பாகனார்) அதுக்குமேலே, அதினுடைய ஹிம்ஸா பரி கரமான கொம்பை அநாயாஸேன முறித்தபாகன் வர்த்திக்கிறதேசம். “பாகன்” என்று-அதுக்கு ரக்ஷணைவன் அதிளவறிந்து இடம் வலம் கொள்ளுமாபோலே இடங்கொண்டு அதை அழித்தபடியாலே சொல்லுகிறது.

இத்தால் க்ருஷ்ணாவதாரத்தில் பிற்பாடராணர்க்குப் பெருமாள் ஸ்வாநுபவ விரோதிவர்க்கத்தைக் குவலயாபிடத்தையழித்தாப்போலே அழியச்செய்யுமவரென்கை. ஸ்ரீவஸுதேவரும் தேவகிப்பிராட்டி யும் ஸ்ரீமதுரையில் பெண்களும் ரங்கமத்யத்திலே க்ருஷ்ணனைக்காண ஆசைப்பட்டிருக்க, வாசலிலே இடைச்சுவராயிறே குவலயாபிடம் நின்றது. 169 “सख्यः पश्यत” (ஸக்ய: பச்யத), 170 “युवेव वसुदेवोऽभूत्” (யுவேவ வஸுதேவோ஽பூத்).

(சிற்றெயிற்றுமுற்றல் மூங்கில் மூன்று தண்டர்) சிறுகினகண்களை யுடைத்தாய்த் திண்ணிதான மூங்கில் தண்டு மூன்றுதரித்தஸந்யாலி கள். “மூங்கில் மூன்றுதண்டர்” என்கிறவித்தால்-கீழுள்ள ஆச்ரம த்வபத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. “சிற்றெயிற்று முற்றல்” என்கிற வித்தால், 171 “एकेन ब्रह्मदण्डेन सर्वास्त्राणि हतानि मे” (ஏகேன ப்ரஹ்ம தண்டேன ஸர்வாஸ்த்ராணி ஹதானி மே) என்கிறந்யாயத்தாலே எதிர்த்த விரோதிவர்க்கத்தைத் தானையழியச்செய்யவற்றாய், தனக்கழிவின் றிக்கேயிருக்குமென்னுமத்தை நினைக்கிறார். (ஒன்றினர்) பகவதவிஷ

† (பா) மறுஷ்யரோடு கண்கலைத்து வர்த்தித்ததன்று.

யத்திலே † ஏகாந்தஹ்ருதயர்களென்னுதல்; தேசாந்தரங்களிவிட்டு இத்தீபசமீபே ப்ராப்யமொன்று வந்து சேர்ந்தவர்களென்னுதல்.

(அற்றபற்றர்) புருஷார்த்தாந்தரங்களிலும் ஸாதநாந்தரங்களிலும் பற்றற்றுப் பெரியபெருமாளே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமுமென்று இருக்கு மவர்கள். த்ரிதண்டதாரிகளாய் பகவதவிக்ஷயத்திலே ஏகாந்தஹ்ருத யராய் பகவத் வ்யதி ரித்தங்களை த்ருணமாக புத்திபண்ணும் ஸர்வாவரிக ளென்றுமாம். (சுற்றிவாழும்) ஸர்வாவஸ்த்தையிலும் விடாதே கோயி லில் வாஸமே வாழ்வாக இருக்குமவர்களென்னுதல்; தேஸஸம்ருத் தியை மநோரதித்து அதுவே பேரக்யமாயிருக்குமவர்களென்னுதல் சுற்றல்-அண்ணல், (அந்தணநிரங்கமே) தர்ஸநியமாய் ச்ரமஹரமான ஜலஸம்ருத்தியையுடைய கோயில்.

53. மோடியோடி லச்சையாய சாப மெய்தி முக்கணுன்
கூடுசேனை மக்களோடு கோண்டுமெண்டி வெஞ்சமத்
தோடவாண னாயிரங் கரங்கழித்த வாதிமால்
பிடுகோயில் கூடுந் ராங்கமென்ற பேரதே.

பதவுரை:—இலச்சையாய — (ஸாத்விகர்) இவனைக் காணவும் வெட்கப்படுகையாகிற, சாபம்—சாபத்தை, எய்தி—அடைந்த, மோடி யோடு—காளியோடு, மக்களோடு—தன் பிள்ளைகளோடு, கூடு—திரண்ட, சேனை—ஸேனையை, கோண்டு—அழைத்துக்கொண்டு, வெஞ்சமத்து யத்தத்திலே, மெண்டி—அதிவேகமாக, முக்கணுன்—முக்கண்ணனான

ஐம்பததிரண்டாம்பாட்டு. குவையாபிடம் அதுபவவிரோதபா யிருந்ததோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸ்ரீவஸு-தேவரித்யாதி). “மூங்கல்” என்கையாலே-பலாஸுதண்டத்தையுடைய ப்ரஹ்மசாரியை யும், “மூன்று தண்டர்” என்கையாலே ஒரு தண்டுடைய க்ருஹஸ்த் தாச்சமத்தையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. வலிவ்டுனுடைய ஏகதண்டத் தாலே விச்வாமிதரனுடைய அஸ்தரங்கள் நயிக்கையாலே (ஸர் வாவஸ்தாணிகாதி) என்கிறது. “ஒன்றினர் அற்றபற்றர்” என்று தனித்தனியேயாதல், ஸர்வாவரிகளுக்கு விஸேஷணமாதல். பற்றறகை- த்ருணமாக விசாரிக்கை.

† (பா) ஏகாந்தரானவர்கள்.

சிவன், ஓட-ஓடிப்போகும்படி, வாணன்-பாணஸூரனுடைய, ஆயிரம் கரம்—ஆயிரம் கைகளையும், கழித்த—வெட்டின, ஆதி-காரணபூதனான, மால்—மூர்த்தருஷ்ணனுடைய; பீடுகோயில்—பெரிய கோயில், கூடுநீர்—அதிகமான நீர்நீரைந்த, அரங்கமென்ற பேரது—திருவாரங்கமென்றும் திருநாமத்தையுடையது.

அவ:—ஐம்பத்தமும் ரும்பாட்டு. அநிருத்தாழ்வானுடைய அபிமதவிரோதியாய் பரபலமான பாணப்ரமுகவர்க்கத்தைப் போக்கிவைப்போலே, இன்று ஆச்சிரிதருடைய போகவிரோதியைப் போக்குகைக்கு அந்த க்ருஷ்ணன் தீத்பவாஸம்பண்ணும் தேசம் கோயிலென்கிறார்.

வ்யா:—(மோடியோடிஸ்சையாய சாபமெய்தி)ஸாத்விகர்க்கு தர்ஸநமே தொடங்கி லஜ்ஜையாம்படி, அவர்களால் அபரிஹ்ரஹ்யதையான ஸாபத்தைப் ப்ராபித்த காளியோடே; தம:ப்ராசரையாயைலும், † தூர சாரையாகையாலும், ஸாத்விகரால் உபேக்ஷணியையயிதே அவளி ரூப்பது. (சாபமெய்தி-இலச்சையாய-முக்கணம்) 172 “कपाली त्वं भविष्यसि” (கபாலீ த்வம் பவிஷ்யஸி) என்று ப்ரஹ்மா ஸபிக்கையாலே லஜ்ஜா விஷ்டனான லலாடநேத்ரனென்றுமாம். ஆகமாதிரி முகத்தாலே தன்னை ஸர்வேச்வரனாக உபதேசித்து, லலாடநேத்ரத்வ கங்கை தரத்வாதிகளாலே தன்னுடைய ஸக்திகளையும் ஆவிஷ்கரித்து, லோகத்தைபடங்கக்கும்பிடு கொள்ளுகிறவனுக்கு ப்ரஹ்மாஸாபத்தாலே கோத்தாஜ்ஞத்வமும் ஸாஸ்த்ரவச்சபதையும் ப்ரகாசித்தால் லஜ்ஜாவிஷ்டனாகச் சொல்லவேணுமோ. (கூடுசேனைமக்களோடுகொண்டுமண்டி வெஞ்சமத்தோட)மக்களோடே திரண்ட ஸேனையையுங்கொண்டு அரைகுலையத்தலைகுலைய யுத்தத்திலே போட. நம்பி மூத்தபிரானும் க்ருஷ்ணனும் விஜயத்திலே மண்டினவாதே ருத்ரனும் பரிசுமும் ஓடுகையிலே மண்டினபடி.

(வாணனாயிரங்காங்கழித்த)பாணனுடைய ஆயிரம் தோள்களையும் கழித்த; பாணனுடைய கஷ்ணத்திலே ப்ரதிஜ்ஞை பண்ணின ருத்ரனுடைய அபிமானத்தைக் கழித்தான்; தோள்வலி கொண்டாடின பாணனுடைய தோள்களையும் கழித்தான். (ஆதிமால்) ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வேச்வரன். 173 “कृणु एव हि लोकानामुत्तरापि चाप्ययः”

† (பர) தூராரத்தை; தூராரத்தை.

(க்ருஷ்ண எவ்ருதி லோகாநாம் உத்பத்திரபி சாப்யய:) என்னக்கடவ திறே. (பிடுகோயில்) பெரியகோயில். பிடு-பெருமை. (கூடுநீரங்க மென்ற பேர்தே) ஸ்ஹயத்திலின்மட வந்ததும் இப்பாலுண்டான வர்ஷத்தாலு மாகக்கடின நீரையுடைத்தான திருவரங்கமென்னும் திருநாமத்தை யுடைத்து.

“சாபமெய்தி—இலச்சையாய—முக்கனான்—மோடியோடு மக்க ளோடு—கூடுசேனை—கொண்டு—வெஞ்சுமத்து—மண்டிஒட வானான யிரங்கங்குறித்த வாதிரை—கூடுநீர்—அரங்கபென்ற பேரதான—பிடு கோயில்” என்றர்வயம். ஆக இரண்டு பாட்டாலும் செய்ததாய்த்து— ஆச்சிரதர்க்கு விநோதிகளாயித்தனையே வேண்டுவது, எதிர்த்தலை தீர் யக்காகவுமாம், ஸர்வாதிகளுகவுமாம், அழியச்செய்கைக்கு. குவலயா பிடம்*கொடையானையாத் தோற்றுக்கையாலே கொன்றருளிஞன்; க்ருஷ்ணனைத் தோற்பித்து பாணனை ரக்ஷிக்கடவோமென்று வந்த ருதரன் தோற்றுப்போம்படி பண்ணினான். 174 “भाराय मम किं भुञ्जे:” (பாராய மம கிம் புனஜை:) என்று தோள்வங்கொண்டு வந்த பாண னுடைய தோள்களைக் கறித்தான். ஆக அவர்களுடைய நீனைவு அவர்கள் தலையிலேயாக் குடிவனென்கை.

54. இலுத்தலைச் சரந்தரக் திலங்கைகட் டழித்தவன்
மலுத்தலைப் பிறத்திழிந்து வந்துவந்து சந்தனம்
குலுத்தலைத் திறத்தேறிந்த குங்குமக் குழம்பினோடு
அலுத்தோழுது காவிரி யரங்கமேய வண்ணலே.

பதவுரை:—இலை—இலைபோலிருக்கிற, தலை—துணியையுடைய, சரம்—திருச்சங்களை, துரந்து—ஏவி, இலங்கை—லங்கையினுடைய, கூட்டு—அடனை, அழித்தவன்—அழியச்செய்த ராமபிரான், மலை— ஸ்ஹயபர்வதத்தினுடைய, தலை—கொடுமுடியிலே, பிறந்து—உண்டாகி, இழிந்துவந்து—கீழிரங்கிவந்து, வந்து சந்தனம்—தள்ளப்படும் சந்தன மாங்களை, குலுத்து—(குங்குமக்கொடியைத்) தள்ளி, அலுத்து—இழுத்து வந்து, இறுத்து—ஒடித்து, எழிந்த—வெளியிட்ட, குங்குமம் குழம்பி னோடு—குங்குமரஸத்தோடுகூட, அலுத்தோழுது—இழுத்துக்கொண்டு வாராதின்றுள்ள, காவிரி—திருக்காவேரியையுடைய, அரங்கமேய— கோயிலிலே நித்பவாஸம்பண்ணுகிற, அண்ணலே — ஸ்வாமியே யாவான்.

அல:- ஐம்பத்துநான்காம் பாட்டு. ஸாத்திகர்க்கு அஷ்பர்ப மாம்படியான அரணையுடைய லங்கையை அம்பாலே அழித்த தசரதாத்மஜன், பிற்பாடர்க்கு ஸ்வபோகவிரோதியான ஸ்வாதந்தர்யமாகிற அரணையழிக்கைக்கும், லங்கையிலே பண்ணின ஆயாஸத்தாலே வந்த ச்ரமந்தீரக் காவேரி யிரியிரோபசாரம் பண்ணுதைக்காகவும் வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற தேசம் கோயிலென்கிறார். கீழிரண்டு பாட்டால்- பாற்பயமான ஸ்வபோகவிரோதிகளை அழியச்செய்தபடி சொல்லிற்று. இதில்- ஸ்வபோகத்தில் “மமேத்” (மமேதம்) என்று வரும் ஆந்தரமான ஸ்வாதந்தர்யத்தை லங்கையிலரணை அழித்தாப்போலே அழிக்கு மென்கிறது.

வ்யா:- (இலைத்தலைச் சாரந்தார் திலங்கைகட்டழித்தவன்) இலை போலேயிருக்கிற தலையையுடைத்தான திருச்சரங்கையேயி லங்கையிலரணையழித்த தசரதாத்மஜன். (இலைத்தலைச்சாரம்) வாயப்பு. (கட்டு) அரண். இவ்வபதாரத்தால் ராமாவதாரத்தைச் சொல்லிற்று;- ஸ்வபோகத்தை “மமேத்” (மமேதம்) என்ற குர்ப்பணகியை அழியச் செய்தவனே அழியச்செய்யவேணுமென்று நினைத்து- (மலைத்தலைப் பிறந்திழிந்து வந்துறுந்து சந்தனம்) ஸற்பயத்திலே பிறந்து வர்ஷத்திலே வேரோடே பறியுண்டு அந்நீரோடே யிழிந்துவந்து தள்ளா நின்றுள்ள சந்தனம்.

(குலைத்தலைத்திறுத்தெறிந்த குங்குமக்குழம்பிடுனாலைத்து ஒழுகுகாரி) குங்குமப் படர்கொடியை நீர்வந்து குலைத்துச் சுற்றுமலைத்து முறித்தெறிந்த குங்குமரஜஸ்ஸுக்களைக் குழம்பாக்கி அத்தோடேகூட அலைத்துக்கொண்டு வாராநின்ற காவேரி. 175 “दुःखादिर्जनको जनन्य-हसिह श्रीरेव पुत्री वरः श्रीरङ्गेश्वर एतदहंमहं कुर्यामिति वाकुला । चञ्चामर-चन्द्रचन्दनमहामाणिक्यमुक्तोत्तरान् कावेरी लहरीकरैर्विदधती पयंति सा सेव्य-ताम्” (துக்தாப்திர்ஜனகோ ஜநந்யஹமிஹஸ்ரீரேவ புத்ரீ வர: ஸ்ரீரங்கேச்வர ஏததர்ஹணமஹம் குர்யாமிதீவாகுலா! சஞ்சம்மாரசந்தர்சந்தமஹா-மாணிக்யமுத்தோத்தரான் காவேரீ லஹரிகரைர்விதததீ பர்யேதி ஸா ஸேவ்யதாம்) என்கிறபடியே. இத்தால்-லங்கையை அழித்த ச்ரமந்தீரவும் உன் திருமேனியில் ஸௌகுமார்யத்துக்கு ஸத்ருஸமாகவும், சந்தநகுங்குபங்களாலே பரிதிப்பேரிதையாய்க்கொண்டு காவேரி

அடிமைசெய்யுற்படியைச் சொல்லிற்ற. (அரங்கமேயவண்ணலே) கோயிலிலே சித்பவாஸம்பண்ணுகிற ஸ்வாமி. திருக்காவேரி ஸ்ரீமத்திலிருந்தும் அடிமைசெய்கைக்கு வந்த தூரத்தோபாதி போரு மாய்த்து-அந்தர்ப்பதியில்கின்றம் அடிமைகொள்ளுகைக்கு வந்த தூரம். (அண்ணல்)-ஸ்வாமி. ஸ்பஸாரத்தில் தன்பக்களில் ருதியில்லாதார்க்கு ருநிநகனுகைக்கும், ருநிநிந்தார்க்கு ஆச்சரணியனுகைக்கும், ஆச்சரி தரை அழைக்காரரறிதமாக அடிமைகொள்ளுகைக்குமுரியவனென்கை.

55. மன்னுமா மலர்க்கிழத்தி வையமங்கை மைந்தனாய்ப்
பின்னுமாயர் பின்னைதோள் மணம்புணர்ந்த தன்றியும்
உன்னபாத மென்னசிந்தை மன்னவைத்து ஈல்கினாய்
பொன்னிசூழ ரங்கமேய புண்டரீக னல்லையே.

புதுரை:—மா—சிந்தை, மலர்—தாமரைப்பூவிலே, மன்னு—
சிந்தையுடையவளான, கிழத்தி—பெரியபிராட்டியாரென்ன, வைய
மங்கை—ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியென்ன ஆகிய இருவருக்கும், மைந்தனாய்—
மணாளனாய், பின்னும்—அதுக்குமேலே, ஆயர்—இடைப்பெண்ணு
யவதரித்த, பின்னை—நீளாதேவியான நப்பிண்ணைப்பிராட்டியுடைய
தோள்—புதுங்களை, மணம் புணர்ந்து—கலந்த, அன்றியும்—அதுக்கு
மேலே, உன்ன பாதம்—உன்னுடைய திருவடிகளை, என்ன சிந்தை—
என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே, மன்ன வைத்து—பிரியில்லாமல் வைத்து
ஈல்கினாய்—மேலோபகாரத்தைப் பண்ணினாய்; பொன்னி—திருக்காவேரி
யாலே, சூழ்—சூழப்பட்ட, அரங்கமேய—கோயிலிலே சித்பவாஸம்
பண்ணுகிற, புண்டரீகனல்லையே—புண்டரீகாவயவனல்லையே?

அவ:—ஐம்பத்தைத்தாம்பாட்டு. இப்படி ஆச்சரிதார்த்தமாகக்
கோயிலிலே கண்வளர்த்தருளுகிறபடியைக்காட்டி, ஸக்தியீபூமி நீளா
நாயகனாயிருந்து வைத்த என்ரு மறக்கவொண்ணாதபடி என்னை அங்
கிகரித்தருளினுபென்கிறார்.

ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. ஸ்வபோக்த்தருத்வ விராதி போக்குகைக்கு
வேறொரு அவதாரமாகாதோ? ராமாவதாரமாகிவனுமோவென்ன
அருளிச்செப்கிறார் (இவ்வபதாரத்தாலித்யாதி). (குங்குமரஜஸ்ஸு)
குங்குமத்தகனென்றபடி.

வ்யா:— (மன்னுமாமலர்கிழத்தி) மென்மை குளிர்ந்தி நற்ற
மென்கிற இவற்றால் ச்லாக்யமான தாமரைப்பூவில் பிறப்பையுடைய
ளான பெரியபிராட்டியாகிற மஹிஷி. 176 “कृताभिवेका महिषी”
(க்ருதாபிஷேகா மஹிஷி) என்கிறபடியே ஜகத்சுருணத்தக்குமுரியவ
ளென்கை. (கிழத்தி) உரியவள். (வையமங்கை மைந்தனாய்) ஸ்ரீபூமிப்
பிராட்டிக்கு அபிமதனாய். 177 “युवतिश्च कुमारीणी” (யுவதிச்ச
குமாரிணி) என்கிற இவள் பருவத்தோடே சேர, 178 “युवाकुमारः”
(யுவாகுமார:) என்கிற பருவத்தையுடைய கார்த்தனாய். (மைந்தன்)
இன்போன். (பின்னும்) அதுக்குமேலே. ஸர்வாதிகவத்துக்கும்
பேரகபெளஷ்கல்பத்தாக்கும் இவர்களிருவருமே அமைந்திருக்க,
அதுக்குமேலே. 179 “अस्थेशाना जगतो विष्णुपत्नी” (அஸ்யேஸாநா
ஜகதோ விஷ்ணுபத்ரி) 190 “क्षीयते लक्ष्मीश्च पत्न्यौ” (ஹ்ரிச்சதே
லக்ஷ்மிச்சபத்யேள)/“தேவிமாராவார்திருமகள் பூமி.” (ஆயர்பின்னை
தோள்மணம்புணர்த்து) அபிஜாதையான நப்பின்னைப்பிராட்டியோடே
கலந்துபோரும் பேரகபெளஷ்கல்பத்தையுடையயாய். (அதன்றியும்)
உனக்கபிமதவிஷயங்கள் குறைவற்றிருக்கச்செய்தே அதுக்குமேலேயும்.

(உன்னபாதபென்ன சிந்தைமன்னவைத்து நல்கினாய்) † “அமரர்
சென்னிப்பூ” என்கிறபடியே ஸுரிரிபாக்யமான உன் திருவடிகளை நித்ய
ஸம்ஸாரியாயிருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே சுண்ணகாலமும்
விச்சிலேஷமில்லாதபடி வைத்து என்பக்கலிலே பசுபதித்தாய். வாத்
ஸல்பம் தந்தாமுடைய வைலசுஷண்யத்தையும் எதிர்த்தலையில்
தண்மைபையும் பார்க்கவொட்டாதாவதே. (பொன்னிசூழாங்கமேய
புண்டரீகனல்லையே) சாமஹரமான காவேரியாலே சூழப்பட்ட கோயி
லிலே நித்யவாஸம்பண்ணின புண்டரீகாவயவனல்லையோ. புண்டரீகா
வயவப்ராசுர்யத்தாலே புண்டரீகவ்யபதேசம்; 180 “आनन्दो ब्रह्म”
(ஆநந்தோ ப்ரஹ்ம) 181 “विज्ञानं ब्रह्म” (விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்ம) இதவத்.
திவ்வாயவவங்களுக்கு சாமஹரமான தேசவாஸத்தால் பிறந்த செவ்
விக்குமேலே என்னோட்டை ஸம்ச்சிலேஷத்தாலேயும் புதுக்கணித்த
தென்கை.

56. இலங்கைமன்ன னெந்தோடைந்து பைந்தலை நிலத்துகக்
கலங்கவன்று சென்றகொன்று வென்றிகொண்ட வீரனே
விலங்குநூலர் வேதகாவர் நீதியான கேள்வியார்
வலங்கோளக் குடந்தையுட் சிடந்தமாலு மல்லையே

புதுவுரை:—இலங்கை-லங்கைக்கு, மன்னன்—அரசனான ராவணன்
னுடைய, ஐந்தோடைந்து—பத்தான, பைந்தலை—வலிமிக்கதலைகளை,
நிலத்து—பூமியிலே, உக—விழும்படியாகவும், கலங்க—(ராவணன்)
கலங்கும் படியும், அன்று—முன்னொருகாலத்தில், சென்று—அவனிருப்
பிடம் சென்று, கொன்று—அவனை அழித்து, வென்றி கொண்டு—வெற்றி
பெற்ற, வீரனே—வீரனே; விலங்கு—ஸிரீரத்திலே, நூலர்—யஜுரோப
நிதத்தையுடையராய், வேத—வேதங்களை, காவர்—நாக்கிலேயுடையவர்
களாய், நீதியான—நியாயமான, கேள்வியார்—உபதேஸ்த்தையுடையரான
ப்ராஹ்மணருடைய, வலம்—பாதகவிணங்களை, கொள—ஏற்றுக்
கொள்ள, குடந்தையுள்கிடந்த—திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளு
கிற, மாலும் அல்லையே—ஸர்வேச்வரனுமாயிருப்பவன் நியேயன்னை.

அவ:—ஐம்பத்தாறும்பாட்டு. இனிமேலாறுபாட்டாலே-திருக்.
குடந்தையிலே கண் வளர்ந்தருளுகிறபடியை அறுபவிக்கிறார். இதில்
முதற்பாட்டால்—ஆச்சரிதவிரேதியான ராவணனை யழியச்செய்தசகர
வர்த்தித்திருமகன், பின்புள்ளாரான அந்நப்பரியோஜனர்க்கு ஸ்வ
ப்ராப்தி விரோதிகளைப்போக்கி அறுகலவ்ருத்தி கொள்ளுகைக்குத்
திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யறுபவிக்கிறார்.

வ்யா:—(இலங்கைமன்னன்) குளவிக்கூடு சேர்த்தாப்பிராலே
ஹிம்ஸகர் சோ வர்த்திக்கும் லங்கைக்கு நிர்வாஹகனான ராவணன்.
182 “रावणो राक्षसेश्वरः” (ராவணோ ராக்ஷஸேஸ்வர:) என்கிறபடியே
அந்த தர்வர்க்கத்துக்கடைய நிழலாயிருக்குமவனிறே. (ஐந்தொ
டைந்து பைந்தலைநிலத்துக்) அறுக்கவரிதான பத்தத் தலையையும்

ஐம்பத்தஞ்சாம் பாட்டு. (மன்னுமா மலர்க்கிழத்தி) மாமலரிலே
மன்னுகிற கிழத்தி. இவர்களிருவரும் ஆதிப்பத்துக்கும் போகத்துக்
கும் அமைத்திருப்பார்களென்றதுக்கு ப்ரமானமருளிச்செய்கிறார்
(அஸ்யேஸாநேதயாதி).

பூமியிலேயுதிர்ந்து உருமாய்ந்துபோர்ப்படி. (பைந்தலை) வலிய தலை. “ஐந்தொடைந்து” என்று, 166 “दशेन्द्रियानन” (தசேந்த்ரியானநம்) என் கிறபடியே அந்நப்பரயோஜகர்க்கு பாதகமான சில வ(ப)ஞ்சகங்களை நினைக்கிறாய்த்து. (கலங்கவன்று சென்றகொன்று வென்றிகொண்ட வீரனே) பபமிருக்கும்படி அறியாதவன் பபத்தாலே போக்கற்றக் கலங்கும்படி. இவனுக்கு வரக்கொடுத்த தேவதைகளும் குடியிருப் பிழக்கும்படியான தஸையிலே ஜநஸ்தானவதத்தையும் ஸேதுபந்த நத்தையும் பண்ணிச்சென்று அவனைக் கொன்று விஜயத்தை லபித்த ஆண்புலியானவனே.

(யிலங்குநூலர்) ஸர்வகாலமும் வைதிக கர்மாறுஷ்டாதாக்களென்று தோற்றும்படியான யஜ்ஞோபவீதத்தை தீதரித்து, நிருபகமாகவுடைய ராய். (யிலங்கு) உடம்பு. (வேதநாவர்) ஸர்வகாலமும் வேதபாரா யணம் பண்ணுகையாலே வேதோச்சாரணத்தை நிருபகமாகவுடைய ராய். (நீதியான கேள்விபார்) ஸர்வகர்மஸமாராத்பன் ஸர்வேச்வர னென்று ஸதாச்சர்யோபதேசமுடைய ப்ராஹ்மணர். (வலங்கொளக் குடந்தையுள் கிடந்தமாலு மல்லையே) அவர்களுடைய அறுகலவ்ருத் தியை ஸ்வீகரிக்கைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வாதிகனல்லையோ. (வலம்) அனுகூலம். சர்வவர்த்தித்திருமக னுடைய ஆண்டினைத்தனத்தை ஆராவமுதாழ்வார்பக்கலிலே அறுப வித்தபடி சொல்லிற்றாய்சிட்டது.

57. சங்குதங்கு முன்கைநங்கை கோங்கைதங்க லுற்றவன்
அங்கமங்க லன்மசென் றடர்ந்தேறிந்த வாழிடான்
கோங்குதங்கு வார்துழல் மடைந்தைமார் குடைந்தநீர்
.பொங்குதண் குடந்தையுட் கிடந்த புண்டரீகனே.

பதவுரை:—சங்கு—கைவளை, தங்கு—நித்திர, முன்கை—முன்கையை யுடைய, நங்கை—பெரிய பிராட்டியின், கோங்கை—திருமுலைத்தடத்

ஐம்பத்தாரும் பாட்டு. (சில வஞ்சகங்கள்) மஸஸ்ஸு முதலான தசேந்த்ரியங்களை நினைக்கிறொன்று ஸ்வாபதேஸம்; வலம்—பாதகபிண மாகையாலே, அறுகலமென்கிறது.

§ (பா) சரித்துக்கு

திலே, தங்கல்—தங்கியிருப்பதை, உற்றவன்—நீனைத்த ராவணனுடைய, அங்கம்—ஸரீரம், மங்க—அழியும்படியாக, அன்று—அன்றொருநாள், சென்று—(அவனிருந்தவிடம்) சென்று, அடர்த்து—சண்டைசெய்து, எறிந்த—அவன் தலையை யறுத்த, ஆழியான்—கடல்போலே ச்ரமஹ்ரமான திருமேனியையுடைய ராமபிரான, கோங்கு—மணம், தங்கு—நிலைதிருப்பதாய், வாரி—நீண்டிருக்கிற, குழல்—மயிரையுடைய, மடந்தைமாரி—ஸ்திரீகள், குடைந்து—உட்புகுந்துகுளித்த, நீர்—ஜலமானது, பொங்கு—பொங்குகையாலே, தண்—குளிர்ந்துள்ள, குடந்தையுள்—திருக்குடந்தையிலே, கிடந்து—கண்வளர்த்தருளுகிற, புண்டரீகனே—தாமரைபோன்ற அங்கமுடைய ஆராவமுதனையாவான்.

அவ:—ஐர்பத்தேழாய்பாட்டு. ப்ராப்திவிரோதையைப் போக்கி அதுகூலவ்ருத்தி கொள்ளுமளவன்றியே, நித்யாநாயித்யான பிராட்டியோட்டை ஸம்ச்சலேஷத்துக்கு இடைச்சுவரான ராவணனை அழியச் செய்தாப்போலே, பிற்பாடான ஆச்ரிதர்க்கு அதுபல விரோதிகளைப் போக்குகைக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்த்தருளுகிறபடியை அதுபவிக்கூர்.

வ்யா:—(சங்குதங்கு முன்கை) வளை கழலாதேயிருந்துள்ள முன்கையைுடையவன். அவன் கொண்டாடும் வளை முன்கை வளை யாகையாலே வ்யதிரேகத்தில் கழலாவதும் அதுவேயிறே. இத்தால்—நித்யாநாயிதிபென்கை. (நங்கை) ரூபகுணத்தாலும் ஆத்மகுணத்தாலும் பூர்ணமானவன். 184 “तुल्यशीलवयोवृत्तां तुल्याभिजनलक्षणां” (துல்ய ஸீலவயோவ்ருத்தாம் துல்யாபிஜந லக்ஷணம்) என்கிற பிராட்டி பக்கவிலே. (கொங்கைதங்கலுற்றவனங்கம் மங்க) திருவடிகளிலே தங்க ப்ராப்தமாயிருக்க, மாத்ருவிஷயமென்று பாராதே அதிச்ரமத்தை நீனைத்த ராவணனுடைய ஸரீரமழிகைக்காக. தங்கல்—தொங்கல். இந்த தூர்ப்புத்திக்கடி தேஹாத்மாபிமாநமாகையாலே அதுக்கடியான ஸரீரத்தைபாய்த்து அழிக்கவேண்டித்தது. (அன்று) உடலையுமுயிரையும் பிரித்தாப்போலே, இருவரையும் கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையு மாம்படி பண்ணினவன்வென்னுதல்; வேண்டியுத்தரந தஸையிலென்னுதல். (சென்று) 185 “अभियाता मृहती च” (அபியாதா ப்ரஹர்த்தா ச) என்கிறபடியே அவனிருத்தவிடத்தே சென்று. (அடர்த்தெறிந்த

ஆழியார்) அடைமதிப்படுத்தி அவன் தலைபையறுத்து அந்த ஹர்ஷத்தாலே கடல்போலே ச்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். எறிதல்-அறுத்தல்.

(கோங்குதங்குவார்குழல் மடந்தைமார்) பரிமளம்மாறாத நீண்ட குழையுடைய ஸ்திரீகள். (குடைந்தநீர்பொங்கு தன்குடந்தையுள்) அவகாஷித்த நீரானது இவர்களுடைய நெருக்கத்தாலே பாவ்ருத்த மாய், அத்தாலே ச்ரமஹரமான திருக்குடந்தையிலே. இத்தால்-ஆராவ முதாழ்வாரை அறுபவிக்கச் செல்லுமவர்களை, 186 “शतं मालाहस्ताः” (‘‘ஶதம் மாலாஹஸ்தா:’’) என்கிறபடியே எதிரேற்றுக்கொள்ளுமவர்களாயும் அங்குத்தைக்குப் பரிசாரிகைகளாயும் நிற்குமவர்களென்கை. (கிடந்த புண்டரீகனை) தாமரைக்காடு பரப்புமாரப் பூத்தரப்போலே யிருக்கிற திவ்யவயவங்களோடே தன்னை அறுபவிப்பிக்கைக்காகக் கண்வளர்ந் தருளுகிறவன். ஆக இரண்டுபாட்டாலே-சத்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய ஆண்பிள்ளைத் தனத்தையும் அழகையு மறுபவித்து, மேலிரண்டு பாட் டாலே-க்ருஷ்ணனுடைய வீரசரிதத்தையும் அழகையும் ஆராவமுதாழ் வார் பக்கவிலேயறுபவிக்கிறார்.

58. மரங்கேட நடந்தடர்த்து மத்தயானை மத்தகத்
தூங்கேடப் புடைத்தோர்கோம் பொசித்துகந்த வுத்தமா
தூங்கம்வாய் பிளந்து மண்ணைளந்தபாத வேதியர்
வரங்கோளக் குடந்தையுட் கிடந்தமாலு மல்லையே.

பதவுரை:—மரம்—இரட்டை மருதமரங்கள், கேட—அழியும்படி, நடந்து — தவழ்ந்து, மத்த — மதங்கொண்ட, யானை — குவலயாபிட யானையை, அடர்த்து—அடக்கி, மத்தகத்து—அதன் மத்தகத்திலே, உரம்—பலம், கேட—நசிக்கும்படி, புடைத்து—அடித்து, ஓர்—ஒப் பற்ற, கோம்பு—தந்தங்களை, ஒசித்து—முறித்து, உகந்த—ஆரந்தித்த, உத்தமா—புருஷோத்தமனே! தூங்கம்—கேஸரியினுடைய, வாய்— முகத்தை, பிளந்து—கிழித்து, மண்ணைளந்த பாத—(பஹாபலிபக்கல் நின்றும் பூமியை ஸ்ரீவாமரனுபவதரித்து) அளந்துகொண்ட திருவடி களையுடையவனே! வேதியர் — வேதம்வல்லவர்கள், வரங்கோள—

ஐப்பத்தேழாம் பாட்டு. தங்கென்று விசேஷிப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவன் கொண்டாடுமித்யாதி).

(உன்னிடம்) வரப்பெற்றப் போம்படி, குடந்தையுள்—திருக்குடந்தை யிலே, கிடந்த-கண்வளர்த்தருளுகிற, மால் அல்லையே-அன்பன் அன்றோ.

அவ:-ஐம்பத்தெட்டாம் பாட்டு. ஆச்சரிதார்த்தமாக யமளார்ஜு-நங்கள் தொடக்கமான பரதிகூல வார்க்கத்தைப் போக்கின நீ, அக் காலத்துக்குப் பிற்பாடர்க்கு உதவுகக்கூக ஆச்சரிதவாத்ஸல்யத்தாலே வந்து கண்வளர்த்தருளினாயல்லையோ என்கிறார்.

வ்யா:-(மரங்கெடநடந்து) மருதகன் முறிய நடைகற்ற. நடக்கை யாவது-தவழுகையும், தளர்நடையினுகையும். (அடர்த்து மத்தயானை) மதிக்கப்பண்ணிக் கொண்டுவந்த சுவலயாபிடத்தைச் செருக்குப் போம்படி. நெருக்கி. (மத்தகத்துங்கெடப் புடைத்தொர் கொம்பொதித்து) ஆணையிழக் / குத்துமிடத்தில் அத்விதியமான கொம்பை முறித்து, அதினுடைய மிடுக்கழியும்படி மஸ்தகத்திலே புடைத்து. மத்தகாலே வந்த செருக்கை அதினுடைய நாலு காலுக்குமுள்ளே புக்கு நின்று உழப்பிக்கெடுத்த, அதினுடைய ஹிம்ஸாபரிகரமான கொம்பை முறித்து; †(கொன்றருளினுனென்றதாய்த்து.) (உகந்த வுத்தமா) ஆச்சரிதவிரோதி போகப்பெற்றதென்று உகந்த புருஷோத் தமனே. இங்குப் புருஷோத்தமனென்கிறது—ஸ்வரூபத்தால் வந்த உக்கர்ஷத்தாவன்றியே ஆச்சரிதபகஷபாதத்தால் வந்த உக்கர்ஷத்தை நினைத்து. குறுதிக்கயமிதே வஸ்துவுக்கு உக்கர்ஷமே.

(தூங்கும் வாய்பிளந்து) ஸந்தயாகாலத்திலே திருவாய்ப்பாடியை அழிக்கவந்த கேசியுடைய வாயைக்கிழித்து. (மண்ணளர்த்தபாத) ஸ்ரீவாமனாய் எல்லா தலையிலும் வைத்த திருவடிகளையுடையவனே. தவாவிக்கரமாதாரம், கேசிவதஸமந்தாதத்திலே க்ருஷ்ணனுடைய சேஷடிதமாகப் பேசலாய்படியிதே இரண்டவதாரத்துக்கு முண்டான ஸௌப்பராதாம். அதாகிறது-எல்லாரையும் வரையாதே தீண்டுகையும், எதிரிகளை அழகாலே அழிக்கையும். (வேதிபர்வாங்கொளக் குடந்தை யுட்கிடந்த மாலுமல்லையே) வேதார்த்ததாற்பர்யம் கைப்பட்டவர்கள் தந்தாமபேஷிதங்களை உண்பக்கலிலே அபேஷிக்கலாய்படி திருக் குடந்தையிலே கண்வளர்த்தருளுகிற வ்யாமுத்தனல்லையோ. வஞ்சக

/ (பா) குதிக்குமிடத்தில். † குண்டலிதமதிசம்.

ராய் வந்த யமனார்ஜுநங் டிளைத் தன்மொளக்த்யத்தாலே அழித்து, எதிரி
களாகக் கண்முடிப்பேதோற்றவந்த குவலயாரிடத்தையும் கேசியையும்
அநாயாசேன அழியச்செய்து, தான் வஞ்சகனாய் எல்லாந்தலையிலும்
திருவடிகளை வைத்து முறையுணர்ந்தின புருஷோத்தமன் - தன்வாத்
ஸல்யத்தாலே பிற்பாட்டர்க்கு உதவவந்து கிடக்கிறதேசம் திருக்
குடந்தையென்றதாய்த்து.

59. சாலவேலி தண்வயல் தடங்கிடங்கு பூம்பொழில்

கோலமாட நீதெண் குடந்தைமேய கோவலா

காலநேமி வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை

காலனோடு கூடலிற் குனித்தலிற்கை வீரனே.

பதவுரை:—சாலி—செந்நெற் பயிரை, வேலி—சுற்றுமுடைய,
தண்—குளிர்ந்த, வயல்—வயல்களென்ன, தடம்—(அதுக்குள்ளே)
பாந்துநிற்கும், கிடங்கு—அகழென்ன, பூம்—(அதுக்குள்ளே) பூத்து
நிற்கும், பொழில்—தோட்டங்களென்ன இவைகளை உடைத்தாய்,
கோல—அழகிய, நீடு—உந்நதமான, மாடம்—க்ருஹங்களையுடைத்தாய்,
தண்—குளிர்ந்திருப்பதான, குடந்தைமேய—திருக்குடந்தையிலே நித்ய
வாஸம்பண்ணுகிற, கோவலா—கிருஷ்ணனே! காலநேமி—காலநேமி
பென்ன, வக்கரன்—தந்தவகரனென்ன, கரன்—கொடியோனான, முரன்—
முரனென்ன இவர்களுடைய, சிரமவை—பரிஸஸூக்களை (அறுத்து)
காலனோடு—(அவர்கள்) யமனோடு, கூட—கூடும்படி, வில்—வில்லை,
குனித்த—வளைத்த, வில் கை வீரனே—வில்லாளியே!

அவ:—ஐம்பத்தொன்பதாய்பாட்டு. பண்டு ஆச்ரிதவிரோதிகளைப்
போக்கின மிடுக்கனாய்வைத்து, அழகாலும் ஸீலத்தாலும் ஆச்ரிதரை
பெழுதிக்கொள்ளுகைக்காக அவதரித்த க்ருஷ்ணன், பிற்பாடருடைய
இழவுதீர் ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் புஷ்கலமான திருக்குடந்தையிலே
கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை யறுபவிக்கிறார்.

வ்யா:—(சாலவேலி தண்வயல் தடங்கிடங்கு பூம்பொழில்) செந்
நெல்லைச் சுற்றுமுடைத்தாய், சீரமஹமான வடலையும் அதுக்குள்ளா

ஐம்பத்தெட்டாய்பாட்டு. நடைதருகையாவதென்னென்ன அரு
ளிச்செய்கிறார் (நவமுக்கையுமித்யதி). (உழப்பி) தடுமாறப்பண்ணி.

கப்பெரிய அகழையும் அதுக்குள்ளாகப் பூத்த பொழிபெயுமுடைத் தாய். இத்தால்-ஆராவமுதாழ்வாருடைய ஸௌகுமார்பத்துக்கு அநு ரூபமாக ஸர்வபாகார் போக்யதையையுடைய தேசமென்கை (கோவலா டரிடுதன் குடந்தைமேய கோவலா) தர்ஸநியமுமாய், ஒக்கந்தையு முடைய மடங்கையுடைத்தாய், ச்ரமஹரமான திருக்குடந்தையிலே நிய்வா ஸர்பண் னுயிற க்ருஷ்ணனே. இத்தால்-ஆராவமுதாழ்வா ருடைய ரவிகதவத்துக்கு ஏகாந்தமான போகஸ்தானமென்கை. "கோவலா" என் னிறது-க்ருஷ்ணனுடைய அழகும் ஸௌலப்பமும் ஸீலமும் ஆரதவமுதாழ்வார்பக்கலிலே காணலாப்படியிருக்கையாலே. அவதாரார்த்தமென்னவொண்ணாது — ஸர்வதா ஸாத்ருச்யத்தாலே. § "குடந்தையெங் கோவலன் குடியடியார்" என்று ஒரு தேசவிசே ஷத்திலும் ப்ரவரித்தமிதே.

(காலநேமி வக்கரன் கான்முான் கிரமவை) காலநேமி, தந்த வக்கான், க்ருரானு முான் இவர்களுடைய தலைகளையறுத்து. (கால னோடுகூட வில்குனித்த) இவர்கள் பேர் கேட்க அஞ்சும் காலன் இவர் களுக்கு நிர்வாஹகராய், இவர்களாஞ்சிச் சென்று கூப்பிடும்படியாக, ஸங்கல்பத்தாலன்றியே, வில்லாலே அழியச்செய்தவனே. (விறகை விரானே) ஆச்சரிதவிசோதிகளை அழியச்செய்கைக்கு வில்வனைக்கவும் வேண்டாதே, 186 "शक्रवापनिमे चापे गृहीत्वा शत्रुनाशने" (ஸக்ராப- ன்பே சாபே க்ருஹீத்வா ஸத்ருநாஸநே) என்னும்படியே வில்பிடித்த பிடியிலே இவர்கள் முடியும்படியான ஆண்பிள்ளைத்தனத்தை உடைபவனே.

60. சேழுங்கோழும் பெரும்பனி போழித்திட வுயர்ந்தவேய்
வீழுந்துலாந் தேழுந்துவின் புடைக்கும்வேங்க டத்துள்ளின்று
எழுந்திருந்து தேன்போருந்து பூம்போழிற் றழைக்கோழும்
சேழுத்தடங் குடந்தையுட் கிடந்தமாலு மல்லையே.

ஐம்பத்தொன்பதாம்பாட்டு. அழகு முதலானவை மற்றை அவ தாரங்களுக்கு இல்லையோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அவதாராந் தாமித்பாதி). க்ருஷ்ணனேயென்கைக்கு ஜ்ஞாபகமெதென்ன அரு ளிச்செய்கிறார் (குடந்தையெங் கோவலனித்பாதி).

§ திருவாய் (10—9—7)

பதவுரை.—சேழும்கொழும்—மிகப்பெரிய, பெரும்பணி—மூடுபணி மறை, பொழிந்திட—சொரிய, உயர்ந்தவேய்—உயர்ந்துள்ள மூங்கில்கள், விழுந்து—(அந்தப் பனியால் வந்த கணத்தாலே) தரையிலே சாய்ந்து, உலர்ந்து—(பிறகு ஸுலபகிரணங்களாலே) உலர்ந்து, எழுந்து—கிளம்பி, விண்—ஆகாசத்தை, புடைக்கும்—முட்டும், வேங்கடத்துள்—திருமலையிலே, நின்று—நின்றுகொண்டு, தேன்—வண்டுகளானவை, எழுந்து—உயர்ச்சிகிளம்பி, இருந்து—மறுபடியும் சீழ்வந்து, பொருந்து—வாழப்பெற்ற தாய், தழை—தழைத்து, கொழு—பருத்து, பூம்—பூத்துநிற்கும், பொழில்—தோட்டங்ளை யுடைபதாய், சேழும் தடம்—(அதற்குள்) செழிப்பான குளங்களை யுடைத்தான, குடந்தையுள்—திருக்குடந்தையிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளிய, மால் அல்லையே—அன்பனன்றோ நீ?

அல:—அறுபதாம்பாட்டு. உகந்தருளின நிலங்கள், ஆச்ரயணிய ஸ்த்தலம், போகஸ்த்தானம், ஒருதேசவிசேஷமென்றிராதே, / “நிலையா நின்றான்” என்று—நிலையழகிலே துவக்குண்பார்க்குத்திருமலையில் நின்றருளியும், † “கிடந்ததோர்கிடக்கை” என்னும்படி கிடைபழகிலே துவக்குண்பார்க்குத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளியும், இப்படிச்செய்தருளிற்று—போகத்தாக்களான ஆச்சிதர்பக்கலுள்ள வ்யாமோஹ மிதே யென்கிறார்.

வ்ய:—(செழுங்கொழும் பெரும்பணிபொழிந்திட) பருத்ததாரைகளாய் விழுகிற மூடுபணிசொரிய, செழுமை—பெருமை; கொழுப்பு—கொழுமை; இடைவிடாதே தாரைகளாய் விழுக்க, செழுமை—வண்மை. பெரும்பணி—மூடுபணி. இப்படி பணியை வர்ணிக்கிறது—ஏதேனுமாகத் திருமலையிலே ஸம்பந்தித்தவை தமக்கு மனோஹரமாயிருக்கையாலே. (உயர்ந்தவேய்விழுந்து.) ஒங்கினமூங்கில்கள் பனியால்வந்த கணத்தாலே தரையளவும் சாய்ந்து. “செழுங்கொழும்—உயர்ந்தவேய்—பெரும்பணி பொழிந்திட—விழுந்து” என்றுமாம். அப்போது—பெருத்து ஸ்ரத்தையை யுடைத்தாய் உயர்ந்த மூங்கில்களென்றாகக்கடவது. திருவேங்கட முடைபாறுடைப விசேஷகடாஷமே வினாநீராக வளருகிறவை யென்கை. (உலர்ந்தெழுந்து விண்புடைக்கும் வேங்கடத்துள் நின்று) ஆதித்பகிரணங்களாலே பனியுலருகையாலே, பனியுலர்ந்தவாதே தலை

/ பெரியதிரு 7-9-8. † திருமலை-23.

பெடுத்த ஆகாசத்தினெல்லையிலே முட்டுந்திருமலையிலே நின்றருளி. இத்தால்-திருவேங்கட முடையானுடைய விசேஷகடாசனத்திலே தலை பெடுக்கையும் வ்யதிசேகத்தில் தரைப்படுகையும் அத்தையபரிமாண பகார்த்தங்களுக்கு ஸ்வபாவமென்னுமிடத்துக்கு த்யோதகமென்னை.

(எழுந்திருந்து தேன்பொருந்து பூம்பொழில் தழைக்கொழும்) வண்டுகள் ஈளாந்து பரவா, திரியவும் படிந்து வர்த்திக்குமதாய் தழைத்து ச்ரத்தையையுடைத்தாய், பாப்புமாரப் பூத்த பொழிலையுடையதேசம். இத்தால்-வண்டுகள் பொழிலின் மதுவெள்ளத்தாலே அவகாவிர்கமட்டாதே விடவுர்மாட்டாதே அலமாக்குமென்கை. (செழும் தடங்குடந்தையுள்) அப்பொழிலுக்கு உள்வாயில் அழகிய தடாகத்தையுடைத்தான திருக்குடந்தையிலே. இத்தால்-அத்தேசத்தில் திரயங்குகளும் போக்யதையாலே வந்து களித்து வர்த்திக்குப்படியாயும் தாபத்யாதாரர்க்குக் கண்டபோதே ச்ரமஹாமாயுமிருக்கும் தேசமென்றது. (கிடந்தமாலுமல்லையே) "கிடையழகிலே துவக்குண்டு அதுபவிப்பாராரோ" என்று அவஸரபரீதிகளையுக்கொண்டு கண்வளர்த்தருளுகிற வ்யாமுத்தனல்லையோ.

61. கடந்தகால்கள் நோந்தவோ நடுங்குநூல மௌமாய்—
இடந்தமெய் குலங்கலோ விலங்குமால் வரைச்சுரம்
கடந்தகால் பரந்தகா விரிக்கரைக் குடந்தையுள்
கிடந்தவா நெழுத்திருந்து பேசுவாழி கேசனே.

பதவுரை:—கடந்த—உலகனந்த (அன்றிக்கே, காட்டில் கடந்த) கால்கள்—திருவடிகள், நோந்தவோ—தன்புற்றனவோ? நூலம் நடுங்கு—பூமிப்பிராட்டியானவள் (சகலகணக்கானுமல்) நடுங்கும் போது, ஏனமாய்—மஹாவாஹமாய், இடந்த—(அவளை அண்டித்தியிலே புக்குக்) குத்தியெடுத்த, மெய்—திருமேனி, குலங்கலோ—குலங்களை களைப்போ? விலங்கு—தடையாயிருக்கும், மால்வரை—பெரிய மலைகளென்ன, சுரம்—பாலைவனங்களென்ன இவற்றை, கடந்த—தாண்டின, கால்பரந்த—பரந்த பரவாஹத்தையுடைய, காவிரி—திருக்காவேரியினுடைய, கரை—கரையிலுள்ள, குடந்தையுள்—திருக்குடந்தையிலே, கிடந்தவா—கண்வளர்த்தருளுகிற காரணத்தை, எழுந்திருந்து—எழுந்து

நின்ற, பேசு—அருளிச்செய்யவேணும், கேசனே—கேசவனே, ஞாழி—
(உனக்கு) மங்களமுண்டாகுக.

அவ:—அறுபத்தேராய்பாட்டு. இப்படி போகஸ்த்தாந மாகை
யாலே ஆராவமுதாழ்வார் திருவடிகளிலே தாமதபவிக்க இழிந்த
விடத்தில், வாய்திறத்தல் அணைத்தல் செய்யாதே ஒருபடியே கண்
வளர்ந்தருளக் காண்கையாலே ஸுகுமாரமான இவ்வடிவைக்கொண்டு
தீர்விக்கமாதி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுகையாலே திருமேனிநொந்து
கண்வளர்ந்தருளுகிறாராகத் தம்முடையபரிவாலே அதிசங்கித்து என்
பயம்கெடுப்படி ஒன்றை நீர்ணயித்த எனக்கருளிச் செய்யவேணு
மென்கிறார். இதொழிய, ப்ராஹ்மாயத்தாலே அர்ச்சாவதார ஸங்கல்ப
மென்ன வெண்ணுதிதே இவர்க்கு.

வ்யா:—(நடந்தகால்கள் நொந்தவோ) || “வடிவினையில்லா மலர்
மகள் மற்றை நிலமகள் பிடிக்கும் மெல்லடி” என்கிறபடியே ஸுகு
மாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு திருவுலகளந்தருளின இது
பொருமே நொந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதோ? சக்ரவர்த்தத்திருமக
னாய், காட்டிலும் மலையிலும் ஸுகுமாரமான திருவடிகளைக்கொண்டு
திரிந்த அது பொருமே நொந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறதோ? † “எவ்
வாறு நடந்தனை பெய்மிராமாவோ!” என்ற-ஸௌகுமார்யத்தை அறியு
மவர்கள் கூப்பிடும்படியாயிரேயிருப்பது. நடந்தது பொருமே கண்
வளர்ந்தருளுகிறதாய்கில் நான் திருவடிகளைப் பிடிக்க. (நடுங்குநூல
மேனமாயிடந்த மெய்குலுங்கவோ) அதன்றிக்கே, பூமிக்கடிமோநிநி
யான பிராட்டி, பாதாளகதைபாய்த் தன்னுடைய உத்தரணத்துக்கு
ஒரு / வழிகாணுதே நின்ற நடுங்குகிற தஸையிலே, பஞ்சாஸுத்
கோடி விஸ்தீர்ணபான பூமியைமஹாவராஹமாய் அண்டித்தியிலே
புக்கிடந்தவதுபொருமே திருமேனி†யில் ஆயாஸத்தாலே கண்வளர்ந்
தருளுகிறதோ! அதுவாகில் நான் திருமேனியைப்பிடிக்க.

(விலங்குமால்வரைச்சரம் கடந்தகால்பரந்த காவிரிக்கரை) நீர்வா
வெண்ணுதபடி இருவிலங்கான பெரியமலைகளையும் சுரங்கனையும் கடந்த
நீரேடு கால்பரந்துவருகிற காவேரிக்கரையிலே. சுரம்-கூடும்; அரு

|| திருவாய் 9-2-10. † பெருமாள்-திரு 7-2. / (பா) அடி.

‡ (பா) ஆலஸ்யத்தாலே.

றெய்யும். இத்தால்-ஆராவமுதாழ்வாருடைய ஸௌகுமார்யத்துக் கறுகலமாகியபிரோபசாரம் பண்ணுகைக்குக்காவேரி, மலைபென்ன அருநெறிபென்ன இவற்றைக்கடந்து தன் அபிசேவையும் தேற்றப் பார்த்து வந்தபடியைச்சொல்லிற்றென்கை.

(குடந்தையுள் ஈடந்தவாறு) காவேரி அடிமைசெய்யத் திருக் குடந்தையிலே ச்ரமத்தோற்றக் கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியை. காவேரி யிரியிரோபசாரம்பண்ணக் கண்கையாலும், திருவெஃகாவில் கிடையிலும், 187 “आया या सत्यमनुगच्छ” (சாயாவாஸத்வமநுகச்சேத்) என்கிற படியே தொடர்ந்துபோரக்காண்கையாலும், கோயிலிலும் † “உன்ன பாதமென்ன சிந்தைமன்னவைத்து நல்கினாய்” என்று தம்மபிமதம் பெறுகையாலும், திருக்குடந்தையிலும் முகம் தாராதே கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு றேறு ச்ரமமேயென்றிருக்கிறார். ஆராவமுதாழ்வாரும் இவருடைய பரிவினெல்லைபை அறுபயிக்கைக்காகவும் படுக்கைவாய்ப்பாலும் கண்வளர்ந்தருளுகிறார். (எழுந்திருந்துபேசு) இதுக்கு றேறுவை, கண்வளர்ந்தருளாதற்க அருளிச்செய்யவொண்ணாது; என்பயங்கெட எழுந்திருந்து அருளிச்செய்யவேணும்; எழுந்திருக்கும் போதை சேஷ்டிதத்தாலும், அருளிச்செய்யும்போதை ஸ்வரத்தாலும் எனக்கு பபங்கெடவேணும். (வாழி) அப்படியருளிச்செய்யாமையாலே, 188 “आयुष्मन्” (ஆயுஷ்மன்) என்னுமாபோலே ஒரு திங்கின்றிக்கே கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வழகு நித்யமாய்ச் செல்லவேனுமென்று மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறார். (கேசனே) கேசுவசப்தமாய், இடைக்குறைத்தலாய்க்கிடக்கிற தென்னுதல்; கேசத்தைபுடையவென்னுதல். இரண்டுக்கும் ஸ்ரீக்த நீலகுடிலருந்தளனென்ற்த்தம். இத்தால்- 189 “केशवः क्लेशनाशनः” (கேசுவ:க்லேஸநாஸந:) என்கிறபடியே- திருக்குழைப்பேணி என்னுடைய க்லேசத்தைத் தீர்த்தருளவேனுமென்கை.

அறுபத்தோராம்பாட்டு. (ப்ராக்ந்த்யாயம்) திருவெஃகாவிலும் அர்ச்சாவதார ஸமாதி குடைந்து கார்பம் செய்கை. ச்ரமத்தாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறுனென்பனென்? அர்ச்சாவதார ஸமாதியாலே கண்வளர்ந்தருளுகிறுனென்னவொண்ணாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (காவேரி யிரியிரோபசாரம்பண்ணுகிய்யாதி.)

† திருச்சந்த-55.

62. கரண்டமாடு பொய்கையுட் கரும்பனைப் பெரும்பழம்
புரண்டுவிழ வானைபாய் குறுங்குடி நெடுந்தகாய்
திரண்டதோளி ரணியன் சினங்கொளாக மென்றையும்
இரண்டுஹு செய்துகந்த சிங்கமென்ப துன்னையே.

பதவுரை:—கரண்டம்—நீர்க்காக்கைகளானவை, ஆடு-நடையாடா
நிற்கிற, பொய்கையுள்—குளத்திலே, கரும்—கறுத்திருக்கிற, பெரும்
பனை பழம்—பெரிய பனம்பழங்கள், புரண்டுவிழ—நீரிலே உருண்டுவிழ,
வானை—வானைமீன்கள், பாய்—(பனம் பழத்தை நீர்க்காக்கையாகக்
கருதி) பயந்து பாய்கிற, குறுங்குடி—திருக்குறுங்குடியிலெழுந்தருளி
யிருக்கிற, நெடும் தகாய்-பஹாப்ரபாவனே! திரண்ட-பருத்த, தோள்-புஜங்
கையுடைய, இரணியன்-புரணியனுடைய, சினம் கொள் ஆகமொன்றை
யும்—கோபத்தைவெளியிடும் ஒப்பற்ற சரீரத்தை, இரண்டு—இரண்டு,
ஹுசெய்து—பாகம் கப்பண்ணி, உகந்த-பிரீதியடைந்த, சிங்கமென்பது-
நரலிபிறவென்று சொல்லுவது, உன்னையே—உன்னைத்தானே?

அவ:—அறுபத்திரண்டாம் பாட்டு. திருக்குடந்தையிலே கண்
வளர்த்தருளின விதுக்கு ஹேறா நிச்சயிக்கமாட்டாதே பிரதானவர்க்கு,
ஹிரண்யனை அழியச்செய்த வீரத்தோடே திருக்குறுங்குடியிலே நின்
றருளினபடிபைக் காட்டக்கண்டு தரித்து, நம்பியுடைய ஸௌகுமார்
யத்தை அறுஸந்தித்த “முாட்டுஹிரண்யனை அழியச்செய்தபென்
பது உன்னையே?” என்று விஸ்மிதராகிரார்.

வ்யா:—(கரண்டமித்யாதி) நீர்க்காக்கை ஸஞ்சரிக்கும் பெய்
கையிலே, பனையினுடைய கறுத்தபெரும் பழம் அதினின்றும் விழுந்து
புரண்டு நீரிலேவிழ, அவற்றை நீர்க்காக்கையாகக் கருதிவானைகள்
அஞ்சிப்பாயிற்ற திருக்குறுங்குடியிலே, அழகும் ஸௌகுமார்பழம்
ஸீலமுடீமேன்மையுமாகிற இஸ்வபாவங்கள் குறைவற்றிருக்கிற
மஹாப்ரபாவனே! கரண்டம்-நீர்க்காக்கை. (ஆடுகை) நடையாடுதலென்
னுதல்; முழுகுதலென்னுதல். தகை-இயல்வு. பேரலியைக்கண்டு வானை
யானது அதிசுங்கைபண்ணுகிறவிது, அத்தேசத்தின் பதார்த்தங்கள்
நம்பிக்கை அஸ்த்தானேபயஸங்கை பண்ணுகிறபடிக்கு ஸஞ்சகமா
யிருக்கிறது.

(திரண்ட தோளிரணியன்) திரட்சிபெற்ற தோளையுடைய ஹிரண்யன், அவன் வலியைக் கோட்சொல்லித்தருகிற தோளென்கை, அதவா, தேவரஹாடைய வலியடங்கத் திரண்டதோளென்மாம். 190 “इन्द्रत्वमकरोदित्यः” (இந்த்ரத்வமகரோததைத்ய:) இக்யாதி. (நினைக்கோளாகா) நெஞ்சில் ந்ரோதம் வடிவிலே கோற்றியிருக்கிறபடி. நினைமிக்கவடிவு, (ஒன்றையுமிரண்டு கூறசெய்து) இஸ்ஸு குமாரமான வடிவைக்கொண்டு அத்விதியமான ஹிரண்யன் சரீரத்தையும் இரண்டு கூறுகாப்பிளந்து, (உகத்திங்கமென்பதன்மையே) சிறுக்கலுடைய விரோதி போகப்பெற்றோமென்று உகத்தகரவலிர் ஹாகப்ரமானங்கள் சொல்லுவது அத்தந்த ஸு குமாரனான உன்னையே? 191 “उग्र वीरं मृत्यु” (உக்ரம் வீரம் ம்ருத்யும்) என்ற சொல்லுவது உன்னையே? 192 “यव यौवनोन्मुखीभूतसुकुमारतनुर्धरिः । यव वज्रकठिनाभोगशरीरोयं महासुरः ॥” (க்வ யௌவனோந்முக்ஷீபூதஸுகுமாரதநுர்ஹரி: । க்வ வஜ்ரகடிந் போக சரீரோயம் மஹாஸுர:) என்றபடியே உன்னையுமாய்க்கண்டபடிக்கு அவ்வபதாநம் அநுபபந்தமென்ற கருத்து. ஸர்வாதிகனாய் அத்தந்த ஸுகுமாரனான இவன், விமுக்ஷான ஸம்ஸாரிகள்நடுவே திருக்குறங் குடியிலே வந்து, காழ்த்தார்க்கு முகங்கொடுக்க நிற்கிறதிலையாய்த்து, அவ்ஸூரில் பதார்த்தங்களுக்கு அதிஸக்தை மாறாதே செல்லுகைக்கும் இவ்வாழ்வார்க்கு நம்பியுடைய ஸௌகுமார்யத்தையே அநுஸந்திக் கைக்கும் றேது.

63. நன்றிருந்து யோகநீதி நண்ணுவார்கள் சிந்தையுள்
சென்றிருந்து தீவினைகள் தீர்த்ததேவ தேவனே
குன்றிருந்த மாடநீடு பாடகத்து மூரகத்தம்
நின்றிருந்து லேஃகணைக் கிடத்ததென்ன நீர்மையே.

பதவுரை:—நன்று—நன்றாக, இருந்து—(யோகாப்பாஸோசிதமான ஐஸநத்திலே) இருந்து, யோக—தயாநயோகமாகிற, நீதி—உபாயத் தாலே, நண்ணுவார்கள்—(உன்னை) அடையவேனு மென்றிருக்குமவர் களுடைய, சிந்தையுள்—நெஞ்சிலே, சென்று—அடைந்து, இருந்து—

அறுபத்திரண்டாம் பாட்டு. (இந்த்ரத்வம்) அஸுரர்களெல்லா ரும்கூடி ஹிரண்யனை இந்தானாக பர்திபத்திபண்ணினார்கள். (அவ்வப தாநம்) நாலிப்ஹாவதாநம்.

(வெறுக்காமல்) எழுந்தருளியிருந்து, தீவினைகள் தீர்த்த-கொடிய பரபங்களைப் போக்கும், தேவதேவனே—நித்யஸூரி நிர்வாஹனே!, குன்று-மலைகள் போலே, இருந்த—உயர்ந்திருக்கும், மாடம்—விடுகொடியுடைத்தாய், நீடு—நீண்டதான, பாடகத்தும்—திருப்பாடகத்திலும், ஊரகத்தும்—(அப்படியிருந்துள்ள) ஊரகத்திலும், நின்றிருந்து—இருந்தும், நின்றும், வேடிகளை—திருவெண்காவிலே, கிடந்தது—கண்வளர்த்தருளின இது, என்ன நீர்மை—என்ன ஸௌமீயம்?

அவ:—அறுபத்துமூன்றாப்பாட்டு. தேவரீர் ஸௌகமார்யத்தைப் பாராதே, ஸ்ரீப்ரஹ்மாதண்பக்கல் வாதஸல்யத்தாலே ப்ரேரிதராய், ஹிரண்யணை அழியச்செய்யலாப்; விமுகரான ஸம்ஸாரிகளுடைய ஆபிமுக்யத்தை அபேக்ஷித்து உன்மேன்மையைப் பாராதே கோயில் களிலே நிற்பது, இருப்பது, கிடப்பது கிறவித என்ன நீர்மையென்று தாம் ஈடுபடுகிறார்.

வ்யா:—(நின்றிருந்து) 193 “चैलाजिनकुशोत्तरं स्त्रियमाम्नं शुचौ देशे प्रतिष्ठाप्य” (சேலாஜினகுசோத்தரம் ஸ்திரீமாம்னம் ஸு-ப்சௌ தேஸே ப்ரதிஷ்டாப்ய) என்கிறபடியே சுத்தமான தேசத்திலே குசாஜின சேலோத்தரமான ஆஸநத்தையிட்டு அதிலே ஏகாத்ரசித்தனாயிருந்து. 194 “आसीनः संभवात्” (ஆஸீந: ஸம்பவாத்) இத்தயாதி. (யோகநீதி நண்ணுவார்கள்) யோகமாகிற உபாயத்தாலே உன்னை லபிக்கவிருக்கிற வர்கள். நீதி-வழி; (சிந்தையுட் சென்றிருந்து தீவினைகள் தீர்த்த தேவதேவனே,) *அயர்வறுமமரர்களதிபதியான உன் மேன்மை பாராதே அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்திலே சென்று ஸு-பாச்ரயமாய்க் கொண்டு, அநாதிகாலம் விஷயாந்தர ப்ரவணமாய்ப்போந்த ஹ்ருதய மென்று குத்வியாதே ஆஸநபலத்தாலே ஜயிப்பாரைப்போலே ஸ்தா வாப்ரதிஷ்டையாகவிருந்து, ஆந்தரமாயும் பாஹ்யமாயுமிருந்துள்ள அறுபவவிரோதிகளான து:க்ஷங்களைப் போக்கும் ஸ்வபாவத்தை உடையவனே! அநர்ப்ப்ரயோஜனர்களானவர் ஸாதநாந்தரிக்ஷட்டரோ யாகிலும் அவர்கள் ஹ்ருதயத்திலே செல்லுமையுப், நெடுநாள் விஷயாந்தரப்ரவணமான ஹ்ருதயமென்று குத்வியாதே அதிலே நற்ற ரிக்கவிருக்கையும், ஸ்வப்ராப்தி விரோதிகளான அவித்யாகம் வாஸநாதிகளைப் போக்குகையும் தேவரீர்க்கே பரமிதே. 195 “योगो योग-

விடி' நேதா" (யோகோ யோகவிதாம் நேதா) என்னக்கடவதிதே. ஸாத நாதார்தாநிஷ்டரென் தபாராதே அநந்யப்ரபோஜநரென்ஈத இவ்வளவே பார்த்து அவர்களுடைய த்ருத ய த்திலே சென்று, உன்னைப் பெறுகைக்கு த்ருஷிபண்ணின இவ்வெளதாய்ப் போராமே உண்பக்கல் த்வேஷபண்ணியிருக்கிற ஸம்ஸாரிகள் திறத்திலே பண்ணின இவை என்னநீர்மையென்கிறார் மேல்.

(குன்றிருந்தவித்யாதி) மனைகள் சேரவிருந்தாப்பாலே ஒங்கின மடங்ஹையுடைய திருப்பாடகத்திலும், அப்படியேயிருந்துள்ள திரு லோகத்திலும்; "முதங்காட்டுவாருண்டே" என்ற திருலோகத்திலே நின்றருளியும், "ஒருத்தரையும் கண்டிலோம்" என்ற சோம்பாதே திருப்பாடகத்திலே யிருந்தருளியும், அவ்விடத்திலும் ஆதரிப்பாரில்லா மையாலே "ருசிபிறந்தவன்று நம்கிடையழகக்கண்டு ஆதரிக்கிறார்கள்" என்ற திருவெஃகாவிலே கண்வளர்ந்தருளியும், இப்படி செய்தருளின இது என்னநீர்மையென்கிறார். உன்னைப்பிரியமாட்டாத நித்யஸூரி களுக்கும் நித்யரூபவ விஷயமாகலாம்; உன்வாசியறிந்தார் பக்கலிலே மேல்விழுந்து அவர்களைத் திருத்தி யதூபனிப்பிக்கவுமாம்; "உன்னை கோக்காம்" என்றிருந்த ஸம்ஸாரிகளுடைய உகப்பைபாசைப்பட்டு இவ்வனைப்புக்கிடக்கிறவிது என்ன நீர்மையென்கிறார்.

64. நின்றதேந்தை யூகத் திருந்ததேந்தை பாடகத்து
அன்று வேஃகணைக்கிடந்த தேன்னிலாத முன்னெலாம்
அன்றுநான் பிறத்திலேன் பிறத்தின் மறந்திலேன்
நின்றது மிருந்ததுங் கிடத்ததுமேன் னெஞ்சுளே.

பதவுரை:—எந்தை—எனக்கு ஸ்வாமியானவன், ஊரகத்து—திரு லோகத்திலே, நின்றது—நின்றருளினதும், எந்தை—எனக்கு ஸ்வாமி யானவன், பாடகத்து—திருப்பாடகத்திலே, இருந்தது—எழுந்தருளியிருந்

அதபத்தமுன்றும்பாட்டு. ஸாதநாதார்தாநிஷ்டர் தங்கள் ஸத்கர் மத்தாலே விரோதபைப்போக்கிக்கொள்ளுகையொழிய அவர்களுக்கு நாம் வேனுமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (அநந்யப்ரபோஜநரித் யாதி). ஸாதநாதார்தாநிஷ்டர்க்கும் அவன் வேனுபென்பதற்குப் பரமான உருளிச்செய்கிறார் (யோகோயோகவித்யாதி).

தனும், அன்று—(கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு திருப்பதிகளிலும் எனக்கு ருசி பிறவாத) அன்று, வெஃகணை—திருவெஃகாவிலே, கிடந்தது—கண்வளர்ந்தருளினதும், என்னிலாத—நான் அபிமுதனாகாத, முன்னெலாம்—முற்காலமெல்லாம்; அன்று—அக்காலத்திலே, நான்—சான், பிறந்திலேன்—(அறிவின்கையால்) பிறவாதவனாகவேயிருந்தேன்; பிறந்தபின்—அறிவுபெற்றபின், மறந்திலேன்—மறக்கவில்லை; எந்தை—என்னுடைய ஸ்வாமியானவன், நின்றது மிருந்ததும் கிடந்ததும்—கீழ்ச்சொன்ன மூன்று திருப்பதிகளில் செய்த செயல்களெல்லாம், என்னெஞ்சுளே—என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே செய்கிறான்.

அவ:—அறுபத்துநான்காட்பாட்டு. கீழ்ச்சொன்ன நீர்மையை யுடையவன், எனக்கு ருசிபிறக்கானாகாத திருவூரகத்தெடக்கமான திருப்பதிகளிலே வர்த்தித்து, ருசிபிறந்தபின்பு என்பக்கல் அதிவ்யாமோஹத்தைப் பண்ணுகையாலே † கீழ்ச்சொன்ன நீர்மை பலித்தது என்பக்கலில் என்கிறார்.

வ்யா:—(நின்றதெற்கையூரகத்து) த்ரைவிக்ரமப்பண்ணின தூளி தாநந்தோற்றத் திருவூரகத்திலே நின்றருளிற்று, என் ஸ்வாமிபென்று நான் இசைக்கக்காக. நிலையழகைக்காட்டி ருசியைப் பிறப்பித்து த்ரைவிக்ரமபதாரத்தைப் பரகாசிப்பித்தது—முறையையுணர்த்துகைக்காகவென்கை. அதவா, எனக்கு இசையின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தேயும் வந்து நின்றருளுகிறது உடையவன் உடைமையை இழக்கமாட்டாமையாலே நின்றருளுகிறுமென்றுமாம். (இருந்ததெந்தைபாடகத்து) அந்த நிலையழகிலும் எனக்கு ஆபிமுத்யம் பிறக்கக்காணாமையாலே இருப்பழகைக்காட்டி, 196 “शुद्धिस्तुपागतः” (குணர்ந்தாஸ்ய-ஸ்தூபாகத:) என்கிறபடியே—“நீ எனக்கு ஸ்வாமி, நான் அடியேன்” என்னும் முறையுணருகைக்காகத் திருப்பாடகத்திலேயிருந்தருளினான். (அன்றுவெஃகணைக்கிடந்தது) கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு திருப்பதிகளிலும் எனக்கு ருசிபிறவாதவனாகாத திருவெஃகாவிலே கண்வளர்ந்தருளிறுந்தும். அத்திருப்பதிகளை ஆசிரயித்த காலத்துக்கவதியென்னென்னில்; (என்னிலாத முன்னெலாம்) நானில்லாத முற்காலமெல்லாம்.

† (பா) அது.

நான் அபிமுடையிப்பதற்கு முன்பெல்லாம். / 'என்னுதி-நானுதி' என்னக்கடவதிறே. உபயவிபூதிராதன தான் ஸம்ஸாரியான எனக்கு ருசிபிறவாத காலமெல்லாம் ருசிபிறக்கைக்காக நிற்பது இருப்பது ஈடப்பதாவதே! என்னுடைய ஸத்தை தன்னுடைய கடாஹாதிராம யிருங்க, இத்தலையில் கடாஹத் தனக்குத் தேட்டமாவதே!. அக்காலத்தில் நீர் செய்ததென்னென்னில்; (அன்று நான் பிறந்திலேன்) தன் திருவடிகளிலே தலைசாய்க்கைக்காக ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே நாம ரூபங்களைத் தந்தருள, விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தாலே அது ப்ரீக்கப் பெற்றியிலன். (நான் பிறந்திலேன்) ஆத்பாவுக்கு ஜம்மமாகிறது ஜ்ஞாநலாபாகையாலே அஜ்ஞனாய்ப்போனேன். 197 'அஸத்வஹிதி வேத சேத்-அஸந்வேஸ பவதி' என்னக்கடவதிறே. 198 "கரியாந் ப்ரஹ்மத: பிதா". (பிறந்தபின் மறந்திலேன்) அவன் க்ருஷியாக எனக்கு அபிவிபிறந்தபின்பு மறந்தறியேன். 199 "மத: ஸ்மருதிஜ்ஞாநமபோஹந்த:ச". அவனடியாகப் பிறந்த ஜ்ஞாநம் § "மதிகலம்" என்ஐறபடியே பத்திருபாபந்ஜ்ஞாநமாகையாலே விஸ்மருதிப்ரளங்கமிட்டி. ஆக, தன்னுடைய ஸத்பாவ ஸத்பாவங்களாகிறன-பகவதவிஷயத்திலே ருசிபிறக்கையும், அதின் லிக்கேயொழிகையும்.

(கின்றது மிருந்ததுங்கிடந்தது மென்னெஞ்சுளே) எனக்கும் மறக்கவொண்ணாதபடி ருசிபிறந்த பின்பு, அவன், திருப்பதிகளில் பண்ணின செயல்களெல்லாவற்றையும், திருப்பதிகளைக்காற்கடைக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே பண்ணியருள நின்றான். முதலிலே தான் என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனாய், அஸத்ஸமனாயிருந்துள்ள வெண்ணையும் உளனும்படிபண்ணி, தன்னை மறக்கவொண்ணாதபடியான ப்ரோமத்தைவிளைத்து, அதுக்கு விஷயபூதனாய்த் தன்னுடைய ஈடையும் தீர்த்தானென்றதாய்த்து. "சிந்தையுட் சென்றிருந்து தீவினைகள் தீர்த்த" எனறார்-கீழ். "கின்றது மிருந்ததுங்கிடந்தது மென்னெஞ்சுளே" என்று அதுபவத்தைச்சொன்னார் இங்கு; இவையிரண்டாலும்-ஸாதாரந்தர கிஷ்ட்டடிகாட்டில் தம்முடைய அதிகாரத்துக்குண்டான † ஏற்றத்தை அருளிச்செய்து விட்டாராய்த்து.

/ திருவாய் 7-9-4. § திருவாய் 1-1-1. † (பர) பேதம்.

65. நிற்பதுமோர் வெற்பகத் திருப்பும்விண் கிடப்பதும்
நற்பெருந் திரைக்கடவுள் நானிலாத முன்னெலாம்
அற்புதன நந்தசயந னாதிபூதன் மாதவன்
நிற்பது மிருப்பதுங் கிடப்பதுமென் னெஞ்சுளே.

பதவுரை:—ஓர்—ஒப்பற்ற, வெற்பகத்து—திருமலையிலே, நிற்பதும்—
நின்றருளுகிறதும், விண்-பரமபதமாகிற ஆசாசத்திலே, இருப்பும்—இருந்
தருளுகிறதும், நல்—சன்றாய், பெரு—பெருத்திருக்கிற, திரை—அலை
களையுடைய, கடவுள்—திருப்பாற்கடலிலே, கிடப்பதும்—கண்வளர்ந்
தருளுகிறதும், நானிலாதமுன்னெலாம்—நான் முறையறியாதே அளக்
கப்பனாய்க் கிடந்த முற்காலத்திலேயாம்; அற்புதன்—(ஐஞாந ஸக்த்யாதி
களால்) ஆச்சர்யபூதனாய், அந்தசயனன்—அந்த ஸாயியாய், ஆதி
பூதன்—ஐகக்காரணபூதனான, மாதவன்—ஸ்ரீமங்கராயணன், நிற்பது
மிருப்பதும்கிடப்பதும்—நிற்பது இருப்பது கிடப்பதைச்செய்வது, என்
நெஞ்சுளே—என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயாம்.

அவ:—அறுபத்தைந்தாம்பாட்டு. தந்திரத்தில் ஈஸ்வரன் பண்
னின உபகாரமானது தந்திருவுள்ளத்தில் நின்றும் பேராமையாலே
பின்னும் அதிலே கால்தாழ்ந்து, திருமலையில் நிலையும், பரமபதத்
திலிருப்பும், கீழ்ப்பதியில் கண்வளர்ந்தருளின இடையும், எனக்குத்
தன் திருவடிகளிலே ருசிபிறவாத காலமிதேபென்கிறார்

வ்யா:—(நிற்பதுமோர்வெற்பகத்து) அத்விதீயமான திருமலை
யிலே நிற்பதுவும். திருமலைக்கு அத்விதீயத்வம் † “கானமும் வானர
மும் வேடுமுடை வேங்கடம்” என்கிறபடியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்
கொடுக்கும் வீர்மைக்கு எல்லைகிலமாயிருக்கை. ஸத்தாவரங்களுக்கும்
தீர்பக்குக்களுக்கும் தத்ப்ராயாரான வேடர்க்கும் திருவடிகளிலே ருசி
பைப்பிறப்பிக்கைக்கு நிற்கிறதிலையிறே. (இருப்பும்விண்) ருசிபிறந்தாரை
அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளோபாதி முகங்கொடுத்து

அறுபத்துநாலாம்பாட்டு. (நின்றதுமித்யாதி) “ஏன்னிலாத”
என்றதுக்கு “நானிலாத” என்றவிடமுண்டோவென்ன அருளிச்செய்
கிறார் (என்னுகிரானுகி) என்று. (க்ருஷியாக) க்ருஷிப்படியாக.

† நான் - திருவ 47.

அதுபவிப்பிக்கைக்காக எழுந்தருளியிருக்கிற பாம்பதத்திலிருப்பும். (கிடப்பதும் நற்பெருந்திரைக் கடலுள்) தெளிந்து குளிர்த்திருக்கிற ||திரைகையுடைத்தாய், †“தானுத்தோனும் முடிகளும் சமனிலாத பல பாப்பி” என்பிறபடியே விஸ்தருதமாகக் கண்வளர்த்தருளுகைக்கு வேண்டும் பாப்பையுடைத்தாய், திரையாகிற கைகளாலே திருவடிகளை வருட ஸ்ரீரஹிதிலே கண்வளர்த்தருளுவதும். (நான் இலாத முன் னெலாம்) தன்னேடுண்டான முறைபை அறியாதே நான் அஸத்ஸமனா யிருந்த காலமெல்லாம். இப்படி என்பக்கலிலே அத்யபிதிவசத்தைப் பண்ணுயறவன் ஸர்வபாகார பரிபூர்ணன் கிடரென்கிறது மேல்.

(அற்புதனனந்தசயநனாதி சூதன்மாதவன்) ஆச்சர்யமான ஜ்ஞாந ஸுத்தபாதிசுபரிபூர்ணனாய். அநந்தசாயியாகையாலே ஸர்வீவச்வர னாய், ஐகத்யாணபூகனாய், உபயவிபூதி நாதத்தவத்துக்கும் அவ்வருகான ச்ரியப்பதித்தவத்தையுமுடையவன் கிடரென்னுதல். என்னைப் பெற்ற பின்பு அவனுக்கு இவையெல்லாம் நிறம்பெற்றதென்னுதல். (நிற் பதுமிருப்பதுங் கிடப்பதுமென்னெஞ்சுளே) / “கல்லும் கனைகடலும் வைகுந்த வானும் புல்லென்றொழிந்தனகொல் ஏபாவம்” என்கிற படியே அத்திருப்பதிகளைக் காற்கடைக்கொண்டு அவ்விடங்களில் நீன்றும் இருந்தும் கிடந்தும் செய்தருளின நன்மையெல்லாம் என் னெஞ்சிலேயாய்த்து. நிறிநாக்ரேஸானான என்னை விஷயிகரித்த வாதே திருமலையில் கிடையும் மாறி என் னெஞ்சிலே நீன்றருளினான்; தன் திருவடிகளில் போக்பதையை எனக்கறிவித்தபின்பு பாம்பதத் திலிருப்பமாறி என்னெஞ்சே போகஸ்த்தாநமாயிருந்தான்; 200 “तापान्तां जलशायिन्” (தாபார்த்தோ ஜலஸாயிநம்) என்கிறபடியே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளினபடியைக் காட்டி என்னுடைய ஸாய்ஸாரிகமான தாபத்தைத் தீர்த்தபின்பு திருப்பாற்கடலில் கிடையை மாறி என்னெஞ்சிலே கண்வளர்த்தருளித் தன்விடய்தீர்த்தான். இப் படி என்பக்கல் பண்ணின வ்யாமோஹம் என்னால் மறக்கலாயிருக்கிற திஸ்சி பென்கிருர்.

66. இன்றுசாத னின்னுசாத லன்றியாரும் வையகத் தோன்றிநின்று வாழ்தலின்மை கண்டுநீச ரேன்கொலோ அன்றுபார ளுத்தபாத போதையோன்றி (யுன்னி) வானின்மேல் சேன்றுசேன்று தேவரா யிருக்கலாத வண்ணமே.

† திருவாய் 8-10-3. / பெரியதிருவ-68. ||(பா)நிரையுடைத்தாய்.

பதவுரை:—இன்றுசாதல்—பிறந்தவுடன் முடிதல், நின்னுசாதல்—
நூறுவயதிற்குத்து முடிதல், அன்றி—இவை யிரண்டிடத்திலொன்றல்
லாமல், யாரும்—எத்தனையேனுமீ மேன்மையுடைய ப்ரஹ்மாதிகளும்,
வையகத்து—இந்த உலகில், ஒன்றிநின்று—ஒருபடிப் படநின்று,
வாழ்தல்—ஜீவிக்குமது, இன்மைகண்டும்—இல்லாமையை நேரே
பார்த்து வைத்தும், நீசர்—அறிவற்றோர், அன்று—(பஹுபலி உலகை
அபஹரித்த) அன்று, பார்—ஸகலலோகங்களையும், அளந்த—அளந்து
கொண்ட, பாதபோதை—திருவடிபாகித தாமரைப்பூவை, உன்னி—
சிந்தித்து, சென்று சென்று—அர்ச்சாராதி மார்க்கத்தாலே போய், பரம
பதம் சென்று, வானின்மேல்—பரமபதத்திலே, தேவராய்—நித்ய
ஸூரிகளோடொத்தவராய், இருக்கிலாத வண்ணம்—இராதே ஒழிகிற
காரணம், என்கோலோ—என்னோ?

அவ:—அறுபத்தாறுபாட்டு. “பகவத்விஷயம் ஸுலபமாயிருக்க,
ஸம்ஸாரம் அல்பாஸ்திரத்வாதி தூஷிதமென்னுமிடம் ப்ரத்யக்ஷ
வரித்தமாயிருக்க, பகவத்ஸமாச்சரணம் அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான
மோக்ஷப்ரதமாயிருக்க, ஸம்ஸாரிகள் பகவத்ஸமாச்சரணம் பண்ணா
திருக்கிற ஹேது என்னோ!” என்று விஸ்மிதராகிரூர்.

வ்யா:—(இன்றுசாதல்) யோஷித் புருஷஸம்போகஸமாநந்தம்
முடிதல்; பிறந்து தன்னை இன்னுனென்று ப்ரதிபத்திபண்ணின ஸமா
நந்தரத்திலே முடிதல். 201 “गर्भाष्टमेषु” (கர்ப்பாஷ்டமேஷு) என்கை
யாலே கர்ப்பாதானஸமயம் உத்பத்திகாலமாய், கர்ப்பவாகுலமும்
ஆயுஸ்ஸுக்குடலாகக்கடவது. (சின்னுசாதல்) ஸதாயுஸ்ஸு பூர்ணாய்
முடிதல்; கல்பாதியிலே தேற்றிக் கல்பாந்தத்திலே முடியும் தேவர்
களைப்பேரலையாதல். 202 “नायं भूत्वा भविता वा न भूयः” (நாயம்
பூத்வா பவிதா வா ந பூய:) என்னக்கடவதிறே. (அன்றி) இந்த
அஸ்தைர்யத்திலும் உள்மானப்புறமானமொழிய நித்யராயிருப்பா
ரொருவருமில்லை. 203 “गर्भं विलीयते भूयो जायमानोऽस्तमेति च। जात-
मात्रे च म्रियते वाल्मार्हे च यौवने॥ (கர்ப்பேவிலீயதே பூயோ ஜாயமானோ
ஸந்தமேதி ச। ஜாதமாத்ரே ச ம் ரியதே பாலபாவே ச மேளவகே॥)
இத்யாதி. (ஆருப்) எத்தனையேனும் அதிஸயிதஜ்ஞாநராய் சதர்த்தஸு
புலநத்துக்கும் நிர்வாஹகாரண ப்ரஹ்மாதிகளும். (வைபகத்தொன்றி

நின்றவாழ்களில் மைகண்டு) சுதார்த்தஸுபுநந்திலும் ஒருபடிப்பட
 நின்ற பூமிக்குமதில்லாணையைக் கண்டுவைத்தும். "வையகம்" என்று
 சுதார்த்தஸு புநந்திக்கும் உபலக்ஷணம். "வாழ்கல்" என்ற-சேஷிக்
 கிருபாநதல். ஸம்ஸாரிகள் கருத்தாலேயாதல். (சீசர்) தங்கனாதுபவத்
 துக்கு உபதேஸும் வேண்டும்படி அஜ்ஞாயிருக்குமவர்கள். ப்ரக்ருதி
 ப்ராக்ருதங்களின் தன்மை ப்ரத்யக்ஷத்தாலும் உபதேஸத்தாலும் ப்ர
 காரியாநிர்க்கச்செய்தே விடமாட்டாதேயிருக்கிற பாபப்ராசாரென்று
 மாம். "நீசர்" என்று-அநிசிலோரும், பறையரும். (அன்று) பூமி
 பஹாபலியாலே அபஹ்ருதமாய், அத்தாலே தன்னுடைய சேஷித்வ
 மும் சேதநருடைய சேஷத்வமுபநிந்துகிடக்கவனறு. (பாரளந்த
 பாத்போகை) குணகுண கிருபணம்பண்ணாதே பூமிமுதலான ஸகல
 லோகங்களிலுமுண்டான ஸகல சேதநர்க்கலையிலும் வைத்து முறையை
 யுணர்ந்ததின் ஸர்வஸாலபமான திருவாய் தாமரைகளை. "பா" என்ற/(உன்)
 ஸர்த்வலோகங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். "தாமரை" என்றது-தூர்லப
 மாணுவும் விடவொண்ணாத போக்பதைபாலே. || (உன்னி) ஆச்ரயணம்
 அநாயாஸமென்கிறது. † "சித்திப்பேயமையுட" என்னக்கடவதிறே.
 ஆச்ரயணத்தில் ஆயாஸமின்றிக்கெயாழிந்தால் பலமும் சுகூத்ரமா
 யிருக்குமோவென்னில்: (வானின்மேல்சென்று சென்ற) ஆர்ச்சிராதி
 மார்க்கத்தாலே போய், அபுராவுருத்தி லக்ஷணமான ப்ரமபதத்திலே
 சென்று. அதவா, (சென்று சென்று) தேசப்ராப்தியிற்காட்டில் வழிப்
 போக்குதானே இனிதாயிருக்கிறபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.
 (தேவராயிருக்கிலாதவண்ணம்-என்கொலோ) சிதபஸூரிகளோடே ஒரு
 கோவையாயிராதேஒழிகிற ஹேதுவென்னோ? நித்யஸூரிகளாயிருக்கை
 பாவது-ஸர்வதாஸதருஸாயிருக்கை. அதாகிறது-(ஜ்ஞாந)/அஸங்கோசத்
 தாலும், ரூபத்தாலும் போகத்தாலும் அவர்களோடு ஸமராயிருக்கை.
 (என்கொலோ) ப்ரத்யக்ஷலித்தமான ஸம்ஸார தேவதத்துக்குக்
 கண்ணழிவுண்டாயோ? ஸாஸ்த்ரலித்தமான பகவத்ப்ராப்தியில்
 நன்மைக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ? ஆச்ரயணிய வஸ்துவினுடைய
 ஸௌஸ்ப்யத்துக்குக் கண்ணழிவுண்டாயோ? ஆச்ரயணத்திலாயாஸ
 முண்டாயோ? வழிப்போக்கிலுமையுண்டாயோ? ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்
 களில் ப்ராவண்பஹேதுவான பாபமும் பகவத்வைமுகப்பஹேதுவான
 பாபமுமொழிய இப்புருஷார்த்தத்தை பூழ்க்கைக்கு ஒருஹேதுவுக்
 கண்டிலோமென்கை.

/ அரும்பதாதுகுண பாடம் || (பா) (ஒன்றி) † திருவாய் 9-1-7

67. சண்டமண்ட லத்தினூடு சேன்மவீடு பெற்றமேல்
கண்டுவிடி லாதகாத லின்பநாளு மெய்துவீர்
புண்டரீக பாதபுண்ய கீர்த்திநுஞ் சேவிமடுத்
துண்டுநும் முறுவினைத் துயருள்ளிங்கி யும்மீட்டு.

பதவுரை:—சண்ட மண்டலத்தின்—அடையவரிய ஸூர்யமண்ட லத்தினுடைய, ஊடுசேன்று—நடுவேபோய், வீடுபெற்று—பாமபதத்தை அடைந்து, மேல்—அதற்குமேல் வருவதாய், வீடிலாத—இடைவெளி யில்லாததாய், காதலின்பம்—பக்தியாலே உண்டாவதாயிருக்கிற கைங் கர்யஸூகத்தை, கண்டு—ஸாஷா த்கரித்து, நாளுமெய்துவீர்—எப்போ தும் (அதைப்) பெறவேண்டுமென்று நினைத்திருப்பவர்களை! புண்டரீக பாத—தாமரைப்பூப்போலே யிருக்கிற திருவடிகளினுடைய, புண்ய கீர்த்தி—உபாயதவப்புயரிலே, நும்—உங்களுடைய, சேவி—காதுகளை, மடுத்து—ஈடுபடுத்தி, உண்டு—(அதை) அறுபலித்து, நும்—நீங்கள்ளே வினைத்துக்கொண்டதாய், உறு—(அறுபலிக்கும்வரை) உங்களிடமே யிருப்பதான, வினைத்துயருள்—பாபபலமான துக்கத்திலிருந்து, நீங்கி— நீங்கி, உய்ம்மீட்டு—உஜ்ஜீவிபுங்கள்.

அவ:—அறுபத்தேழாம்பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் தங்களுக்கு வறித மறிந்திலர்களேயாகிலும், இதில் ருசிபிறந்தவன்று இத்தையிழக்க வெண்ணுதென்றபார்த்து, இவர்கள் துர்க்கதையைக்கண்டு பரேப தேஸத்திலே ப்ரவ்ருத்தராகிறார்—மேலேழுபாட்டாலே. இதில் முதற் பாட்டு: அர்ச்சிராதிகதையிலே போய், நிலைகின்ற புருஷார்த்தத்தை லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்! ப்ராப்பமும் ப்ராபகமுமான பகவத்விஷ யத்தை ஆசரயித்து உங்கள் விஶ்ரதையைப்போக்கி உஜ்ஜீவிபுங் கேளென்கிறார்.

அறுபத்தாறுபாட்டு. கர்ப்பத்திலிருப்பதையும் ஆயுஸ்ஸாகச் சொல்லலாமேவென்ன அருளுகிறார் (கர்ப்பாஷ்டமேஷயித்யாதி.) கல்பாதியிலேதோற்றி, கல்பார்த்தத்திலே முடியுமென்னுமதுக்கு ப்ர மாணமருளிச்செய்கிறார் (நாயம்பூத்வா இத்யாதி.) மறுஷ்யஜம்மத்தையு ம் தேவஜம்மத்தையும் வ்யாவர்த்தித்து ஆத்மநித்யத்வம் சொல்லிற்றே யாகிலும்தீர்க்க ஜீவிக்களாயிருக்கிற தேவதேஹத்தையும் வ்யாவர்த்திக் கையாலே ப்ரமாணமாகக்குறையிலை. (உள்) “பாதாளஸோகம்” (அஸங் கோசம்) ப்ராஜ்ஞா ஸங்கோசமில்லாமே.

வ்யா:--(சண்டமண்டலத்தினூடுசென்று) கடிதான ஆதித்ய மண்டலத்தின் நடுவெப்பாய், § “மன்றுங்கநிகந்திரோன்மண்டலத் தினன்னடுவுன்” என்கிறபடியே முமுஷாக்களல்லாதார்க்கு துவக் ப்ராபமான ஆதித்யமண்டலமக்யத்தாலே ராஜபுத்ரர்கள் ராஜகுலத் தாலே அப்ரதிஹதகதிகளாய்ப்போமரீபாலேபேய்.(வீடுபெற்ற)பரம பதத்தை லபிதது.(மேல்கண்டு விடிவாதகாதலின்பப் நாளுமெய்துவீர்) [மேல்விடிவாதகாதலின்ப-கண்டு-நாளுமெய்துவீர்] ப்ராப்திபலமாய் யாவதாத்மபாவி விச்சேதாத்மபுங்கையின்றியே ஸ்ராவபாபுபந்தயாய், பகவததுபவாஹித † பத்திகாரி,தமான வைஷ்ணவஸூகத்தை ஸாஷாத் கரித்து யாவதாத்மபாவி லபிக்கவேண்டியிருப்பீர்.

(புண்டரீகபாத புண்படுத்தி) செவ்விக்தாமரையூப்பீயாலே நிரதி யாயபோக்யமான திருவடிகளில் பாவநதவப்ராபகதவ ப்ரதையிலே. 204 “पावनः सर्वलोकानां” (பாவந: ஸர்வலோகானாம்) 205 “पवित्राणां हि गोविन्दः” (பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த:) 206 “लोकानां त्वं परो धर्मः” (லோகானாம் த்வம் பரோ தர்ம:) 207 “तूष्णं धर्मं सनातनम्” (கூஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம்) என்று ப்ரவரித்தமிறே. (தும் செவிமடுத்து) பகவத் விஷயத்தைக் கணக்காணுமித போந்த உங்கள் செவியை, ஆசாரீயோப தேஸுத்துக்குப் பாதரமாக்கி. ஆப்தவாக்ய ச்ரவணமே பகவத்விஷயீ காமத்துக்கு வேண்டுவதென்கை. (உண்டு) ஸ்பர்த்தவ்ய தஸஸ்யே தொடங்கி இனிதாகையாலும், கிரேபேக்ஷாபாயமாகையாலும், பகவத் குணக்களையே அதுபவித்து. (தம்முறவினைத்துயருள் நீங்கியும் மிழை) நீங்கள் குழ்த்துக்கொண்டதாய், 208 “अवश्यमनुभोक्तव्यं” (அவச்யமநுபோக்தவ்யம்) ஆன பரபலமான துக்கத்தினுள்ளே வர்த் திக்கிற நீங்கள், இதில்கின்றும் நீங்கி முன்சொன்ன கைக்கர்ப ஸூகத்தை லபித்து, ‡ தொழுதெழு என்கிறபடியே உஜ்ஜீவியுங்கீகள்.

68. முத்திரத்து வாணிபத் தீரண்டிலோன்று நீசர்கள்
மத்தராய் மயங்குகின்ற தீட்டதிலிறந்து போந்து
எத்திரத்து முய்வதோ ரூபாயமில்லை யுய்முறில்
தோத்திறுத்த தண்டோய் நன்மாவைவாழ்த்தி வாழ்மினோ.

அதுபத்தேழாய்பாட்டு. உபதேசம் வேணுமோ, ஸாஸ்தாஜ்ஞாந மாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஆப்தவாக்யேத்பாதி).

§ பெரிய திருமடல்-16 † (பா)ப்ரிதி ‡ திருவாய் (1-1-1).

பதவுரை:—முத்திறத்து(ஸத்வ ரஜஸ் தமோரூப குணபேதத்தாலே) மூன்றுவகைப்பட்ட, வாணியத்து—பலங்களிலும், இரண்டில்—ஸத்வா த குணபலத்தைபெய்ரித்த . ரஜஸ்தமோரூபா தகுணமான இரண்டு பலங்களில், ஒன்றும்—ருசியுடையான, நீசர்கள்—தாழ்ந்தோர், அதில் இட்டு—அந்தக்கர்மமுடிவில் அப்பயனைவிட்டு, இறந்து—அந்த போகஸரீரத்தை விட்டு, போந்து — (பஞ்சாக்னிவிதையிற்சொன்ன ரீதியிலே)பொய் பூமியில் பிறந்து, மத்தாய்—தேஹாத்மாபிமாநத்தாலே பாரக்ருத பதார்த்தங்களில் களித்து, மயங்குகின்றது—ஆத்மபரமாத்ம ஜ்ஞாநஹீநராய் மோஹிக்கிருக்கள்; (ஆகையால்) எத்திறத்தும்—எந்தவழியிலும், உய்வதோருபாயமில்லை—வேறொரு உஜ்ஜ்வலோபாய மில்லை; உய்குறில்—உஜ்ஜீவிக்க நினைத்தால், தோத்திறுத்த—தொடை செறிந்த, தண்—குளிர்த்திருக்கிற, துழாய்—திருத்துழாயையுடைய, நல்—ஸௌஸப்பாதிசுணயுத்தனான, மாலை—ஸர்வாதிகளை, வாழ்த்தி—துதித்து; வாழ்மினா—ஆநந்தசிப்பராரகுங்கள்.

அவ:—அறுபத்தெட்டாம் பாட்டு. ஸம்ஸாரிகள் குணதரயப்ரா சுரராயிருக்கையாலே குணாகூலமாக ரஜஸ தாமஸ தேவதைகளை ஆசரயித்து உபஜீவிக்கப் பார்க்கிறவர்களை நிஷேத்யா நின்றுகொண்டு, ஆத்மோஜ்ஜ்வலநத்திலே ருசியையுடையராய் ஸாத்விகரானவர்கள் ஸர்வாதிகளை பாசரயித்து உஜ்ஜீவிக்கப்பாருங்கொள்கின்றார்.

வ்யா:—(முத்திறத்து வாணியத்து) ஸாத்விக ரஜஸதாமஸ தேவதைகளைத் தந்தாமுடைய குணாகூலமாகப் பற்றி ஆராதித்துப் பெறும் மூன்றுவகைப்பட்ட பலங்களிலும். (திறா)—ப்ரகாரம். பலங் களை “வாணியம்” என்கிறது-வ்யாபாரம் அல்பமாய், பலம் விஞ்சி யிருக்கை. 209 “अनौ प्रास्ताहुतिः सम्यक्” (அக்ளே ப்ராஸ்தாஹுதி: ஸம்யக்) 210 “एत्र पुण्यं फलं तोयं” (பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்) 211 “त्रैगुण्यविषया वेदाः” (த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா:) என்கிறபடியே-வேதங்களும்குணதரயவச்சரான சேதநர்க்கு குணாகூலமாக ஆராத்ய தேவதைகளையும் ததாராத ப்ரகாரங்களையும் ஆராதபலங் களையும் சொல்லிவைத்தது. (இரண்டிலொன்றும் நீசர்கள்) ஸ்வ குணங்களுக்கு அறுகூலமாயிருக்கையாலும் ஸாஸ்த்ராநுமதியாலும் நியஸ்தவத்தையும் ததாராத்பனா ஈச்வரனையும் ஆராதபலமான

மோட்சத்தையுமொழிந்து, ராஜஸ்தாமஸபலங்களிலே ருசியைப்பண்ணும் நிசர். நிசராகிருர்-ஸம்ஸாரத்தை வர்த்திப்பித்துக்கொள்ளும் றேறயர்.

(மத்தராய் மயங்குகின்ற திட்டதிறந்துபோந்து) (இட்டதில்) கர்மாவஸாததிலே அந்தப்பலத்தை விட்டு. (இறந்து) அவ்வவதேசங்களில் போகசரியங்களை முடித்து. (போந்து) அந்த போகபூமியில் நின்றும் ஆகாசமேக ஸஸ்பா திகளிலே கிடந்து கர்ப்பவாஸார்த்தமாகப் போந்து. 212 “क्षीणे पुण्ये मर्त्यलोके विशन्ति” (கஷீணே புண்யே மர்த்துலோகம் விஸந்தி) என்கிறபடியே பூமியிலே பிறந்து. (மத்தராய்) தேஹாத்மாபிரகந்தாலே ப்ராக்ருதபதார்த்த லாபத்தாலே களித்து. (மயங்குகின்றது) ஆத்மாவையாதல் ஈச்வரணையாதல் உள்ளபடி அறிவாமையாலே மோஹங்கதாரப்போலையிருக்கிறதிறே. ஸ்வர்க்காதி பலாதுபலங்களை, புண்யம் ஈஷ்யித்தவளவிலே மத்யே விட்டு, அந்த போகஸாரியங்களையும் முடித்து, கர்ப்பவாஸார்த்தமாக அதிக்கேசத்தோடே போந்தபடியை அநுஸந்தியாமையாலையிறே சேதநர் ப்ராக்ருத போகங்களிலே களித்து வர்த்திக்கிறதென்கை.

(எத்திறத்துமுய்வதோருபாயமின்னை) ஆகையாலே ஸ்வபொருஷத்தாலும் இதாதேவதைகளை ஆசாயணிபராகப்பற்றினாலும், ஈச்வரன் தன்னையே ஐச்வர்யார்த்தமாகப் பற்றினாலும் உஜ்ஜீவிக்கைக்குவழியில்லை. (உய்குறில்) உஜ்ஜீவிக்கவேண்டியிருந்திகோளாகில். (தொத்திறுத்த தண்டுமாய்நன்மாவைவழத்திவாழ்மினோ) ஸர்வேச்வரத்வஸூசகமாய், தொடைசெறிந்து ச்ரமஹாமயிருந்துள்ள திருத்துழாயாலே அவங்கருதலும், ஸௌஸ்ப்யாதி கல்யாணகுணயுக்தனாயிருக்கிற ஸர்வேச்வரணையாசாயித்த வாழுங்கோள். § “திகரில் புகழாயுலகம் முன்றடையாய்” இப்பாதினைச் சொல்லிப் புகழ்ந்து யாவதாத்மபாவி ஆகந்த நிர்ப்பராயிருக்கோள். 213 “एष ह्येवानन्द्याति” (ஏஷ ஹ்யேவானந்த்யாதி) என்னக்கடவதிறே.

அறுபத்தெட்டாய்பாட்டு. வ்யாபாரம் அல்புமாய் பஸம்பெருத திருக்குமோவென்ன வருளிச்செய்கிறார் (அக்ரெளப்ராஸ்தேத்யாதி.) (இட்டதில்) அதிவிட்டு. அத்தைவிட்டெனறபடி.

§ திருவாய் (6-10-10)

69. காணிலு முருப்பொலார் செலிக்கிணை கீர்த்தியார்
பேணிலும் வரந்தா மிடுக்கிலாத தேவரை
ஆணமென் றடைந்துவாழ மாதர்கா ளெம்மாதிபால்
பேணிலும் பிறப்பெனும் பிணக்கறுக்க கிற்றிரே.

ப்தவுரை:—காணிலும்—கண்டாலும், உரு—ஸரீரத்திலே,
பொலார்—பொல்லாங்கையுடையவராய், செலிக்கு—காதுக்கு, இணை—
கேட்கவொண்ணாத, கீர்த்தியார்—இசுழையுடையவராய், பேணிலும்—
ஆசிரயித்தாலும், வரம்—வரங்களை, தர—தருகைக்கு, மிடுக்கிலாத—
ஸக்தியில்லாத, தேவரை—பாற்றமருத்தாதேவர்களை, ஆணம்என்று—
அரணென்று, அடைந்து—ஆசிரயித்த, வாழும்—வாழ்வதாக நினைக்கும்,
ஆதர்காள்—அறிவுகேட்கர்கள்! எம்—முமுசுஷுக்களானவர்களுக்கு,
ஆதிபால்—காரணபூதனை எப்பெருமான் விஷயத்தில், பேணி—அன்பு
செய்து, நம்—உங்களுடைய, பிறப்பெனும்—ஜன்மமென்றுசொல்லத்
தக்கதான, பிணக்கு—புதரை, அறுக்க கிற்றிரே—அறுத்துக்கொள்ள
வல்லீர்களோ?

அவ:—அறபத்தொன்பதாய்பாட்டு. “எத்திறத்த முய்வதோரு
பாயமில்லை” என்கிறதென்? தேவதாந்தரங்களை ஆசிரயித்தால் உஜ்ஜீ
விக்கவொண்ணாமையென்னென்ன; அந்த தேவதாந்தர ஸமாசரபணம்
துஷ்கரம், உததைப் † பெற்றாலும் அபிமதப்ரதாரத்தில் அவர்கள்
அஸக்தர்; ஆனபின்பு ஜகத்காரணபூதணபாசிரயித்த ஸம்ஸாரதாரி
தத்தை அறுத்துக்கொள்ளவல்லீர்களேயென்குறர்.

வ்யா:—(காணிலுமுருப்பொலார்) தாமஸதேவதைகளாகையாலே
முமுசுஷுக்களுக்கு அவர்கள் தரஷ்டவ்யரல்லர். 214 “स्कन्दरुद्र -
महेन्द्राद्याः प्रतिपिद्वास्तु पूजने” (ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்
தாஸ்து பூஜநே) 215 “अशुद्धास्ते समस्ताश्च देवाद्याः कर्मयोग्यः” (அஸுத்
தாஸ்தே ஸமஸ்தாச்ச தேவாத்யா: கர்மயோநய:) என்னக்கடவதிறே.
216 “आत्मा वाऽरे द्रष्टव्यः” (ஆத்மா வாஃரே த்ரஷ்டவய:) என்னுமவ
னல்லனிறே. இங்ஙனையிருக்கச்செய்தே உங்கள் குணுறருபமான
ருசியாலே கண்டாலும் விருபாசுத்வாதிகளாலே வடிவு பொல்லாதா

† (பா) பொறுத்தாலும்.

யிருப்பார்; திருவுள்ளத்தில் தண்ணளியைக் கோட்சொல்லித்தாரா
நின்ற புண்டரீகாஷ்டைப்போலே வடிவு ஆகர்ஷகமாயிருக்கிறதன்றே;
அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தில் க்ரொர்யமே அவர்கள் வடிவிலே
பாடியபிப்பது. (செவிக்கிணை கீர்த்திபார்) தாஷ்டவ்யால்லாதவோ
பாதிச் ச்ரோதவ்யமல்லர். கேட்கவேண்டியிருந்திகோளோபுகிலும்,
பித்ருவத ப்ரவரித்தியென்ன, தத்பலமான பிரஷாடநசரித்தர்ப்பாதை
யென்ன, அத்வாத்வம்ஸ கதையென்ன, ச்வஸூரவதகதையென்ன,
இத்யாதீசாவணாகடுமமான கீர்த்தியை யுடையராயிருப்பார்; “ஹ்ருத
னா புத்ரணை ஸாந்தீபிரிக்குமீட்டுக்கொடுத்தான்; புத்ராவ்ருத்தியில்
லாத தேசத்தில் நின்றும் வைதிகன் புத்ரர்களை மீட்டுக்கொடுத்தான்”
என்றித்யாதிகளாலே * ஸம்சாவே மதுரமான கீர்த்தியன்றே.

(டேனிலும்) ஆசிரயணியருமல்லர், ஆசிரயித்தார்திறத்திலே “உன்
பயபையறுத்திடு” என்றும், “ஊட்டியிலேதட்டிற்றில்லைகான்” என்றும்
சொல்லுகையாலே. உங்கள் ருசியாலே அவற்றையும் பொறுத்துச் சா
வணாகடுமான கீர்த்தியையும் வைரூபத்தையும் பொறுத்து ஆசிரயித்
தாலும். 210 “एनं पुण्यं फलं त्वि” (பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம்)
என்றும், 217 “सुखं कर्तु” (ஸுஸுகம் கர்த்தும்) என்றும் ஆசிர
யணம் ஸுகாமுமாய் ஸுகரூபமுமாயிருக்கிறதன்றே. (வார்த்தாமிடுக்
கிலாததேவனா) ப்ரவரிப்பையிலே வந்தால் ஜகதபஸம் ஹாசக்ஷமாய்
அபிமதபலந்தருகைக்கு ஸத்தியில்லாத தேவதைகளை. ஒரு பிஸாசத்
துக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுப்பது, ஒரு பக்ஷிக்கு மோக்ஷத்தைக்கொடுப்
பது, 218 “उदाराः सर्व एवैते” (உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே) என்று
தாலும், பிறரும் 219 “सकलफलमदो हि विष्णुः” (ஸகலபலப்ரதோ ஹி
விஷ்ணு:) என்னும் விஷயமன்றிறே. “நீ தந்த நீதயத்வம் எனக்குக்
கழுத்துக்கட்டியாய்த்து” என்று மாரக்கண்டேயன் அவனைவளைக்க,
மோக்ஷபாதன் கையிலே காட்டிக்கொடுத்து நழுவும் ஸீலமிதே பிறரது.

(ஆணமென்றடைந்து) இப்படி இவர்கள் ஆசிரயணியருமன்
றிகேயிருக்கச்செய்தே தங்கள் ப்ரமத்தாலே ஆசிரயித்து. (ஆணம்)
அரண். 220 “न त्यजेयं” (ந த்யஜேயம்) என்னும் விஷயமன்றே.
221 “मा शुचः” (மா ஸூச:) என்னமாட்டான்—ஏறுண்டவனாகை
யாலே. (வாழும் ஆதர்கான்) க்ருதார்த்தராயிருக்கும் அறிவுகேட்காள்.

(ஆதர்) குருடரும், அறிவுகேடரும். 222 “नाहारयति सन्नासं वाहू रामस्य संश्रिता” (நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ஸ்ரிதா) என்றும், 223 “वाहुच्छायामवष्टब्धो यस्य लोको महात्मनः” (பாஹுச் - சாயாமவஷ்ட்ப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மந:) என்றும், 224 “अथ सोऽभयङ्गतो भवति” (அத ஸோ஽பயங்க்தோ பவதி) என்றும் இருக்கிறார்கள் என்றே.

(எம்மா திபால்பேணி) எங்களுக்குக்காரண பூதனானவன் பக்கலிலே ஆதரத்தைப்பண்ணி. ஜகத்காரணவஸ்துவாயிருக்கிறவனை, “எம்மாதி” என்பானென்னென்னில்; ஈசுவரன் ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகிறது முழுக்கூலிஸ்ருதையாலேபாசையாலே அந்த ஸ்ருஷ்டி பவித்தது அந்நயப்பாயேஜநர் பக்கலிலேயென்று “எம்மாதி” என்று விசேஷிக்கிறார். (தும்பிரப்பெனும்பிணக்கறுக்கிறிறே) ஒருத்த ராலுமறுக்கப்போகாத உங்களுடைய பிறப்பென்கிற தூற்றையறுத்துக் கொள்ள வல்லீகாளே? (பிணக்கறுக்க)ஜநத்தை “தூறு” என்கிறது- அகப்பட்டவனுக்குப்புறப்படப்போகாதேழிகையும், தன்னில் தரிக்க வொண்ணாதேழிகையும் முதலும் முடிவும் காணமுடியாதிருக்கையும்.

70. சூந்தமோடு சூலம்வேல்கள் தோமரங்கள் தண்ணுவாள் பந்தமான தேவர்கள் பரந்து வானகமுற வந்தவாண னீரைஞ்ஞாறு தோள்களைத் துணித்தநாள் அந்தவந்த வாசுல மமரரே யறிவரே.

பதவுரை:—சூந்தமோடு — சவளமென்கிற ஆயுதத்தோடுகூட, சூலம்—சூலமென்ன, வேல்கள்—பலவிதமான வேல்களென்ன, தோமரங்கள்—பலவிதமான தோமரங்களென்ன, தண்டு—கதையென்ன, வாள்—கத்தியென்ன இவற்றை, பந்தமான தேவர்கள்—பந்தகமாகக் கொண்ட தேவர்கள், பரந்து—நாலுதிக்கிலும் சிதறி, வானகம்—ஆகாஸத்திலுள்ள தங்கள் இருப்பிடங்களை, உற—அடைந்தபிறகு, வந்த—போர்புரியவந்த, வாணன்—பாணஸூரனுடைய, ஈரைஞ்ஞாறு—ஆயிரம்,

அறுபத்தொன்பதாய்பாட்டு. (அதவரத்வம்ஸம்) மாமராயிருக்கிற தகஷ்பாஜாபதியின் பாகத்தையும் கெடுத்து அவனையும் கொன்றது. (ஏறண்டது) பாணஸூரயுத்தத்திலே.

தோள்வளை—கைகளை, துணிந்துள்ள—கழித்தவன்று, அந்தவந்த அருலம்—
(ருத்ரன் அனுபவித்த) அந்தந்தத் துண்மையை, அமரரே—(உட ஓடின)
தேவதைகளே, அழிவர்—அழிவர்கள்.

அவை—எழுபதாய்ப்பாட்டு. “வாந்தர மிடுக்கிலாத தேவர்” என்று—
அவர்பலருக்கு ஸந்திவைக்கப்படச் சொல்லுவானென்? அவர்களை ஆசா
யித்துத் தங்கனாழிமதம் பெற்றாநிலையோவென்ன; ருத்ரனையாச் சீர்த்து
அவனுக்கத்தங்கனாய்ப்போந்த பாணன் பட்டபாடும், ருத்ரன் தான்
கண்கலங்கினபடியும், அன்று ஸ்ராகரித்த தேவர்களை யறியுமத்தனை
யிறையென்கிறார்.

வயா:—(குத்தமோடு குலம் வேல்கள் தோமரங்கள் தண்டு வான்
பந்தமான தேவர்கள்) குத்தம முதலான ஆயுதங்களைக்கொண்டு ருத்ர
னுக்கு பந்துக்களாய் உதவிசெய்யவந்த தேவதைகள். (குத்தம்) சவளம்
(சிதையார்) எறியட்டி. (பந்தம்) பந்தம் (வந்து). இவ்வாயுதவர்கத்தைக்
கொண்டுவந்து அவைதானே காற்கட்டாய்ப் பொகட்டுப்போன
தேவர்களைன்றாமர். அப்போது “பந்தம்” என்று பந்தகமென்றபடி.
35 “विनाशाय च दुष्टतां” (விநாஸாய ச துஷ்ட்குதாம்) என்கிறபடியே
க்ருஷ்ணன், தங்களுக்கு விரோதிகளான அஸுரரகஷஸர்களை அழி
யச்செய்து குடியிருப்புத்தர வந்து பிறத்தவனென்று பாராதே, அந்த
தூர்வர்கத்தேதாபாதி எதிரம்புகேத்துவருகையாலே க்ருதக்ருமாய்
தூர்மாக்களுமாயிருக்குமவர்களென்கை. ஸாயுதராய் வந்த தேவர்க
ளென்று க்ருதக்கச்சொல்லாதே, பாக்க ஆயுதங்களைப் பேசிற்று—“உப
காரகனுனவன் பக்கலிலே இத்தனை அபகாரத்தை நீனைப்பதே”!
என்னும் நெஞ்செரிவாலே அருளிச்செய்கிறார். (பாந்துவானகமுற)
க்ருஷ்ணன் ஸ்சித்தியிலே நேச்சிக்காட்டாதே ஒருவர் போனவழி
ஒருவர் போகாதே சிதறித் தங்கள் குடியிருப்பிலே புக.

(வந்தவானன்) தேவதைகள் ஆயுதங்களைப் பொகட்டுப்போன
விடத்திலும், தனக்கு சிபாமகனுன ருத்ரன் ஐந்தேதானவிடத்திலும்
தன் தோள்வலையை விசுவலித்துவந்த பாணனுடைய. (ஈரைஞ்ஞாறு
தோள்களைத் துணித்தான்) ஆயிரத்தோள்களையும் கழித்தவன்று.
தோள்வலையைக்கொண்டு வந்தவனுடைய தோள்வலையைக் கழித்தான்.

ஆயுதங்களை பலமாகக்கொண்டு வந்த தேவர்களை ஆயுதங்களைப் பொருட்
பெயர் பிறக்காவிடத்துப் போய்ப்படி பண்ணினான். ஸர்வாத்யதஷனாய் வந்த
ருத்ரனை நிச்சேஷ்டனாய்ப்படி பண்ணினான். (அந்தவந்தவாகுலம்)ருத்ரன்
கொணறையும் தும்பையுமீ ஜனையுமீ குலையக்கெட்டுப்போன பாரவச்
யமும், போக்கற்றவாதே கலங்கி க்ருஷ்ணனுடைய முகம் பெறுகைக்கு
ஸ்தோத்ரப்பண்ணின பாரவச்யமும். 225 “पारवश्यं समायातः शूली
जुहिमततेजसा । पाञ्चजन्यस्य घोषेण शार्ङ्गविष्णुजितेन च ॥ (பாரவச்யம் ஸமா
யாத: ஸூலி ஜ்ஞும்பிததேஜஸா | பாஞ்சஜந்யஸ்ய கோஷேண ஸார்ங்க
விஷ்பூர்ஜிதேந ச ||) 226 “कृष्ण कृष्ण महाबाहो जाने त्वां
पुरुषोत्तम । परेशं परमात्मानमनाधिनिधनं हरिम् ॥ (க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹா
பாஷோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம் | பரேஸம் பரமாத்மாநமநாதிரித
நம் ஹரிம் ||) என்னக்கடவதிறே. (அமரரோபநிவரே) ஆக இப்படி
இரண்டுவகைப்பட்ட ஆதலத்துக்கும் கெட்டுப்போன தேவர்களே
ஸாக்ஷி; நான் இன்று சொல்லவேண்டியிருந்ததே?

71. வண்டுலாவு கோதைமாதர் காரணத்தி னுல்வெகுண்டு
இண்டவாண ஸீரைஞ்ஞாறு தோள்களைத் துணித்தாள்
முண்டனீறன் மக்கள்வெப்பு மோடியங்கி யோடிடக்
கண்டுநாணி வாணனுக் கிரங்கினுனெம் மாயனே.

பதவரை:—வண்டு—வண்டுகளானவை, உலாவு—(இடைவிடாமல்)
ஸஞ்சரிப்பாடிநிற, கோதை—மலைபையுடையவளான, மாதர்காரணத்
தினால்—தன்பெண்ணான உஷையின் கீழித்தம், வெகுண்கு—கோபித்து,
இண்ட—நெருங்கிவந்த, வாணன்—பாணஸூரனுடைய, ஈரைஞ்ஞாறு
தோள்களை—ஆயிரத்தோள்களை, துணித்தநாள்—கழித்தஅன்று, முண்டன்
நீறன்—மொட்டைத்தலைபையும், நிறுபூசின உடம்பையுமுடைய ருத்திர
மென்ன, மக்கள்—ஸகந்தாதி புத்திரர்களென்ன, வெப்பு—ஜ்வரரோக
மென்ன, மோடி—காளிமென்ன, அங்கி—அக்கியென்ன ஆகிய இவர்
கள், ஓடிட—ஓடிப்போப்போது, கண்டு—பார்த்து, நாணி—வெட்க
மடைந்து, வாணனுக்கு — பாணஸூரனிடம், இரங்கினுன் — தயை
செய்தவன், எம் ஆயனே—நம்முடைய க்ருஷ்ணனே;

எழுபதாம் பாட்டு. (குந்தம்) சவனம். (தேவரம்) வேல்விழைவு,
(ஜ்ஞும்பிதன்) முறிந்துபோனவன்.

அவ:—எழுபத்தேராய்ப்பாட்டு. பாணனை ரக்ஷிக்கட்டவே
 நென்றுப் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி ஸபரிசுரனாய்க்கொண்டு ரக்ஷணத்திலே
 உத்தியோகித்து, எதிர்த்தலையிலே அவனைக்காட்டிக் கொடுத்துத் தப்பிப்
 போனபடியாலும் “ஒருவன் ஆச்சரிதனுக்கு உதவினபடியென்!” என்று
 ஸ்லோகித்துக்குவ்வான் க்ருபைபண்ணி அவன் ஸத்தையை நோக்கின
 படியாலும், அவன் ரக்ஷணல்லனென்னுமிடமும், க்ருஷ்ணனே ரக்ஷக
 நென்னு மிடமும் ப்ரதயரக்ஷணனோ? இவ்வர்த்தம் ஒருவர் சொல்ல
 வேண்டி யிருந்ததோ? என்கிறார்.

வ்யா:—(வண்டுலாவு கோதைமாதர் காரணத்தினால்) வண்டுமாறுத
 மாலைபாலே அலங்க்ருதையான உடைவுகிமித்தமாக. “ஸ்வப்நக்ருஷ்ட
 னான அநிருத்தனைச் சித்ரலேகைகொண்டு வரக்கூடும்” என்று அவள் (ன்)
 வாவுபார்த்துச்செவ்விப்பூவாலே ஒப்பித்திருந்தபடியைச்சொல்லு
 கிறது. (வெகுண்டிண்டவாணன்) எதிர்த்தலை ஸர்வேச்வரனென்று
 பாராதே யுத்தக்குத்தனய் மேல்விழுந்த பாணன். (வெகுளி)கோபம்.
 இண்டல்-நெருங்குதல். 227 “यितरं मातरं दारान्” (பிதரம் மாதரம்
 தாராந்) என்ற-ரத்தஸ்பர்ஸங்களைவிட்டுப் பற்றவேண்டும் விஷயத்திலே
 ஸுதைகிமித்தமாகப் பகைக்கிறுனிதே துஷ்ப்ரக்ருதியாகையாலே.
 காந்தர்வ பக்ஷத்தாலே ஸம்ச்லேஷம் பிறத்தபின்பு க்ருஷ்ணனோடே
 ஸம்பந்தியாய்க்கொண்டு ப்ரீதனாகப் ப்ராப்தமாயிருக்க, தன் பாஹுபலத்
 தாலே வந்த துர்மாதத்தாலே சீறி அந்தரப்பட்டானென்கை. (சுரைஞ்
 ஞாறு தேவர்களைத் துணித்தநான்) இவன் எதிரிடுகைக்கு ஹேது
 பாஹுபலமாகையாலே பாஹுவனத்தைச் சேதித்தவன்று. (முண்டன்
 நிறன் மக்கள் வெப்பு மோடியங்கியோடிடக் கண்டு நானி) “ரக்ஷிக்
 கிறேன்” என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினவன் செய்ததென்னென்னில்;
 பாணனை க்ருஷ்ணன் கையிலே காட்டிக்கொடுத்து ப்ரதானான தன்
 னோடு பரிசுரத்தோடு வாசிபற முதுகுக்காட்டியோடினவித்தனை.
 (முண்டன் நிறன்) முண்டிதனாய் பஸ்மச்சந்ஸாரீரான ருத்ரன்.
 இத்தால் க்ருஷ்ணனைக்குறித்துத் தன்னபிமதலித்திபைக்குறித்து
 ஸாதகனான அவன் தன்னளவுப்பாராதே எதிர்த்தலையையும் பாராதே
 ஸாதகவேஷத்தோடே துர்மாதக் கொண்டாடினபடி. தேவஸௌபதி
 † (பா) தன்னபிஸந்தியை.

யான ஸுப்ரஹ்மன்யன் முதலான புக்ரர்கள், ஜ்வரம், மோடி-பிடாரி, நாற்பத்தொன்பது அக்சிக்கும் கூடஸ்தனான அக்சி இவர்களோடு தன்னை வாகியற முதுகிட்டுப் போகக்கண்டு லஜ்ஜித்து. (மோடி) காளிகளென்றுமாம். லஜ்ஜிக்கையாவது—யுத்தோர்முடினாய்த் தான் படுதல், எதிர்த்தலையை ஜயித்தல் செய்ய ப்ராப்தமாயிருக்க, முதுகிடுகையாலே “தார்போராத இவற்றின்மேலேயாகாதே நாம் சிறிற்று!” என்று லஜ்ஜித்து. அதவா, 228 “अरिः प्राणान् परित्यज्य रक्षितव्यः” (அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய:) என்கிறபடியே — “ஆச்ரிதனை ப்ராணாவதியாக ரக்ஷிக்க ப்ராப்தமாயிருக்க, ஒருவன் உதவின படியென்!” என்று லஜ்ஜித்தென்னவுமாம் (வாணலுக்கிரங்கினு னெம்மாயனே) இப்படிப்பட்ட ருத்ரனைத் தனக்குத் தஞ்சமாக நினைத் திருக்கையாலே தயநீயனுண்பாணனுக்கு ஆபத்தே ஹேதவாக க்ருபை பண்ணி, இரண்டு தோள்களைக்கொடுத்து ரக்ஷித்தான் என்னுயனுன க்ருஷ்ணன்ல்லனோ? இத்தால்-தேவதார்தரங்கள் ரக்ஷகரானாலும் ஆபத்துக்கு உதவார்கள்; ஈச்வரன் முனிந்த தசையிலும் ஆபத்ஸக னென்றதாய்த்து; 229 “कृपया पर्यपालयत्” (க்ருபயா பர்யபாலயத்).

72. போதின்மங்கை பூதலக் கிழத்தீதேவீ யன்றியும்
போதுதங்கு கான்முகன் மகனவன் மகன்சோலில்
மாதுதங்கு கூறனேற தூர்தியென்று வேதநூல்
ஓதுகின்ற துண்மையல்ல தில்லைமற்று ரைக்கிலே.

பதவுரை:—போது—பத்மமாகிற புஷ்பத்தை, இல்—பிறந்தகமாகக் கொண்ட, மங்கை—சித்பயுவதியான பெரியபிராட்டியாரும், பூதலம் கிழத்தி—பூமண்டலத்துக்கு அபிமானிநியான நாயகியான பூமிப்பிராட்டியும், தேவீ—(ஸ்ரவேச்வரனுக்கு) மஹிஷிகள்; அன்றியும்—மேலும், போது—திருநாபிகமலமாகிற புஷ்பத்திலே, தங்கு—வாஸம்பண்ணி நிற்கிற, கான்முகன்—சதர்முகனான ப்ரஹ்மாவானவன், மகன்—(அவனுக்குப்)பிள்ளை; சோலில் — (வேதவாக்கியங்களை ஆராய்ந்து) சொன்னால், மாது தங்கு கூறன்—பார்வதிக்குப்பாதி உடம்பு கொடுத்திருப்பவனாய், ஏறதுணர்தி—மாட்டை வாழாமாகவுடையவனான சிவன், அவன்மகன் — அந்தப்பிரமணியிள்ளை; என்று—என்றிப்படியாக, வேதநூல்—வேதமாகிற சாஸ்திரம், ஓதுகின்றதே—சொல்லுகிற அர்த் (பா) மானால்.

தமே, உண்மை—ஸத்யம், மற்று—அதற்கு மாறுபட்டு, உரைக்கில்—
(ஆகமாதிகளைக்கொண்டு) சொல்லப்பார்க்கில், அல்லது—வேத விருத்த
மான அது, இல்லை—பொய்வார்த்தையாம்.

அவ:—எழுபத்திரண்டாய்ப்பாட்டு. ருத்ராணே லோகத்திலே
“மோஷபாதன்” என்று ஆசிரயிப்பாரும் ஆகமாதிகளிலே பாத்வத்தை
பாதிபாதித்துமன்றோ போருகிற தென்னில்; நிர்ந்தோஷச்சுருதியில்
அவனையேஷ்சாஜ்ஞனாகச் சொல்லுகையாலே லோகப்ரவிர்த்தி வடயக்ஷ
ப்ரவிர்த்திபோலே அயதார்த்தம்; ஆகமாதிகள் விப்ரலம்பகவாக்யவத்
அயதார்த்தமென்கிறார்.

வ்யா:—(போதிஷ்டங்கை பூதஸக் கிழத்திதேவி) தாமரையிலே
பிறப்பையுடைய பிராட்டியும், ஸ்ரீ பூமிப்பிராட்டியும் மஹிஷிகள்;
90 “ஹிஸ்தே லக்ஷ்மிஸ்ய பத்யு” (ஹரிச்ச தேவக்ஷமிச்ச பத்ன்பேள) என்றும்,
230 “பத்னே ஸித்தா பத்னவா” (பத்மே ஸ்திதாம் பத்மவாந்ணம்) என்றும்
சொல்லக்கடவதிறே. (அன்றியும்) சரிய:பதித்வமே போரும் ஸர்
வாதிகள் ஸர்வஸமாச்சரணியனென்கைக்கு; சரிய:பதித்வத்துக்கு
மேலில்லையிறே. (அன்றியும்) அதுக்குமேலே.

(போதுதங்கு நான்முகன் மகன்) திருநாபிகமலத்திலே பிறக்கை
யாலே கமலாஸரணை சதர்முகன் புத்ரன். 231 “அஜஸ்ய நாபாவத்யேக-
மபித் யஸிம்சித் விவ் புவநமதித்” (அஜஸ்ய நாபாவத்யேகமர்ப்பிதம்
பஸ்மிந்நதம் விச்வம் புவநமதிச்சரிதம்) 232 “ச ப்ராபதிநேக: பூக்ரபணீ
சமபவத்” (ஸ ப்ராஜாபதிநேக: புஷ்கரபர்ணே ஸமபவத்) என்னக்கட
வதிறே. (அவன்மகன் சொல்லில் மாதாதங்கு கூறனேறதூர்தி)
8 “ஏக ஏவ ருத்ர:” (ஏக ஏவ ருத்ர:) 144 “சர்வோ ஹே ருத்ர:” (ஸர்வோ
ஹேயேஷ ருத்ர:) என்கிற ப்ராஸம்ஸா வாக்யங்களையும் ஆகமாதிகள்த்
ரங்களையுமொழிய அவன் ஸ்வரூபத்தையுள்ளபடியே 233 “புத்ரா:
புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய” (ப்ராஹ்மண: புத்ராய ஜ்யேஷ்டாய) இத்யாதி நிர்ந்தோஷ
ச்சுருதிப்ரக்ரிஸையாலே சொல்லப்பார்க்கில், அவன் ப்ராஹ்மபுத்ரன்.
“மாதாதங்குகூறன்” என்கிறதும்—ப்ராஹ்மாவினுடைய மாநஸ ஸ்ருஷ்டி
யொழிய போஷித் புருஷஸம்யோகத்தாலே / (பிறக்கும்) ஸ்ருஷ்டிக்கு
ப்ரதமகண்பனென்று இவனுடைய சேஷ்சாஜ்ஞத்வம் தோற்றவைக்
/ குண்டலிகமதிசம்.

௧௩௩. 234 “अनुटीकुटिलादस्य ललाटात् क्रोधधीपितात्। समुत्पन्नस्तदा रुद्रो मध्याह्नाह्नसमप्रभः॥ अर्धनारीनरवपुः प्रचण्डोऽतिशरीरवान्॥” (புருகுடெழுடி லாதஸ்ய லலாடாத் க்ரோதஜீபிதாத் | ஸமுத்ப்நாஸ்ததா ரூத்ரோ மத் - யாஹ்நார்க்கஸமப்ரப: || அர்த்தநாரீநரவபு: ப்ரசண்டோ:அதிஸீரவாந் ||) என்று ப்ரஹ்மாவீனுடைய ஸ்ருஷ்டிப்ரகாணத்திலே சொல்லக்கடவதிறே. “ஏறதூர்தி” என்ற-வேதமயனான பெரியதிருவடிக்கெதிராக வ்ருஷ்பத்தை வஹ்நமாகக்கொண்டிருக்கிற தூர்மாரும் தோற்று கைக்காக. (என்று வேதநாலோதுகின்றதுண்மை) ஸ்ரீபூமிஸஹிதன் ப்ரஹ்மாவுக்கு உத்பாதகன், ப்ரஹ்மோத்பந்நக்ருத்ரனென்று வேதாக்கபரஸ்தர்மோதுகிற அர்த்தமே ஸத்யம். (அல்லதில்லை மற்றுரைக்கிலே) அதுக்குப் புறம்பாக ஓர்த்தம் சொல்லில் அது அஸத்யம். ஸுப்ரணவாகுண்ட ஸர்வாதே, 235 “यत्तत्पद्ममभूत्पूर्वं तत्र ब्रह्मा व्यजायत। ब्रह्मणश्चापि संभूतः शिव इत्यवधार्यताम्। शिवात्स्कन्दः संवभूव एतत्सृष्टिचतुष्टयम्॥ (யத்தத்பத்மபூத்பூர்வம் தத்ர ப்ரஹ்மா வ்யஜாயத | ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூத: ஸிவ இத்யவதார்யதாம் | ஸிவாத்ஸ்கந்த: ஸம்பபூவ ஏதத்ஸ்ருஷ்டிசதுஷ்டயம் ||) இத்தயாதி.

73. மரம்போதச் சரந்துரந்து வாலிவீழ முன்னொர்நாள்
உரம்போதச் சரந்துரந்த வும்பராளி யெம்பிரான்
வரங்குறிப்பில் வைத்தவர்க் கலாதுவான மாளிலும்
நிரம்புநீடு போகமெத் திறத்தும் யார்க்குமில்லையே.

பதவுரை:—முன்னொர்நாள்—முன்பொரு திரோதாயுகத்தில், மரம்—
ஏழுமராமரங்களானவை, போத—துளையுறும்படியாக, சரம்—பாணத்தை,
துரந்து—ஏவி, வாலி—வாலியானவன், வீழ—விழுப்படியாக, உரம்—
அவனுடைய மாம்பை, போத—ஊடுருவுப்படியாக, சரம்—பாணத்தை,
துரந்த—ஏவின, உம்பர் ஆளி—தேவதேவனும், எம்பிரான்—நமக்கு
ஸ்வாமியான சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய, வரம்—சிறந்த, குறிப்பில்—
திருவுள்ளத்திலே, வைத்தவர்க்கலாது—வைக்கப்பட்டவர்க்கல்லது,
வானமாளிலும்—ப்ரஹ்மாதிலோகங்களை ஆண்டாலும்; யார்க்கும்—
எப்படிப்பட்டவர்க்கும், நிரம்பு—குறைவற்ற, நீடு—நித்யமான, போகம்—
கைக்காயஸுகமானது, எத்திறத்தும்—எவ்வழியாலும், இல்லையே—இல்லை.

எழுபத்திரண்டாம்பாட்டு. இங்கே பிராட்டிஸத்பந்தமேதுக்
கென்ன அருளிச்செய்கிறார் (ஸர்வாதிகனித்யாதி).

அவ:—எழுபத்து முன்றும்பாட்டு. ச்ரிய:பதியே ஐச்சரயனியன், ப்ரஹ்மநுத்தாரர்கள் ரேஷ்ராஜ்ஞராயையாலே அகச்சரயனியரென்றதாய் நின்றது; இது அந்த ச்ரிய:பதிதான் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக மறுவ்ய ஸ்ரூதியனாய்த் தன்னைத் தாழ்விட்டுக்கொண்டு நின்ற நிலையிலே ப்ரஹ்மநுத்தாரஹ்ருடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கும் மேலேஷ்ப்ரதனென்று கொண்டு தேவதார்த்ரங்களுக்கும் ஸர்வேச்வர ஹ்ருமுண்டான நெடுவாசியை அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா:—(உரப்பொதச்சரந்தாரந்த) பஹ்ராஜ்ஞடைய விச்வாஸார்த் தமாக மராமங்களை மறுபாடுருவத்திருச்சரத்தையேவி. இத்தால்-தன் னுடைய ரக்ஷணத்திலே அதிஸங்கபண்ணினார்க்கும் அவ்வதி ஸங்கையைத் தீர்த்துத் தன்பக்கிலே விச்வாஸத்தைப் பிறப்பித்து ரக்ஷிக்கும் சீலவானென்கை. (வாலீவீழ முன்னொர்நாள் உரப்பொதச் சரந்தாரந்த) ராவணனை வாலிலே கடிக்கொண்டு திரியும் பெரு மடுக்களுன வாலியை முன்பு போன சூதர்புகங்களில் ஒரு த்ரோதா யுகத்திலே இவன் தரைப்படுப்படியாக மராமங்களிலும் தின்னிய அவன் மர்வு மறுபாடுருவப்படி அம்பைவிட்டு. அதிகாரிகளுமாய் நிய்ருத்தவிரோதருமாயிருக்குமவர்களுக்கு ஸ்வாநுபவரூபமான அபி மதத்தைக்கொடுக்கையென்றிங்கே, தத்விரோதியான அவித்யாதி ப்ரபல விரோதிகளையும் போக்கி அதுக்கடியான அதிகாரத்தையும் கொடுக்கும் சீலவானென்கைக்கும் உதாஹ்ரணமிதுவென்கை. “வரத் தாமிடுக்கிலாதேவர்” என்று அபிமதப்ரதாரத்திலும் அஸுத்தரென்ற திறே ப்ரஹ்மாதிகளை. (உட்பராணி) நித்யஸூரிகளை அடிமைகொள்ளு கிறவன்கிடர் தாழ்ந்தார்க்கு இப்படி உபகரிக்கிறென்கை. ரக்ஷ ணத்திலே அதிஸங்கபண்ணினவனுடைய அதிஸங்கையைத் தீர்த்து அவன் விரோதியைப் போக்கின அந்த சீலம் அறியவுரியார் நித்ய ஸூரிகளிறே. (எம்பிரான்) அச்செயலாலே என்னையெழுதிக்கொண்ட வன். அதவர், “உட்பராணியெம்பிரான்” என்று-அச்செயலாலே ப்ரயோஜனரந்தரபரான தேவர்களையும், அகந்யப்ரயோஜனரான அஸ்ம தாதிகளையுமொக்க எழுதிக்கொண்டவனென்றமாய். “உரப்பொ தச்சரந்தாரந்த-எம்பிரான்” என்று-முன்பு பஹ்ராஜர்க்கு உதவினதும் தமக்கு உதவிந்ருக கினைத்திருக்கிறார்.

(வாங்குறிப்பில் வைத்தவர்களுடைய) இப்படிப்பட்ட தஸாதா த் மஜனுடைய ச்ரேஷ்டமான திருவுள்ளத்தாலே விஷயிகரிக்கப்பட்ட வர்களுக்கல்லது. ச்ரேஷ்டமானையாவது — பரஸம்ருத்யேக ப்ர யோஜனமாயிருக்கை. (வானமாளிலும்) ஜ்ஞாநாதிகராய் சுகர்த்தஸு புவநங்களுக்கும் நிர்வாஹகரான ப்ரஹ்மாதிகளாயிருந்தாலும். (கிரப்பு நீடுபோகம்) குறைவற்று நித்யமானபோகம். அதாவது-பரம பத்திக்குதமாய் பரிபூர்ணமாய் விஸுததமமான நித்யாநுபவம். (எத்தி மத்தம் பார்க்கு மில்லையே) அந்நப்ப்ரயோஜநர்க்குமில்லை. கர்மாத் யுபாயங்களை அதுஷ்டடிக்கவுமாம், ஸித்தோபாய பரிக்காஹம் பண்ணவு மாம், அவன் ப்ரஸாதமொழிய மோக்ஷஸித்தியில்லை. ஜ்ஞாநாதிகராய் அந்நப் ப்ரயோஜநராகவுமாம்; அகிஞ்சநாய் அந்நப் ப்ரயோஜந ராகவு மாம்; அவன் ப்ரஸாதமே மோக்ஷஸாதபென்னை. விரோதிரஸந ஸீலனான தஸாதா த்மஜன் ப்ரஸந்நனாளுக்கல்லது ப்ரஹ்மருத்ராதி களுடைய அதிகாரத்திலே நின்றார்க்கும் நித்யமான மோக்ஷத்தைப்ரா பிக்க விரகில்லைபென்றதாய்த்து.

74. அறிந்தறிந்து வாமன னடியினை வணங்கினால்
செறிந்தெழுந்த ஞானமோடு செல்வமுஞ் சிறந்திடும்
மறிந்தெழுந்த தேண்டிரையுள் மன்னுமாலை வாழ்த்தினால்
பறிந்தெழுந்து தீவினைகள் பற்றறுதல் பான்மையே.

பதவுரை:—வாமனன்—வாமனனாக அவதரித்த எம்பெருமானு டைய, அடியினை—இருகிருவடிகளையும், அறிந்தறிந்து—உபாயமாகவும் உபேயமாகவும் அறிந்து, வணங்கினால்—(அவற்றை) வணங்கினால்,

எழுபத்தமூன்றாய்ப்பாட்டு. (அதிகாரத்திலே) அவரவர்களுடைய அதிஷ்டாநத்திலே நிர்வாஹகராயிருக்குமவர்களுக்குப். (ஸ்வாநுபவ ரூபமான) தன்னை அநுபவிக்கையாகிற புருஷார்த்தத்திலே அபிமாநத்தை யுண்டாக்குகை. ப்ரஹ்மாதிகள் இவன்விரோதையைப் போக்கமாட்டார் களைவென்னவருளுகிறார் (வரந்தரமிடுக்கிலாதவித்யாதி). “உம்ப ராளி” என்றதுக்குத் தாத்பர்யத்தவயமருளுகிறார் (நித்யஸூரிகளையித் யாதி வாக்யத்தவயத்தாலே). அன்றிக்கே ப்ரஹ்மாதிகளாகவுமாம்- இத்தை யருளிச்செய்கிறார் (அதவேத்யாதி). ப்ரயோஜநந்தரபார்- உபாஸகர். ப்ரஹ்மாதிகளை டொக்க அஸ்மதாதிகளையுமென்றபடி.

செறிந்த—செறும்பி, எழுந்த—உண்டான, ஞானமோடு—(அஃதாவது பற்றிய) உண்மையறிவோடு கூட, செல்வமும்—பத்தியாகிற செல்வமும், செறிந்திடும்—கிறைந்துவரும்; மறிந்து—பாவி, எழுந்த—கொள்கிற பற்றுப் பதம, தேள்—தெளிக் கிருக்கிற துமான, திரைஉள்—அலைகளையுடைய தான ஈரப்பதியினுள், மன்னு—தீயவாஸம் பண்ணுகிற, மாலை—அன்பின், வாழ்த்தினால்—வாயாலே சொன்னால், தீவினைகள்—(அதம் ஸ்வரூபத்திலே மண்டிக்கிடக்கும்) பாபங்கள், பறிந்துஎழுந்து—(அகிலினின்றும்) வெளிப்போய், பற்றறுதல்—வாஸகையோடு அழிகை, பான்மையே—இயற்கையே.

அவ்—எழுபத்துநான்காம் பாட்டு. ஆசாயணியனுடைய ப்ராஸாதமே மோக்ஷஸாதமாகில், முமுக்ஷுவான இவ்வதிகாரிக்கு ப்ராஸாதமான கர்த்தவ்யமே தென்னில்; ந்ரீவாமனனுடைய திருவடிகளிலே தலைசாய்த்தல், ஆசார்ப்ராதனுடைய சீலத்துக்கு வாசகமான திருநாமத்தை வாயாலே சொல்லுதல் செய்யவே, புருஷார்த்த வித்தியுண்டென்கிறார்.

வ்யா—(அறிந்தறித்த வாமனனடியினை வணங்கினால்,) தன்னுடைமையை லபிக்கைக்குத் தான் அர்த்தியாய்வந்தவன் திருவடிகளை “ப்ராப்பமும் ப்ராபகமும் அதுவே” என்று அத்யவலித்து, அத்திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரானால். “வாமனனடியினை” என்ற—வரையாதே பெல்லாதலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையாலே ஸர்வஸூலபனுவன் திருவடிகளையென்றுமாம். “அறிந்தறித்த” என்றது—ஸாஸ்தாசர்வணத்தாலும், ஆசார்ப்யோபதேசத்தாலு மென்றமாம். இது “அன்று பாரளந்த பாதபோதைபொன்றி” என்று கீழ்ச்சொன்னதினுடைய விவரணம்.

(செறிந்தெழுந்த ஞானமோடு செல்வமும் கிறந்திடும்) ப்ரத்யக்ப்ரவணமாய் ஸாக்ஷாத்காரப் ப்ரதமான ஸர்வேச்வரனுக்கே அநந்தார்ஹஸோபபூதன் இவ்வாத்மாவென்கிற ஐஞானமும், அகடியாகக்கைங்கள் யோபகாணமான பத்தியும் குறைவறவுண்டாம். சிறப்பு-மிகுதி. இது கைங்கள் பத்துக்கும் விரோதி சிவருத்திக்கு முபலக்ஷணம். நிர்த்தோஷனுக்கிறே கைங்கர்யோபகாணமான பத்தியுண்டாவது. ப்ரீதிகாரி தமிறே

கைங்கர்யம். † “தனமாயதானே கைகடும்” என்று வைஷ்ணவனுக்கு ஐச்வர்யம் பத்தியாகையாலே, அந்தபக்தியை இங்கு “செல்வம்” என்கிறது.

(மறிந்தெழுந்த தெண்டியையுள் மன்னுமலைவாழ்த்தினால்) அங்ஙனன்றியே, பரம்பிச்சிளர்த்து தெளிந்ததிரைகனையுடைய கூடாராப்தியிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிற ஆச்ரிதவத்ஸலனுடைய திருநாமத்தை வாயாலேசொன்னால். மறிதல்-விரிதல்,

(பறிந்தெழுந்த தீவினைகள் பற்றுதல்.) பகவத்ப்ராப்திப்ரதிபந்தகங்களாய் ஸ்வாச்ரயத்திலே வேர்விழுந்தவை அவற்றை விட்டுப்பறிந்து போய் மறவலிடாதபடி வாஸனையோடேபோம்படி பண்ணுகை. (பான்மையே) அவன் ஒரேற்றம் செய்தானாகவன்றிக்கே ப்ரக்ருதியாயிருக்கை. இதுவும் 221 “सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि” (ஸ்ர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்கிறபடியே கைங்கர்யத்துக்கும் உபலக்ஷணம்.

75. ஒன்றிநின்று நற்றவஞ்செய் தூழியூழிதோ நெலாம்
நின்றுநின்றவன் குணங்க ளுள்ளியுள்ளந் தூயராய்ச்
சென்றுசென்று தேவதேவ ரும்பரும்ப ரும்பராய்
அன்றியெங்கள் .செங்கண் மாலையாவர் காணவல்லரே.

பதவுரை:—ஒன்றிநின்று—மனத்தை ஈடுபடுத்தி, கல் தவம்—பலனைக் கருதாமையாலே நல்லதான தவத்தை, ஊழியூழிதோநெலாம்—பல கல் பகாலங்கள், நின்று நின்று—கிரமமாக நின்று, அவன்குணங்கள்—(பரம பாவநானை எம்பெருமானுடைய) குணங்கள், உள்ளி—அனுஸந்தித்து, உள்ளம்தூயராய்—சுத்தமான நெஞ்சையுடையவராய், சென்று சென்று—கிரமமாக தியானநிலைவரை சென்று, உம்பர் உம்பர் உம்பராயன்றி—பரபக்தி பரஜ்ஞாந பரமபக்திகளாகிற நிலைகளை அடைந்தாலல்லது, தேவதேவர்—சித்யஸூரி நிர்வாஹகனாய், எங்கள்—(பரமனாக

எழுபத்துநாலாம்பாட்டு. (ப்ரத்யக்ப்ரவணர்) ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரம். (நிர்தேவானுக்கித்யதி). (ஸ்வாச்ரயத்திலே) வினைகளானவை தன்னிருப்பிடத்திலே. (போய்) அங்குமிருக்கமாட்டாமல் அவ்விடத்தையும் ஸ்வாஸநமாக விட்டுப்போய்.

† முதல்-திருவ 43.

ரான) எங்களுடைய, செங்கண்மாலே—செந்தாமரைக் கண்ணான
அன்பின, யாவர்காணவல்லார்—ஆர் காண ஸபர்த்தர்?

அவ:—எழுபத்தைந்தாற்பாட்டு. இப்படி அவனை ஆசிரயித்து
அவனுடைய நடவடிக்கையிலே பரிபந்தகரீரான பூர்வகமாக அவன்பு
பெறுகையெழிய உபாயந்தரங்களிலே யிழிந்து ஆசிரயிப்பாருடைய
அருமையை யருளிச்செய்கிறார்—மேல்மூபட்டாலே; இதில் முதற்
பாட்டில்—கர்மயோகமே தொடங்கி பரமபக்தி பரீயந்தமாக ஸாதிக்
கவர்களுடைய துஷ்கரையை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(ஒன்றிசீன்று) 236 “चञ्चलं हि मनः कृणु” (சஞ்சலம் ஹி
மந: க்ருஷ்ண) என்றபடியே விஷயந்தரங்களிலே மனடி அவற்றில்
நின்றும் மீட்க அரிதான நெஞ்சை பகவத்விஷயத்தில் உத்தேசப்படுத்தி
யாலே மீட்டு, அம்மனஸைமே பகவத்விஷயத்திலே ஒன்றிசீன்று.
(சுந்தவம்செய்து) தபஸ்ஸென்று 237 “यदेन दानेन तपसाऽनाशकेन”
(யஜ்ஞேந தானேந தபஸாஸாஸகேந) என்றும், 238 “यज्ञो दानं तपः कर्म
न त्याज्यं कार्यमेव तत्” (யஜ்ஞோ தானம் தப: கர்மந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ
தத்) என்றும் சொல்லுகிற கர்மங்களுக்கும் உபஸக்சணம். “நற்றவம்”
என்று ஜீவபரயாதாம்யஞ்ஞாந பூர்வகமாகவும் த்ரிவிதபரித்யாக பூர்
வகமாகவும் அறுஷ்டிக்கும் கர்மயோகத்தைச் சொல்லுகிறது. (ஹி
யூழிதோறெலாம்) புதுப்புடவைபை அழுக்குக் கழற்றாமபோலே
அந்தக்கர்மத்தாலே விரோதிபாபம் போமிடத்தில் 239 “जन्मान्तर-
सदृशेषु” (ஜன்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு) இத்தயாகிப்படியே காலதார்க்
யத்தைச் சொல்லுகிறது.

(சீன்றுசீன்றவன் குணங்களுள்ளி) கர்மத்தாலே பரமபாவநா
யிருந்துள்ளவனுடைய குணங்களைபறஸந்தித்த. இத்தால் விவேக
விமோகாதி ஸாதநஸப்தகங்களில் அப்யாஸத்தைச் சொல்லுகிறது.
கர்மத்தாலே அநவாத பாவையும் சொல்லுகிறது. (உள்ளம்
துபராய்) உத்தமான கர்மயோகத்தாலும் பகவத்குணப்பாஸத்தாலும்
240 “मनसा तु विशुद्धेन” (மனஸா து விஸுத்தேந) 241 “मनसा आह्वः”
(மனஸா க்ராஹ்ய:) என்று சொல்லுகிறபடியே பரிஸுத்தாந்த:காண
ராய். (சென்றசென்று) 242 “धृवा स्मृतिः” (த்ருவா ஸ்மருதி) என்றும்,

216 “निदिध्यासितव्यः” (நிதித்யாஸிதவ்ய:) என்றும் சொல்லுகிற படியே க்ரமத்தாலே அநவரதபாஷையானவும் சென்று. (தேவதேவ ரூப்பரும்பருட்பராயன்) ஸூரிகளளவிலே செல்ல ஸோபாநக்ரமத் தாலே பரபத்திபாஜ்ஞாநபரமபத்திரூபத்தாலே உத்த்ருஷ்டராய்ப்பெறுவ தொரிய. (எங்கள் செங்கண்மால்) ஸாணாகதவத்ஸலனான புண்டரீ காஷ்டை. “எங்கள்” என்று-மற்றள்ள ஆழ்வார்களையுங் கூட்டிக் கொள்ளுகிறாரென்னுதல். தம்மையே பற்றி வர்த்திக்கும் ஸாணாகத ஸமுஹத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகிறாரென்னுதல். “செங்கண்மால்” என்றது- 243 “जितस्ते पुण्डरीकाक्ष” (ஜிதஸ்தே புண்டரீகாக்ஷ) என்கிறபடியே ருசியேதொடங்கி பரமபத்திபர்பந்தமாக அத்தலையில் விசேஷ கடாஷுத்தாலே வலித்தியென்று தோற்றகைக்காக. (யாவர் காணவல்லாரே) நிர்ஜேதுக கடாஷுத்தாலே எங்களுக்கு அவன் காட்ட நாங்கள் கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லார்? “உட்பரும்பருட்பராய்-மேலேமேலேபோயல்லது, தேவதேவர்-எங்கள் செங்கண்மால்” என்று கூட்டுவது.

76. புன்புல வழியடைத் தாக்கிலச் சினைசெய்து
நன்புலவழி திறந்து ஞானநற் சுடர்கோளி இ
என்பிலேள்கி நேஞ்சருகி யுள்கனிந் தேழுந்ததோர்
அன்பிலன்றி யாழியானை யாவர்காண வல்லரே.

பதவுரை:—புல்—மிகத்தாழ்ந்ததான, புலன் வழி—ஸப்தாதிவிஷயங்களை இந்திரியங்கள் அடையும்வழியை, அடைத்து—தடுத்து, அரக்கு இலச்சினை செய்து—(அவ்வழியிலே) அரக்குமுத்திரையிட்டு வாஸனையும் அதுவர்த்திபாதபடி பண்ணி, நல்புலவழி-நன்றான பகவத் விஷயத்தில் இந்திரியமார்க்கத்தை, திறந்து — திறந்துவைத்து, ஞானம்—ஜ்ஞாநமாகிற, நல் சுடர்-நல்ல விளக்கொளியை, கோளிஇ-ஏற்றிவைத்து, என்பில் எள்கி—எலும்பாலான சரீரம் தளர்த்து, நேஞ்சு உருகி—மனமுருகி, உள்—உள்ளே, கனிந்து—பழுத்து,

எழுபத்தஞ்சாம்பாட்டு. (அநாஸகேந) அநஸகத்தாலே. (ஸூரிகளளவிலே) அவர்களுடைய ஜ்ஞானத்தையுடையராக்குகை. (உம்ப ரூம்பர்) என்றது-மேலேமேலே பரபத்திபாஷையுடையராய் என்றது.

எழுந்தரு-பரமபத்திருபரம எழுந்ததான, ஓர்-ஒப்பற்ற, அன்பிலன்றி-
பத்தியாஸல்லது, ஆழியானை-(எங்களுக்காகச்) சக்கரத்தை தரித்து நிற்ப
வனை, யாவர்காணவல்லர்—யார் காண்கைக்கு ஸமர்த்தர்?

அல:—எழுபத்தாறுப்பாட்டு. த்வயார்ஜநாதில்லேஸமென்ன,
பாழியிஸ்ஸாதி துரிதமென்ன, இவற்றையுடைத்தாய், இந்திரிய வ்யா
பாரூபரமன கர்மயோகத்திற்குட்பட்ட இத்திரியோபாதி ரூபரமன
ஜ்ஞாநயோகத்திலே ப்ரதமத்திலே இழியுமவர்களுடைய துவக்
காதையை அருளிச்செய்கிறார்.

ஸ்வா:—(புன்புலவழியடைத்து) சக்ராவதிகளைப் பற்றிப்
போருகிற இந்திரியமார்க்கத்தை நிரோதித்து. விஷயங்களுக்குப் புல்லி
மைவாவது-அல்பமாய் அஸ்த்திரமாய் அபேக்யமாயிருக்கையும்,
வகுத்தவிஷயத்திலே வைமுத்யத்தைப் பண்ணுமிக்கையும். தத்விஷய
மான இந்திரியபதத்தை நிரோதிக்கையாவது-விஷயங்களிலே சாபலத்
தைப்பண்ணி, சேதனையும் தன்வழியிலே ஆகர்ஷித்தம் இந்திரியங்களை
ப்ரத்யாஹாரத்தாலே மீட்கை. (அரக்கிலச்சினைசெய்து) ஸந்தாதி விஷ
யங்களினுடைய சக்ராதாதையை அறுஸந்தித்து வாஸனையு மறுவர்த்
த்யாதபடி பண்ணி. 244 “वलवानिन्द्रियग्रामो विद्वांसमपि कर्षति”
(புலவாநிந்திரியக்ராமோ வித்வாஸமபி கர்ஷதி) என்ற ஜ்ஞாநாதிகர்
களையும் வாஸனை நவியுமிதே; அதுவும் பிறவாதபடி பண்ணி.

(நன்புலவழி திறந்து) விலக்ஷணவிஷயத்தில் இந்திரியமார்க்கத்தை
ப்ரகாசிப்பித்து. இவ்வாத்மாவுக்கு ப்ராப்தமாய், 217 “सुखं
कृत्” (ஸுஸுகம் கர்த்தம்) என்கிறபடியே ஸாதகவேளையே
தொடங்கி ரஸிக்கும் பகவத்விஷயமே இந்திரியங்களுக்கு விஷய
மாக்கியென்னை. (ஞானநந்தசுடர்கொளி இ) நன்றான ஜ்ஞாநப்ரகாபையை
மிகவுழுண்டாக்கி, ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபரூபுண விபூதிகளை ஸ்வ
ஜாதத்துக்கு விஷயமாம்படிபண்ணி.

(என்பிலென்கி) எலும்பிலே தட்ட சரீரம் சிதிலமாய். எள்கல்-
இளங்கல். (நெஞ்சருகி) மகஸ்தத்வம் தாவீபூதமாய். கிழ்ச்சொன்ன
ஜ்ஞாநம் ப்ரபத்தயவஸ்த்தமாம்படி வாஸனைபண்ணி, (உள்கனிந்தெழுந்த
தோரன் பிலன்றி) உன்னேபத்வமாய், பரமபத்திரூபணே ஆவிர்ப்பூதமான

ப்ரேமந்தாலே யல்லது பெறவிரகில்லை. (ஆழியாணியாவர் காணவல்லரே) “எங்கள் செங்கண்மால்” என்று—சீழ்ச்சொன்ன ஸ்தாநத்திலே “ஆழியாணி” என்கிறார். † “கைமலாநேமியான் நம்மேல் வினைகடிவான்” என்கிறபடியே விஷயாந்தரப்பராவண்ய ஹேதுவான பரபத்தையும் பகவத் வைமுக்யபேஹேதுவாயிருந்துள்ள பரபத்தையும் கையில் திருவாழியாலே இருதுண்டமாகவெட்டி, கையும் திருவாழியும் சேர்ந்த சேர்த்தியைக்காட்டி ஸ்வவிஷயமான பக்தியை வர்த்திப்பித்தவனை நான் கண்டாப்போலே யாவர்காணவல்லார்? இந்தரியங்களுக்கு விஷயாந்தரப்பராவண்யத்தைத்தவிர்த்து, பகவத்விஷயமே விஷயமாக்கி, தத்விஷய ஜ்ஞாநம்பக்திருபாபந்ஜ்ஞாநமாய், அது பரபக்தபாதிகளாய்ப் பழுத்தாலல்லது ஸர்வேச்வரனை லபிக்க விரகில்லையாய்த்து.

77. எட்டுமேட்டு மெட்டுமா யோரேழுமேழு மேழுமாய்
எட்டுமுன்று மொன்றமாசி நின்றவாதி தேவனை
எட்டினாயபேதமோ டிறைஞ்சினின் நவன்பெயர்
எட்டெழுத்து மோதுவார்கள் வல்லர்வானமாளவே.

பதவுரை:—எட்டுமேட்டு மெட்டுமாய்—மூவெட்டு இருபத்தாறு அசேதநத்ததுவமாய், ஓர்—மூக்கியமான, ஏழும்—ஸப்தத்வீபங்களுமாய், ஏழும்—ஸப்தகுலபர்வதங்களுமாய், ஏழும்—ஸப்தஸமுத்ரங்களுமாய், எட்டு முன்றுமொன்றமாகி—பனிரண்டு ஆதித்தியர்களாய், நின்ற—நிற்கிற, ஆதிதேவனை—காரணபூதனான ஸர்வேச்வரனை, எட்டினாயபேதமோடு—அஷ்டாங்கப்ரணமத்தோடு, இறைஞ்சினின்று—வணங்கி நின்று, அவன்பெயர்—அவனுடைய நாமங்களுக்குள், எட்டெழுத்தும்—(எட்டெழுத்துள்ள) திருவஷ்டாஷ்டரத்தை, ஓதுவார்கள் — வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள், வானம்—பரமபதமாகிற ஆகாசத்தை, ஆள வல்லரே — ஆளுகைக்கு ஸமர்த்தரே.

அவ:—எழுபத்தேழாம்பாட்டு. கர்மஜ்ஞாநங்களை ஸஹகாரமாகக் கொண்டு ப்ரவ்ருத்தமான பக்தியாலே பகவல்லரபத்தைச்சொல்லிற்று.

எழுபத்தாரும்பாட்டு. (பகவத்ஜ்ஞாநம்). “பகவாந்ஸரீரி; ஜகத்து ஸரீரம்” என்கிற ஜ்ஞாநம்.

† பெரியதிருவ-87.

நீழ்; ஸர்வமந்தர்வாபியாய் ஜகத்காரணபூதனு ஸர்வேச்வரனை அஷ்ட
டாங்க ப்ரணாமம்முன்னாகத் திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு பஜிக்குமவர்
களிட்ட வழங்கு பாமபதமென்கிறார். இப்பாட்டு முதலாக இதிலுள்ள
புராணப்ரக்ரிபையாலே பகவத்பஜகத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:—(எட்டுமெட்டுமெட்டுமாய்) சதுர்விம்ஸதி தத்வங்களுக்கு
மாத்மாவாய் நின்று ஸத்தையை நோக்குமவன். இந்த ஸாமாநாதி
காண்யம் ஸரீராத்ம பாவத்தாலே சொல்லுகிறது. இத்தால்-அண்ட
காரணமான ப்ராக்ருதஸ்ருஷ்டியைச்சொல்லுகிறது. (ஓரோழுமேழு
மேழுமாய்.) ஸப்தத்வீபங்களும், அவற்றைக்கு தாரகமான ஸப்தகுல
பர்வதங்களும், அந்தத்வீபங்களுக்கு அவச்சேதங்க்களான ஸப்தஸமுத்
ரங்களுமாய். அண்டர்தர்வர்த்திகளான ஸகல லோகங்களுக்கு முப
லஸகணம். ஸ்தலசாராயும் ஜலசாராயும் பர்வதேயருமான சேதநரை
நினைக்கிறது.

(எட்டுமுன்று மொன்றுமாகிநின்ற.) த்வாதஸாதீத்பர்களுக்கும்
அந்தராத்மாவாய் நின்ற. இது-ஆராத்ய தேவதைகளுக்கு முபலக்ஷ
ணம். 209 “अनौ प्रास्ताविति: संयक्” (அக்ளேப்ராஸ்தாஸ்தாஸ்தஸம்யக்).
(ஐதிதேவணை) ஸுசெஷ்மசிதசித்வஸ்துஸரீரனாயும் ஸ்தாஸிதசித்வஸ்து
ஸரீரனாயும் கர்யகர்ண மிரண்டுமாய்க்கொண்டு ஸர்வஸமாச்சரபணிய
னுனவணை.

(எட்டினுபேதமோடிறைஞ்சிநின்று) அஷ்டாங்க ப்ரணாமத்தைப்
பண்ணி, அம்முதத்தாலே ஆசரயித்து நின்று. ப்ரணாமத்துக்கு அஷ
டாக்கதைபாவது-பக்ரபிமாநனாய் விழுகையும், மனோபுத்திகளுக்கு
ஈச்வரனே விஷயமாகையும், பதத்வயகாத்வயக்களும் ஸிரஸ்ஸும்
கூர்மவத்பூமியிலே பொருத்துகையும். 245 “मनोबुद्धयभिमानेन सह
न्यस्य धरातले। कूर्मवचनुरः पादान् शिरस्तत्रैव पञ्चमम्” (மனோபுத்த்யபிமாநே
ஸஹ ந்யஸ்ய த்ராதலே। கூர்மவச்சனூர:பாதாந் சிரஸ்தத்நாவ பஞ்சமம்)
என்னக்கடவதிற. (அவன்பெயரெட்டெழுத்துமோதுவார்கள்) கீழ்ச்
சொன்ன ஜகத்க்ராதமபாவத்துக்கு வசகமான மந்த்ர(ரந்த்ர)ங்களிற்
காட்டில் திருவட்டாசுந்தரத்தை வாயாலே உச்சரிக்குமவர்கள். (வல்லர்
வானமாளே) அந்தத்ததை மகஸ்ஸாலே அதுஸந்தித்தும் வாயாலே

சப்தத்தை உச்சரித்தும், ஸாரீரமான ப்ரணாமத்தைப்பண்ணியும், பூப் படி மனோவாக்ஷரங்களினாலே பஜிக்குமவர்கள் இட்டவழக்கு பரமபத மென்கை. 246 “आपो नारा इति प्रोक्ताः” (ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா:) என்றும், 247 “नराञ्जानि तत्त्वानि” (நராஜ்ஜானி தத்வானி) என்றும்-ஜகத் காரணவஸ்துவை நாராயணனென்னக்கடவதிறே.

78. சோர்விலாத காதலால் தோடக்கற மனத்தராய்
நீராவணைக் கிடந்த நின்மலன லங்கழல்
ஆர்வமோடி றைஞ்சினின் றவன்பெய ரெட்டெழுத்தும்
வாரமாக வோதுவார்கள் வல்லர் வானமாளலே.

பதவுரை:—நீர்—திருப்பாற்கடலிலே, அராவு—திருவநந்தாமுவா னுகிற, அணை—படுக்கையிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, நின்மலன்—அமலனான எம்பெருமானுடைய, லங்கழல்—நன்மைமிக்க திருவடி களை, ஆர்வமோடு—பக்தியோடு கூட, இறைஞ்சினின்று—துதித்திருந்து, சோர்வு இலாத—தாம்வற்ற, காதலால்—அன்பாலே, துடக்கு அற—நினைவு அறுபட்டமலிருக்கும், மனத்தராய்—நெஞ்சையுடையவராய், அவன்—அந்த ஸ்வாமியுடைய, பெயர்—திருநாமமான, எட்டெழுத்தும்—திருவஷ்டாஷ்டத்தை, வாரமாக—ஆசிரயமாக, ஓதுவார்கள்—சொல்லுமவர்கள், வானமாள—பரமபதத்தை பாளுகைக்கு, வல்லரே—ஸமர்த்தர்களே.

அவ:—எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு. உபாஸகத்துக்கு ஸாபாசிரயம் வேண்டாவோ வென்ன; கார்பருபமான ஜகத்திலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வந்துகண்வளர்ந்தருளுகிற ஸ்ரீரப்திராதனை ஸாபாசிரயமாகப்பற்றி மந்த்ர லஹஸ்யத்தாலே முறையறிந்து ஆசிரயித்து இடைவிடாத ப்ரேமத்தை உடையராயிருக்குமவர்கள் பரமபதத்தை ஆளுகை நிச்சித மென்கிறார்.

வ்யா:—(சோர்விலாதகாதலால்) ஸர்வகாலமும் விஷயார்த்தங்களால் அபஹ்ருதமாகாத ப்ரேமத்தையுடையராகையாலே, அதாவது—ப்ரேமாதியுபத்தாலே தத்ஸம்ச்ச்லேஷவிச்ச்லேஷைக ஸங்கதுக்கராகை. (துடக்கறாமனத்தராய்)பகவத்ஸம்ருதி, ஸந்ததிருபணைசெல்லாநின்றால் விச்சேதமில்லாத நெஞ்சையுடையராய். 242 “सत्त्वशुद्धौ ध्रुवा स्मृतिः।

स्मृतिरस्यै सर्वश्रुतिनां विप्रमोक्षः॥ (ஸத்வஸூத்ரத்தோ த்ருவா ஸ்ம்ருதி: | ஸ்ம்ருதிலாம்பே ஸர்வக்ரந்திகாம் விப்ரமோக்ஷ: ||) என்கிறவளவைச் சொல்லுகிறது.

(நீராவணிக்கிடந்தநின்மலன் நலங்கழல்) இப்படி ப்ரேமத்தை வினோக்தும் விலகலுண்டாவியமான ஸூபாச்ரயத்தைச்சொல்லுகிறது. (நீராவணிக்கிடந்த) க்ஷிராப்தியிலே திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண் வளர்த்தருளுகிற. இத்தால்-நிருமத்தாமைக்கு அகின்மேலே திருவனந் தாழ்வானைப் பதிக்கையாக உடையனாகையாலே ஸௌகுமார்யமும், ஆச்ரீத ஸம்ச்சலையாக ஸ்வபாவதவமும், அர்த்தித்வநிரபேஷமாக ஆச்ரீதாதுக்ரஹத்தாலே கண்வளர்த்தருளுகையாலே ஸௌலப்பாதி களையும் சொல்லுகிறது. (நின்மலன் நலங்கழல்) பஜநவிரோதி பாபங்களைப்போக்கும் ஹேயப்ரத்யநிகனுடைய ருசிஜநகமான திருவடிகளை.

(ஆர்வமோடிறைஞ்சிசிறு) ப்ரேமயுக்தனுபக்கொண்டு ஆச்ர யித்துகிறது. இத்தால் 248 “नास्त्ययुतः कृतेन” (நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந) என்கிறபடியே “ஸம்ஸாரம் அகித்யம், ஈச்வரன் நித்யன்” என்று ஆச்ரயிக்குமளவன்றியே, நிரதிசயபோக்யபென்கிற ப்ரேமத்தாலே ஆச்ரயிக்கை, (அவன்பெய ரெட்டெழுத்தும்) க்ஷிராப்திகாதன் திரு நாமமான திருவஷ்டாஷ்டாதையும். 156 “एष नारायणः श्रीमान्” (ஷஷ நாராயண: ஸ்ரீமான) என்றும், / “नारायणो नमस्कृत्य पठेत्” (நாராயணனே நமக்கே பதைதரு வான்) என்றும், 249 “भवान्नारायणो देवः” (பவான்நாரயணோ தேவ:) என்றும்-தர்மபுக்கவிடமெங்கும் இத்திருநாமம் ப்ரதமபிதாநமாயிருக்குமென்கை.

(வாரமாக ஒதவார்கள் வல்லர் உரனமாளவே) 250 “नमो नारायणायेति मन्त्रैकशरणा वयम्” (நமோ நாராயணயேதி மந்த்ரைக ஸ்ரண வயம்) என்கிறபடியே தந்திஷ்டராய்க்கொண்டு சொல்லுமவர்கள் பாமபதத்துக்கு கிர்வாஹகராகவல்லாரென்கிறார்.

“நீராவணிக்கிடந்த நின்மலன் நலங்கழல் ஆர்வமோடிறைஞ்சி நின்ற-சோர்விலாத காதலால் துடக்கருமனத்தாய்-அவன் பெயரெட் டெழுத்தும் வாரமாக ஒதவார்கள் வல்லர்வாணமாளவே” என்றவயம்.

/ திருப்பாவை-1.

79. பத்தினோடு பத்துமா யோரோடுநோடோ ரோன்பதாய்ப்
பத்தினுள் சைக்கணின்ற நாடுபெற்ற நன்மையாய்ப்
பத்தினுய தோற்றமோ டோராற்றன்மீக்க வாதிபால்
பத்தராம வர்க்கலாது முத்திமுற்ற லாகுமே.

பதவுரை:— பத்தினோடு-பத்து திக்குக்களோடேகூட, பத்துமாய்-
அந்ததிக்குக்களுக்குத் தலைவரான திப்பாலகர்களுமாய், ஒரோடுநோடு—
ஒப்பற்ற ஸப்தஸ்வரங்களோடேகூட, ஒரோன்பதாய்—ஒப்பற்ற ச்ருங்
காராதிரவநாட்யரஸங்களுமாய், பத்து நால் திசைக்கண் நின்ற-பதினாலு
வகைப்பட்ட, நாடு பெற்ற நன்மையாய்—உலகத்தார் அனுபவிக்கும்
விஷயங்களாகக்கூட, பத்தினுய—பத்துவிதமான, தோற்றமோடு—
அவதாரத்தோடுவந்து, ஓர்-ஒப்பற்ற, ஆற்றல்-சுஹாகுணத்தால், மிக்க-
நிறைந்த, ஆதிபால்—ஆதிமுர்த்தியிடம், பத்தராமவர்க்கலாது-சுடுபட்ட
வர்க்கல்லது, முத்தி—மோசுபலம், முற்றல்—பக்குவமாக, ஆகுமே—
வழியுண்டோ?

அவ:—எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. ச்வேதத்வீ பவரவி களை
யொழிந்த ஸம்ஸாரிகளுக்கு அதுகிலமோவென்ன; அவதாரகந்தமான
கூராப்தியில் நின்றும் தன் மேன்மை பாராதே தஸ்ப்ரா தூர்ப்பாவத்
தைப்பண்ணி ஸுலபனாவன் திருவடிகளிலே அவதாரஹஸ்பஜ்ஞாந
மடியான பக்தியையுடைவர்களுக்கல்லது முத்தராக விரகுண்டோ
வென்கிறார்.

வ்யா:—(பத்தினோடுபத்துமாய்) தஸ்திக்குக்களுக்கும், அத்திக்குக்
களிலே வ்யவஸ்திதரான தஸாத்யக்ஷருக்கும் கிர்வாஹகனாய். அவர்க
ளாகிறார்-இந்தராதி திப்பாலகர்கள் எண்மரும், ஊர்த்வலோகங்களுக்கு
மேலெல்லையான ஸத்யலோகத்துக்கு கிர்வாஹகனான ப்ரஹ்மாவும்,
அதோலோகத்துக்குக் கீழெல்லையிலே தாரகனான அநந்தனும்.
(ஒரோடுநோடுபதாய்) அத்விதீயமான ஸப்தஸ்வரமும், நாட்ய
ரஸமொன்பதும். அவையாகிறன- 251 “निषादपङ्कजान्धारपद्ममय-
देवताः। पञ्चमश्रुत्यमी सप्त” (நிஷாதர்ஷபகாந்தாரஷ்டஜமத்யமதேவதா: |
பஞ்சமச்சேத்யமிஸப்த) என்கியபடியே இசைகளேமும், 252 “आज्ञार

. எழுபத்தெட்டாம்பாட்டு, நாராயணனென்கிற திருநாமம் பாத்
வத்திலேயன்றோ, கூராப்திரதனுக்கு வாசகமாமோவென்ன அருளு
கிறார் (ஏஷநாராயண இத்யாதி).

ஶஸ்யகரணயிரோத்ரமயானகா:। வீமத்சாஶூதசாந்தா:। நவ நாடதரஸா: ஸ்மூதா:॥”
(ஸ்ருங்கா ரஹாஸ்யமருண ஸ்ரேளத்தரபயாநகா:। பீபத்ஸாத்தபுதஸாந்
தாச்ச நவ நாட்யரஸா: ஸ்ம்ருதா:॥) என்கிறபடியே நாட்பாஸங்கனும்,
ஹவை சப்தாதிவிஷயங்களுக்குமுபலகஷணம். இத்தால்—கீழ்ச்
சென்ன தசாத்பகஷ்ரோடு அவர்களுக்கு நிர்வாஹ்யரான சேதந
ரோடு வாகியற எல்லார்க்கும் போக்யமான சப்தாதிகளுக்கும் நிர்
வாஹகவினன்கை.

(பத்தினுன் திசைக்கண்ணிற் நாடுபெற்ற நன்மைபாய்) பதினாறு
வகைப்பட்டிருந்துள்ள லோகங்களுக்கு ப்ரயோஜனமான சப்தாதிவிஷ
யங்களெல்லாம் அவர்களுக்குத்தானேயாகக்காக்க. 108 “சர்வரச:”
(ஸ்ர்வரஸ:). 253 “एषा दिक्षु” (ஏஷா திக்) என்கிறபடியே, “திசை”
என்று-ப்ரகாரவாகி. “பத்தினுன் திசைக்கணின்நாடு” என்று-“பத்தி
னோடுபத்துமாய்” என்கிறவிடத்தை அநுபாஷிக்கிறார். “பெற்ற
நன்மை” என்று-“ஏழினோடொரொன்பதாய்” என்றவிடத்தை அநு
பாஷிக்கிறார். “ஆய்” என்று-ஆகைக்காகவென்றபடி. †“உயிர்முதலா
முற்றமாய்” என்கைக்கடவதிறே. 108 “सर्वरसः”(ஸ்ர்வரஸ:) என்கிற
தானே சேதநர்க்கு போக்பனாகைக்காகவென்கை.

(பத்தினுபதோற்றமோ டொராற்றல்மிக்கவாதிரால்) தசப்ரதூர்ப்
பாவத்தாலே ஆவிர்ப்பகித்து, ஸம்ஸாரிகள் பண்ணும் பரிபவத்தைப்
பொறுத்து ரகிக்கும் பூர்வஜன்பக்கலிலே. தோற்றமாவது-அதிந்
றியனாதன்னைச் சகஷர்விஷயமாக்குகை. (ஆற்றல்) பொறை. பூர்வ
ஜனாகையாவது-ஸம்ஸாரிகளுக்கு ருகிபிறந்தவன்று ஆசரபணீயரான
நாம் தூரஸ்த்தராகவொண்ணாதென்று ஏற்கவே அவதரித்துநிற்கை.

(பத்தராமவர்க்கலாது) 65 “जन्म कर्म च मे दिव्यमेवं यो वेत्ति
तत्त्वतः” (ஜந்ம கர்ம சமே தீவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்வத:) என்கிற
படியே அவன்பண்ணின் உபகாரத்தை உள்ளபடி அறிந்து அதிலே
ஸத்தராயிருக்கும்வர்களுக்குக்கல்லது. (முத்திமுற்றலாகுமே) மோக்ஷ
பலம் பக்வமாகக்கு விரகில்லை. 65 “त्यक्त्वा देहं पुनर्जन्म नैति मामेति”
(த்யக்த்வா தேஹம் புநர்ஜன்ம நைதி மாமேதி) என்கிறபடியே விரோதி
நிவ்ருத்தி பூர்வகமான பகவல்லாபமுண்டாகவிரகில்லைபென்கிறார்.

† திருவாய் 1-4-10.

80. வாசியாகி நேசமின்றி வந்தேதிர்த்த தேனுகன்
நாசமாகி-நாளுலப்ப நன்மைசேர் பனங்கணிக்கு
வீசிமேல்நிமிர்ந்த தோளினிலில்ல யாக்கினியாகழற்கு
ஆசையாமவர்க்கலா லமரராகலாகுமே.

பதவுரை:— வாசியாகி—கோவேறுகழுந்தபாகி, நேசமின்றி வந்து—
அன்பில்லாதவனாய் வந்து, எதிர்த்த—எதிர்த்த, தேனுகன்—தேனுக
சுரனை, நாசமாகி—அழித்து, நாளுலப்ப—ஆயுளை முடிக்கக்கூடாக,
நன்மைசேர்—அழகோடேகூடின, பனங்கணிக்கு வீசி—பனங்கணியின்
மேல் எறிந்து, மேல் நிமிர்ந்த—எதிரியின் அளவுக்குமேலே எழும்
படிய, தோளின்—தோள்வலியாலே, இல்லையாக்கினியாகழற்கு—அந்த தேனுகனை
அஸ்தகல்பனாக்கின—உன்னுடைய, கழற்கு—திருவடிகளிலே, ஆசையாம
வர்க்கலால்—அன்பையுடையவர்க்கல்லது, அமரராகல் ஆகுமே—நித்ய
ஸூரிகளோடே ஒத்தவராக முடியுமோ?

அவ:—என்பதாம்பாட்டு. அவதார ரஹஸ்யஜ்ஞாந மடியான
ப்ரேமம் மோக்ஷஸாதனமென்றது-கீழ்; இதில்-அவதாரவிஸேஷமான
க்ருஷ்ணனுடைய ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநஸீலத்தை அநுஸந்தித்து,
அவன்திருவடிகளிலே ஆசையுடையவர்க்கல்லது நித்யஸூரிகளோடு
ஒரு கோவையாய் அநுபவிக்கைக்கு விரகில்லைபென்கிறார்.

வ்யா:—(வாசியாகி நேசமின்றி வந்தெதிர்த்த தேனுகன்) காலயவ
நாதிகளைப்போலே ஸ்வரூபேண வந்து தோற்றமே வாஜிவேஷத்திலே
வந்து தோற்றினாற்பத்து-க்ருஷ்ணன் அவதாரம்பண்ணாதே மேல்
விழுக்கக்கூடாக. நேசமின்றி வருகையாவது / “மருண்டு மான்கணங்
கள் மேய்கை மறந்து மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழி சோர” என்று-
க்ருஷ்ண சேஷடிதங்கள்லே தீர்பக்குக்களும் ப்ரேமபாவஸூமாய்ச்
செல்லாநிற்க, துஷ்பாக்குதிபாகையாலே அத்துறையிலியாதொழிகை.
எதிர்த்தவருகையாவது-ஆதாமில்லையானாலும் உபேக்ஷகனாகலாமிறே;
அதுவுமின்றிக்கே பாதகனாய் வருகை.

எழுபத்தொன்பதாம்பாட்டு. (ப்ரகாரவாசி) என்றது-பத்துதிக்
கோடேகூடி யிருக்கையாலே பத்துவகைப்பட்ட லோகமென்றபடி. பதி
னாலுலோகமும் பத்துதிக்கிலே அந்தர்ப்பூதமாகையாலே அநுபாஷிக்
கிறது. (முற்றலாகும்) முற்றல்-பலமாய், ஆகுமென்கிற ஸ்வரத்தாலே
பலியாதென்றபடி.

/ பெரியாழ்த்திரு 3-6-9.

(நரசிம்ஹ நானுலப்ப) இப்படிப்பட்ட தேவனை ம்ருதப்ராயனாகக் கி
 ஐயுள்ளவை முடிக்கைக்காக. (நரசிம்) துன்பம். (நன்மைசேர்ப்பனங்
 கவிக்குவிரி) தர்ஸ்யமாய்ப் பழுத்து நின்ற பனம்பழமுதிரும்படி,
 பனைத்தலையிலே சுழற்றியெறித்தது. 254 “श्रीत्वा धामणेनैव सोम्यरे
 गतजीवितम्। तस्मिन्नेव स चिद्विष धेनुं कृणराजनि॥ ततः फलान्यनेकानि
 तालाग्रादिपतन् वरः। पृथिव्यां पातयामास महावातो घनानिव॥ (குருஷீத்வா
 ப்ராயமணைகைவ ஸோம்பரே சுதஜீவிதம்। தஸ்மிந்நேவ ஸ சீகேஷப
 தேவகம் த்ருணராஜநி॥ தத: பலாந்யநேகாநி தாலாக்ரானிபதந் கர:।
 ப்ருதிவ்யாம் பாதயாமாஸ மஹாவாதோ கநானிவ॥) என்வக்
 கடவதிறே. (மேஸ்திமிந்ததேவஸிஸ்யாக்கினுய்சுழற்கு) எதிரி
 யளவன்றிக்கே கிருஷிண தேர்வலியாலே அவணையழியச்செய்த
 உன் திருவடிகளுக்கு. ஸங்கல்பத்தாலேயழித்தல், ஐயுதத்தாலே
 யழித்தலன்றிக்கே, தன்னைதொட்டுத் தீதேர்வலியாலே அழியச்
 செய்தபடி. (ஆசையாமவர்க்கலா லமராகலாகுமே) உன்னுடைய
 கிரேதூநிரஸக ஸீலதையை அது ஸந்தித்து உன்பக்கலிலே ப்ரேமமுடை
 யார்க்கல்லது நித்யஸூரிகளோடு ஸதருஸாய் தேவரீரை அருபவிக்
 கப்போமோவென்கிறார்.

81. கடைந்தபாற் கடற்கிடந்து காலவேயி யைக்கட(டி)ந்
 துடைந்தவாலி தந்தனுக் குதவவந்தி ராமனாய்
 மிடைந்தவேழ் மரங்களு மடங்கவெய்து வேங்கடம்
 அடைந்த மாலபாதமே யடைந்துநாளு முய்மினே.

பதவுரை:—கடைந்த—(அம்ருதத்திற்காக) கடையப்பட்ட, பாற்
 கடல்—சுதிராப்தியிலே, கிடந்து—கண்வளர்ந்தருளி, காலவேயியை—
 காலவேயியென்கிற அஸுரனை, கடந்து—வென்று, உடைந்தவாலி—
 (தேவதாந்தரஸ்ப்ரஸுத்தாலே) ஸ்வரூபமழிந்திருக்கிற வாலியினுடைய,
 தந்தனுக்கு—தம்பியான ஸூகரீவனுக்கு, உதவ—உபகரிக்கைக்கு, இராம
 னாய் வந்து—சக்ரவர்த்தித்திருமகனாவதரித்து, மிடைந்த—நெருங்கி
 நித்கும், ஏழ் மரங்களும்—ஏழு ஸாலவ்ருக்ஷங்களும் (ஏழுமலைகளும்)
 அடங்க—ஆகிய எல்லாவற்றையும், எய்து—பாணத்தாலே துளைத்து,
 வேங்கடம்—திருமலையிலே, அடைந்த—எழுந்தருளியிருக்கும், மால—

§ (பு) தான்.

அன்புறுடைய, பாநமே—திருவடிகளையே, அடைந்து—ஆச்சரியித்து,
என்றும்—சிதம்பரம், உய்ம்.நிஞை—உஜ்ஜயினியங்கள்.

அவ:—எண்பத்திராசார்பாட்டு. வ்யூஹவிபலங்கள் தேஸகால
விப்ரகர்ஷத்தாலே சிலமன்றென்னவேண்டாதபடி பிற்பாடரிழவாமைக்
குத்திருமலையிலேவந்து சின்றருளினான், அவன் திருவடிகளையாச்
சரித்து உஜ்ஜயிக்கப்பாருங்கோளென்று உபதேஸத்தைத் தலைக்
கட்டுகிறார்.

வ்யா:—(உடைந்தபாற்கடல்கிடந்து) தூர்வாஸச்ஸாபத்தாலே
இந்த்ராதிகளுக்கு வந்த ஆபத்தைக் கடலைக் கடைந்து பரிஹரித்து,
இன்னம் ஆபத்துக்களிலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்தபேஷிக்கலாம்படி
அதிலே கண்வளர்ந்தருளி. (காலநேமியைக்கடந்து) அத்தேவதைகளை
புஜபலத்தாலே நலிந்த காலநேமிபாகிற அஸுரனை வென்று. கடத்
தல்-வெற்றி. (உடைந்தவாலி தந்தனுக்குதவவந்திராமனுய்) வாலி
யாலேயுடைந்த தம்பி தனக்கு. ப்ரஹ்மாதிகள்ல்லாத தீர்யக்குக
ளுடைய ரக்ஷணத்துக்காகச் சக்ரவர்த்தித்திருமகனுய் வந்தவதரித்து.
தேவதார்தர ஸ்பர்ஸத்தாலே ஸ்வரூபமழிந்த வாலிக்கு, 255 “राम -
वाणासनक्षिप्तमावहत परमां गतिम्” (ராமபாணஸங்க்ஷிப்தமாவஹத் பரமாம்
கதிம்) என்கிறபடியே ஸ்வஹஸ்தவதத்தாலே மோக்ஷப்ரதனுதைக்காக
தஸாரதாத்மஜனுய் வந்து. உடைதல்-அழிதல். அதவா, தனக்கு துஷ்
ப்ராபமான ருச்யமூலத்திலே பகையான மஹாராஜரிருக்கையாலே,
“பகைமீளப்பெறுத நாம் என்ன ராஜ்யப்பண்ணுகிறோம்” என்று நெஞ்
சழிந்த வாலியாலே மஹாராஜர்க்குப் பிறந்த ஆபத்தைத் தீர்க்கைக்
காக வந்தென்றுமாம்.

(உடைந்தவாலிதந்தனுக்கு) தம்பி தனக்கு. “மவ்வுக்கு ‘ந’
ஆதேசமாய், ‘தம்பி’ என்றத்தை ‘தந்’ என்று கடைக்குறைத்தலாய்க்
கிடக்கிறது” என்று ஒரு தமிழன். (மிடைந்த வேழமாங்களுமடங்க
வெய்து) ஆபத்திலே ரக்ஷிக்கவாக்கொண்டு ரக்ஷணத்திலே அதிஸங்கை
பண்ணின மஹாராஜர் விச்வலிக்கைக்காக இலக்குக்குறிக்க வெண்
னாதபடி மிடைந்துநிற்கிற மராமாங்களைழையும், அறுத்தமான கிரி
ரஸாதலக்களைழையும் அடங்கத்துளைத்து. வாலி, ஸ்வபலபரீக்ஷைப்பண்

ணுவது ஒரு மராமரத்தளவிலேயாயிருக்க, மஹாராஜருடைய அதிசங்கையை ஸ்வாஸநமாகப் போக்குகைக்காக ஏழென்று பேர்பெற்ற தடைய எய்தாராய்த்து.

(வேங்கடமடைந்த மாலபாதமேயடைந்து) பரபோஜகார்தர பார்த்து முகங்கொடுத்த சீலமும், அவதாரத்தில் தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுத்த சீலமும், திற்பாடரானவர்களிழவாமைக்குத் திருமலையை ஆச்ரயித்துநின்ற வ்யாமுத்தன் திருவடிகளை அந்நயப்பரபோஜகாராய் ஆச்ரயித்து நானாமுய்மினோ. “நானும்-அடைந்துய்மின்” என்றுமாம். கைங்கர்யமென்றும், உஜ்ஜீவநமென்றும் பர்பாயம். § “சுடரடி. தொழுதெழு” என்னக்கடவதினே. ஆச்ரிதர்க்குத் திருவேங்கடமுடையான் திருவடிகளை ஆச்ரயணியஸ்தலம்; திருவேங்கடமுடையானுக்கு ஆச்ரயணியஸ்தலம் திருமலை.

82. எத்திறத்து மொத்துநின்று யாங்குயர்ந்த பேற்றியோய்
முத்திறத்து முரிநீ ராவணனத்து யின்றநின்
பத்துறுத்து சிந்தையோடு நின்றபாசம் விட்டவர்க்
கெத்திறத்து மின்பமிங்கு மங்குமெங்கு மாகுமே.

பதவுரை:-எத்திறத்தும்-எல்லாவிதத்திலும், ஒத்துநின்று-(தேவாதிஸ்ரீரங்கையுடைய சேதநோடு) ஒத்து அவதரித்துநின்று, உயர்ந்துயர்ந்த-மிகவுயர்ந்த, பேற்றியோய்-தன்மைகளை உடையவனே! முத்திறத்து முரிநீர்-ஆற்றநீர், ஊற்றுநீர், மழைநீர் என்று மூன்றுவகைப்பட்ட நீர்கிறைந்த பெரிதான திருப்பாற்கடவிலே, அராவு அணை-அநத்தனாகிற படுக்கையிலே, துயின்ற-கண்வளர்ந்தருளின, நின்-உன் விஷயத்தில், பத்து-பத்தியாலே, உறுத்த-மிஞ்சாத, சிந்தையோடு-நெஞ்சோடுகூட, நின்ற-இருந்த, பாசம் விட்டவர்க்கு-இதர விஷயங்களில் பற்றை விட்டவர்களுக்கு, எத்திறத்தும் — எல்லாவிதத்திலும், இங்கும்-(ஸ்ரீரத்தோடே) இங்கிருக்கும்போதும், அங்கும்-பரமபதத்திலிருக்கும்போதும், எங்கும்-(தேஹத்தைவிட்டு) பரமபதம் செல்லும் வழியிலும், இன்பமே சூகும்-பகவதநபவமாகிற ஆகந்தமே ஏற்படும்.

எண்பத்திராரம்பாட்டு. வாலி தந்தனக்கென்று முழுச்சொல்லாய் வாலிபரமாதல், வாலியுடைய தந்தனக்கு-தம்பிதனக்கென்றாய், மஹாராஜர்பாமாதல்.

§ திருவாய் 1-1-1.

அவ:—எண்பத்திரண்டாய்பாட்டு. இதுக்கு முன்பு பரோபதேஸம் பண்ணினாராய், மேல் ஈசுவரனைக்குறித்து 'தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரேமயுக்தர் சித்தஸூரிகள்' என்கிறார். இதுக்கடி-பிறர்க்கு ஸாதாமாகத் தாமுபதேசித்த பத்தி தமக்கு ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாகையாலே ரஸித்தபடியைப் பேசுகிறார். இப்பரபத்திதான் ஸாதகனுக்கு உபாயத்தில் மேலெல்லைபாய் ப்ரபந்தனுக்கு ப்ராப்யத்திலே முதலடியாயிருக்குமிதே. இதில் முதற்பாட்டில்-மறுஷ்யத்தே பரத்வத்தையும், அவதாரகந்தமான க்ஷிராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அதுஸந்தித்து, தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணரானுக்கு ஸர்வ தேசத்திலும் ஸுகமேயாபென்கிறார்.

வ்யா:—(எத்திறத்து மொத்தநின்றபுர்த்துயர்த்த பெற்றியோய்) தேவஜாதியிலும் மறுஷ்யஜாதியிலும் திரயக்ஜாதியிலும் ஸ்தாவராஜாதியிலும் ஸஜாதியனாயவதரித்து, அஜ்ஜாதியிற்காட்டில் அஜஹத் ஸ்வபாவனாகையாலே வந்த உத்கர்ஷத்தையும், 256 “स उ श्रेयान् भवति जायमानः” (ஸ உச்ரேயாந் பவதி ஜாயமான:) என்கிறபடியே குணதிக்யத்தால் வந்த உத்கர்ஷத்தையும் ஸ்வபாவமாகவுடையவனே! (பெற்றி) இயல்வு. (கிறி) திரள். ப்ரஹ்மருத்ரமத்யாவதாரத்தோடு மத்ஸ்யாவதாரத்தோடு வாசியற ஸஜாதியபாவத்தில் புரையறுகையும், அதிமாறுஷ் சேஷ்டிதங்களாலே ஸர்வாதிகத்வம் தோற்றுகையும், தூத்யஸாரத்யாதிகளாலே குணதிக்யம் தோற்றியிருக்கையும்.

(முத்திறத்துமூரி நீராவணைத் துயின்ற) அவதாரத்தில் சொன்ன மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் ஊற்றாய், மூன்றுவகைப்பட்ட நீரையுடைத்தான கடலையிடமாகக்கொண்டு அந்நீருறுத்தாமைக்குத் திருவணந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளின. (முத்திறத்துநீர்) ஆற்றுகீர், ஊற்றுகீர், வர்ஷஜலம் இவை. மூரி-ஓடம். (நின்பத்துறுத்த சிந்தையோடு நின்றபாசம் விட்டவர்க்கு) உன்திருவடிகளிலே பக்தியிக்கமனோரத்ததோடே நின்ற இதரவிஷயத்தில் ஸங்கத்தைவிட்டவர்களுக்கு. “பத்து” என்று-பக்தி. உறுதல்-அமுந்தல். அதாவது-மிருகி. ஆச்ரிதபரித்ராணார்த்தமாக அவதரித்த அவதாரத்தின் மேன்மையையும், அதுக்கற்றான க்ஷிராப்தியில் கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையையும் அதுஸந்தித்துப் பரபத்தியுத்தராய், அப்பக்தி

பாரவச்யத்தாலே இகர விஷயங்களுலே வைராக்யத்தையுடையரா யிருக்கிறவர்களுக்கென்கை. (எத்திறத்து மின்பமிங்கு மங்குமெங்கு மாகுமே) ஸாரீரத்தோடேயிருக்குமிருப்பிலும், பரமபதத்திலிருக்கு மிருப்பிலும், உத்தரமணதையா யிலும், அர்ச்சிராதிமார்க்கமென்கிற அவஸ்த்தாவிலேயுள்ளியும் ஸுகமேயாயிருக்கும். எத்திறத்து மின்பமான ஸர்வேச்வரான உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபருணவிபூதிகளை யறுப லிங்கும் ப்ரகாரபேதங்களிலும் த்வதரூபவத்தால் வந்த ஸுகமேயல்ல தில்லை. விஷயந்தரப்ராவண்யம் எங்ஙனாமாகிலும் துக்கமேயான ஸோபாதி பகவத்ப்ராவண்யம் எங்ஙனாமாகிலும் ஸுகமேயாயிருக்கு மென்கை.

83. மட்டுலாவு தண்டுறா யலங்கலாய் புலன்கழல்
விட்டுவீள் லிலாநபோகம் விண்ணில்கண்ணி யேறினும்
எட்டினேடி ரண்டேனுங் கயிற்றினுன் மனந்தனைக்
கட்டிலீடி லாதுவைத்த காதலின்ப மாகுமே.

பதவுரை:—மட்டு உலாவு—தேனானது இடைவிடாமலிருக்கும், தண்—குளிர்த்த, துழாய்—திருத்தமாய் மயமான, அலங்கலாய்—மாலையையுடையவனே! புலன்—காணத்தகும், கழல்—உன்திருவடிகளை, விட்டு வீள்வு இலாந—கைவிட்டு வேறிடம் செல்வது இல்லாத, போகம்—மோசனஸுகத்தை, விண்ணில்—பரமபதத்திலே, கண்ணி ஏறினும்—சென்று அடைந்தாலும், எட்டினேடு இரண்டேனும்—பத்தி என்கிற, கயிற்றினுல்—கயிற்றினுல், மனந்தனை —கெஞ்சத்தை, கட்டி—(இதர விஷயங்களில் செல்லாதபடி) கட்டிவைத்து, வீடிலாது—இடைவெளியில்லாமல், வைத்த—உன்திருவடிகளிலே வைக்கப்பட்ட, காதல் இன்பம்—பத்தியின்பத்திற்கு, சூகுமே—ஸமான மாகுமே?

அவ:—என்பத்தாமுன்றும்பாட்டு. 257 “अनन्तकलेरामाजनं” (அனந்த க்லேஸாஜனம்) என்கிறபடியே துக்கப்ரகரமான இஸ்ஸம்ஸாரத்

என்பத்திரண்டாம்பாட்டு. “இங்குமங்குமெங்குமான வெத்திறத்தும்” என்றாய், முழுக்ஷா ஸாரீரம், முத்த ஸாரீரம், ஸுகக்ஷம் ஸாரீரம் இவைபெல்லாவற்றிலும் ஸுகமாயிருக்குமென்கை. திறம்—ப்ரகாரமாய், அத்தால் ஸாரீரத்தைச் சொல்லுகிறது. எத்திறத்தும் எல்லா அவஸ்த்தையிலுமென்றபடி.

திலே ஸுகமுண்டா கக்கடுமோவெண்ணின்புரப் பதிதஸையில் ஸுகமும், ஸம்ஸாரத்தேயிருந்துவைத்து தேவரீர் திருவடிகளில் விச்சேதமில்லாத ப்ரோமத்தால் பிறக்கும் ஸுகத்துக்குப் போர்தென்கிறார்.

வ்யா:—(மட்டுலாவு தண்டுழாயலங்கலாய்) கேண்மாறாத செவ்வித்திருததுழாய் மாலையாலே அலங்க்ருதனுனவனே! இத்தால்-திருத்தாழையோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர்வாதிகவஸ்து என்னுமிடமும், உபயவிபூதி நிர்வஹணத்துக்கிட்ட தனிமாலையென்னுமிடமும், ஒப்பணையமுகும் சொல்லிற்றாய்த்து. (புலன்சுழல்விட்டு வீள்விலாத போகம்) தர்ஸநீயமாய் நித்யஸூரிகளுக்கு ஸாததர்ஸநீயமுமான தேவரீர் திருவடிகளைவிட்டு, வேறு போக்கில்லாத போகத்தை. (புலன்சுழல்) புலப்படும் திருவடிகளை. (விண்ணில்நண்ணியேறியும்) பரமபதத்தேயேறிக் கிட்டிலும்.

(எட்டினோடிண்டெனுங்கயிற்றினால்) எட்டுமிரண்டும் கூடி-பத்தாய், அத்தை பக்தியென்கிறது. பகவத்பக்தியில் தமக்குள்ள கௌரவாதிஸயத்தாலே மறைத்துச் சொல்லுகிறார். “கயிறு” என்று பந்தகமென்றபடி. (மனந்தனைக்கட்டி) ஸர்வேந்தரியங்களுக்கும் ப்ரதாநமான மநஸ்ஸை விஷயாந்தரங்களில் போகாதபடி பந்தித்து. (வீடிலாது வைத்தகாத லின்பமாருமே) விச்சேதமில்லாதபடி தேவரீர் திருவடிகளிலே வைத்த ப்ரோமம், ஸுகத்துக்கு ஸாதநமாயிருக்கையன்றிக்கே தானே ஸுகமாயிருக்கும்.

84. பின்பிறக்க வைத்தனன்கோ லன்றிநின்று தன்கழற்கு)
அன்புஹறக்க வைத்தநா ளறிந்தனன்கோ லாழியான்
தன்றிறத்தோ ரன்பிலா வறிவிலாத நாயினேன்
என்றிறத்தி லென்கோலெம் பிரான்தறிப்பில் வைத்ததே.

பதவுரை:—எம்பிரான்—என் ஸ்வாமி, பின்—(இந்த ஸரீரம் முடிந்த) பின்பும், பிறக்க—(ஆன்னம்) பிறக்கும்படியாக, குறிப்பில்—திருவுள்ளத்திலே, வைத்தனன்கோல்—ஸங்கல்பித்தானோ? அன்றி—அன்றிக்கே, தன் கழற்கு-தன்னுடைய திருவடிகளிலே, நின்று-நிலையாயிருந்து, அன்பு உறைக்க வைத்த நாள்—பக்தியை அதிகமாக வைக்கும் படியான தானே, அறிந்தனன்கோல்—ஸங்கல்பித்திருக்கிறானோ? ஆழியான்—

திருவாய்மொழியாற்றுவானை தரித்திருக்கிற, நான் திறந்து—தன் விஷயத்தில், ஓரன்பிலா—ஒருவிதமான அன்புமில்லாதவனாய், அறிவிலாத—அறிவு மற்றிருக்கிறவனாய், நாயினென்பிகத்தாழ்ந்தவனான, என் திறத்து—என்னிடத்தில், எம்பிரான்—என்நாதன், குறிப்பில் வைத்தது—திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறது, என்கோலோ—என்னவோ?

அல:— எண்பத்துநான்காம்பாட்டு. “வீடிவாது வைத்த காத லின்பமாகும்” என்ற-கீழ் ப்ராஸ்தமமான பத்தி தம்பக்கல் காணுமையாலும், தம்மை ப்ராந்துதியோடேயிருக்கக் காண்கையாலும், ஈசுவான் ஸ்வதந்த்ராணுகையாலும், அவன் நினைவாலே பேருகையாலும், “என் திறத்தில் என்னுதன் தன் திருவடிகளிலே பரமபத்தியுத்தனாப்படி பண்ண நினைத்திருக்கிறானே, நித்ய ஸம்ஸாரியாய்ப்போக நினைத்திருக்கிறானே, திருவுள்ளத்தில் நினைத்திருக்கிற தென்னே” என்கிறார்.

வடா:— (பின்பிறக்கவைத்தனவென்கோல்) இந்த ஸரீராவஸானத்துக்கு மேலே இன்னமும் சில ஸரீரபரிக்காஹம் பண்ணும்படியாக என்னை நினைத்திருக்கிறானே? அன்றிக்கே, (பின்பு இறக்கவைத்தனவென்கோல்) தன்பக்கலிலே ஜ்ஞாநம் பிறந்தபின்பும், தன்னை விஸ்மரிப்பித்து நசிப்பிக்க நினைத்திருக்கிறானே? நித்யமான ஆத்மாவுக்கு பகவதஜ்ஞாந லாபாலாபங்களோயிறே ஸாதஸத்பாவஹேதுங்கள். 197 “असद्व्रह्मेति चेद्वेद-असत्त्वेव स भवति। अस्ति ब्रह्मेति चेद्वेद सन्तमेन ततोविदुरिति॥” (அஸத் ப்ராஹ்மேதி சேத் வேத-அஸத்வேஸ பவதி | அஸ்தி ப்ராஹ்மேதி சேத் வேத ஸந்தமேநம் ததோ விதுரிதி ||) என்னக்கடவதிறே. (அன்றி) அன்றிக்கே. (கின்று தனகழற்கன்புறைக்க வைத்தநாளிரந்தன்) விச்சேதமில்லாதபடி தன் திருவடிகளுக்கு அன்பையுறைக்க வைத்து அதுபவிக்கும் நாள் எனக்குமுண்டாம்படி நினைத்திருக்கிறானே? அன்புறைக்கையாவது-பரமபத்தியுத்தனாக. “வைத்ததுபவிக்கும் நாள்” என்கிறது—ஒரு தேஹவிக்ஷேபத்திலுறுபவத்தை. இத்தால் இச்சேதநலுக்கு ஜம்மமும், விஸ்மருதியும், விராசமும்—பத்தியில்லாமையாலே; உஜ்ஜீவநம்—பரமபத்தியுத்தனாகையே என்றதாய்த்து. ஜம்மாகிறது-விஷயந்தாப்ராவண்பஹேது. விஸ்மருதியாகிறது-விஷயந்தாப்ராவண்பகார்பம். ஆகையாலே ஆத்மாவுக்கு உபயமும் விராசமிறே.

(ஆழியன்றன் திறந்து) ஸர்வாதிகளுள் தன்னிடைபட்டத்து. (ஓரன்பிலாவறிவினாதநாயினேன்) அவன் ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளில் ப்ரேமகந்தமின்றிக்கே, அதுக்கடியான ஜ்ஞானலேசமுமின்றிக்கே ஹேயனுள் நான். ப்ரேமகந்தமின்றிக்கே, அதில்லைபெண்கிற அறிவு மில்லாதவென்றுமாம். “நாயினேன்” என்கிறது - திறந்துகிடந்த வாசல்கள்தோறும் துழைந்துதிரிகையும், எல்லாராலும் பரிபூதனாகையும், உகந்து நொட்டார்க்கும் ஸ்நானம்பண்ணவேண்டுமப்படி அமேத்ய பதார்த்தமாகையும். (என்திறத்தில்) ஸம்ஸாரிகளைப்போலே விமுக னாதல், முக்தரைப்போலே போகப்ரவணனாதலன்றிக்கேயிருக்கிற என் னிடைபட்டத்தில். (எம்பிரான் குறிப்பில்வைத்தது என்கொல்) என்றாதன் திருவுள்ளத்தில் கொண்டிருக்கிறதென்னோ? “பிறந்தபின் மறந்திலேன்” என்கிற ஜ்ஞானத்தையும், “நடந்தகால்கள் நொந்தவோ” என்கிற ப்ரேமத்தையும் உபாயமென்றிருக்கிறிலர்; ஈசுவரன்னைவே தமக்கு உபாயமென்றிருக்கிறார். “வாரந்தரும் திருக்குறிப்பில் வைத்த தாகில்” [101] என்று-ஸாமான்யேன உபாயமாகச் சொல்லுவதுமதுவே; தமக்கு உபாயமாக விசேஷித்துச் சொல்லுவதுமதுவே. இப்பாட் டால்-என்னுடைய பூர்வவருத்தத்தைப் பார்த்து உபேக்ஷிக்க நினைத் திருக்கிறானோ, இத்தலையில் விராமம் தன்னிழவாம்படியான குடல் துடக்கை நினைத்து உஜ்ஜீவிப்பிக்க நினைத்திருக்கிறானோவென்றதாய்த்து.

85. நச்சராவ ணைக்கிடந்த காதபாத போதினில்
வைத்தசிந்தை வாங்குவித்து நீங்குவிக்க நீயினம்
மெய்த்தன்வல்லு யாதலா லறிந்தனன் நின்மாயமே
உய்த்துநின் மயக்கினில் மயக்கலென்னை மாயனே.

பதவுரை:—நச்சு—(எதிரிகளுக்கு) விஷம் கக்கும், அராவணை— திருவந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, காத—ஸர்வேசுவரனே! பாத—உன் திருவடிகளாகிற, போதினில்— தாமரைப்பூவிலே, வைத்த-வைக்கப்பட்ட, சிந்தை-என்மனஸ்சை, வாங்கு

எண்பத்துநாலாம்பாட்டு. பின்பிறக்கவென்னுதல், பின்பு இறக்க வென்னுதல். அவன் நினையே ஸாதநமென்பானென், தன்னுடைய ஜ்ஞானம் ஸாதநமாகாதோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (பிறந்த பின்னித்யாதி).

விற்று—அதில் சிவ்ஹம் மீளுர்படிபண்ணி, நீங்குவிக்க—அகலும்படி பண்ண, நீ—ஸ்வதந்த்ரான நீ, இனம்—இன்னமும், மெய்த்தன் ல்லில்—உண்மையில் வல்லவனே; ஆதலால்—ஆகையால், அறிந்தனன்—உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றறிந்துகொண்டேன்; மாயனே—ஆச்சர்ய சேஷத்தையுடையவனே! என்னை—சாளுகதனான என்னை, நின் மாயமே உய்த்து—உன்னுடையதான பர்க்ருதியோடே சேரும்படிபண்ணி, நின்மயக்கினில்—உன்னுடையதும் மயக்கச்செய்வதமான சப்தாதி விஷயங்களில், மயக்கல்—மயக்காதே.

அவ:—என்பத்தைத்தந்தம்பாட்டு. என்னை இப் பர்க்ருதியோடே வைத்தியோதே தேவரீர் நீயாவது இன்னதென்றறிக்கிறீர்கள்; முந்தற முன்னம் உன் ப்ராஸாதத்தாலே திருவடிகளில் பிறந்த ருசியை மாற்றி யூதர விஷய ப்ரவணாகக்கொழியவேணுமென்று ப்ராப்திக்கிறார்.

வ்யா:—(சச்சராவணைக்கிடந்தநாத) உகவாதார்த்துக் கிட்டவொண் னாகபடி விஷத்தை உயிமுயிற் திருவந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந் தருளுமிற ஸர்வேசுவரனே! நீ உகந்தாரை நித்யகைங்கர்யம்கொள் ளும் ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி. (பாதபோதினில் வைத்தசின்தை) உன் திருவடிகளாகிற் செவ்விப்பூவிலே வ்யவஸ்திதமான மநஸ்ஸை; ப்ராப்தமுமாய் நிரதிஸுபபோக்யமுமாயிருந்துள்ள திருவடிகளிலே பொருந்தின மநஸ்ஸையெய்க்கை. (வாங்குவித்து) திருவடிகளில் கின்றம மீளுர்படிபண்ணி. 257* “निवेशितात्मा कथमन्यदिच्छति” (நிவேஸிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி) என்று மநஸ்ஸையும் விமுகமர்படி பண்ணி. (நீங்குவிக்கையினம் மெய்த்தன்வல்லை) நெடுங்காலம் அகன் றது போராமே இன்னமகலும்படிபண்ணவல்ல ஸர்வஸத்தியான நீ மெய்யேவல்லை. (ஆதலாலறிந்தனன்) ஒருத்தனைக் கேள்விகொண்டு கார்யம் செய்யவேண்டாதபடி வஸ்துவை வஸ்தவந்தரமாக்கவல்ல ஸத்தியையுடையபாகையாலே உன்னை ஸ்வதந்த்ரனென்றறிந்து கொண்டேன். (சின்மாயமேயுய்த்து நின்மயக்கினில்மயக்கல்) உமக் குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன; 142 “मम माया” (மம மாயா) எனகிறபடியே தேவரீரிட்ட வழக்கான பர்க்ருதியோடே நித்யஸம் ஸ்ருஷ்டனும்படி பண்ணி, உனக்குப் பரிசுமான ஸப்தாதிவிஷயங் களிலே ஞட்டி, என்னை அறிவுகெடுக்கப்பாராதொழியவேணும்.

சேதநரை அறிவுகெட்டுக்குமவைபாகையாலே “மயக்கு” என்ற—ஸப்
தாதிவிஷயங்ளைச் சொல்லுகிறது. (என்னை) உண்பக்கலிலே நயஸ்த
பானாய் உன் கைபாத்திருக்கிற என்னை. (மாயனே) “நம்மைபொழி
யச் செல்லாதாரை ஸப்தாதிதிகளிலே மூட்டி அறிவுகெடுப்புதோமோ,
ஸ்வதந்த்ரனாயன்றோ நாம் அங்ஙன் செய்வது” என்ன; ஆச்சர்யமான
சேஷ்டிதங்களையுடையவனே! 258 “उपमानमग्निपात्रं साधूनां” (உபமான-
மஸோஷாணாம் ஸாதூநாம்) என்கிறபடியே ப்ரஹ்மதனை எதிரம்பு
கோக்கப்பண்ணவல்லை; ப்ராதிகூல்பத்தில் வ்யவஸ்த்திதனான ஸிஸு-
பாலனுக்கு ஸாயுஜ்யப்ரதனாகவும் வல்லை; இதுவன்றோ தேவரீருடைய
ஸ்வாதந்தர்யமென்கிறார்.

86. சாடுசாடு பாதனே சலங்கலந்த போய்கைவாய்
ஆடரவின் வன்பிடர் நடம்பயின்ற நாதனே
கோடுநீடு கையசெய்ய பாதநாளு முள்ளினால்
வீடனாக மெய்செய்யாத வண்ணமென்கோல் கண்ணனே.

பதவுரை:—சாடு—ஸகடாஸுரனை, சாடு—அழித்த, பாதனே—
திருவடிகளையுடையவனே! சலங்கலந்த—விஷத்தோடு ஜலம் கலந்த
தென்னும்படி விஷம்மிக்க, போய்கைவாய்—பமுனை மடுவிலே, ஆடர-
வின்—கோபத்தாலே ஆடாநின்றனள்ள காளியனாகிற பாம்பினுடைய,
வன்பிடர்—வலிபதான பிடரியிலே, நடம்பயின்ற—நர்த்தனம்செய்த,
நாதனே—ஸ்வாமியே! கோடு—ஸ்ரீபரஞ்சஜ்யமாகிற சங்கத்தினோடு,
நீடு—எப்போதும் கூடியிருக்கும், கைய—திருக்கையையுடையவனே!
கண்ணனே—ஆச்சரிதஸூலபனானவனே! செய்யபாதம்—சிவந்த உன் திரு-
வடிகளை; நாளுமுள்ளினால்—ஸ்வகாலமும் அதுஸந்தித்தால்; வீடனாக—
(என்னை) பாம்பதத்திலிருப்பவனாக, மெய்செய்யாத வண்ணம்—உண்மை
யில்செய்யாத இது, என்கோல்—என்னோ?

அவ:—என்பததாரும்பாட்டு. உண்மை நம்பக்கல்வின்றும் அகற்றி,
ப்ரக்ருதிவச்யராக்குவோமாக நம்பக்கலிலே அதுஸங்கைபண்ணுவா-
னென்னென்ன; விரோதிராஸந ஸமர்த்தனான நீ என் ப்ரக்ருதி ஸம்-
பந்தத்தைபறுத்து என் நினைவைத் தலைக்கட்டாதொழிந்தால் அது
ஸங்கைபண்ணுதே செய்வதென்னென்கிறார்.

வ்யா:—(சுடுசாடுபாதனே) ஸகடாஸூரன் முடியும்படி திருவடிகளை நிரிர்ந்தவனே! அதுகூலர்க்கு உத்தேசப்பமான திருவடிகளே பாய்த்துப் பாதிகூலர்க்கு நரஸகரமாய்த்து. இதிறே வஸ்துஸ்வபாவம். † “விடமுமமுதமுமாய்” என்னக்கடவதிறே. இத்தால்-விரோதிநிரஸநத்தில் உனக்கு வருத்தமுண்டாய்த்தானிழக்கிறேனோ என்கை. (சலங்கலந்த பொய்கைவாய்) விஷமே ப்ரசாரமாய் அத்தோடே யமுநா ஜலமும் மிச்சாமாயிருந்துள்ள பொய்கையிலே. 259 “तस्याश्वातिमहा-भीमविषाणिश्रितवारिणं हृद् कालियनागस्य ददर्शातिविभीषणम्॥” (தஸ்யாச-சாதிமஹாபிமவிஷாநிசிரிதவாரிணம்! ஹ்ரதம் காலியநாகஸ்ய ததர்ஸாதி-விபிஷணம்॥) என்னக்கடவதிறே.

(ஆடரவின் வன்பிடர் நடம்பயின்ற) அப்பொய்கையிலே வர்த்திக்கிற காலியனுடைய தின்னிய பிடரியிலே நின்று ஸஞ்சரிக்கிற ஸஞ்சாரம் வல்லாராடினுப்போலேயிருக்கை. “ஆடரவு” என்று-க்ரோதத்தாலே ஐடுகிற அரவென்றுமாம். “ஆடல்” என்று-நடையாட்டமும், கூத்தும். (நாதனே) வருத்த ஸ்வமியானவனே! விரோதிநிரஸநம் உகப்பாகைக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால்-என் விரோதியைப் போக்குகை? உனக்குத் தகவல்லாமே இழக்கிறேனோ, ஸம்பந்தமில்லாமே இழக்கிறேனோவென்கை.

பகவதஸமாச்சரணத்துக்கும் அநுபவத்துக்குமாக ஸ்ருஷ்டமான ஸார்த்திலே அஹங்காரலேஸமுண்டானால் அது நிரஸநீயமென்று தோற்றுகைக்காக, ஸகடாஸூரநிரஸநத்தை அருளிச்செய்தார். தனக்கு போக்பமான ஆத்மாவுக்கு, விஷ ஸம்ஸர்க்கம்போலே நிரஸநீயம் தேஹ ஸம்பந்தமென்று தோற்றுகைக்காக காலியநர்த்தநத்தை அருளிச் செய்தார். அதுகூலமாக வைத்ததொன்றிறே ஸகடம்; உபஜீவ்யமாயிருப்பதொன்றிறே யமுநா ஜலம்.

(கோடுட்டுகைய) ஸர்வகாலமும் திருக்கைக்கு நிருபகமென்னும் படி அத்தைப் பிரியாதே ஸ்ரீபாஞ்சஜய்த்தையுடையவனே! என்விரோதியைப் போக்குகைக்கு உன் கையில் பரிகாமில்லாமேயிழக்கிறேனோ, என் கையில் பரிசுமுண்டாயிழக்கிறேனோவென்கை. (செய்யபாதம்

† திருவாய் (6-3-1) § உனக்கு உகப்பில்லாமே.

நாளுமுள்ளினால்) உன் திருமேனிக்குப் பரபாகமாய் ஆகர்ஷகமான திருவடிகளை ஸர்வகாலமும் அபாச்ரயமாக அதுஸந்தித்தால், இத்தால்-நான் அப்பரானுபத்தானிழக்கிறேனோவென்கை.

(வீடனாக மெய்செயாத வண்ணமென்கொல்) இப்படி ஸத்தன யிருக்க, பாக்ருதிஸ்பந்தமற்றுத் திருவடிகளைப் பெறுமவனாக மெய் செய்கொழிபிற பாகாரமென்றோ? மெய்செய்கையாவது-விஷயீ காரமாதரத்திலே, § "முடியாததென்னெனக்கேவினி". என்னப்பண்ணு தல், ஜ்ஞாநஸ்பத்தாலே ‡ "பாவநீகரகல்வானத்தே" என்னப்பண்ணு தல் செய்யுமிவ்வளவுகளாலே வந்த ஆச்வாஸமொழிய தேஹஸ்பந் தத்தை அறுக்கையு; நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தைப் பண்ணித் தருகையும். (கண்ணனே) ஸம்ஸாரிகளுக்கு இச்சையே தொடங்கிப் பரமபத்தி பர்யந்தமாக எல்லா அவஸ்தைகளையுமுண்டாக்கி முத்த ராக்குகையன்றோ அவதாரத்துக்குப்பலம்; அநுபாவம்மயிருப்பதொரு கர்மவிசேஷமுண்டாயோ அவதரித்தது? ஆக, நீர் நம்பக்கலிலே அதி ஸங்கைபண்ணுதலைக்கு ஹேதுவென்னென்ன; "நீ ஸத்தனய்வைத்து என்னபிமதஞ்செய்யமைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லலாகாதோ, நான் இச்சங்கைக்கு ஹேதுவைச் சொல்லர்தபடி?" என்கிறார்.

87. நெற்றிபெற்ற கண்ணன்விண்ணி னாதனோடு போதின்மேல்

நெற்றவத்த நாதனோடு மற்றுமுள்ள வானவர்

கற்றபெற்றி யால்வணங்கு பாதநாத வேதநின்

பற்றலாலோர் பற்றுமற்ற தற்றிலே னுரைக்கிலே.

பதவுரை:—நெற்றி — நெற்றியிலே, பெற்ற — பெற்றிருக்கும், கண்ணன்—கண்ணையுடையவனான ருத்ரனோடும், விண்ணின்—தேவ

எண்பத்தாரும்பாட்டு. (ஆடாவு) ஆடல்-ஸஞ்சாரமாய், அத்தால் வர்த்திக்கிற அரவென்னுதல். மெய்செய்கை-ஸரீரமிருக்கச்செய்தே ஒரு ஜ்ஞாநவிசேஷத்தாலே மெய்பேரே தேர்ந்றியிருக்கை; ஸரீர நிவ்ருத்தி பூர்வமாக யதர்வான பகவத்பவத்தைச் செய்கை. 'நான் இச்சங்கைக்கு ஹேதுசொல்லாதபடி' என்னபிமதம் செய்யாமெக்கு ஹேதுவைச் சொல்லலாகாதோ என்கிறாரென்று வாக்யத்தை அந் வயித்துக்கொள்வது.

§ திருவாய் 2-6-7.

‡ திருவாய் 4-5-8.

லோகத்திற்கு, நாநோடு—நாதனாயிருக்கிற இந்தானோடும், போதின்
மேல் — திருநாபிக் கமலமலமகிற புஷ்பத்தின்மேலிருப்பவனாய், நல்
தவத்த நாநோடு—நன்னுனதவத்தையுடையவனான பிரமதேவனோடும்
கூடிய, மற்றுமுள்ள—மற்றுமுள்ள, வானவர்—தேவர்கள், கற்றபெற்றி
யால்—அவாவர் கற்ற வரியிலே, வணங்கு—ஆச்சாரிக்கும்படியான,
பாந—திருவடிகளையுடையவனே! நாந—நாதனே! வேத—வேதப்பாதி
பாத்தவனவனே! உரைக்கில்—சொல்லப்புகுந்தால், நின் பற்றலால்—
உண்ணிப் பற்றியிருப்பதொழிய, மற்றோர் பற்றது—பற்றுகப் பிறர் நீனைக்
கும் வேறொரு பொருளை, உற்றிலேன்—தொடப்பெற்றிலேன்.

அவ:—எண்பத்தேழாம்பாம்பாட்டு. “செய்யபாதம் நானுமுள்ளி
னல்” என்று நீயே எனக்கு அபாச்சரமென்கையாலே நம்மை
யொழிய உமக்கு வேறொரு பற்றில்லையாவென்ன, அபாச்சரமாக
ஸம்பாவையுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் ஸ்வாதிகாரலித்திக்கு தேவரீர்
கையாத்திருக்கும்படியாய் விழுந்தபின்பு, ஸ்வாதிகாரான தேவரீரை
யொழிய வேறொரு பற்றையுடையேனல்லெனென்று தம்முடைய
அதிகாரத்துக்கு அபேஷிதமான அநர்யகதித்வக்யாபநம் பண்ணு
கிறார் மேல்.

வ்யா —(நெற்றிபெற்ற கண்ணன்) நெற்றியிலே கண்ணையுடைய
ருத்ரன். தன்னுடைய ஸுத்தபதிஸயத்துக்கு ப்ரகாசகமாகையாலே
லலாட நேதாத்தைத் தனக்குப்பேறாக கினைத்திருக்கிறான்யத்து. (விண்
ணின்நாதனோடு போதின்மேல் நற்றவத்த நாதனோடு மற்றுமுள்ள
வானவர்) ஸ்வர்க்கத்துக்கு கீர்வாஹான இந்தானோடே, திருநாபி
கமலத்தைப் பிறப்பாகவும் ஸ்தானமாகவுமுடையனாய் துஷ்காமான
தபஸ்ஸாலே சதுர்த்தஸுபுவா ஸ்ரஷ்டாவமாய் அதுக்கும் கீர்வாஹான
மான ப்ரஹ்மாவோடே, ஹவிர்ப்பாகபுக்குக்களான ஸகலதேவதைகள்.
ஸம்பாதிபந் சேஷதாஜ்ஞான தேவர்களோடும் இந்தானோடுங்கூட
ப்ரஹ்மருத்ரர்களைச் சொல்லிற்று — அவர்களோபாதி இவர்களும்
சேஷதாஜ்ஞானென்று தோற்றுகைக்காக.

(கற்றபெற்றியால் வணங்குபாத) தாந்தாங்கற்ற ப்ரகாசங்களாலே
ஆச்சாரிக்கும் திருவடிகளையுடையவனே. கற்றப்ரகாசங்களென்கை

யாலும், ஆச்ரயணத்தைச் சொல்லுபவராலும்— இவர்களுடைய
 ஸாஸ்த்ரவச்யத்தையும். ஜ்ஞாநஸூத்திகளுடைய வைஷம்பயனையும்
 சொல்லுகிறது. (நாதவேத) நாதனாக வேதப்ரதிபாத்தயனானவனே!
 தேவர்களுடைய ஆச்ரயணத்துக்கடியான ஸம்பந்தத்தைச் சொல்லு
 கிறது. 260 “तनीश्वराणां मयि महेश्वरं” (தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்
 வரம்) 261 “एति विश्वस्य” (பத்ம் விச்வஸ்ய) என்னக்கடவதிறே. (கின்
 பற்றலுலோர்பற்ற அற்றதற்றிலேன்) உன் திருவடிகளே அபாச்ரயமாக
 இ நுக்குமதொழிய எனக்குவேறொரு அபாச்ரயஸ்பர்ஸுமில்லை. உறுதல்-
 தீநாடுதல். (உரைக்கிலே) தேவதாரந்தர ஸ்பர்ஸுமில்லையென்று சொல்லு
 கையும் எனக்கவத்யமென்கை.

88. வேள்ளைவேலை வேற்புநாட்டி வேள்ளையிற்ற ராவளாய்
 அள்ளலாய்க் கடைந்தவன் றருவரைக் கோராமைபாய்
 உள்ளனோய்கள் தீர்மருந்து வானவர்க் களித்தவேம்
 வள்ளலாரையன்றி மற்றோர் தேய்வனான் மதிப்பனே.

பதவுரை:—வேள்ளை வேலை—வெண்மையையுடைய பாத்கடலிலே,
 வேற்பு—மந்தரமாகிற மலையை, நாட்டி—நட்டி, வேள்—வெளுத்திருக்
 கிற, எயிற்று—தந்தம்மையுடைத்தான, அராவு—வாஸுகியாகிற
 பாம்பை, அளாய்—சுற்றி, அள்ளலாய்—அலைகள் கெருங்கும்படி, கடைந்த
 வன்று—கடைந்த அன்று, அரு வரைக்கு—தரிக்கவரிய மலையை தரிப்
 பதற்கு, ஓராமையாய்—ஒப்பற்ற ஆமையாக அவதரித்து, உள்ளனோய்கள்
 தர்வாஸச் சரபத்தாலே உண்டான திமைகளை, தீர்—பொக்குகிற
 மருந்து—மருந்தான அமுதத்தையும் லக்ஷ்மீ கடாஷுத்தையும், வான
 வர்க்கு—தேவதைகளுக்கு, அளித்த—கொடுத்த, எம் வள்ளலாரை
 யன்றி—பரமாதான எம்பெருமானையல்லாமல், மற்றோர் தேய்வம்—
 வேறொரு தேவதைபை, நான்—(அவனையல்லதறியாத) நான், மதிப்
 பனே—(ஒரு பொருளாக) எண்ணுவனோ?

அவ:—எண்பத்தெட்டாம்பாட்டு. பாஹுமருத்ராதிகளுடைய அதி
 காரம் ஈச்வரானுலேபென்றார்—கீழ்; இதில்—அவர்கள் தங்களுடையநிவ்ருத்
 திக்கு தேவரீர் கைபார்த்திருக்கும்படி பாமோதாரான தேவரீரை
 பொழிய வேறொருவரை தேவதைபாக மதிப்பனோஎன்கிறார்.

வீரா—:(வெள்ளைவேலைவெற்புநாட்டி) வெளுத்தகட்டிலே மந்தர பர்வதத்தைநாட்டி. காளமேக நிபந்தாமனுதான் கூடராப்தியிலே கண்வளர்க்குநுளும்போதை அந்தப்பரபாகரஸம் அந்நயப்போஜநர்க்கு அறுபாய்மாயிருக்க, அத்தைக்குலைத்து ப்ரபோஜநாந்தர பரர்க்காக அங்கடலிலே கொடுப்புக்கு மந்தரத்தைநாட்டி. (வெள்ளையிற்றாவளாய்) வெளுத்த தந்தபந்தியைக்காட்டுகிற வாஸகியை அதிலேசுற்றி. தண்ணீர் மந்தரபர்வதத்திலேசுற்றி வலிக்கப்புகவளவிலே தன் பலஹாநி தேற்றப்பல்காட்டுகிற வாஸகிக்கு பலாதாந்தைப் பண்ணி அந்த மந்தரத்திலே சுற்றி. 85 “तेजसा नागराजानं तथाप्यायितवान् प्रभुः” (தேஜஸா நாகராஜாநம் ததாப்யாயிதவாந் ப்ரபு:) என்னக்கடவதிறே. (எயிறு) பல்லு. (அரவு) பாப்பு. (அளாய்) அளாயி-சுற்றி.

(அள்ளலாய்க்கடைந்தவன்று) “अप्रमेयो महोदधिः” (அப்ரமேயோ மஹோததி:) என்கிறபடியே அம்பஹார்ணவத்தை, || “கடல்மாதசுழன் றழைக்கிறவொலி” என்னும்படி திரைகள் எதிரேவந்து செறியும் படி கடைந்தவன்று. (அள்ளல்) செறிவு. “அன்று” என்கிறத— ஈசுவரபிரமாணிகளான ஸகல தேவதைகளும் தங்களாபந்திவ்ருத்திக்கு அவன் கைபார்த்திருந்தவன்மென்கை. (அருவரைக்கோராமையாய்) அம்மந்தரம் ஆழங்காஸ்படாமே தன் முதுகிலே நின்று சுழலும்படி அத்விநியமான ஆமைமாய்தரித்து. அஜ்ஜாதியிலே அந்யதமனாய் என்றமாம். 84 “क्षीरोदमये भगवान् कूर्मरूपी स्वयं हरिः । मन्दरादेरघिष्ठान् असतोऽभून्महामुने॥ (க்ஷீரோதமயே பகவாந் கூர்மரூபீ ஸ்வயம் ஹரி: । மந்தராடேரஹிஸ்டானம் ப்ரமதோ஽பூந்மஹாமுநே॥) என்னக்கடவதிறே.

(உள்ளநோய்கள்) “ஈசுவரோஹம்” என்றிருக்கிறவர்களுக்கு ஒரு ப்ராஹ்மண ஸாபமாத்ரத்தாலே தன்னையும் தன் விபூதிகளையும் அபூப்ரவேசிக்கையும், அத்தாலே ஸத்வம் ருடிபோகையும், அத்தாலே ஜ்ஞாநஹாநியும் பல ஹாநியும், அந்த ப்ரபலஹாநியாலே வந்த அஸூரபரிபவமும், இவற்றால் வந்த து:க்கபரம்பரைகளும் நோய்க ளிறே. (திர்மருத்துவானவர்க்களித்த) இவர்கள் துரிதங்கள்போக அம்ருதத்தையும் பிராட்டியுடைபு -வியேஷ-கடாக்ஷத்தையும் கொடுத்த. அம்ருதப்ரதாநத்தாலே பலத்தையும், பிராட்டியுடைப்

விசேஷகடாசுஷித்தாலே ஐச்வர்யத்தையும் கொடுத்தானென்கை.
 262 “पीतेऽमृते च वलिभिर्देवैर्यचमूत्तदा । वध्यमाना....देवा हरिवक्षस्य-
 लक्ष्या ॥ लक्ष्म्या मैत्रेय सदसा परां निर्वृतिमागताः ॥” (பிதேடம்ருதே
 ச பலிபிந்தேவைந்தையசமுஸ்ததா । வத்யமானா தேவா ஹரிவக்ஷ-
 ஸ்தலஸ்தயா ॥ .. லக்ஷம்யா மைத்ரேயஸஸாஸா பராந்நிர்வ்ருதிமாகதா: ॥)
 என்னக்கடவதிறே. (எம்வள்ளலாயன்றி மற்றோர் தெய்வம் நான்
 மதிப்பின) 263 “उदाराः सर्व एवैते” (உதாரா: ஸர்வ ஏவைதே)
 என்கிற ஒளதார்யத்தை எனக்குப் பாக்ஷிப்பித்தவனையொழிய அநந்ய
 ப்ரயோஜனாய் அநந்யரணனாயிருந்துள்ள நான் வேறொரு
 தைவத்தை ஆச்யணியமாக நினைப்பனோ?

89. பார்மிகுத்த பாரமுன் ஞெழிச்சுவான ருச்சனன்
 தேர்மிகுத்து மாயமாக்கி நின்னுகொண்டு வென்றிசேர்
 மாரதார்க்கு வான்கொடுத்து வையமைவர் பாலதாம்
 சீர்மிகுத்த நின்னலாலோர் தெய்வநான் மதிப்பனே.

பதவுரை:—பார்—பூமிக்கு, மிகுத்த—அதிகமாகத்தோற்றியிருந்த,
 பாரம்—பாரத்தை, முன்—தானே முற்பாடனுய்க்கொண்டு, ஒழிச்சு
 வான்—ஒழிப்பதற்காக, அருச்சனன்—அர்ஜுனனுடைய, தேர்—தேரை
 மிகுத்து—மிகவும் நடத்தி, மாயம் ஆக்கி—பசலை இராவாக்குகை
 முதலான ஆச்சரியங்களை உண்டாக்கி, நின்னு—சாரதியாய் நின்று,
 கொண்டு—எதிரிகளைக்கொண்டு, வென்றிசேர்—வெற்றிவீரராகத் (தம்மை)
 அபிசித்துக் கொண்டிருந்த, மாரதார்க்கு—தாட்சிபதநாதி மஹாதார்க்கு,
 வான் கொடுத்து—வீரஸ்வர்க்கத்தைக்கொடுத்து, வையம்—பூமியானது,
 ஐவர் பாலதாம்—பஞ்சபாண்டவர்களை அடையும்படி, சீர்—அவர்களு
 டைய புகழை, மிகுத்த—அதிகமாகப்பண்ணின, நின்னலால்—உன்னை
 பொழிந்த, ஓர் தெய்வம்—ஒரு தேவதையை, நான்—நான், மதிப்பனே—
 உள்ளதாக நினைப்பேனோ?

அவ:—எண்பத்தொன்பதாம்பாட்டு: ப்ரஹ்மாதிகளையும்
 மேன்மைகுலைபாதபடி நின்று காசித்தவளவன்றிக்கே, 264 “कुणाश्याः
 कुणवलाः कुणनाथाश्च पाण्डवाः” (க்குஷ்ணாச்யாயா: க்ருஷ்ணபலா:
 க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா:) என்கிறபடியே பாண்டவர்களுக்கு

தூத்யஸாரத்யங்களைப் பண்ணித்தாமுதீன்று ஸத்யஸங்கல்பனாய்க் கொண்டு அவர்கள் விரோதிவர்க்கத்தை அழியச்செய்து ராஜ்யத்தைக் கொடுத்த உண்மையொழிய வேறுரு தைவமுண்டென்று நான் நினைத்திருப்பனெவென்கிறார்.

வியா:—(பார்மிகுத்தபாரம்) ஸர்வர்ஸஹையான பூமி தன்னைப் பொறுக்கவொண்ணாதென்று சொன்ன மிக்க பாரத்தை. 265 “கால-நேமிஹிதோ யோஸௌ” (காலநேமிஹிதோ யோஸௌ) என்று தொடங்கி, 266 “तथान्ये च महावीर्या नृपाणां भवन्ते तु। समुत्पन्ना दुरात्मानस्तान् संह्यानुमुत्सहे॥” (ததாந்யே ச மஹாவீர்யா ந்ருபாணாம் பலநேஷு தே। ஸமுத்பந்நா துராத்மானஸ்தாந்ந ஸங்க்யாதுமுத்ஸஹே॥) என்றானிறே. (முன்னொழிச்சுவானருச்சனன் தேர்மிகுத்து) தான் முற்பாடனாய் அத்தைத் தவிர்ப்பிக்கைக்காக அர்ஜுநனுடைய தேரைப் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் நடத்தி. அர்ஜுநனுக்குத் தான் முற்பாட னாகையாவது- 266 “विजृज्य सशरं चापं” (விஸ்ருஜ்ய ஸஸரம் சாபம்) என்று இறுய்த்த அர்ஜுநன் 267 “करिष्ये वचनं तव” (கரிஷ்யே வசநம் தவ) என்னப் பண்ணுகையும், யுத்தமத்பத்தில் விஜயபரிகாங்கலில் உத்க்ருஷ்டபரிகாரம் தேவென்று எதிரிகள் மதிக்குப்படி தேரை நடத்துகையும். ஆயுதமெடுக்கக்கடவதன்றாக ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகையாலே ஸாரத்யவேஷத்திலே அதிகரித்துத் தேரைக்கொண்டே விஜய வ்யாபாரங்களடைபப் பண்ணினான். (மாயமாக்கி) ஆச்சர்பங்களையுண்டாக்கி. அதாவது-பகலை இரவாக்குகையும், “ஆயுதமெடேன்” என்று ஆயுதமெடுக்கையும். ஆச்சரிதார்த்தமாகக் காலவ்யவஸ்தையையும் தன் ஸ்வபாவ வ்யவஸ்தையையும் அழித்தானென்கை. (நின்று கொண்டு) அர்ஜுநன் செய்தானென்னும்படி முகந்தோற்றமே நின்று எதிரிகளைக் கொன்று.

(வென்றிசேர்மாரதர்க்குவான் கொடுத்து) “நாயுத்தோர்முகரானவன்று விஜயமும் நம்மது, அத்தாலே பூமியும் நம்மதாகக்கடவது” என்றிருந்த மஹாரதரான துர்யோதநாதிகளென்ன, அவர்களுக்குத் துணையாய்வந்த த்ரோனாதிகளென்ன, இவர்களுக்கு வீரஸ்வர்க்கத்தைக் கொடுத்து, (வைபமைவர் பாலதாம் சீர்மிகுத்த நிண்ணலால்) அவர்களுக்கு “ஒருபதப்பாஸமுங்கொடோம். ஸாகல்பேந எங்களது”

என்ற பூமியைப் பாண்டவர்கள் பங்கலிலேயாப்படி புகழ்மிகுத்த உன்னையொழிய. (சீர்) புகழ். பாண்டவர்கள் விஜயிகளாய் பூமியை ஸாகல்யேந லபித்தார்களென்னும்படி புகழ்மிகுத்த வென்னுதல்; “ஆச்ரிதபகஷபாதி” என்னும் தன்புழைமிகுத்தானென்னுதல். (ஓர் தெய்வம் நான் மதிப்பேன) ஆச்ரிதபகஷபாதி டென்றறிந்த நான் வேறொரு தைவத்தை ஆச்ரணியமாக நினைப்பேனோ?

90. குலங்களாய வீரண்டி லொன்றிலும் பிறந்திலேன்
நலங்ளாய நற்கலைகள் நாலிலும் நலின்றிலேன்
புலன்களைந்தும் வென்றிலேன் பொறியிலேன் புனிதநின்
இலங்குபாத மன்றிமற்றோர் பற்றிலேனெம் மீசனே.

பதவுரை:—பொறியிலேன்—ஸப்தாதி விஷயங்களிலே அகப்பட்டு, புலன்களைந்தும்—பஞ்ச்சேந்திரியங்களையும், வென்றிலேன்—ஜயித்திலேன், நலங்களாய—நல்வழி நடத்துகிற, நல்—நன்றான, கலைகள்—வெதங்கள், நாலிலும்—நாலிலும், நலின்றிலேன்—பயிலப்பெற்றிலேன்; ஈரிரண்டாய-நாலுவகைப்பட்டிருக்கிற; குலங்கள்—ப்ராஹ்ண சூத்ரிய வைச்ய சூத்ர ரென்னும் வர்ணங்களில், ஒன்றிலும்—ஒரு வர்ணத்திலும், பிறந்திலேன்—பிறக்கப்பெற்றிலேன்; புனித—பரிசுத்தப்படுத்துமவனே! எம் ஈசனே—(அகிஞ்சநராயும் அகதிளாயுமிருக்கிற) எங்களுக்கு ஸ்வாமியே! நின்—உன்னுடைய, இலங்கு—ப்ரகாஸிக்கிற, பாதமன்றி—திருவடிகளை யொழிய, மற்றோர்பற்று—வேறொரு ஜீவநோபாயம், இலேன்—உடைய வனல்லேன்;

அவ:—தொண்ணூறும்பாட்டு. உன்னையொழிந்தாரொருவர் ஆச்ரயணியரல்லவென்று தம்முடைய அநர்பகதித்வம் சொன்னார்-கீழ்; இப்பாட்டில்-ஆச்ரயணியர் தேவாரேயானாலும் தேவாரை லபிக்கைக்கு தேவாரீர் திருவடிகளையொழிய எப்பக்கல் உபாயமென்று சொல்லலாவ தில்லைபென்று தம்முடைய ஆகிஞ்சர்பத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

வ்யா:—(குலங்களையவித்யாதி) இப்பாட்டு “பொறியிலேன்” என்கிற பதத்தொடங்கிக் கீழ்நோக்கிக் காரணபரம்பரையாலேயும், பாட்கர்மத்தாலே கார்பரம்பரையாலேயும் இரண்டுமுகமாக திர்வ

ஹித்துப்போரும். , நம்மை லபிக்கைக்கு உம்முடைய பக்கலுள்ள தென்னென்ன; ஸம்ஸாரபிரிவுமான ஸப்தாதி விஷயங்களிலே அகப் பட்டு நின்றேன்; இதிலே எண்பக்கலுள்ளது. "பொறி" என்று-ஸப் தாதி விஷயங்களைச் சொல்லுகிறது;-/வறன் காற்றத்தைக்காட்டி அகப் படுத்துக் கொள்ளுமதாகையாலும், அகப்பட்டால் பின்பு புறப்பட விர கற்றிருக்கையாலும், விராஸத்தோடே தலைக்கட்டுக்கையாலும். ஸப்தாதி விஷயங்களே புருஷார்த்தமென்று ஸாதநாறுஷ்ட்டாநம் பண்ணுகிற ஸம்ஸாரத்திலே † இது அகப்படத்தகாதென்றறிந்த நீர் அவ்விஷயங் களிலே இந்திரியங்கள் போகாமே நோக்கமாட்டிற்றிலிரோ வென்ன; .(புலன்களைந்தும் வென்றிலேன்) இந்திரியங்கள் ஸ்வவஸுத்திலே பெண்ணைக்கொடுப்போக அவையிட்ட வழக்காய்த்திரிந்தேனித்தனை போக்டி, அவற்றிலே ஓரிந்திரியத்தை நியமிக்க ஈஷமனாய்த்திலேன். 268 "इन्द्रियाणि प्रमाथीनि द्रवन्ति प्रसभं मनः" (இந்திரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந:) என்னக்கடவதிறே. 269 "धर्मेण पापमपनुदति" (தர்மேண பாபமபநுததி) என்றும், 270 "शान्तो दान्त उपरतः" (ஸாந்தோ தாந்த உபரத:) என்றும், 271 "क्षेत्रगुणविषया वेदाः" (தீராகுணய விஷயா வேதா:) என்கிறபடியே சேதநருடைய குணாகுலமாக நின்றநின்ற நிலைகளிலே நல்வழிபோக்கும்படி மாதா பித்ருஸுதங்ககளிற்காட்டிலும் வத்ஸஸ்தாங்களாகை. நற்கலைகளாவது-மோக்ஷ தத்ஸாதங்களிலே நோக்கையுடைத்தாகை. இப்படிப்பட்ட நாலுவேதத்திலும் ஸீலிக்கப் பெற்றிலேன். நவிலுதல்-பயிலுதல். (கலை) வேதம். ப்ரதமத்திலே அத்யயநம் பண்ணினூர்க்கிறே தத்பலமான அறுஷ்ட்டாநம்; அ திறே இந்திரியஜயத்துக்கு ஸாதநம். ஆக இப்படி இந்திரியஜயத்தில் நான் தூரஸ்த்தனென்கை.

இந்த இந்திரியஜயத்துக்கு ப்ரதமஸாதநமான அத்யயநாதிகளில் இழியாதொழியா நென்னென்னில்;(குலங்களாயவிரிண்டி லொன்றி லும் பிறத்திலேன்) உபேகைகளாலே இழியாதொழிந்தேனல்லேன்;

† (பா) வறை. † (பா) அகப்பட்டேனென்றறிந்த.

அயோக்யனாகையாலே இழியப்பெற்றிலேன். அத்யயநம் த்ரைவரணிகாதிசாரமிதே. சதுர்த்தவரணத்திலே ஜகித்தவனுக்கும் பாகவஜ்ஞாத்யதிகாரமுண்டு; த்ரைவரணிக ஸாச்ஞவணத்திலே அதிகாரமுண்டு; அத்தாலே விரோதிபாபம் போகையாலே இந்திரியஜபத்துக்கு ஸாதநமாகலாம்; அந்நாலுவர்ணத்திலும் பிறக்கப்பெற்றிலேன்; உத்த்ருஷ்ட வர்ணத்திலே ரிஷிபுத்ரராய்த்திருவவதரித்த இவர்நாலுவர்ணத்திலும் பிறந்திலே நென்பனென்னென்னில்; யதுகுலத்திலே வந்தவதரித்த க்ருஷ்ணன், வளர்ந்தருளின கோபகுலத்தையே தனக்குக் குலமாக நினைத்திருந்தாப்போலே இவரும், வளர்ந்தருளினபடியை நினைத்தருளிச் செய்கிறார். 272 “गौपालो यादवं वंशं मगमयुद्धिरप्यति” (கோபாலோ யாதவம் வம்ஸம் மக்மய்யுத்தரிஷ்யதி) என்ற அவதரித்த குலம் || கோபகுலம், ரக்ஷயகுலம் யதுகுலமாகச் சொல்லாநின்றதிதே. 273 “स पिता यस्तु पोषकः” (ஸ பிதா யஸ்து போஷக:) என்னக் கடவதிதே.

அதவா, நாலுவர்ணத்திலும் எனக்கவ்யமில்லாதபடியாலே த்ரைவரணிகர்க்கே விஹிதமான அத்யயநத்துக்கு அயோக்யனானேன்; அத்யயநம் பண்ணப்பெறுமையாலே வேதார்த்தஜ்ஞாநமில்லையாய், அதின்பலமான வேதார்த்தாறுஷ்ட்டாந மில்லாமையாலே இந்திரிய ஜயம் பண்ணப்பெற்றிலேன். அஜிதேந்திரியனாகையாலே விஷயங்களின்னையிலே அகப்பட்டுநின்றே நென்கிறாரென்னவுமாம்.

ஸம்ஸாரபீஜமான விஷயாந்தரப்ராவண்யமொழிய உம்முடைய பக்கல் ஒரு முதலில்லையாகில், உமக்கு உஜ்ஜீவனஹேதுவாக நீர் நினைத்திருந்ததென்னென்னில்; (புனித) விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தாலே †(அநறுஷ்ட்டாந கார்யமாகத் தந்தாம்பக்கல்) அஸாத்தராய்த் தந்தாம் பக்கல் ஸாத்திஹேதுவின் றிக்கேயிருக்கும் குறைவாளரையும் ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே ஸாத்தராக் கவல்ல ஸாத்தியையுடையவனல்லையோ? அதாவது-உத்த்ருஷ்டஜம்மமென்ன, வேதஸ்பர்ஸமென்ன, வேதார்த்தாறுஷ்ட்டானமென்ன, இவற்றினுடைய ஸ்தானத்திலே பகவதறுக்ரஹம் நின்று விஷயாந்தரப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்துத்தருகை. (நின்னி லங்கு பாதமன்றி மற்றோர் பற்றிலேன்)-இருட்டு மிக்கதனையும் விளக்கொளி வீறுபெறுமாபோலே குறைவாளர்க்கு முகக்கொடுக்கையாலே

|| (பா) கோபாலகுலமாகச் சொல்லாநின்றதிதே. † குண்டலிதமதிகம்.

விளங்குகின்றதுள்ள திருவாழகமொழிய வேறு ஜீவகோபாயத்தை உடையேனல்லேன். (எம்மிசனே) வேறு முதலென்றில்கே அகதிக ளான எங்களுக்கு தீர்வா ஹனானவனே!

91. பண்ணலாவு மென்மொழிப் படைத்தடங்கணள் பொருட்டு எண்ணிலா வரக்கரை நெருப்பினால் நெருக்கினாய் கண்ணலாலோர் கண்ணிலேன் கலந்தசுற்றம் மற்றிலேன் எண்ணிலாத மாயநின்னை யென்னுள்ளிக்க லென்றுமே.

பதவுரை:—பண்—“குறஞ்சி, காந்தாரம், காமரம்” முதலிய பண்கள், உலாவு—நடைபாடுவதாயும், மென்—மிருதுவாயுமிருக்கிற, மொழி—பேச்சையுடையவளாய், படை—வாளாகிற ஆயுதம் போல் ஒளியுள்ளதாய், தடம்—பெரிதான, கணுள்பொருட்டு—கண்களையுடைய ஸ்ரீஜகராஜன் திருமகளுக்காக, எண்ணிலா—எண்ணமுடியாத, அரக் கரை—ராசநகரை, நெருப்பினால்—ஸாக்கந்தியாலே, நெருக்கினாய்—அழித்த நீ, கண்—எனக்கு வழிகாட்டி; அலால்—உன்னையன்றியிலே, ஓர் கண்ணிலேன்—வேறு வழிகாட்டியை உடையேனல்லேன்; கலந்த- நெருக்குப்பொருந்தின, மற்று சுற்றமிலேன்—வேறு பந்துக்களை உடையே னல்லேன்; எண்ணிலாத—எண்ணமுடியாத, மாய—ஆச்சர்ய சக்தி யுடையவனே! நின்னை—(எம்மிசனே) உன்னை, என்னுள்— என்னிடமிருந்து, என்றும்—எக்காலத்திலும், நீக்கல்—அகற்றா தொழியவேணும்.

அல்:—தொண்ணாற்றோராய்பாட்டு. 274 “शास्त्रफलं प्रयोक्तिरि” (ஸாஸ்த்ரபலம் ப்ரோயக்தரி) என்றபேறு உபமதானால் உம்முடைய விசேடதிவ்ருக்திக்கு நீரோடவிராகவேண்டாமோ? “நின்னிலக்கு பாதமன்றி மற்றோர்பற்றிலேன்” என்கிறது எத்தாலே யென்ன, “ப்ராங் பாயத்தாலே; அதென்னென்னில்; அஸோகவகிகையிலேயிருந்த

தொண்ணாறாய்பாட்டு. (பாடகாமம்) பொறியிலேன் தொடக்கி பதம் பேதியாமல் கீழ்கோக்கி அவரோஹணமாக வருகை. (கார்ப பரப்பணாயவது). ஒன்றினுடைய கார்பம் ஒன்றினுக்காகக்கொண்டு அடி தொடக்கி மேல்கோக்கி ஆரோஹணமாகப்போருகை. (அதி காமமே) “நாலுவர்ணத்திலுமென்பானென்னென்ன”. என்று பூரிப் பது. (பாகவஜ்ஞம்) யாகத்துக்குப்பசி(பசி)க்கைக்குக் காஷ்ட்டாதி.

பிராட்டி; தேவரினா லபிக்கைக்கு ராசக்ஷஸவதத்திலே அவளயத்தம் பண்ணுமன்றன்றோ நான் என்னுடைய விரோதியைப் போக்குகைக்கு யத்தம்பண்ணுவது; ஆனபின்பு, அந்நயகதியாய், அகிஞ்சகனான என்னை ஸ்வரக்ஷணத்திலே முட்டி அகற்றுகொழிய வேணும்" என்கிறார்.

வடா:—(பண்ணுலாவுமென்றொழி) பண்ணோடேசேர்ந்த ம்ருது வான பேச்சையுடையவள். 275 “मधुरा मधुरालापा किमाह मम भासिनी” (மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாமிநி) என்று சந்திரவர்த்தத்திருமகன் வாய்ப்புலத்துப்படியான வார்த்தைப்பாடுடையவளிறே. “பண்ணை வென்றவின்சொல்பங்கை” [105] என்றவளிறே. (படைத்தடங்கனாள் பொருட்டு) வாள்போலே ஒளியையும் இடமுடைமையையு முடைத் தான திருக்கண்டளையுடைய முஜநகராஜன் திருமகள் பொருட்டு. 276 “न जीवेयं क्षणमपि विना तामसितेक्षणं” (ந ஜீவேயம் க்ஷணமபிவிநா தாமஸிதேக்ஷணம்) என்று அவர் வ்யதிரேகத்தில் தரிக்கமாட்டாத கண்டளிறே. ஆக, எதிர்த்தலையை “அகலகில்லேன்” என்னப் பண்ணும் பேச்சுமுறையும் கண்ணமுறையுமுடையவளென்கை. தம் முடைய வெறுமைசொல்ல இழிந்தவர் பிராட்டியுடைய ஏற்றக்களைச் சொல்லுகிறது, சிஷ்க்ருஷ்டமான இவ்வாதம்ஸ்வரூபம் பிராட்டியே பாதியும் பூதிகொஸ்துபத்தோபாதியும் விலகணமென்கைக்காக. ஜ்ஞாநம்பிறந்த பின்பு பிராட்டி அசோகவதிகையிலேயிருந்தாப்போலே அஸஹயமிறே சேதநனுக்கு ஸாரம்.

(எண்ணிலாவர்க்கரை) அவளைப்போலே விரோதிகள் அஸங்க்யாத ராகவேணுமோ? அஞ்சானலாகாதோ? (நெருப்பினால் நெருக்கினாய் கண்) ஸாரக்நியாலே அழியச்செய்த நீ எனக்கு கிரவாஹகனென்னுதல். 277 “यथा राघवनिष्ठुकः शरः” (யதா ராகவநிஸ்துக்: ஷர:) என்கிறபடியே ஸாஸ்தாநியான திருவடிபையிட்டு லங்கையை தவறித்து, ராசக்ஷஸரைக் கண்டகங்குட்படி பண்ணின நீ எனக்கு கிரவாஹகனென்னுதல். இத்தால்-என்னுடைய விரோதிவர்க்கத்தையும் பஸ்மமாகப் பண்ணவேணுமென்கை. (அலாலோர்க்கண்ணிலேன) 206 “लोकानां त्वं परो धर्मः” (லோகானாம் த்வம் பரோ தர்ம:) என்கிற தேவரினாபொழிய வேறொரு கிரவாஹகரை உடையேனல்லேன்.

|| “தவரதற்குமாவன்றன்னை யன்றி மற்றிலேன்தஞ்சம்” என்கிறார். 278 “न त्या कुमिं दशग्रीव भस्य भस्माहं तेजसा” (நத்வா குர்மி தஸூக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மாஹஸ்தேஜஸா) என்று பிரேட்டிக்கு ஸக்தியுண்டாயிருக்க, ப்ராப்தியில்லாதே தவிர்த்தான்; எனக்கு ஸக்தியுமில்லைபென்கிறார். (கலந்தகற்றம் மற்றிலேன்) நெஞ்சுக்குப் பொருந்தின பந்துவர்க்கத்தை வேறு உடையேனல்லேன். உத்பாதகரான மாதாபிதாக்கள் “தைவம் ஶஷிக்கிறது” என்று காட்டிலே விட்டுப்போனார்கள்; வளர்த்தவர்களை 279 “पितरं मातरं दाराय” (பிதாம் மாதரம் தாராய்) என்கிறபடியே நான் விட்டேன். 280 “धाता भर्ता च वध्युश्च पिता च मम राघवः” (ப்ராதா பர்தா ச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ:) என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்து வும் தேவரீரே என்கிறார். பிரேட்டிக்குத் தனியிருப்பிலே திருவடி வந்து முகங்காட்டினார்; அப்படியேயிருப்பதொரு குளிரந்த விழியும் தேவரீராயெழிய எனக்கில்லை என்கிறார்.

ஐக்கலத்தில் பிறந்த ஆபிரகாத்தியமுண்டு அவனுக்கு. “குலங்க ளாயவி ரிரண்டிலொன்றிலும் பிறந்திலேன்” என்றிரே ரீரென்ன;- (எண்ணிலாத மாய) அங்கத்தையேயமான ஆச்சர்ப ஸக்தியையுடையவனல்லியோ? இத்தால்-சிறிநஜர்மாவாய் ஸாஸ்தா திகாரியுமன்றிக்கே யிருந்துள்ள பஷிக்கு மோஷங்கொடுத்த ஸக்தியன்றோ தேவரீருடைய ஸக்தியென்கை. ராவணனும் குறியழியாதேயிருக்க இக்கரையிலே அவன் தம்பியை லங்காராஜபத்துக்கு அபிஷேகம் பண்ணிற்று அவன் ஜம்மம் பார்த்தோ? 281† “अभिज्ञो राजधर्माणां” (அபிஜ்ஞோ ராஜதர்மானாம்) என்கிறபடியே § அவன் ஜ்ஞாநாதிகனன்றோவென்ன, * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றிற்று ஜ்ஞாநாஜ்ஞாநங்களில் உள்மானம் புறமானம் பார்த்தோ? (கின்னை பென்னுள் நீக்கல்) ஸர்வஸக்தியாயிருந்துள்ள உன்னை, அகஞ்சநு யிருந்துள்ள என்பக்கல் நின்றும், ஸூத்ரமான உபாயந்தங்களைக் காட்டி அகற்றுகொழியவேணும். (என்றுமே) நான் கலங்கினவன் தம் என்னை விடாகொழியவேணும்.

92. விடைக்குலங்களே ழுடர்த்து வென்றிவேற்கண் மாதாரர் கடிக்கலத்த தோள்புணர்ந்த காலியாய வேலைநீர் படைத்தடைத்த தீர்க்கிடந்து முன்கடைந்து நின்றனக் கடைக்கலம் புத்தவென்னை யஞ்சலென்ன வேண்டுமே.

|| திருவாய் 3-6-8. † (பா) अभिज्ञा § (பா) அவன் ஜ்ஞாநாதிகையன்றோ

பதவுரை:—முன்—ஆதிகாலத்திலே, வேலை—அலைகளை யுடைய, நீர்—ஏகார்க்காவ ஜலத்தை, படைத்து—ஸ்ருஷ்டித்து, அதில்கிடந்து—அதன்பகுதியான பாற்கடலில் பள்ளிகொண்டு, கடைந்து—(தேவர்களுக்காக) அக்கடலைக்கடைந்து, அடைத்து—(அதன் மற்றொருபகுதியான உப்புக்கடலை ராமாவதாரத்தில்) அடைத்து, விடை குலங்கள் ஏழுஅடர்த்து-பல ஜாதியைச்சேர்ந்த ஏழு எருதுகளை வென்று, வென்றி-வெற்றிகொள்ளும், வேல்—வேல்போலேயிருக்கிற, கண்—கண்களை யுடைவளைய, மாதரார்-நப்பின்னைப் பிராட்டியுடைய, கடி கலந்த-செவ்வி போடும் பரிமளத்தோடும் சேர்ந்த, தோள்—தோள்களை, புணர்ந்த—அணைத்த, காலியூய!—பசுக்களை மேய்க்கும் இடையணை!, நின்றனக்கு—உன்னிடம், அடைக்கலம் புதுந்த—சரணமடைந்த, என்னை—(அந்நிய ஸரணனான) என்னை, அஞ்சலென்ன வேண்டுமே—“பயப்படாதேகொள்” என்றெருரு வார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும்.

அவ:—தொண்ணூற்றிரண்டாம் பாட்டு. “நின்னையென்னுள் நீக்கல்” என்றீர்; நாம் உம்மைபகலாதொழிகைக்கு நம்மளவிலே நீர் செய்ததென்? நாம் உமக்குச் செய்பவேண்டுவதென்? என்ன; நிருபாதிகாரணயரான தேவரீர்திருவடிகளிலே பரபந்நான என்னை “உன்னுடையகார்பம் எனக்கு பாம், நீ பயப்படவேண்டா” என்று என் பயந்தீர் 221 “माशुचः” (மா ஸுசு:) என்ன வேணுமென்கிறார்.

வ்யா:—(விடைக்குலமித்பாதி) “முன்-வேலைநீர்படைத்து அதிற் கிடந்து-கடைந்து-அடைத்து-விடைக்குலங்களேழுடர்த்து வென்றி வேல்கண் மாதரார் கடிக்கலந்ததோள்புணர்ந்த காலியாய-நின்றனக்கடைக்கலம் புதுந்தவென்னை அஞ்சலென்ன வேண்டும்” என்றந்வயம். (முன்வேலைநீர் படைத்து) 282 “अप एव ससर्जिदौ” (அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேள்) என்கிறபடியே ஏகார்க்காவ ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணி. “வேலைநீர்” என்று-எல்லையான கடலென்னுதல்; திரைக்கிளர்த்தியை யுடைத்தான கடலென்னுதல். “வேலை” என்று-எல்லையும், திரையும். “நீர்” என்று-கடல். (அதில்கிடந்து) அதிலே கிடந்து. “ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே சேதநர்க்கு ஆச்ரயணருசிபிரந்தவன்று ஸரணயரான நாம் தூரஸ்தராகவொண்ணாது” என்று கட்டாரத்தியிலே கண்வளர்த்தருளி. (கடைந்து) அக்கிடை பவித்து தேவர்கள் ஐச்வரியத்தை

பிறந்த, 283 “शरन् त्वामग्राहाः समस्ता देवतागणाः” (ஸரணம் த்வாமஹு ப்ராப்தா: ஸமஸ்தா தேவதாசுணா:) என்கிறபடியே ஸரணம்புகுர, அவர் கள் இழந்தவற்றை, கடலைக்கடைந்து அக்கடலிலே யுண்டாக்கிக்கொடுத்தவனென்றாக; (அடைத்து) அந்த தேவதைகள் குடியிருப்பழியுற்படி அதுக்கரமத்திலே நடந்த ராவணாதி கண்டக நிரஸநார்த்தமாக, தஸ்ர தாத்மஜனாய வந்தவதரித்து லலனார்ணவத்தை யடைத்து.

(விடைக்குலமித்யாதி) பரஹ்மதிசுளுக்கு ஸரண்யனாய், அவர் களாபத்திலே உதவினவனவன்றிக்கே, தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக் கைக்காக கோபஸஜாதியனாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தபடி சொல்லுகிறது மேல்; (விடைக்குலங்களைமுடர்த்து) விடையேமுடர்த்தென்னுதல், விடைக்குலமடர்த்தென்னுதல் செய்யாதே, இப்படி சொல்லுகிறது 284 “चातुर्वर्ण्यं मया सृष्टं” (சாதுர்வரண்யம் மயா ஸ்குஷ்டம்) என்கிற படியே கோஜாதியிலும் வர்ணப்பதமுண்டாகையாலே நானாவர்ணமான ரிஷபங்களேழையுமுடர்த்து. நப்பின்னைப் பிராட்டியேட்டை போகத் துக்கு விடைச்சுவராகையாலே நானாவபாவங்களான விடையேழையும் ஷட்டியாக நெரித்து. (குலம்) வர்ணம். “குலங்களாய் வீரிரண்டி லென்றிலும் பிறந்திலேன்” என்றுரிநே.

(வென்றிவேல்கண் மாதாரர் கடிக்கலந்த தோள்புணர்ந்த காலி யர்ய) 285 “जितन्ते पुण्डरीकाक्ष” (ஜிதந்தே புண்டரீகாக்ஷ) என்றும் † “தூது செய்கண்கள்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸர்வரையும் கண்களாலே தோற்பிக்கும் தேவரிரையும் தோற்பிக்கவல்ல நோக்கையுடைய நப் பின்னைப்பிராட்டியுடைய பரிமளிதமான தோளையறுபவித்து. அவ னுக்கு ப்ரியமாக ரக்ஷகாபேகையுடைய பசக்களுடைய ரக்ஷணமே ப்ரியோஜகமாயிருக்குமவனே! 101 “सर्वगन्धः” (ஸர்வகந்த:) என்கிற அவன் திருமேனியையும் பரிமளிதமாக்கும் தோளென்கை. 177 “युव- तिष्ठ कुमारीणी” (யுவதிச்ச குமாரீணி) என்கிறபடியே ஸ்வஸத்ருஸ மான பருவத்தை உடையவளாகையாலே செவ்வியையுடைய தோளென்னவுமாம். (வென்றிவேல்கண்) வென்றியை விளைக்கும் வேல்போலே நோக்கையுடைய கண். “சடி” என்று-செவ்வியும் சுற்றமும்.

(நின்றனக்கடைக்கலம் புகுந்தவெண்ணை) 5 “यो ब्रह्माणं विदधाति पूर्व-सुमुखै शरणमहं प्रपद्ये” (யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்-முமுக்ஷு-பர்வை ஸரணமஹம் ப்ரபத்யே) என்று ஜகத்காரணவஸ்து ஸரணப் பென்னுமிடம் ச்ருதிவிர்த்தம். 283 “शरणं त्वामनुप्राप्ताः” (ஸரணம் த்வாமநுப்ராப்தா:) என்றும், 206 “लोकानां त्वं परो धर्मः” (லோகானாம் த்வம் பரோ தர்ம:) என்றும் வ்யூஹவிபவங்களில் ஸரணயதை ஆப்த வாச்யலித்தம். அங்ஙனம் லிங்கே, 221 “मामेकं शरणं व्रज” (மாமேகம் ஸரணயம் வ்ரஜ) என்று தேவரீர் திருவடிகளிலே ப்ரவணனான என்னை. (என்னை) அந்நயஸரணனான என்னை. அடைக்கலம் புகுருகையாவது-என்கார்பம் தேவரீர்க்கே பரமென்று பற்றுதலை. 286 “तदेवास्मि हि भरः” (தவைவாஸ்மி ஹி பர:) என்னக்கடவதிதே. (அஞ்சலென்ன வேண்டுமே) தேவரீர் பூர்த்தியையும் என் கிறுமையையும் இடைச் சுவரான விரோதியின் கருத்தையும் பார்த்து நான் அஞ்சாதபடி, 221 “मा शुचः” (மா ஸுச:) என்று ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்ய வேணும். 221 “मामेकं शरणं व्रज” (மாமேகம் ஸரணம் வ்ரஜ) என்ற தேவரீர்க்கு, 221 “सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यामि मा शुचः” (ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மா ஸுச:) என்கை அரிதோ?

93. சுரம்பரங்கு தண்மோய் துதைந்தலர்ந்த பாதமே
விரும்பினின்று றைஞ்சுவேற் கிரங்கரங்க வாணனே
கரும்பிருந்த கட்டியே கடற்கிடந்த கண்ணனே
இரும்பரங்க வேஞ்சரங் துரந்தவில்லி ராமனே.

பதவுரை:— கரும்பு இருந்த— (எல்லாப்பகுதியிலும்) கரும்பு
பேரலே இயற்கையிலேயே இனிதாயிருக்கும், கட்டியே— சர்க்கரைக்
கட்டிபேரலிருப்பவனே! கடல்—பாற்கடலில், கிடந்த—கண்வளர்ந்
தருளுகிற, கண்ணனே—ஸுலபனே! இரும்பு—இரும்புபேரலே த்ருட
மான எதிரிகள் ஸரீரத்திலே, அரங்க—அமுந்தும்படி, வேஞ்சரம்—
கொடியபாணங்களை, துரந்த—எய்த, வில்—தறுஸ்தையுடைய,

தொண்ணூற்றிரண்டாம்பாட்டு. (இழந்தவற்றை) இழந்த
பதார்த்தத்தை. (கடிக்கலந்த) கலக்கை—எங்கும்வ்யாபிக்கையாய், அத்
தால்மிகுதிசொல்லுகிறது; “நின்றனக்கு” என்கையாலே வ்யூஹவிப
வார்த்தாங்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது.

இராமனே—சகாவர்த்தித்திருமகனே! அரங்குவாணனே—அரங்ககரப் பனை! சுகம்பு—வண்டுகள், அரங்கு—படிந்திருக்கிறதாய், தண்—குளிர்த் திருக்கிறதான, துழாய்—திருத்தழாயானது, துதைந்து அலர்ந்த—ஸ்பர் விகம்பப்பெற்றவுடன் மலரும், பாதமே—உன்னுடைய திருவடிகளையே, விரும்பி—ஆசைப்பட்டு, நீண்டு—என்றும்நின்று, இறைஞ்சுவேற்கு— துதிக்கும் எனக்கு, இரங்கு—அருள் கூர்ந்தருளவேணும்.

அவ்:—தொண்ணூற்றுமூன்றாம்பாட்டு. அடைக்கலம் புகுந்த என்னை பஞ்சலென்னவெண்டுமே” என்ற-என் பயங்கெட 221 “मा शुचः” (மா ஸுசு:) என்னவேனுமென்றார்—கீழ்; “அவ்வளவே அமையுமே?” என்ன, “உபாயந்தரங்களைக்காட்டி என்னை அகற்று தொழிகைக்காகச்சொன்ன வார்த்தையன்றோ அது; தேவரீருடைய நிரதிஸுபபோக்பதைபைக்கண்டு அதுபவிக்க ஆசைப்படுகிற எனக்கு விஷயந்தர கீவ்ருத்தி பூர்வகமாக தேவரீரையே நான் அதுபவிக்கும் படி என் பக்கவிலே இரங்கியருளவேணும்” எனது பெரிப்பெருமான் திருவடிகளிலே அதுபவத்தை அபேஷிக்கிறார்.

வ்யா:—(சுரும்பாங்கு தண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்த பாதமே) வண்டு படிந்து சரமலாமான திருத்தழாய்த் தாரானது அலர்ந்தவருகிற திருவடிகளையே. இத்தால்—திருத்தழாயோட்டை ஸம்பந்தத்தாலே ஸர் வாதிகவஸ்துவென்னுமிடத்தையும், திருவடிகளோட்டைச் சேர்த்தி யாலே திருத்தழாய்க்குச் செவ்வியும் விகாஸமுமுண்டாகையாலே, திருவடிகளோடே சேர்த்தார்க்குச் செவ்வியும் விகாஸமுமுண்டா மென்னுமிடத்தையும், திருத்தழாயாலே அலங்க்ருதமாயிருக்கை யாலே நிரதிஸுபபோக்பமென்னுமிடத்தையும் சொல்லிற்று.

(விரும்பிநின்றிறைஞ்சுவேற்கிங்கு) அதுபவருகிபிறந்து அதுப விக்கையிலேயிழிந்த எனக்கு இரங்கு. “இவன் நாயகமான விஷ யந்தரத்தில்கின்றும் மீளுவான், நிரதிஸுபபோக்பமான நம்மையதுப விப்பான்” என்றக்ருபபண்ணியருளவேணும். தேவரீர்க்கு ஒரு இரக்கமாதாம்; அது இவ்வாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநம்; ஆனபின்பு இத் தனையும் செய்தருளவேணும். (அரங்கவாணனே) கோயிலுக்கு நிர் வாலாகனுப்கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகிறவனே! தந்தாம்பக்கல்

முதலின் றிக் கேயிருக்க அதுபவத்திலேயிழிந்தவர்களுக்கும், தேவரீர் அழகாலே விஷயாந்தரப்பாவண்யத்தைத் தவிர்த்து, தேவரீர்பக்கல் ஆதரத்தைப்பிரப்பித்து அதுபவிப்பிக்கைக்காகவன்றோ கோயிலிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிறது. †“பேதரே பென்று சொல்லிப்புந்தியில் புகுந்து தன்பாலாதரம் பெருகவைத்த அழகன்” என்னக்கடவதிறே.

(கரும்பிருந்தகட்டியே) இவர்க்கு ருசிபிரப்பித்த உபாத்தபாயரைச் சொல்லுகிறது. கோதுண்டாதல், கழிக்குமம்மும் உண்டாதலின் றிக் கே ஸர்வதேமுகமாய் ஸாரஸ்யத்தையுடைத்தாய் பாகவிசேஷத் தால் வந்த ஸாரஸ்யமின்றிக் கே ஸ்வாபாவிசமான ஸாரஸ்யத் தையுடைத்தாயிருப்பதொரு கண்ணல்போலே நிரத்யய போக்யனுவனே! (கடல்கிடந்தகண்ணனே) பெரியபெருமானுடைய அவதாரகந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. திருப்பாற்கடலிலே அபேஷா நிரபேஷமாகக் கண் வளர்ந்தருளுகிற ஸௌஸ்யத்தை உடையவனே! ப்ரஹ்மாவுக்காக ஈதாரத்திராதன் உகந்தருளினபடியாலே அங்குத்தை ஸௌஸ்யமும் வடிவமுகும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணலாம் படியிறே யிருப்பது.

(இரும்பாங்க வெஞ்சார்தாரந்த வில்லிராமனே) எதிரிகள் ஸரீரத் திலே அழுந்தும்படிஃதித்தபாவக ஸங்காஸமான அம்புகளேவிட்ட வில்லையுடைய தஸரதாத்தமனே! இத்தால் || “நஞ்சேவகனா மருவிய பெரியகோயில்” என்சிறபடியே சக்ரவர்த்தித்திருமகனுடைய வீரமும் அபிராமதையும் பெரியபெருமாள் பக்கலிலே அதுபவிக்கலாயிருக்கை. 287 “मेघश्यामं महाबाहु सर्वसत्त्वमनोहरं” (மேகச்யாமம் மஹாபாஹும் ஸர்வஸத்வமனோஹரம்) என்னக்கடவதிறே. ‘ப்ராப்தராய், ஸந்நிஹிதராய், நிரத்யய போக்யபூதராய் கிரோதிகிராஸ சிலராய் தேவரீரிருக்க, இத்தலையில் ருசியுண்டாயிருக்க, நான் இழக்க வேண்டுமிறதென்? இரங்கியருளவேணும்’ என்கை. “கரும் பிருந்தகட்டியே-கடல் கிடந்தகண்ணனே-இரும்பாங்க வெஞ்சார்தாரந்த வில்லிராமனே-அரங்கவானனே-சுரும்பாங்கு தண்டுழாய் துதைந்தலர்ந்த பாதமேவிரும்பி நின்று இறைஞ்சவேற்கிரங்கு” என்று அந்வயம்.

† திருமாலை 16 || திருமாலை 11.

94. ஊனின்மேய வாலிநீ யுறக்கமோ ணுணர்ச்சிநீ

ஆனின்மேய வைந்துநீ யவற்றன் நின்றனாய்மை நீ

வானிடுளுடு மண்ணுநீ வளங்கடற் பயனுநீ

யானுநீயதன்றி யெம்பிரானும் நீயிராமனே.

பதவுரை:—உறக்கமோடு—தூக்கத்தோடு, உணர்ச்சி—விழிப்பா
னது, நீ—உன்னதிரும்; வளம்—அழகியதான, கடல்—ஸமுத்ரத்தி
னுடைய, பயனும்—பாயோஜனபூதமான அம்ருதமும் சந்திரதிகளும்,
நீ—உன்னதிரும்; ஆனின்மேய—பசுவிழிருந்து உண்டான, ஐந்தும்—
பஞ்சகவ்யங்களும், நீ—உன்னதிரும்; அவற்றன்—அந்தப்பஞ்சகவ்யங்
களிலே, நின்ற—இருக்கிற, தாய்மை—ஸூத்திரமும், நீ—உன்னதிரும்;
ஊனின்மேய—ஸரீரத்தில் இருக்கிற, ஆலி—பஞ்சவ்ருத்திப்பிரானும்,
நீ—உன்னதிரும்; வானிடுளுடு—ஆகாஸத்தோடு கூடின, மண்ணும்—
பூமியும், நீ—உன்னதிரும்; யானும்—(ஸம்ஸாரத்தில் கட்டுண்ட); நானும்,
நீ—உனக்குப் பாகரபூதன்; இராமனே—சகரவர்த்தித்திருமகனே!
அதன்றி—அதொழிய, எம்பிரானும் நீ—அகஞ்சகரான எங்களுக்கு
நீர்வாஹனனும் நீ.

அவ:—தொண்ணூற்றுநான்காம்பாட்டு. த்வதறுபவ விரோதி
களைப்போக்கவும், அதுக்கறகூலங்களானவற்றை யுண்டாக்கவும், அது
பவந்தன்னை அவிச்சிந்நமாக்கவும் வேணுமென்று அபேக்ஷிக்கப் பராப்தமா
யிருக்க, “இரங்கு” என்று—இவ்வளவுமபேக்ஷிக்கவமையுமோவென்ன,
உனக்கு பாகரமாயிருக்குமதொழிய . ஸ்வதந்த்ரமாயிருப்பதொரு
பதார்த்த மில்லாமையாலே என்னபிமதலித்திக்கு உன்னிரக்கமே
அமையுமென்கிறார்.

வ்யா:—உறக்கமோணுர்ச்சி நீ—வளங்கடல் பயனும் நீ; - ஆனின்
மேயவைந்தும் நீ, அவற்றன் நின்ற தாய்மை நீ- ஊனின்மேயவாலிநீ-

தொண்ணூற்றுமூன்றும் பாட்டு. (துவதந்து) செவ்வியாய்;
(இரக்கமாத்ரம்) எனக்கு ஜீவகமென்று பூரிப்பது. ஆடிக்கட்டியாகை
பன்றிக்கே, “இருந்தகட்டி” என்று இருந்தபடியே கட்டியென்று
விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் (கோதுண்டாகி வித்யாதி) (கந்தம்) அவ
தாரமூலம்.

வாஸிஸ்தோ மண்ணும் நீ - யானும் நீ, அதன் றியெம்பிரானும் நீ இராமனே" என்றவ்யம். (உறக்கமோடுணர்ச்சிநீ) தமோகுணாபிப வத்தால் வந்த நித்தராயும் ஸத்வகுணகார்யமான உணர்த்தியும் உன்ன திரம். இத்தால்-சேதநர்க்கு விஷயப் பாவண்ப ஹேதுவான அஜ்ஞாந மும், பசுவதப் பாவண்ப ஹேதுவான ஜ்ஞாநமும் நீ யிட்டவழக் கென்கை. 30 "அநாதிமாயயா ஸுப்த:" (அநாதிமாயயா ஸுப்த:) என்று அஜ்ஞாநத்தை நித்தரயாகச் சொல்லக்கடவதிறே. (வளங்கடல்பய னும் நீ) கண்டாரர்க்கு ஆகர்ஷகமான கடலில் அம்ருதமும் சத்நாதி களும் உன் ஸங்கல்பாதிரம். இது-ப்ரோஜநாத்நங்களுக்கும் உபலக்ஷ ணம். இத்தால்-உன்பக்கல் பாவண்பத்துக்கு விரோதபாய் அஜ் ஞாநகாரணமான பத்தக பதார்த்தங்களெல்லாம் நீ யிட்டவழக்கென்கை.

(ஆனில்மேபவைந்தும் நீ) பசுக்களில் ஸுத்திகரமாகச் சொல்லுகிற பஞ்சகவ்யமும் உன்னதிரம். (அவற்றாள் நின்ற தூய்மை நீ) அந்தப்பஞ்ச கவ்யங்களுக்குண்டான ஸுத்தியும் உன் ஸங்கல்பாதிரம். பரம்பாவந ரான தேவரீரோட்டை பரத்யாஸத்தியிறே பதார்த்தங்களுக்கு ஸுத்தி ஹேது. கோப்ராஹ்மணர்க்கு பசுவத்ஸமாராதநோபகாணங்களாகை யாலேயிறே ஸுத்திஹேதுதவம். 288 "ब्राह्मणानां गवाञ्चैव कुलमेकं द्विधा कृतम्। अन्यत्र मन्त्रास्तिष्ठन्ति हविरन्यत्र तिष्ठति" (ப்ர ஹ்மணாநாம் கவாஞ் சைவ குலமேகம் த்விதாக்ருதம்। அந்யத்ர மந்த்ராஸ்திஷ்டந்தி ஹவிரந்யத்ர திஷ்டதி) என்னக்கடவதிறே. கர்மத்துக்கு ஸுத்திஹேதுதவம் பசுவத் ஸமாராதநமாகையாலே; ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸுத்திஹேதுதவம் பசுவத் விஷயமாகையாலே. 289 "क्षेत्रज्ञस्यैश्वर्यानाद्विद्युद्विः परमा मता" (கேஷத்ராஜ்ஞஸ்யேஸ்வரஜ்ஞாநாத் விஸுத்தி: பரமா மதா) என்னக்கட வதிறே. 290 "पावनः सर्वलोकानां त्वमेव" (பாவணஸ்ஸர்வலோகாநாம் த்வமேவ) 291 "पवित्राणां हि गोविन्दः पवित्रं परमुच्यते" (பவித்ராணாம் ஹி கோவிந்த: பவித்ரம் பரமுச்ச்யதே). இத்தால்-அநாதிகாலம் விஷயந் தர பாவண்பத்தால்வந்த அஸுத்திபரிஹாரமான பாவநபதார்த்தங் களும் நீ யிட்ட வழக்கென்கை. (ஊனில்மேய ஆயிநீ) ஸரீரத்திலே தாரக மாக வர்த்திக்கிற பஞ்சவ்ருத்திப்ராணனும் நீ யிட்டவழக்கு. இத்தால்- ஸரீரஸ்த்திதியும் ஸரீரவியோகமும் நீ யிட்டவழக்கென்கை.

(வாலினோடு மன்னும்) நிரலம்பநமான ஆகாஸத்திலே வாய் வாழிகள் ஸஞ்சரிக்கிறதும், நீரிலே கிடக்கிற பூமிகரையாதே ஸாலா தாபுதையாகிறதும் உன்னிலே, அதவா, பந்தகமான ஸம்ஸாரமும்/முக் தப்ராப்யமான நித்யவியூகியும் நீயிட்டவழக்கென்றுமாம். (பானும் நீ) பத்தனான ஈனும் உனக்கு பாகாரபூகன். இத்தால்-எனக்கு ருசியில் லாதவன்மும், 21 “वदामि बुद्धियोगं तं” (தநாமி புத்தியோகந்தம்) என் றிபடியே என்னுடைய ருசி நீயிட்டவழக்கு. (அதன்றி) அதொழிய. (எம்பிரானும் நீயிராமனே) நினைத்தார்க்கு நினைத்ததைக் கொடுக்கவல் லவனென்கைக்கு உதாஹரணம் சொல்லுகிறது. சக்ரவர்த்தித்திரு மகனான நீயே அகிஞ்சநரான எங்களுக்கு ஸ்வாமி. 292 “अपि वृक्षाः परिस्नानाः” (அபி வ்ருக்ஷா: பரிம்லாநா:) என்றிபடியே-ஸ்த்நாவாபர் யந்தமாக அழகாலும் சிலத்தாலும், பிரிந்தால் தரிக்கமாட்டாதபடி பண்ணின நீயே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன். 293 “अलमद्य हि भुक्तेन परमायुर्लं च नः। यथा पश्येम निर्यान्तं रामं राज्ये प्रतिष्ठितम् ||” (அலமத்யஹி புக்தேந பரமார்த்தைராலஞ்ச ந: | யதா பச்யேம நிர்யாந்தம் ராமம் ராஜ்யே ப்ரதிஸ்திதம்) || “புற்பாமுதலாவித்யாதி” 294 “या गतिर्यशोलाभा” (யாகதிர்யஜ்ஞஸீலாநாம்) என்று ஒரு பகலிக்கு மோக்ஷங் கொடுத்தவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன். * அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றினவனே எங்களுக்கு நிர்வாஹகன்.

95. அடக்கரும் புலன்களைத் தடக்கியாசை யாமவை
தடக்கறுத்து வந்துநின் றெழிற்கண்ணின்ற வேண்ணீநீ
விடக்கருதி மெய்செயாது மிக்கோராசை யாக்கிலும்
கடற்கிடந்த நின்னலாலோர் கண்ணிலேனெம் மண்ணிலே.

பதவுரை:—எம் அண்ணலே—எனக்கு ஸ்வாமி யானவனே!
அடக்கரும்—நியமிக்க அரிதான, புலன்கள் ஐந்து-பஞ்சேந்திரிபங்களை,

தொண்ணாற்றநாலாம் பாட்டு. “ராம:” என்னையாலே நினைத் தார்க்கு நினைத்ததைக்கொடுக்குமென்கிறது. அழகாலும் ஸீலத்தா லும் மோக்ஷ பர்யந்தம் வேண்டினார்க்கு வேண்டினது கொடுப்பா னென்னைக்குப் ப்ரமாணங்கள் பலவுமருளிச்செய்கிறார் (அலமத்யஹிபுக் தேச) என்று தொடங்கி.

/ (பா) நித்ய ப்ராப்யமான || திருவாய் (7-5-1) * பெருமாள் திரு 10-10

அடக்கி—(மற்ற விஷயங்களில் போகாமல்) நியமித்து, ஆசையாமவை-
மற்றவிஷயங்களில் ஆசையை, துடக்கு—வாஸநையாகிற ஸம்பந்தத்
தோடு கூட, அறுத்து—போக்கி, வந்து—மேலே வந்து, நின்—உன்
னுடைய, தொழில்கண்—கைங்கர்யமாகிற தொழிலிலே, நின்றஎன்னை—
நிலைநின்ற என்னை, நீ—(இந்தரியஜயமே துடங்கி இவ்வளவும் புரூர
நிறுத்தின) நீ, விடக்கருதி—விடநினைத்து, மெய்சேயாது—(ஆரம்பித்த
உஜ்ஜீவனகாரியத்தை) முடிவுவரையில் தலைக்கட்டாமல், மிக்கோ
ராசை ஆக்கிலும்—விஷயாந்தரங்களிலே ருசியைப் பிறப்பித்தாயாகிலும்,
கடல்—திருப்பாற்கடலிலே, கிடந்த—(என்னுடைய நன்மைக்காகக்)
கண்வளர்ந்தருளின, நின்னலால்—உன்னைப்பொழிய, ஓர் கண்ணிலேன்—
வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லேன் நான்.

அவ:-தொண்ணூற்றைந்தரம்பாட்டு. “எம்பிரானும் நீயிராமனே”
என்று-நினைத்தார்க்கு நினைத்தத்தைக் கொடுக்கவல்ல ஸத்தனுமாய்,
ஸ்வதந்தரனுமான சகாவர்த்தித்திருமகனே உபாயமென்றார்—கீழ்.
இதில்-அவ்வுபாயத்தில் தமக்குண்டான அப்பவஸாயத்தை அருளிச்
செய்கிறார். பாஹ்ய விஷயருசியைத் தவிர்த்து, உண்பக்கலிலே ருசி
யைப்பிறப்பித்து, கைங்கர்யத்தை ப்ரார்த்திக்கும்படி புரூர நிறுத்தின
நீ, என்னை உபேக்ஷித்து விஷயாந்தரப்ரவணனும்படி கைவிட்டாலும்
உன்னைப்பொழிய வேறொருகதியில்லைபென்று தம்முடைய அப்பவஸா
யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யா:- (அடக்கரும்புலன்களைந்தடக்கி) ஆசார்யோபதேஸத்
தாலும் ஸாஸ்தர வாஸநையாலும் இந்தரியங்களை நியமிக்க இழிந்தால்
நியமிக்கவரிய ச்ரோத்ராதிகளைந்தையும் ஆகர்ஷகமான தன்திருவடி
வைக்காட்டி விஷயங்களில் போகாதபடி மீட்டு, அவற்றுக்குத்தானே
விஷயமாம்படி நியமித்து. ஈச்வரன் வடிவழகைக்காட்டி மீட்டா
னென்கைக்கு இங்கு ஸப்தமுண்டோ வென்னில், கீழே-“புலன்களைந்
தும் வென்றிலேன் பொறியிலேன்” [90] என்றவாசகையாலே இங்குச்
சொன்ன இந்தரியநியமனம் ஈச்வரனாலே பென்னுமிடம் அர்த்தாத்
வரித்தம். தபோபங்கம் பண்ணவந்த ஊர்வஸியை மாத்ருபுத்தியாலே
நமஸ்கரித்துகின்ற அர்ஜுனனும், 236 “तस्याहं निग्रहं मन्ये वायोरेव
सुदुष्करम्” (தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்

காம்) என்னுள்படியிதே இந்தரிய நியமநத்தினருமையிருப்பது. (ஆசை
யாமவை துடக்கறுத்து) அவ்வடிவில் பாவநத்தத்தாலே விஷயங்களில்
ருநியை வாஸனையோடே தவிர்த்து, விஷயந்தாருசிக்கடி பாபமே
யிதே. (வந்துநின்றொழில்சென்றவென்னை) புருஷார்த்தத்தின்
மேலெல்லையிலேவந்து உன் திருவடிகளிலே ஸைங்கர்யத்தை அர்த்தித்து
நின்றவென்னை.

(விடக்கருதி) இந்தரியஜயமேதொடங்கி இவ்வளவும் புரா
நிறுத்தின நீ உபேக்ஷிப்பாயாக நினைத்து. (மெய்செய்து) ஆரம்பித்த
கார்யத்தை முடியநடத்தாதே. மெய்செய்யாதொழிகையாவது—ஆத்
மோந்நிவநத்தை ஆரம்பித்து தத்விபரீதமாக ஆசரிக்குமது—மித்யாவ்யா
பாரம். 295 “अन्या सङ्ख्य अन्यथाचरतीति मिथ्याचारः स उच्यते”
(அக்யநா ஸங்கல்ப்பாயநதாசரதீதி மித்யாசாரஸ்ஸ உச்யதே) என்னக்
கடவதிதே. (மிக்கோராசையாக்கிலும்) விஷயந்தாங்குளிலேருசியைப்
பிறப்பித்தாயாகிலும். ஸ்வவிஷயத்தில் ருசிக்கு க்ருஷிபண்ணினவன்
ஸப்தாத்விஷயங்களில் ருசிக்கு உத்பாதகனாகக்கூடாது; அப்படிக்
கூடினாலும்.

(கடல்நிலந்தகின்னலாலோர் கண்ணிலேன்) நான் அபேக்ஷிபா
திருக்க என்னுடைய ஹிதார்த்தமாக த்ரிபாத்விபுதியிலிருப்பவனிட்
வினத்ருமமான ஸ்வார்த்திலே திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்த்தருளு
கிற உன்னியொழிய வேறொரு நிர்வாஹகரையுடையேனல்லேன்.
(எம் அண்ணலே) அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக என்னுடைய ஹிதத்தை
ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கடி எனக்கு திருபாதிக ஸ்வாமியாகையாலே பென்கி
றார். உபேக்ஷித்தாலும் விடமாட்டாமைக்கடி திருபாதிக ஸ்வாமித்வம்.
(அண்ணல்) ஸ்வாமி.

96. வரம்பிலாத மாயமாய வையமேழும் மெய்ம்மையே
வரம்பிலாழி யேத்திலும் வரம்பிலாத கீர்த்தியாய்
வரம்பிலாத பல்புரப் பறுத்துவந்து நின்கழல்
பொருத்துமா திருந்தீ வரஞ்செய் புண்டரீகனே.

பதவுரை:— வரம்பு இலாத — எல்லை இல்லாத, மாய—மூலப்
க்ருதியை (ஸ்வாதீனமாக) உடையவனே! மாய—ஆச்சர்யமான ஜ்ஞான

ஸக்த்யாதி குணங்களை யுடையவனே! புண்டரீகனே-புண்டரீக-ஶக்?ன!
வையமேழும்—ஏழுலகங்களில் உள்ளோரும், மெய்ம்மையே—உண்மை
யாகவே, வரம்பிலாழி—கணக்கற்ற கல்பங்கள், ஏத்திலும்—துதித்தா
லும், வரம்பிலாத—எல்லைகாணவொண்ணாத, கீர்த்தியாய்—புகழை
யுடையவனே! வரம்பிலாத—ஒவ்வொன்றே எண்ணிறந்துள்ள, பல்
பிறப்பு—தேவாதிபேதத்தால் பலவிதமான ஜன்மங்கள், அறித்து-ஒழித்து,
வந்து—(அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே பரமபதத்தில்) வந்து, நின்கழல்—
(ஸூரிபோக்யமான) உன்திருவடிகளிலே, பொருந்துமா—பிரியாமல்
சேரும்படி, திருந்த—நான் நன்றாகத்திருந்தும்படியாக, நீ—(ஆள்பார்த்
துத்திரியும்) நீ, வரம்செய்—அருள் புரியவேணும்.

அவ:—தொண்ணூற்றாரும்பாட்டு. தம்முடைய வ்யவஸாயத்தை
அருளிச்செய்தார்-கீழில்பாட்டில்; இதில்-“அஞ்சலென்னவேண்டுமே”
என்றும், “இரங்கரங்கவாணனே” என்றும் பலபடியாக அபேஷிபா
நின்றீர், உம்முடைய ப்ராப்யத்தை நிர்ணயித்துச்சொல்லீர்-என்ன;
ஸம்ஸாரத்தையமுத்து உன்திருவடிகளிலே பொருந்தும்படியாக ப்ரா
ஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணுமென்று தம்முடைய ப்ராப்யத்தை
ப்ரார்த்திக்கிறார்.

வ்யா:—(வரம்பிலாதமாய) அளவிறந்த ஸ்வரூபத்தையும் அள
விறந்த மஹாதாதிபரிணாமங்களை யு முடைத்தான ப்ரக்ருதி தத்வத்தை
ஸ்வாதீநமாகவுடையவனே! (மாயை) ப்ரக்ருதி. 296 “अनन्तस्य न
तस्यान्तं सङ्ख्यान् वापि विद्यते” (அநந்தஸ்ய ந தஸ்யாந்தம் ஸங்க்யாநம்
வாபி வித்யதே) என்னக்கடவதிதே. இத்தால்-பந்தகமான ப்ரக்ருதி
நீயிட்டவழக்கென்கை. (மாயை) ஆச்சர்யமான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி
கல்யாணகுணங்களை யுடையவனே. (மாயை) ஆச்சர்யம். இத்தால்-
கீழ்ச்சொன்ன ப்ரக்ருதியிலே பத்தராய் தந்நிவ்ருத்தயர்த்தமாக தேவ
நீரை ஆச்சரியத்த சேதநர்க்குத்தத்ஸம்பந்தத்தை அறுத்துக்கொடுக்கைக்
கடியான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி குணங்களை யுடையவனென்கை. (வைய
மேழும் மெய்ம்மையே வரம்பிலாழியேத்திலும் வரம்பிலாத கீர்த்தியாய்)
ஸப்தலோகங்களும் ஸ்தோதாக்களாக, தந்தாமுடையஸேஷத்வத்தை
உணர்ந்து ஸ்வரூபாறுபமமாக அந்நப்பராரய்க்கொண்டு அஸங்க்பாத
மான கல்பங்களெல்லாமேத்தினாலும் எல்லைகாணவொண்ணாத ஶக்?தத்வ

ப்ராதையபுடையவனே! இத்தால்-அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை அறுத்துத் திருவடிகளோடேசேர்த்து ரக்ஷித்துப்போந்த ரக்ஷகத்வ ப்ராதையைப் பரிச்சேதிக்கவொண்ணாதென்கை. 297 “वर्णयुतेर्यस्य गुणा न शक्या वक्तुं समेतैरपि सर्वलोके । चतुर्मुखायुयिदि कोटिवपनः ॥ (வர்ஷாயுதையஸ்ய குண ஸக்யா வக்தும் ஸமேதையபி ஸர்வலோகை: | சதுர்முகாயுயதி கோடிவக்தர்: ||)

(வரம்பிலாதபல்பிறப்பறுத்து) ஸம்மைப்புழாதே அபேக்ஷிதத் தைச்சொல்லீரென்ன; அஸங்க்யேயமான பலவகைப்பட்ட பிறப்பை யறுத்து. பலவகையாவது தேவதீர்பங்கமறுஷ்ய ஸ்தாவரங்கள். அஸங்க யாதமாவது-ஒருரூதியிலே பிறக்கும் ஜம்மத்துக்குத் தொகையற்றி ருக்கை. காலம்அகாதி. ஆத்மாநித்யன். பண்ணிவைக்கவல்ல கர்மங் களுக்கு அவதியில்லாமையாலே கர்மாதருணமாகப் பிறக்கவிருக்கிற பிறவிக்குத்தொகையிலீ; ஜம்மங்களை அறுத்து. (வந்துகின்கழல் பொருந்துமா) அர்ச்சிராக்ஷிமார்க்கத்தாலே ஒரு தேசவிசேஷத்திலே வந்து, ஸூரிபோக்யமான திருவடிகளிலே, 115 “छाया वा सत्त्वमनुगच्छेत्” (சாயா வா ஸத்வமநுகச்சேத்) என்கிறபடியே ப்ருதக்ஸ்த்தித்யநர் ஹமாகப் பொருந்தும்படியாக. (திருந்த) 4 “नोपजनं सरच्चिदं शरीरं” (நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் சரீரம்) என்கிறபடியே திருவடிகளுக்குப் புறம் பானவற்றை ஸ்மிராதே கைங்கர்யஸூகமே ஸூகமாம்படி. (நீவரஞ் செய்) என்னுடைய உஜ்ஜ்வலார்த்தமாக * ஆள்பார்த்துழிதருகிற நீ ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளவேணும். (புண்டரீகனே) புண்டரீகாவ யவனே! புண்டரீகாக்ஷனே! திருக்கண்களே ப்ரகாசாயிருக்கையாலே புண்டரீகனென்கிறார். 298 “विज्ञानं यज्ञं तनुते” (விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞ ம்தனுதே) என்னக்கடவதிறே. இத்தால்-ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணுகை யாவது-ஒரு விசேஷகடாக்ஷமென்கை.

97. வெய்யவாழி சங்குதண்டு வில்லும்வாளு மேந்துசீர்க் கையி செய்யபோதில்மாது சேருமார்பி னாதனே! ஐயிலாய வாக்கைகளோ யறுத்துவந்து நின்னடைந் துவ்வதோரு பாயம்கீ யேனக்குகல்க வேண்டுமே.

பதவுரை:—வெய்ய—(எதிரிகளுக்குக்) கொடிய, ஆழி—திருச் சக்கரமென்ன, சங்கு—ஸ்ரீபரஞ்சஜந்யமென்ன, தண்டு—ஸ்ரீகௌமோதகி

பென்னும் கதையென்ன, வில்லும்-புரிசார்ந்தமென்னும் வில்லென்ன, வாளும்-புரிந்தகமென்னும் வாளென்ன ஆகிய இவற்றை, ஏந்து-தரித்துக்கொண்டிருக்கிற, சீர் கைய-அழகிய திருக்கைகளை யுடையவனே! செய்ய-சிலந்திருக்கிற, போதில்-தாமரைப் புஷ்பத்திலிருக்கிற, மாது-பெரிய பிராட்டியார், தேரும்-சித்பவாஸம் பண்ணுகிற, மார்ப்-திருமார்பையுடையவனே! நாதனே-ஸர்வஸ்வாமியானவனே, ஐயில் ஆய-சிலேஷ்மத்தை இயற்கையாக உடைய, ஆக்கை-ஸரீரமாகிற, நோய்-வியாதியை, அறுத்து-ஒழித்து, வந்து-(பரமபதத்தில்) வந்து, நின் அடைந்து-(பிராப்யனா) உன்னை அடைந்து, உய்வதோருபாயம்-அடிமைசெய்து உஜ்ஜிஷிப்பதொரு வழியை, நீ-(உடையவனான) நீ, எனக்கு-(உன் கைபார்த்திருக்கிற) எனக்கு, நல்கவேண்டும்-தந்தருளவேணும்.

அவ:-தென்னுற்றேழாம்பாட்டு. "வாஞ்செய் புண்டரீகனே" என்னுந்நீர்; நம்முடைய விசேஷகடாக்ஷத்துக்கு உம்முடைய பக்ஷிலே ஒரு முதல் வேண்டாவோவென்ன; திருமாரிலே பிராட்டி எழுந்தருளியிருக்கத் திருக்கையிலே திவ்யாயுதங்களிருக்க ஒருமுதல் வேணுமோ? அங்ஙனையொருநிர்ப்பந்தம் தேவரிக்குண்டாகில் என் விரோதியைப்போக்கி உன்னைக்கிட்டி அடிமை செய்கைக்கு நேரதுவாயிருப்பதொரு உபாயத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார். அகிஞ்சநாய் தேவரீர் கைபார்த்திருக்கிற எனக்குப் ப்ராப்யமான கைங்கர்யத்தோடு ததுபாயத்தோடு வாசியற தேவரீரே தந்தருளவேணுமத் தனையன்றோ என்கிறார்.

வ்யா:-(வெய்யவாழிசங்குதண்டு வில்லும்வாளுமெத்து சீர்க்கைய) காணவே எதிரிகள் தரைப்படும்படியான ஸ்ரீபஞ்சாயுதங்களையும், அநவரதம் வாத்ஸல்யத்தாலே திருக்கையிலே ஏந்தினவனே! வெறும் புறத்திலே ஆலத்தி வழிக்கவேண்டும்படி யிருக்கிற கையிலே திவ்யாயுதங்களை யேந்தினவனெபென்றுமாம். திவ்யாயுதங்களை ஏந்தினபடியே யிருக்கிறது தேவரிக்கு ஒரு விரோதியுண்டாயோ? என்விரோதியைப் போக்குகைக்காகவன்றோ? என்கை. § "எப்போதுங்கைகழலா நேமி பான் நமமேல்வினைகடிவான்" என்னக்கடவதிறே.

§ பெரிய திருவ-87.

(செய்யபோதில்மாதுசேருமாற்ப) சிவந்த தாமரைப்பூவைப்பிறந் தகமாகவுடையளாயிருக்கையாலே ஸுகுமாரையாய்த் திருமேனிக்குப் பரபாக ரூபத்தாலே ஆபரணபூதையான பிராட்டி † “அகல்கில்லேனி றையும்” என்றுசொல்லப்படும் திருமார்வையுடையவனே! இத்தால்— ஆச்சரணவிரோதிபரத்தைப் பொறுப்பிக்கைக்குப் பிராட்டி ஸந்திதி யுண்டாயிருக்க, அதுபவவிநாச்யமான பகவத்ப்ராப்தி விரோதிகளை அழியச்செய்கைக்குப் பரிகர முண்டாயிருக்க, மாத்ருபித்ருஸந்தி யிலே நோவுபடுவாரைப்போலே, ஸரீரஸம்பந்தத்தாலே நோவுபடக்கட வேனோ வெண்கை. (நாதனே) ஸர்வஸ்வாமியானவனே! இத்தால்— இவள் புருஷாரமமாகாதே கையிலே பரிகரமுமின்றிக்கே யொழிந்த வன்றுதான் ஆருடமை நோவுபடுகிறது?

இப்படியிருக்க, புருஷார்த்தவலித்திக்கு எந்தலையிலேயும் ஒருபாயம் வேணுமென்று தேவரீர்க்கு கிர்ப்பந்தமுண்டாகில் அத்தை தேவரீரே தந்தருளவேணுமென்கிறார் மேல்; (ஐயிலாயவாக்கை நோயறுத்து) ச்லேஷமத்தை பாக்ருதியாக உடைய ஸரீரமாகிற நோயையம்மத்து. தேஹாத்மாபிமானிகளுக்கு ப்ராப்ததநீயமான ஸரீரம் ஜ்ஞாநம் பிறந்தால் வ்யாதிபாயிரேயிருப்பது. || “ஏய்ந்ததம்மெய் குத்தமாக விரும்புவர்” என்னக்கடவதிறே.

(வந்துகின்னடைந்து) ஒரு தேஸுவிதேஸுஷத்திலேவந்து நிரதிஸய போக்யனான உன்னைப்ராபித்து. (உய்வதோருபாயம்) அடிமைசெய்து உஜ்ஜீவிப்பதொருவழியை. (நீபெனக்கு நல்கவேண்டுமே)ச்ரிப:பதியாய் திவ்யாயுதோபேதனாய் எனக்கில்லாதவைபெல்லாம் தரக்கடவரீயே, எல்லாவற்றக்கும் உன்னைபார்த்திருக்கிற எனக்குத் தந்தருளவேணும். நல்குதல்-கொடுத்தல். அதாகிறது-தருதல்.

98. மறந்துந்து வஞ்சமாற்றி யைம்புலன்க ளாசையும்
தறந்துநின் கணுசையே தோடாந்துநின்ற னாயினேன்
பிறந்திறந்து பேரிடர் சுழிக்கணின்னு நீங்குமா
மறந்திடாது மற்றெனக்கு மாயநல்க வேண்டுமே.

பதவுரை:—மாய—ஆச்சரயஸுத்தியுத்தனே!, மறம்—கோபத்தை,
தறந்து—விட்டு, வஞ்சம்—வஞ்சனையை, மாற்றி—தவிர்த்து, ஐம்புலன்
† திருவாய் 6-10-10. || நான்-திருவ-79.

கள்—பஞ்சீசந்திரியங்களுடைய, ஆசையும் — (இதாவிஷயத்திலுண்டான) பற்றையும், துறந்து-விட்டு, நின்றன—உன்விஷயத்தில், ஆசையை-பத்தியையே, துடர்ந்து-விரும்பி, நின்றநாயினேன்—சிற்கும் அடியைன், பிறந்து இறந்து-பிறப்பது சாவதாகிற, பேரிடர் சுழிக்கணின்மும்—மஹாது:க்க சக்ரத்திலிருந்து, நீங்குமா—நீங்கும் வழியை, மறந்திடாது—மறந்துவிடாமல், எனக்கு—(அஸத்தனா) எனக்கு, நல்கவேண்டும்—தந்தருளவேணும்.

அவ:—தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. “நம்முடைய விசேஷகடாசுத்திக்கு உம்முடையதலையிலே ஒரு கைம்மு கல்வேணும்; நீயே தரவேணுமென்னக்கடவிரே” என்று பகவதபிராயமாக; புருஷார்த்தருசியாலே வந்த ப்ராதிசூல்யசிவ்ருத்தியும் புருஷார்த்தருசியுமே ஆலம்பநமாக நான் ஸம்ஸாரதாரிதத்தைத்தப்பும்படி நீயே பண்ணியருள வேணுமென்கிறார்.

வ்யா:—(மறம் துறந்து) மறமாகிறது—கோபம். அதினெல்லை-பரஸம்ருத்திபொறுதொழிகையும், பரார்த்தசின்தையும். அத்தைவிட்டு. (வஞ்சம்மாற்றி) க்ருத்திரிமத்தைத் தவிர்த்தது. அதாகிறது—அதுகூலனாய்த் தோற்றி ப்ராதிசூல்யத்தோடே தலைக்கட்டுகை. வஞ்சம்—பொய். (ஐம்புலன்களாசையும் துறந்து) இந்திரியங்களுக்கு இதாவிஷயங்களிலுண்டான ஸங்கத்தையும் விட்டு. கீழ்—“பொறியிலேன்” என்று இத்தை அகப்பாடாகச் சொன்னார்; இதிலே—கீழ்ச்சொன்ன கோபக்ருத்திரிமங்களுக்கு ஹேதுவான விஷயார்தர ஸங்கத்தையும் விட்டு. அவைதான் புருஷார்த்தருசி பிறந்தார்த்து & அஸம்பாவிதங்கள். (சின்கணாசையே தொடர்ந்துகின்ற) உன்பக்கலாசையை ஆதரித்துகின்ற. அதாகிறது—பகவத்ப்ரேமம் வேணுமென்றிருக்கிற ஆகாரம். தொடர்வு-உறவு. (நாயினேன்) ப்ராதிசூல்யசிவ்ருத்தியும் புருஷார்த்தருசியுமொழியப் புருஷார்த்தவிததிக்கு முதலொன்றுமினறிக்வேயிருக்கிற அந்நயகதி. (பிறந்திறந்து பேரிடர் சுழிக்கண் நின்று நீங்குமா) பிறப்பது சாவதான மஹாது:க்க சக்ரத்தில்கின்றும் நீங்கும்படி. “பிறந்து” என்கிற இது ஷட்பாவலிகாரங்களுக்கும் உபலக்ஷணம்; “இறந்து” என்கிறது—நாகாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம்.

(மறந்திடாது மற்ருனக்கு மாய நல்கவேண்டுமே) ஸம்ஸாரத்திலே நான்ப்பட்ட து:க்கத்தையும் என்னுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தையும் & (பா) ஸம்பாவிதங்கள்.

தேவரீருடைய ஸ்வாதந்தர்யத்தையும் பார்த்து விஸ்மரிப்பதே, அபேஷாமாதரத்தையும் ஸம்பந்தத்தையும் பார்த்து, விரோதிரிசு நத்திலே அஸத்தனை எனக்குத் தந்திவருத்திபூர்வமாகப் புருஷார்த்தத்தைத் தந்தருளவேணும். “மற்று” என்கிறது விரோதிரிவருத்தி ஸமநந்தரத்திலே லபிக்குமதாகைபாலே. (மாய) 142 “मम माया” (மம மாயா) என்கிறபடியே ஸர்ஸாசகரத்தையறுத்து நித்யஸூரிகளோடே ஒரு கோவையாக்கவல்ல ஆச்சர்யஸத்தியுத்தனே!

99. காட்டிநான் செய்வல்லினைப் படன்றனால் மனந்தனை
நாட்டிவைத்து நல்லவல்ல செய்யவேண் ணினோரெனக்
கேட்டதன்றி யென்னதாலி பின்னேகேள்வ நின்னோடும்
பூட்டிவைத்த லென்னைநின்னுள் நீக்கல்புவை வண்ணனே.

பதவுரை:—பின்னேகேள்வ—நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு அன்புனை கண்ணனே!, புவைவண்ணனே—புவைப்பூப்போலே நிறத்தையுடைய வனே! என்னது ஆலி—என்னுடைய ஆத்மாவை, நின்னோடும்—உன்னோடு, பூட்டிவைத்த என்னை—(பிரிக்க முடியாதபடி) கட்டிவைத்த என்னை, நான்செய்—என்னாலே செய்யப்பட்ட, வல்லினை—வலிமிக்க பரபங்களை, காட்டி—(எனக்குக்) காட்டி, புயன்றனால்—அந்தப் பரபலத்தாலே, மனந்தனை—என்னுடைய நெஞ்சை, நாட்டிவைத்து—“இது அறுபயிக்கவேண்டியதே” என்கிற துணியிலே நிறுத்திவைத்து, நல்ல அல்ல—நல்லதன்றிக்கே ஈடுக்கிற கொடியசெயல்களை, செய்ய எண்ணினார்—(யமகங்காரர்கள்) செய்ய விரும்பியிருக்கிறார்கள், எனக் கேட்டது—என்று (சாஸ்திரங்களிலே) கேட்டுப்போந்தவற்றை, அன்றி—அகற்றி, நின்னுள்நீக்கல்—உன்னிடமிருந்து அகற்று தொழியவேணும்.

அல:—தொண்ணூற்றென்பதாம்பாட்டு. புருஷார்த்தருகிரிந்த பின்பு அத்தால் வந்த ப்ராதிசுல்ப நிவ்ருத்தியை உம்முடையபக்கல் முதலாகச் சொல்லாநின்றீர்; அநாதிகாலம் நாகவேறுதுவாகப் பண்ணின ப்ராதிசுல்பங்களுக்குப் போக்கடியாக நீர் நினைத்திருந்த

தொண்ணூற்றெட்டாம்பாட்டு. (கிட்ட) அவன் விடுவிக்கவிட்ட படி சொல்லுகிறாரென்று பூரித்து. (அவைதான்)ப்ராதிசுல்பநிவ்ருத்தி தான். (மற்று) விரோதிக்கு மற்றுன புருஷார்த்தம்.

தென்னென்ன; நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரமாக, 221 “सर्वपापेभ्यो मोक्षयिष्यासि” (ஸ்ர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்ற உன் திருவடிகளிலே ந்யஸ்தபரணு இத்தொழிய வேறு போக்கடியுண்டோ? ஆனபின்பு கீழ்ச்சொன்ன கர்மமடியாக வருகிற யமவச்பதையைத் தவிர்த்து, எனக்கு உன் திருவடிகளிலே அவிச்சிந்நமான போகத்தைத் தந்தருளவேணும் என்கிறார்.

வ்யா:—(காட்டி.நான்செய்வல்லினை) நான்செய்த ப்ரபலமான பாபங்களை யமபடர் எனக்குக்காட்டி. வாசிகமாயும் மாநஸமாயுமுள்ள பாபங்களையொழிய,செய்தவையாய்,நாசப்ரவேசம்பண்ணி அறுபவிக்க வேண்டின ப்ரபலபாபங்களை. இத்தால்-இவர்கள் என்னை நலிகிறார்களென்று நான் நினையாதபடி பண்ணுவார்களென்கை.(பயன் றனால் மனத்தனை நாட்டிவைத்து) இந்த பாபபலம் நமக்குஇவ்வளவும் அறுபவிக்கப் பார்ப்தமென்று பலத்திலேயும் என்மநஸஸைப்பூட்டிவைத்து. (நல்ல வல்லசெய்யவெண்ணினார்) கொடிய செயல்களைச்செய்ய எண்ணினார். இவனுக்கு முதலிலேபண்ணின பாபத்தை அறிவித்து ‘இப்பாபபலம் நாம் இவ்வளவும் அறுபவிக்கவேணுமாகாதே’ என்னும் நெஞ்சைப்பிறப்பித்துப் பின்னையாய்த்து க்ரூரமான செயல்களை அவர்கள்செய்ய நினைப்பது. (எனக்கேட்டதன்றி) என்று கேட்டுப்போந்தவற்றை அகற்றி; இப்படி ஸாஸ்தரத்திலே கேட்டுப்போந்த யமவச்பதையைத் தவிர்த்து.

(என்னதாவி பின்னேகேள்வ நின்றொடும்பூட்டி வைத்தவென்னை) நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையால் வந்த நீர்மையையுடைய க்ருஷ்ணனே! பாப்பர்சாராய் அகிஞ்சநனா என்னுடைய ஆத்மாவை உன்பக்கலிலே ஸமர்ப்பித்தவென்னை. “காலியாய-நின்றனக்கடைக்கலம் புருந்தவென்னை” என்றத்தை ஸ்மரி(ப்பி)க்கிறார். பூட்டி வைக்கையாவது- “நீவிடக்கருதி மெய்செயாது மிக்கோராயசையாக்கிலும்-நின்னலாலோர் கண்ணிலேன்” என்றத்தை ஸ்மரி(ப்பி)க்கிறார். (நின்னுள் நீக்கல் பூவை வண்ணனே) பூவைப்பூப்போலே நிறத்தையும் ஸௌகுமார்யத்தைபு முடைய வடிவையுடையவனே! நிற்பக்கலின்றும் அகற்றுதொழிய வேணும். புஷ்பஹாஸ ஸுகுமாரமான வடிவழகை ஸர்வகாலமும் விச்சேதியாதே அறுபவிக்கும்படி பண்ணியருளவேணும்.

“பின்னேகேள்வ-என்னதாவி நின்னொடும் பூட்டிவைத்த என்னை-
காட்டி நான் செய்வல்லினைப்பயன்றன மனந்தனை நாட்டிவைத்து
நல்லவல்ல செய்ய எண்ணினாரெனக்கேட்டதன் நி-பூவைவண்ணனை-
நின்னுள் நீக்கல்” என்றவயம்.

100. பிறப்பினோடு பேரிடர் சுழிக்கணின்று நீங்குமஃ
திறப்பவைத்த ஞானந்சரைக் கரைக்கோ டேற்றுமா
பெற்றுகரிய நின்னபாத பத்தியான பாசனம்
பெற்றுகரிய மாயனே யெனக்குநல்க வேண்டுமே.

பதவுரை:— பெற்றுகரியமாயனே — (உன் கேவலக்ருபையொழிய
வேறொன்றால்) பெறமுடியாத ஆச்சார்ய பூதனே! பிறப்பினோடு-ஜம்மத்
தோடேகூடின, பேரிடர்—தாபத்யமாகிற பெருந்துன்பம் விளைக்கிற,
சுழிக்கண் நின்றும்—ஸம்ஸாரசக்கரத்தினின்றும், நீங்கும்—நீங்குகைக்கு
ஸாதனமான, அஃது—(வேதப்ரவரித்தமான) தத்வஹிதங்களை, இறப்ப
வைத்த — மறக்கும்படியாகவைத்த, ஞானந்சரை — ஞானிகளாகத்
தங்களை அபிமானித்துகிற்கும் ப்ரபோஜநாத்ரபரான வைதி
கரை, கரைக்கோடு—கரையிலேகொண்டு, ஏற்றுமா—ஏற்றுகைக்கு உபாய
மாக வேதார்த்தங்களில் சொல்லியிருக்கிற, பெற்றுகரிய—பெறுதற்கரிதான
நின்னபாத—உன் திருவடிகள் விஷயமான, பத்தியான—பக்தியாகிற,
பாசனம்—பெருந்தனத்தை, எனக்கு—(எல்லாவற்றுக்கும் உன் க்ருபை
யல்ல தறியாத) எனக்கு, நல்கவேண்டும்—நீயே தந்தருளவேணும்.

அவை:—நூறும்பாட்டு. இப்படி அவிச்சிந்நமான அறுபவத்துக்குப்
பரபக்தியுத்தனாக வேண்டாவோவென்ன; அப்பரபக்தியைத் தந்தருள
வேனுமென்கிறார்.

வ்யா:—(பிறப்பினோடு பேரிடர் சுழிக்கணின்று நீங்குமஃதிறப்ப
வைத்த) ஜம்மத்தோடேகூடின தாபத்யரூபமான மஹாது:க்கத்தை
விளைக்கக்கடவதான ஸம்ஸாரசக்கரத்திலின்றும் நீங்குகைக்குறுப்பான

தொண்ணூற்றொன்பதாம் பாட்டு. பாபத்தைக்காட்டி நலிகை
யாலே நான் நினையாதபடி-நான்வெறுக்காதபடி பண்ணுவார்களென்கை.
“நல்லவல்லசெய்ய வெண்ணினார்” என்றபதத்தையும் கூட்டி அருளிச்
செய்கிறார் (இந்தப்பாப பலமித்யாதி).

கத்வஹிதங்களை மறைத்துவைத்தவர்கள். தத்வஹிதங்களை “அஃது” என்றது-சுருதிப்ரலித்தியாலே. அதாவது-ஸ்வர்க்க தத்ஸாதங்களை வேதார்த்தமென்றிருக்கை. 299 “वेदवादरताः पार्थ नान्यदस्तीति वादिनः” (வேதவாதரதா: பார்த்த நான்யதஸ்தீதி வாதிக:) என்றிறே அவர்கள் நிர்ணயம். இறக்கையாவது-நயிக்கை. அதாகிறது- 300 “नश-अदर्शने” (நஸ-அதர்ஸநே) என்கிறபடியே மறைக்கை. (ஞானநீசரை) ஸர்வஜ்ஞராகத் தங்களை அபிமானித்திருக்கும் நீசரை. “யாரும் வைபகத்தொன்றி நின்று வாழ்தலின்மைகண்டு நீசர்” என்றவர்கள் கேவல நீசர்; இவர்கள் ஜ்ஞாநநீசர். (கரைக்கொடேற்றமா) இவர்களைக் கரையிலே கொண்டேற்றுக்கைக்கு உபாயமாக. 301 “सोऽचनः पारमाणोति तद्विणोः परमं पदं” (ஸோத்வந: பாரமாப்நோதி தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்) என்கிறபடியே-ஸம்ஸாராத்வாவுக்குக் கரையாவது-பகவத்விஷயமிறே. அத்தை லபிக்கைக்கு உபாயமாக வேதாந்தங்களில் சொல்லிவைத்த.

(பெறற்கரியநின்னபாத பத்தியானபாசனம்) பெறுதற்கரிய உன் திருவடிகளை விஷயமாகவுடைத்தான பாம்பக்தியாகிற பாசனத்தை. ப்ராப்யஞனவனிற்காட்டில் தத்விஷயபக்தி தூர்லபமிறே. 302 “या प्रीतिरिविवेकानां” (யா ப்ரீதிரவிவேகாநாம்) என்றும், 303 “मुक्तिस्तस्य करे स्थिता । समस्तजगतां मूले यस्य भक्तिः स्थिरा त्वयि ॥” (முத்திஸ்தஸ்ய கரே ஸ்திதா! ஸமஸ்தஜகதாம் மூலே யஸ்ய பக்தி: ஸ்திரா த்வயி ॥) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (பாசனம்) மரக்கலம்; அத்தாலே தந்தை லக்ஷிக்கிறது. || ‘தனமாய தானேகைகடும்’ என்னக்கடவதிறே. 304 “यमेवैष वृणुते तेन लभ्यः” (யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:) என்றும், 305 “हृदा मनीषा मनसामिवल्लसः” (ஹ்ருதா மநீஷா மாஸாபிக்லப்த:) என்றும் வேதாந்தங்கள் உன் திருவடிகளைப் பெறுகைக்கு ஸாதநமாக பக்தியை உபதேசித்துவைத்ததிறே; அந்த பக்தியை. (பெறற்கரியமாயனே) உன் கேவல க்ருபையையொழிய வேறொருவழியாலே உன்னைப் பெறவிருப்பார்க்கு லித்தியாத ஆச்சர்யபூதனே! (எனக்கு நல்கவேண்டுமே) பெறவேண்டுமவை எல்லாவற்றுக்கும் உன் க்ருபையையல்லதறியாத எனக்கு அந்த பக்தியை தேவரீர் தந்தருள வேணும். ப்ரபோஜநாந்தரபார்க்கு மோக்ஷருகியைப் பிறப்பித்து, தத்

॥ முதல் திருவ 43.

ஸாதாமான பக்தியைக் கொடுத்தருளக்கடவ தேவரீர், அநந்யப்ரயோஜனாய் அநந்யஸாதனனாயிருந்துள்ள எனக்கு த்வதநுபவ பரிசுரமாக அந்த பக்தியைத் தந்தருளுகை தேவரீர்க்கு அபிமதமன்றோ; அதனைத் தந்தருளவேனுமென்றதாய்த்து.

101. இரந்துரைப்ப துண்லொழி யேமநீர் நிறத்தமா
வரந்தருந் திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில் மன்னுசீர்ப்
பரந்தசிந்தை யொன்றிநின்று நின்னபாத பங்கயம்
நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீநினைக்க வேண்டுமே.

பதவுரை:—ஏமநீர்—பெரிய கடல்போன்ற, நிறத்து—நிறத்தை யுடையவனாய், அ(ம்)மா—தாய்போலே பந்துவாயிருப்பவனே! இரந்து—யாசித்த, உரைப்பது உண்டு—(அடியேன்) விண்ணப்பம்செய்ய வேண்டியதொன்றுண்டு; வாழி—நீ வாழ்ந்திடுக. வரந்தரும்—இவ் வாத்தமரவுக்கு நன்மைகளைக்கொடுப்பதே ஸ்வபாவமான, திருக்குறிப் பில்—திருவுள்ளத்தில், மன்னுசீர்—நிலையான நன்மையை, வைத்த தாகில்—(எனக்குத் தாவேண்டுமென்று) நீ நினைத்தாயாகில், பரந்த—விஷயங்களிலே காடுபாய்ந்திருக்கும், சிந்தை—என் நெஞ்சில், ஒன்றி நின்று—(மற்றொன்றில் போகாதே) ஒருமைப்பட்டுநின்று, நின்ன பாத பங்கயம்—உன்னுடைய திருவடித்தாமரையை, நிரந்தரம்—பிரிவில் லாதபடி, நினைப்பதாக—நினைக்கும்படி, நீ நினைக்கவேண்டும்—நீ திருவுள்ளமாகவேணும்.

அல:—நூற்றோராய்பாட்டு. நீர் நம்மை பார்த்தித்திற பரம பக்தி-விஷயாந்தரங்களினின்றும் நிவ்ருத்தமான இந்தரியங்களைக் கொண்டு நம்மை அநவரதபாவரை பண்ணுமத்தாலே ஸாத்யமன்றோ வென்ன; அங்கனையாகில், ஜிதேந்தரியனாய்க்கொண்டு அநவரத பாவரை பண்ணுவேனாக தேவரீர் திருவுள்ளமாகவேனுமென்கிறார்.

வ்யா:—(இரந்துரைப்பதுண்டு) 306 “शिरसा याचतस्तस्य” (ஸிரஸா யாச தஸ்தஸ்ய) என்கிறபடியே திருவடிகளிலே பக்ரபிமானனாய்க்கொண்டு விழுந்து, தலையாலே தேவரீரையிரந்து விண்ணப்பம்செய்யப்புகுகிற தொரு கார்பமுண்டு. வகுத்த விஷயத்திலே ஸ்வரூபப்பாயுத்தமான அநவரதபாவரையை அர்த்தித்திராகில், இப்படிச் கூசிச்சொல்லுகிற தென்னென்னில், தம்முடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பார்த்தும், தத்

வத்தினுடைய உத்துங்கதையைப்பார்த்தும் அருளிச்செய்கிறார். பூர்வ வ்ருத்தத்தைப்பார்த்தால் கிட்டக் கூசவேணும்; கிட்டினாலும் உன் உத் துங்கதையைப்பார்த்தால் “அநாதரிக்கிறானே” என்று கூசவேணும். (வாழி) அவன் முகம் பார்க்கைக்காக மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிற ரென்னுதல்; அநவரதபாவனைக்கு விஷயமான அவனழகை அநுஸந் தித்து மங்களாசாஸனம் பண்ணுகிறாரென்னுதல்.

(ஏமநீர்நிறத்தமா) 307 “अप्रमेयो महोदधिः” (அப்ரமேயோ மஹோததி:) என்கிறபடியே — அபரிச்சிந்நமான கடல்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தையுடைய என் நிருபாதிகபந்துவே. † (அம) உறவு; 308 “स नो वन्धुः” (ஸ நோ பந்து:) என்றும், 145 “अहं वो वाण्यवो जातः” (அஹம் லோ பந்தவோ ஜாத:) என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. இத்தால்-இரந் தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடிபையும், மங்களாசாஸனம்பண்ணியல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவழகையும், ப்ராப்தியையும் சொல்லு கிறது.

(வாரந்தருந்திருக்குறிப்பில் வைத்ததாகில் மன்னுசீர்) இவ்வாத்மா வுக்கு ஸ்வரூபாநுரூபமான நன்மைகளை, அபேக்ஷித்தார் அபேக்ஷித்த வரங்களைத் தந்தல்லது நிற்கமாட்டாத திருவுள்ளத்திலே வைத்த தாகில். எனக்குத் தானினைத்ததாகில். (சீர்) நன்மை. அதாகிறது— கைங்கர்யஸாம்ராஜ்யம்.

இந்தக் கைங்கர்யத்துக்கடியாயிருந்துள்ள அநவரதபாவனையை அபேக்ஷிக்கிறார் மேல்; (பாரந்தசிந்தையொன்றின்று) ஸப்தாதி விஷ யங்களிலே பாரந்த என்னுடைய மநஸ்ஸு, மற்றொன்றில் போகாதே உண்பக்கவிலே ஒன்றிநின்று. (நின்னபாதபங்கயம்) ப்ராப்தமாய், நிரதிஸயபோக்யமாகைபாலே ஆகர்ஷகமுமான உன் திருவடிகளை. (நிரந்தரம் நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டுமே) அம்மநஸ்ஸு நிரந்தர மாக நினைக்கவற்றும்படி நீ திருவுள்ளமாகவேணும். என் நினைவும் என் செயலும் || அகிஞ்சித்தரம். உன் நினைவுக்கே பல ஸ்வயாப்தி யுள்ளதென்கை.

நூற்றோரம்பாட்டு. (ஏமநீர்) ஏமம்-நெடுமை.

† (பா) ஏமம் || (பா) விபரீதம் (பா) ப்ராப்தி

102. விள்விலாத் காதலால் விளங்குபாத போதில்வைத்

துள்ளுவேன தானோ யொழிக்குமா தெழிக்குநீர்

பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர துன்றினால்

துள்ளுநீர் வரம்புசெய்த தோன்றலொன்று சொல்லிடே.

பதவுரை:—தெழிக்கும்—கோஷிக்கிற, நீர்—சடலிலே, பள்ளி—
படுத்திருக்கும், மாய—ஆச்சர்யமான ஸௌமீல்யாதி குணங்களோடு
கூடியவனே! பன்றியாய—பன்றியாய் அவதரித்த, வென்றிவீர—வெற்றி
வீரனே! துன்றினால்—மலைகளாலே, துள்ளு நீர்—துள்ளுகிற ஸமுத்தரத்
திலே, வரம்புசெய்த—அணைக்கடிய, தோன்றல்—அரசனே! விள்வு—
அகன்றுபோவது, இலாத—இல்லாமலிருக்கிற, காதலால்—அன்பாலே,
விளங்கு — பிரகாசிக்கிற, பாதபோதில் — திருவடித்தாமரைகளிலே
வைத்து—(கெஞ்சை) வைத்து, உள்ளுவேனது—(அத்திருவடிகளையே
தஞ்சுமென்று) கினைத்திருக்கிற என்னுடைய, ஊனனோய்—தாழ்வை
வினைக்கும் சரீரஸம்பந்தமாகிற விபாதியை, ஒழிக்குமா — ஒழிக்கும்
வழியை, ஒன்று சொல்லிடே—ஒருவார்த்தை அருளிச்செய்யவேணும்.

அவ:—நாற்றிரண்டாப்பாட்டு. விச்சேத ப்ரஸங்கமில்லாத அந
வரதபாவனைக்கு ஸரீரஸம்பந்தமறவேணுங்காணுமென்ன; எனக்கு
ருசியுண்டாயிருக்க தேவரீர், ஸர்வஸக்தியாயிருக்க அறுவர்த்திக்கிற
இவ்வசிதஸம்ஸர்க்கத்தை தேவரீரறுத்துத்தந்தருளுமளவும் நான் தரித்
திருக்கும்படி இன்னபடி செய்கிறேமென்று ஒரு வார்த்தையாகிலும்
அருளிச்செய்யவேணுமென்கிறார்.

வ்யா:—(விள்விலாதகாதலால்) ப்ரயோஜனார்த்தங்களைப்பற்றி நெகி
ழாதே அந்ந் ப்ரயோஜனாய்க்கொண்டு திருவடிகளில் பண்ணின
ப்ரேமத்தாலே. || “விளக்கவிள்ளாமலிருப்பி” என்னக்கடவதிதே.
(விளங்குபாதபோதில்வைத்து) அந்த ப்ரேமத்தாலே உஜ்வலமான
திருவடித்தாமரைகளிலே கெஞ்சைவைத்து. அந்ந் ப்ரயோஜனான
ஆச்ரிதருடைய ஸந்திதியிலே அலருமதிதே. திருவடித்தாமரைகள்.
இத்தால்நான் ப்ரயோஜனார்த்தபரனாய் அசித்ஸம்பந்த மறுவர்த்திக்
கிறதோ, தேவரீர் ஆச்ரிதவத்ஸரல்லாமே மறுவர்த்திக்கிறதோ
வென்கை.

|| திருவாய் 1-6-5.

(உள்ளுவேனது நானோயொழிக்குமா) அத்திருவடிகளையே தஞ்சுமென்று நினைத்திருக்கிற எனக்கு ஊனத்தை விளைக்கும் ஸரீரஸ்பந்தமாகிறநோயைப்போக்க நினைத்திருக்கில்; இவர்க்கு ஊனமாகிறது—ஸ்வஸ்வரூபவிஷயமான ஜ்ஞாநஸங்கோசமும்; பகவதஜ்ஞாநஸங்கோசமும், பகவதரூபஸங்கோசமும். இவற்றை விளைக்குமதிறே தேஹஸ்பந்தம். “சரீரம்” என்றும், “வ்யாதி” என்றும்-பர்பாயமிறே. இத்தர்-வேறென்றைத் தஞ்சுமென்றிழக்கிறேனே, ஸரீரத்திலாதாமுண்டா யிழக்கிறேனே. (தெழிக்கு நீர்ப்பள்ளிமாய) தேவரீரோட்டை ஸ்பர்ஸத்தாலே கோஷிக்கிறகடலிலே ஆச்ரிதாதுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஆச்சர்யமான ஸௌஸ்யாதிசூனயுத்தனே. தெழிக்கை—முழங்குகை. (பன்றியாயவென்றிவீர) விஸத்ருஸமான ஸம்ஸாரத்திலே ஆச்ரிதாதுக்ரஹார்த்தமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற இவ்வளவையென்றிக்கே, நீருக்கும் சேற்றுக்குமிருபாத மஹாவராஹமாய், பாதாளகதையான பூமிபையெடுத்து ஹிரண்யாக்ஷணவென்ற வீரத்தையுடையவனே.

(குன்றினுள்ளுள்ள நீர்வரம்பு செய்ததோன்றல்) தன்னில் கிடக்கும் பதார்த்தங்களைக் கரையிலே பொகும் திறைக் கிளர்த்தியையுடைய கடலிலே அழுந்தக்கடவ மலைகளைக்கொண்டு அணைசெய்த சக்ரவர்த்தி திருமகனே. (தோன்றல்) அரசன். பாம்பத நிலயரான தேவரீர் ஆச்ரிதார்த்தமாக ஸம்ஸாரத்திலேவந்து ஸுலபராயும் தேவரீராயழிய மாறி நஷ்டோத்தரணம் பண்ணியும், ஆச்ரிதவிரோதிகளை அழியச்செய்தும், அதியாறுஷ சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணியும், இப்படி நீர்மையாலும் ஸக்தியாலும் குறைவற்ற தேவரீர்க்கு, என் ஸரீரஸ்பந்தத்தை யறுக்கைக்கு(என்கையில்?) பொருளுண்டோவென்கை. (ஒன்றுசொல்லிடே) இரண்டு தலையிலும் குறைவற்ற பின்பு இது அறுவர்த்திக்கிறது நீ நினைப்பாமையிறே. தேவரீர் நினைக்குமளவும் தரித்திருக்கும்படி “இன்னவளவிலே செய்கிறோம்” என்ற ஒரு வர்த்தை அருளிச் செய்யவேணும்.

“தெழிக்குநீர்ப்பள்ளிமாய பன்றியாய வென்றிவீர குன்றினுள்ளுள்ள நீர்வரம்புசெய்த தோன்றல்-விளவிலாதகாதலால் விளங்குபாத போதில வைத்து உள்ளுவேனது நானோயொழிக்குமா-ஒன்று சொல்லிடே” என்றவயம்.

103. திருக்கலந்து சேருமாற்ப தேவதேவதேவனே
 இருக்கலந்த வேதநீதி யாகிநின்ற நின்மலா
 கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய நின்பெயர்
 உருக்கலந் தொழிவிலா துரைக்குமா றுரைசேயே.

பதவுரை:—திரு—பெரியபிராட்டியார், கலந்து—ஸம்ச்லேஷித்து,
 சேரும்—நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, மாற்ப—திருமார்பையுடையவனே!
 தேவதேவதேவனே—பிரமன் முதலிய தேவர்களாலும் அடையத்தக்க
 நித்யஸாலிகளுக்கு நாதனே! இருக்கலந்த வேதநீதியாகிநின்ற—ருக்குக்
 கள் கலந்த வேதத்தாலே சொல்லப்படுகையையே இயற்கையாக
 உடைய, நின்மலா—அழுக்கற்றவனே! கரு—பொன்னோடே, கலந்த—
 சேர்ந்த, காளமேக—கறத்தமேகம்போன்ற, மேனி—திருமேனியை
 யுடைய, ஆய—இடையான கண்ணனே! நின்பெயர்—உன் திருநாமங்
 களை, உருக்கலந்து—உன்னுடைய வடிவழகோடுங் கூட, ஒழிவிலாது—
 ஒழியில்லாமல், உரைக்குமாய்—சொல்லும் வழியை, உரைசேய்—
 அருளிச்செய்யவேணும்.

அவ:—தூற்றமுன்றும்பாட்டு. “அசித்ஸம்பந்தம் தேஹாவஸானத்
 திலே போக்குகிறோம், நீர் பதறுகிறதென்?” என்ன; அங்ஙனையாகில்
 தேவரீருடைய மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும் வடிவழகுக்கும் வாசகமான
 திருநாமங்களை நான் இடைவிடாதே மறநம்பண்ணிப் பேசுகைக்கு ஒரு
 பாகாரமருளிச்செய்ய வேணுமென்கிறார்.

வ்யா:—(திருக்கலந்துசேருமாற்ப) பிராட்டி தேவரீரோடே ஸம்
 ச்லேஷித்து, அந்த ஸம்ச்லேஷத்தில் அதும்கித்து § “அகலகில்லே
 னிறையும்” என்று நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருமார்பையுடையவனே;
 பத்தரோடும் முத்தரோடும் நித்யரோடும் வாசிபற 309 “ईश्वरी सर्व-
 भूतानां” (ஈஸ்வரீம் ஸர்வபூதாநாம்) என்கிறபடியே-ஸர்வர்க்கும் அபா
 ச்ரயபூதையான பிராட்டிதான் நித்யஸாபேகைபாரம்படியன்றோ
 தேவரீருடைய பெருமை. (தேவதேவதேவனே) 37 “यत्र पूर्वे साध्याः
 सन्ति देवाः” (யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:) என்கிறபடியே
 பார்வமாதிகளுக்கு மோக்ஷருசிபிறந்தவன்று பார்ப்பாரான நித்யஸாலி
 களுக்கு நித்யாதுபாவ்யனாய்க்கொண்டு நிர்வாஹகளுனவனே. தேவரீ

ரும் பிராட்டியும் சேர்ந்த சேர்த்தியிலேயெடுத்துக் கைநீட்டுகையே
யாத்ரையாயிருக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்கை.

(இருக்கலந்த வேதநீதி யாகிநின்ற நின்மலர்) ரிக்ப்ரசுரமான
வேதத்தாலே ப்ரதிபாதிக்கையையே ஸ்வபாவமாகவுடையையாய் நின்ற
ஹேயப்ரத்யநீகனே. (நீதி) ஒழுக்கம். அதாகிறது - ஸ்வபாவம்.
90 “ஹிஷ் தே லக்ஷ்மீஷ் பத்யௌ” (ஹரிச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்யௌ)
72 “तद्विष्णोः परम पदं सदा पश्यन्ति सूरयः” (தத்விஷ்ணோ: பரமம் பதம்
ஸதா பச்யந்தி ஸூரய:.) 310 “अपहृतपाप्मा” (அபஹதபாப்மா) இத்த்யாதி
வாக்யங்களாலே ச்ரிய:பதித்வமென்ன, ஸூரிபோக்யதையென்ன,
ஹேயப்ரத்யநீகதையென்ன, இப்படிக்களாலே வேதகஸம்திகம்ய
னென்கை. (கருக்கலந்த காளமேக மேனியாய) பொன்போலே புகர்த்
துக் கறுத்து மேகம்போலேயிருக்கிற திருமேனியையுடைய
க்ருஷ்ணனே. (கரு) பொன். 148 “नीलतोयदमध्यस्था विद्युल्लेखेव भास्वरा”
(நீலதோபதமத்யஸ்தாவித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா) 77 “अजायमानो बहुधा
विजायते” (அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே) என்று-விக்காஹத்தையும்
அவதார ஸௌலப்பத்தையும்சொல்லிற்றிறே. 311 “नवमासघृतं गर्भं”
(நவமாஸத்ருதம் கர்ப்பம்) என்னுமாபோலே நீரையுள்ளேயுடைய காள
மேகமென்னவுமாம். (கரு) கர்ப்பம். இத்தால்-தாபஹரமாய் ஆகர்
ஷகமுமான வடிவோடே க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ஆச்ரிதர்க்கு
ஸூலபனுவனென்கை.

(நின்பெய ருருக்கலந் தெர்ழிவிலாது உரைக்குமா றுரைசெயே)
ச்ரிய:பதி, * அயர்வறுமமர்க்கதிபதி, ஹேயப்ரத்யநீயன், விலக்ஷண
விக்காஹயுத்தன், ஆச்ரிதஸூலபனென்று நிர்த்தோஷப்ரமாண ப்ரதி
பாத்யனான உன் குணங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்களை வடிவறு
கோடே இடைவிடாதே நான் பேசுகைக்கு வழியை அருளிச்செய்ய
வேணும்.

104. கடுங்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை
இடந்துகூறு செய்தபல் படைத்தடக்கை மாயனே
கிடந்திருந்து நின்றியங்கு போதுநின்ன பொற்கழல்
தோடர்ந்துவீள் விலாததோர் தோடர்ச்சிசில்க வேண்டுமே.

தூற்றமுன்றும் பாட்டு. (கருக்கலந்த) கரு - பொன்னுதல்.

பதவுரை:—கடும்கவந்தன்—கொடிய கபந்தனென்ன, வக்கரன்—தந்தவக்கரனென்ன, கரன்—கரனென்ன, முரன்—முரனென்ன இவர்களுடைய, சிரமவை—தலைகளை, இடந்து—பிளந்து, கூறுசெய்த—(பிரிங்களைத்) துண்டாக்கினவனாய், பல்—நாநாவிதமான, படை—ஆயுதங்களை, தடம்—தடாகம்போலே குளிர்த்திருக்கிற, கை—திருக்கைகளிலுடைய, மாயனே—ஆச்சரியஸக்தியுத்தனே! கிடந்து—படுத்தும், இருந்து—உட்கார்ந்தும், நின்று—நின்றும், இயங்கு—ஸஞ்சரித்தும் போருகிற, போது—காலங்களிலே, நின்ன—உன்னுடையதான, பொற்கழல்—பொன்போலே விரும்பத்தக்க திருவடிகளை, துடர்ந்து—ஆசைப்பட்டு, வீள்விலாதது—இடைவிடாதபடியான, ஓர் துடர்ச்சி—ஒரு தியான நிலையை; நல்கவேண்டும்—(எனக்குப்) பண்ணித்தந்தருளவேணும்.

அவ:—நூற்றுநான்காம்பாட்டு. 312 “यत्करोषि यदज्ञासि” (யத் கரோஷி யத்சநாஸி) என்றும், 313 “द्रव्ययज्ञास्तपोयज्ञा:” (த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா:) என்றும் இத்தயாதிக்ரமத்தாலே விரோதிபாபத்தைப் போக்கி, 314 “सततं कीर्तयन्त:” (ஸததம் கீர்த்தயந்த:) என்கிறபடியே நம்மை அறுபவிக்கும் வழி சொல்லிவைத்திலேமோ, “உரைசெய்” என்கிறதென்னென்ன, நீ ப்ரதிபந்தக் கிரஸந ஸமர்த்தனாயிருக்க, நான்க்ரமத்தாலே விரோதியைப் போக்கவென்பதொன்றுண்டோ. நீயே என் விரோதியைப் போக்கி உன்னை நான் மேல்விழுந்து இடைவிடாதே அறுபவிக்கும்படிபண்ணித் தந்தருளவேணுமென்கிறார்.

வ்யா:—(கடும்கவந்தன் வக்கரன் கரன்முரன் சிரமவை). அற வெட்டியனான கபந்தன், தந்தவக்கரன், கரன், முரன், இவர்களுடைய தலைகளை. அல்லாதாரிற்சாட்டில் கபந்தனுக்கு வெட்டிமையாவது—பிராட்டியைப் பிரிந்து கடலும் மலையும் விசம்புந் தழாவித்திரிகிற தசையிலே எதிர்ப்புகோக்கவந்த வெட்டிமையை நினைத்து வெறுக்கிறார். (இடந்துகூறுசெய்த) அவர்கள் தலைமண்ணடையையிடந்து ஸரீரங்களை, 315 “छिन्नं भिन्नं शरीरं” (சிந்நம் பிந்நம் ஸரீரந்தக்தம்) என்கிறபடியே ஸகலமாக்கினவனே. அஸுரராக்ஷஸர்களை அழியச்செய்தாப்போலே என்னுடைய பாபரூபமான ப்ரதிபந்தகங்களை அழியச் செய்யவேணுமென்கை. (பல்படைத்தட்டக்கையனே) அவர்களை அழியச்செய்கைக்குப் பலவகைப்பட்ட ஆயுதங்களை, ஆச்சரிதரைக் குளி

ரத்தவக்கடவதிருக்கையிலே தரித்த ஆச்சர்யஸுத்தியுத்தனே! ஒன்றே ப்ரதிகூலர்க்கு பாதகமாய் அதுதானே அதுகூலர்க்கு ரக்ஷகமுமாயிருக்கை ஆச்சர்யமிதே, என்னுண்டய விரோதியைப் போக்குகைக்கு திவ்யாயுதங்கள் வேண்டா, இரங்கவமையுமென்கை. 96 “अप्येव पृष्ठे मम हस्तपद्मं करिष्यति श्रीमदनन्तमूर्तिः” (அப்பேஷ ப்ருஷ்டே மம ஹஸ்த பத்மம் கரிஷ்யதி ஸ்ரீமதநந்தமூர்த்தி:) என்றும், “அணிமிகு தாமரைக்கையையந்தோ அடிச்சியோந்தலைமிகை கீயணியாய்” என்றும் ஆச்சரிதரை உஜ்ஜீவிப்பிக்குங்கையிதே. (கடம்) குளிர்த்தி.

ஆனாலும் உமக்குச் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன (கிடர் திருந்து நீன்றியங்குபோதம்). 116 “आसीना वा शयाना वा तिष्ठन्तो यत्र कुत्र वा” (ஆஸீனா வா ஸயானா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா) என்கிறபடியே கிடந்தும் இருந்தும் நின்றும் ஸஞ்சரித்தும் இப்படிகளாலே தேஹபாத்ரை நடத்தும்போதும் (நின்னபொற்சுழல்) வகுத்தஸோஷிபான தேவரீருடைய ஸ்ப்ருஹணீயமான திருவடிகளை. தேஹபாத்ரஸோஷமான காலமும் விடவொண்ணாத திருவடிகளென்கை. (தொடர்ந்து வீள்விலாததோர் தொடர்ச்சி நல்கவேண்டுமே) மேல்விழுந்த இடை விடாதபடியான ||ஸ்வபாவத்தை எனக்குப் பண்ணித்தந்தருளவேணும். தொடர்ச்சி-செறிவு. இத்தால்-அதுபவ்விரோதிகளை தேவரீரே போக்கவும், ஸர்வகாலமும் ஸ்ப்ருஹணீயமான தேவரீர் திருவடிகளை இடைவிடாதே அதுபவிப்பேனாகவும் பண்ணித்தந்தருளவேணுமென்றதாய்த்து.

105. மண்ணையுண்டு மிழ்ந்துபின் னிரந்து கொண்டளந்துமண் கண்ணுளல்ல தில்லையென்று வென்றகால மாயினும் பண்ணைவென்ற வின்சொல்மங்கை கொங்கைதங்கு பங்கயக் கண்ண! நின்னவண்ண மல்லதில்லை யெண்ணும் வண்ணமே.

பதவுரை:—மண் கண்ணுள் அல்லதுஇல்லைஎன்று—“இவ்வுலகம் நம் கடாஷத்திற்கு விஷயமாயிருந்தாலல்லது தரிக்கமாட்டாது” என்று நினைத்து, மண்ணை—பூமியை, உண்டு — (ப்ரளயகாலத்தில்) விழுங்கி, உமிழ்ந்து—(ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே) வெளிவிட்டு, பின்-பிறகு இரந்து கொண்டு— (மஹாபலியிடம் வாம்னஸ்ய) யாசித்துப்பெற்று, ||(பா) அவகாஹத்தை

அளந்து — (திரிவிக்கிரமனாய்) அளந்துகொண்டு, வேன்ற — அனைவரையும் வென்றிருக்கும், காலமாயினாய் — காலத்தை விழுதியாகவுடையவனே! பண்ணை-பாட்டை, வேன்ற-ஜயித்திருக்கும், இன்சொல்—இனியபேச்சையுடைய, மங்கை—யுவதியான பெரிய பிராட்டியாருடைய, கோங்கை—திருமுலைத்தடங்களிலே, தங்கு— வாழ்கிற, பங்கயக்கண்ணை—புண்டரீகாக்ஷணை! எண்ணும் வண்ணம்— உன்வடிவழகை அறுபவிக்கவேணுமென்கிற மனோரத்திற்குக்காரணம், நின்ன வண்ணமல்லதில்லை—உன் வடிவழகல்லது வேறென்றில்லை.

அல:—நூற்றைந்தாம்பாட்டு. நான் சொன்ன உபாயங்களிலிழி யாதொழிகைக்கும், நான் செய்தபடி காண்பொழிய போகத்திலே த்வரிக்கைக்கும் ஹேதுவென்னென்ன; பிராட்டி புருஷகாரமாக குணாகாரான தேவரீர் விஷயிகாரத்தையே தஞ்சமென்றிருக்குமவ னாகையாலே உபாயந்தாரபேசுக்கூயில்லை; தேவரீர் வடிவழகில் அந் வயமே போகத்தில் த்வரிக்கைக்கடிபென்கிறார்.

வ்யா:—‘மண்ணையுண்டுமிழ்ந்து) ப்ரளயரபத்திலே அபேக்ஷியா திருக்க ஆபத்தே முதலாக வரையாதே இஜ்ஜகத்தைத் திருவயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே உமிழ்ந்து. இத்தால்—தன்பக்கல் விமுகாரானாளவிலும் வத்ஸல னென்கை. (பின் இரந்துகொண்டளந்து) ஸ்ருஷ்டமானபின்பு அஜ் ஜகத்தை மஹாபலி அபஹரிக்க அவன்பக்கலிலே அர்த்தியாய்ச்சென்று இரந்து, இரந்தானுக்கு த்ரைலோக்யஸாம்ராஜ்யத்தைக்கொடுத்து, அவ்வளவுக்கு மேலே சதார்த்தஸூபயாதத்திலுண்டான ஸகல சேதநர் தனையிலும் உன் திருவடிகளேவைத்து. இத்தால் விமுகாரானாளவிலும் ஸீலவானுமாய் ஸுலபனுமாயிருக்குமவனென்கை. தன்னை அழிய மாறித் † தான் இரக்கையிறேஸீலம்; எல்லார்தலையிலும் திருவடிகளை வைக்கையிறே—ஸௌலப்பம்.

(மண் கண்ணுளல்லதில்லைபென்று) விமுகாரான ஸம்ஸாரி களைக்குறித்து இப்படிச் செய்தருளுகைக்கடிபென்னென்னில்; இஜ் ஜகத்துக்கு நம் கடாசுமொழிய வேறு ஸ்த்திதியில்லைபென்று.

/ லே இழைக்கும் † தாமதிறக்கையிறே

(வென்றகாலமாயினும்) ஸகலபதார்த்தங்களும் தன்னையிலே அகப்படும் படி ஸகலபரிணாமத்துக்கும் நிர்வாஹகமான காலத்துக்கும் நிர்வாஹகனாவனே! இத்தால்-ஸ்நஷ்ட்யாதிகளுக்குக் கர்மீபவித்தும் அந்யஸோஷத்வத்தால் முறையழிந்தும், இப்படி காலவச்யபரான சேதநர்க்கு தேவராலல்லது காலத்தை ஜயிக்க விரகில்லைபென்கை. 317 “காலம் ச பவதி யந காலஸ்தை வை ப்ரபு:” (காலம் ஸ பசதே யத்ர ந காலஸ்தத்ர வை ப்ரபு:) என்னக்கடவதிதே. “மண்கண்ணுளல்லதில்லை பென்றுவென்ற” என்று கீழே அந்யவயிக்கவுமாம். அப்பகஷத்தில், மஹாபலி, ப்ரளயம் முதலான விநோதிகளை உன்பேறுகவென்றவென்கை.

(பண்ணைவென்றவின் சொல்மங்கைகொங்கை தங்குபங்கயக் கண்ண) 275 “மயூரா மயூராலாபா” (மதுரா மதுராலாபா) என்கிறபேச்சையும் பருவத்தையுமுடைய பிராட்டியுடைய திருமுலைத்தடத்தையே அபாச்ரயமாகவுடைய புண்டரீகாக்கனே! இத்தால்-பருவத்தாலும் பேச்சாலும் அவயவஸோபையாலும் விலக்கண்பான பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையாலே பூர்வவ்ருத்தத்தை விஸ்மரித்து, என்பக்களிலே கீழ்ச்சொன்ன ஆபத்ஸகத்வாதி குணப்ரேரிதமான விஸோஷகடாக்கத் தைப் பண்ணினவென்கை.

(நின்னவண்ணமல்லதில்லை பெண்ணும் வண்ணமே) தேவாரை இடைவிடாதே அறுபவிக்கவேணுமென்கிற மனோரத ப்ரகாரத்துக்கு ஹேது உன்வடிவழகல்லது வேறொன்றில்லை; உன்னுடைய விஸோஷகடாக்கத்துக்கடியான வாத்ஸல்யாத்யாத்மகுணங்களொழியவே உன்வடிவழகே எனக்கு இம்மனோரதத்துக்கும் ஹேதுவென்கை.

106. கறுத்தெதிர்ந்த காலநேமி காலனோடு கூடவன்
றறுத்தவாழி சங்குதண்டு வில்லும் வாளுமேந்தினும்
தோறுக்கலந்த வுனமஃ தோழிக்கவன்று குன்றமுன்
போறுத்தநின் புகழ்க்கலாலோர் நேசமில்லை நெஞ்சமே.

பதவுரை:—கறுத்து—கொயித்து, எதிர்ந்த—எதிரிட்ட, காலநேமி—காலநேமியானவன், காலனோடுகூட—யமனோடு கூடும்படியாக, அன்று—(அவனாலே ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு ஆபத்து வந்த) அன்று, அறுத்த ஆழி—அவன் தலையை அறுத்த சக்கரத்தையும், சங்கு தண்டுவில்லும் வாளும்—

பாஞ்சஜந்ய கௌமேதஜீ ஸாரீர்கரந்தகங்களாகிற மற் ற ஆயுதங்
களையும், ஏந்தினாய்—(பூவேந்திஓப்போலே) தரித்துக்கொண்டிருக்கிற
வனே! தோறு—பசுக்களுக்கு, கலந்த—ஏற்பட்ட, ஊனமஃது—அந்த
ஆபத்தை, ஒழிக்க—போக்குகைக்காக, அன்று—முன்னொருநாள், குன்
றும்—கோவர்த்தநமாகிற மலையை, முன்—(ஒருவர்க்காகிலும் நேரவுண்
டாவதற்கு) முன்பு, போறுத்த—தரித்துக்கொண்டு ஸஹித்த, நின்
புகழ்க்கலால்—உன்னுடைய ஆபத்ஸகத்வமாகிற குணத்துக்கல்லது,
பாஞ்சம்—என்னுடைய நெஞ்சுக்கு, ஓர் நேசமில்லை—வேறொரு விஷயத்
தில் அன்பில்லை.

அவ:—நூற்றாறுப்பாட்டு. “நின்னவண்ணமல்லதில்லை” என்று
தாள்வடிவமுதிலே துவக்குண்டபடிபைச்சொன்னார் சீழ்; பூதில் தேவரீ
ருடைய ஆபத்ஸகத்வத்துக்கல்லது நான் நெகிழிலும் என்னெஞ்சு
வேறொன்றில் ஸ்நேஹியாதென்கிறார்.

வ்யா:—(கறுத்தெதிர்த்த காலநேமிகாலனோடுகூட) க்ருத்தனாய்
எதிரிட்ட காலநேமியாகிற அஸுரனை ம்ருத்யுவோடே கூடுப்படி.
இந்த்ராதிசுருடைய ஐஸ்வர்யத்தையும் அவர்கள்பக்கல் ஈச்வராத்ரா
ஹத்தையும்பொறுதே க்ருத்தனானாய்த்து. 310 “सुहृद् सर्वभूतानां”
(ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம்) என்கிற விஷயத்திலேகிடர் க்ருத்த
னாய்த்து! 309 “स नो वध्यः” (ஸ நோ பந்து:) 145 “अहं वो वाच्यो
जातः” (அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாத:) என்கிறபடியே நிருபாதிசுபந்து
வீன்பக்களிலேயேறே கோபித்தது. ஓராஞ்ஜலியாலே ஒரு நீராகக் கலக்க
லாம் விஷயத்திலே துஷ்ப்ரக்ருதிபாகையாலே எதிர்ப்புகோத்து
நயித்தானென்கை. அறுகவித்தாரைத் தன்னோடே கூட்டுகையும்
பாதிசுவித்தாரை யமனோடே கூட்டுகையுமிறே தேவரீர்க்கு ஸ்வபாவம்.
(அன்ற) காலநேமியாலே இந்த்ராதிசுருக்கு ஆபத்தாவந்தவன்று.

(அறுத்தவாழி சங்குதண்டிலிலும் வாளுமேந்தினாய்) ஸபரி
காணு காலநேமியைத் தலையையறுத்த திருவாழி தொடக்கமான பூரீ
பஞ்சாயுதங்களைதரித்தவனே. திருவாழிபாலே அவன் தலையறுப்புண்ட
பின்னும் “தேவர்களுக்கு எவராலே என்னவிரோதம் வருகிறதோ”
என்று || “கைசமுலாநேமியான்” என்கிறபடியே திவ்யாயுததானா
யிருக்கிறபடி.

§ (பா) நீராக்லாம் || பெரியதிருவ-87.

(தொறுக்கலந்தவனும்தொழிக்க) இந்தராதிகளுக்கு அஸுர
 னால் வந்த ஆபத்தைப் போக்கின்படி சொல்லிற்றாக் கீழ்; இந்தரனால்
 பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் வந்த ஆபத்தைப் போக்கின்படி
 சொல்லுகிறது மேல். பசுக்களுக்கு அறுபவயிரிச் சயமான ஆபத்தைப்
 போக்குகைக்காக. அஸுரர்களால் வந்த ஆபத்துக்கு ரக்ஷபனான இந்தர
 னால் வந்த ஆபத்தாகையாலே அறுபவித்தே அறுமாய்த்து. (அன்று)
 319 “गोगोपीजनसङ्कलमतीवार्त्ति” (கோகோபீஜநஸங்குலமதீவார்த்தம்)
 என்கிற தசையிலே. (தொறு) பசு. (குன்றமுக்குப் பொறுத்த நிற்புக
 முக்கலால்) கோவர்த்தனத்தை தரித்து ரக்ஷித்த உன் கல்யாணகுணத்
 துக்கல்லது. இந்தரன் ப்ராதிஃஸ்யத்தில் வ்யவஸ்திதனஸ்ஸாமை
 யாலே, அழியச்செய்யும் திவ்யாயுதங்களுண்டாயிருக்கத் தன்னுடைய
 ரக்ஷபவர்க்கத்தை மலையையெடுத்து நோக்கினுனென்கை. “முன்”
 என்கிறது—ஒருத்தருக்கு நேரவுருவதற்கு முன்பென்கை. || “வரை
 முனேந்தம்” என்று—அவன் அநயாஸேந தரிக்கச்செய்தேயும்,
 அவன் ஸௌகுமார்யத்தை அறுஸந்தித்து “பொறுத்த” என்கிறார்
 இவர். (ஓர் நேசமில்லை நெஞ்சமே) வ்யக்த்யந்தரத்திலாதல், குணந்
 தரத்திலாதல் எனக்கு ப்ராவண்யம் ஸம்பவிக்கிலும் என் மகஸ்ஸுக்கு
 ப்ராவண்யலேசமில்லை. ஆக, ப்ராயோஜநாந்தரபராரான இந்தராதிக
 ளுடைய ஆபத்தை ஆயுதத்தாலே அழித்தும், ஸ்வாபிமாரத்தாக்
 குள்ளே கிடக்கிற பசுக்களுக்கும் இடையருக்கும் வந்த ஆபத்தை
 மலைபெடுத்து ரக்ஷித்தும், இப்படியால் வந்த உன் ஆபத்ஸக்தவத்துக்
 கல்லது என்னெஞ்சுக்கு வேறொரு ஸ்நேஹமில்லையென்றதாய்த்து.

107. காய்சினத்த காசிமன்னன் வக்கரன் பவுண்டிரன்
 மாசினத்த மாலிமா சுமாலிகேசி தேனுடன்
 னாசமுற்று வீழுகாள் கவர்ந்த நின்கழற்கலால்
 நேசபாச மெத்திறத்தும் வைத்திடேன் எம்மீசனே.

பதவுரை:—எம் ஈசனே—எனக்கு ஸ்வாமியானவனே! காய்—
 (ஸாத்விக்கரைக்) கொல்லவேணுமென்கிற, சினத்த—கோபத்தையுடைய
 வனுன, காசிமன்னன்—காசிராஜன், வக்கரன்—தந்தவகன், பவுண்டி
 ரன்—பெளண்டரகன், மா சினத்த—பெருங்கோபத்தையுடைய, மாலி—

மாலி, மாசுமாலி—பெரிய உருவுடைய ஸுமாலி, கேசி—கேசி, தேங்கன்—தேங்கன் [ஆகிய இவர்கள்] நாசம்—துக்கத்தை, உற்று—அடைந்து, வீழ்—இறந்து விழும்படியாக, நாள்—அவர்களுடைய ஆயுளை, கவர்ந்த—வாங்கின, நின்—உன்னுடைய, கழற்கலால்—திருவடிகளுக்கொழிய, எத்திறத்தும்—எவ்விஷயத்திலும், நேசம்—பக்தியாகிற, பாசம்—கயிற்றை, வைத்திடேன்—வைபேன்.

அவ:—நாற்றெழும்பாட்டு. கீழிரண்டுபாட்டாலே—தமக்கும் தம் முடைய திருவுள்ளத்துக்கு முண்டான பகவத்ப்ரேமத்துக்கடியான வடிவழகையும் ஆபத்தைத் தவற்த்தையும் பேசினார்; இதில்—அந்த ஸங்க விரோதியான பரபலபாதிபந்தகங்களை பரபலான அஸுரர்களை அழியச்செய்தாப்போலே பேசுகின்ற உன் திருவடிகளுக்கல்லது வேறொரு விஷயத்தில் நான் ஸங்கம் பண்ணேனென்கிறார்.

வ்யா:—(காய்சினத்தகாசிமன்னன்)காயும் சினத்தையுடைய காசிராஜன். ஸாத்விகரைக்கொன்றல்லது விடாத கோபத்தையுடையவென்கை. காய்தல்—கொல்லல், அப்படியிருக்கும் தந்தவகரன். (பவுண்டிரன்) “நசுவரோஹம்” என்றிருக்கும் பெளண்டாகவாஸுதேவன். (மாசினத்தமாலி) பெரிய சினத்தையுடைய மாலி. (மாசுமாலி) மஹானு ஸுமாலி. பெரிய சினத்தையுடையனுமாய் பதாரகாரனுமாயிருக்குமவென்கை. (கேசி) ஸ்வர்க்கவாலிகளான தேவதைகளுக்கும் பாதகனான கேசி. (தேனுகன்) க்ருஷ்ணனை அறுவர்த்திக்கிற இடையர்க்கும் பசுக்களுக்கும் பயங்கரனான தேனுகன். இவ்வாஸுரவர்க்கத்தினுடைய க்ரௌரயத்தைப்பேசிற்று—தம்முடைய பாதிபந்தகங்களினுடைய க்ரௌரயம் தோற்றுகைக்காக. (நாசமுற்றவீழநாகவார்த்த) துக்கத்தை அறுபவித்து ம்ருதராய் விழும்படி ஆயுஸ்ஸை வாங்கின. நாசம்—துக்கம். “வீழ்தல்” என்று—விடுதலாய், பாரணனைவிடும்படி பென்றுமாம். இத்தால்—ஆசிரித விரோதிகளை ஸ்வஸ்த்ருக்களைப்போலே கண்ணற்று க்ருரமாக வதித்தபடி. (நின்கழற்கலால்நேசபாசமெத்திறத்தும் வைத்திடேன்) விரோதிராஸநஸீலனான உன் திருவடிகளில்லது, பக்தியாகிற கயிற்றை எவ்விஷயத்திலும் வைபேன். பந்தகமாகையாலே பக்தியை “கயிறு” என்கிறது. “எட்டிஞேடிசுண்டெனும் கயிற்றினால்” என்னக்கடவதிறே. (எம்நாசனே)என்னாயனே! விஷயந்தர பாரவண்ய

ஹேதுவான பரபங்கனையும் தேவரீர்பக்கல் ப்ரோமத்துக்கு விரோதி யான பரபங்கனையும் போக்கி இவ்வளவு புரூர நிறத்துகைக்கடி இத்தை உடையவனாகையென்கை.

108. கேடில்சீர் வரத்தனாய்க் கெடும்வரத் தயனரன்
நாடினோடு நாட்டமா யிரத்தனோடு நண்ணினும்
வீடதான போகமெய்தி வீற்றிருந்த போதிலும்
கூடமோசை யல்லதோன்று கொள்வனோ குறிப்பிலே.

பதவுரை:—கேடில் சீர் வரத்தனாய் அயன்—அழிவற்ற செல்வத்தை வரமாகப் பெற்ற பிரமனுடையவும், கெடும் வரத்து—ஸம்ஹரிப்பதை வரமாகப்பெற்ற, அரன்—சிவனுடையவும், நாடினோடு—நாடுகளோடுகூட, நாட்டமாயிரத்தன்—ஆயிரம் கண்களையுடைய இந்திரனுடைய, நாடு—நாட்டை, நண்ணினும், நான் அடைந்தாலும், வீடு அதான்—அப்படிப்பட்ட மோக்ஷரூபமான, போகம்—போகத்தை, எய்தி—அடைந்து, வீற்றிருந்தபோதிலும்—ருறைவற்றிருந்தபோதிலும், குறிப்பில்—நெஞ்சாலே, கூடும் ஆசை அல்லது—உன்னைக் கூடவேணுமென்கிற ஆசையைத்தவிர, ஒன்று கொள்வனோ—வேறொன்றை விரும்புவனோ?

அவ:—தூற்றெட்டாம்பாட்டு. “நின்புகழ்க்கலால் ஓர்நேசமில்லை நெஞ்சம்” என்றும், “நின்புகழ்க்கலால்நேசபாசமெத்திறத்தும்வைத்தி டேன்” என்றும் சொல்லக்கேட்டு, அவர் “இதுக்கு விஷயமாக நம்மைக்கிட்டி அதுபவிக்கப்பார்த்தாலே?” என்ன; போகமோக்ஷஸுகங்களை அதுபவிக்கப் பெற்றாலும் உன்னைப் பார்பிக்கவேணுமென்னுமாசை யொழிய மற்றொன்றை விரும்பேனென்கிறார்.

வ்யா:—(கேடில் சீர்வரத்தனாய்க் கெடும்வரத்தயனரன்) [கேடில் சீர்வரத்தனாய்-அயன், கெடும்வரத்தனாய்-அரன்] அழிவில்லாத ஸம்பத்தையுடையனும்படி பகவத்ப்ரஸாதப்பெற்றவனாயிருக்கிற ப்ரஹ்மா, ஸர்வத்துக்கும் தன்னாலே உபஸம்ஹாரமாய்ப்படி பகவத்ப்ரஸாதம் பெற்ற ருத்ரன். அதவா, “அழிவில்லாத ஸம்பத்தையுடையனாய், வரப்ரதாநக்ஷமனான ப்ரஹ்மாவும், ஸர்வஸம்ஹாரத்தையுடையனாய், வரப்ரதாநக்ஷமனான ருத்ரனும்” என்றுமாம்.

(சாடினோடு நாட்டமாயிரத்தன் நாடுகண்ணினும்) இவர்களுடைய நாட்டோடேகூட ஸஹஸ்ராஷ்ணுடைய நாட்டையும் பெற்றாலும். (நாட்டம்) கண். "நாடு" என்று நாட்டிலுள்ள விஷயங்களை நினைக்கிறது. அதுகிறது-ப்ரஹ்மருத்ராதிருடைய மூவகைப்பட்ட ஐச்வர்யத்தை நானொருத்தனும் பெற்றாலும். இவ்வைச்வர்யம் மூன்றுக்கும் ஏகாச்சரயத்திலே ஸம்பாவனையில்லையிதே; கூடாததுகூடினாலும்.

(வீடதான போகமெய்தி) அதுக்குமேலே பரமபுருஷார்த்த லக்ஷணமோஷ்ணமாகிற போகத்தைப்ராபித்து. மோஷ்ணமாகிறது ஸம்ஸாரநிலிருத்தி மாத்ரமாதல், ஒருதேஸாவிசேஷப்ராப்தியாதலன்று; கைங்கர்யபோகமென்கை. (வீற்றிருந்தபோதிலும்) கைங்கர்யேபகரணங்களால் குறைவற்றிருந்தபோதிலுமென்னுதல்; நிரதியாயாதந்நிர்ப்பரனாயிருந்தபோதிலுமென்னுதல். கைங்கர்யேபகரண ஸம்பத்தி ஸங்கல்பமாத்ரத்தாலே உண்டாமதிதே. போகமோஷ்ணங்கள் ஏகாச்சரயத்திலே ஸம்பவிக்கிலும்.

(கடுமாசையல்லது ஒன்றுகொள்வனோ குறிப்பிலே) உன்னைக் கூட வேனுமென்னும் ஆசையல்லது வேறொன்றை நெஞ்சால் விரும்புவனோ? 303 "धर्मार्थकामैः किं तस्य मुक्तिस्तस्य करे स्थिता। समस्तजगतां मूले यस्य भक्तिः स्थिरा त्वयि॥" (தர்மார்த்தகாமை: கிம் தஸ்ய முக்திஸ்தஸ்ய கரே ஸ்திதா | ஸமஸ்தஜகதாம் மூலே யஸ்ய பக்தி: ஸ்திரா த்வயி ||) 320 "विज्ञानं यदिद् प्राप्तं" (விஜ்ஞானம் யதிதம் ப்ராப்தம்) என்றிறே பக்வதஜ்ஞாநபக்திகள் ரவரித்தவர்களுடைய வார்த்தை.

109. சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய் சுருங்கியும்
பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய்
சுருக்குவார்கள் தீக்குணங்கள் தீர்த்ததேவ தேவனென்
றிருக்குவாய் முனிக்கணங்க ளேத்தயானு மேத்தினேன்.

நூற்றெட்டாம் பாட்டு. வரத்தனாய்-வரத்தை லபித்தவனென்னுதல். (வீற்றிருக்கை) மூவருடைய ஐச்வர்யத்தாலும் அவ்வருகுள்ளாரில் வேறுபாடு தோற்றவிருக்கையாதல்; மோஷ்ணத்திலே ஆனந்த நிர்ப்பரனாயிருக்கையாதல். ஆனந்தநிர்ப்பரனாயிருந்தால் கைங்கர்யம் வேண்டாவோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் (கைங்கர்யேத்யாதி).

பழவுரை:—சுருக்குவாரை இன்றியே—சுருக்கமடைவிக்கும் காரண மில்லாமலே, சுருங்கினாய்—வாமரன் ஆனாய்; சுருங்கியும்—அப்படி சுருங்கியிருக்கச்செய்தேயும், பெருக்குவாரை இன்றியே—பெருக்கச்செய்யும் காரணமில்லாமலே, பெருக்கமெய்து—வளர்ச்சி அடைந்த, பெற்றியோய்—ஸ்வபாவத்தை உடைபவனே! செருக்குவார்கள் — (இந்திரன் முதலானவரைத்) துன்புறுத்தும் மஹாபலி போல்வாருடைய, தீக்குணங்கள்—(அஹங்காரமகாரங்களாகிற) கெட்டகுணங்களை, தீர்த்தபோக்கின, தேவதேவன்—ஸர்வேச்வரனே! என்று—என்று இப்படி, இருக்குவாய்—வேதபாகங்களும், முனிக்கணங்கள்—முரிசுமுஹங்களும், ஏத்த—துதிக்க, யானும்—நானும், ஏத்தினேன்—துதித்தேன்.

அவ:—நூற்றொன்பதாம்பாட்டு. கீழ்கம்பக்கல் உமக்குண்டாகச் சொன்ன ஆசை ஸ்வயத்தந்தாலே அநவாதபாவனை பண்ணியும் ஸததம் கீர்த்தநம் பண்ணியும்பெறுவாருடைய ஆசைபோலேயிருந்ததி!, “சிரந்தரம்நினைப்பதாக நீ நினைக்கவேண்டும்” என்றும் “திருக்கலந்து சேருமாற்பதேவதேவதேவனே” என்று தொடங்கி, “நின்பெயருருக்கலந்தொழிவினா துரைக்குமாறுரைசெய்” என்றும் “கூடுமாசையல்ல தொன்று கொள்வனோ” என்றும் பேசினீரேயென்ன; உன்னுடைய ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதங்கள் என்னை ப்ரேரிக்க காலகோபார்த்தமாகப் பேசினேனித்தனை; அதுதானும் வேதங்களும் வைதிக புருஷர்களும் பேசிப்பாரக்காண்கையாலே பேசினேனித்தனையென்கிறார்.

வ்யா:—(சுருக்குவாரை யின்றியே சுருங்கினாய்) ஒரு கர்மத்தாலே, ஒருகாலத்தாலே, ஒருகர்த்தாவாலுண்டாம் ஹராஸமின்றிக்கே ஆச்ரிதாதுக்ஷஹம்ப்ரேரிக்க இச்சையாலே வாமரனானாய். சேதநர் கர்மபேதத்தாலும் கர்த்துபேதத்தாலும் க்ரிமிகிடங்களாகாநின்றார்களிறே. கலிசாலமும் சேதநரை அங்குஷ்டமாத்ரமாக்காநின்றதிறே. லங்காப்ரவேச ஸமயத்தில் அந்நபாரதந்தர்யத்தாலே திருவடி ஹாஸ்வபூதனானிறே. (சுருங்கியும்) அப்படியே †சிறுகியிருக்கச்செய்தேயும். (பெருக்குவாரை யின்றியே பெருக்கமெய்து பெற்றியோய்) பூர்வோக்தமான வ்ருத்திஹேதுக்களின்றிக்கேயிருக்கப் பெருக்கமெய்தும் ஸ்வபாவனே! (பெற்றி) இயல்வு. இத்தால்-அர்த்திதவத்துக்கு ஏகாந்த

† (பா) சுருங்கி

மான வாமந வேஷத்தைக்கொண்டு, கையிலே நீர்விழுந்த ஸுமநந்தரத்திலே செய்தது வாய்த்த ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே வளர்ந்து சதுர்த்து புவநங்களினுண்டான ஸகலசேதநர் தலையிலும் வரையாதே திருவடிகளை வைக்கைபாலே ஆச்ரிதார்த்தமாக வ்ருத்திஹராஸாதிகள் இவனுக்கு ஸ்வாபாவிசமென்கை. (செருக்குவார்கள்) இந்தராதிகளை நலிந்து த்ரைலோக்யத்தை அபஹரித்து, 321 “न यष्ट्वं न दातव्यं” (ந யஷ்டவ்யம் ந தாதவ்யம்) என்று ஈச்வராஜ்ஞையை அதிவங்கித்து, இப்படிச் செய்தோமென்னும் அறுதாபமுயின்றிக்கே செருக்கி வர்த்திக்கிற மஹாபலிபோல்வாருடைய. (நீக்குணங்கள் தீர்த்த தேவ தேவன்) அஹங்காரமமகாரமாகிற நாலுமான் ஸ்வபாவத்தைத் தன்னுடைய அர்த்திவத்தால் தவிர்த்து, இந்தராதிகளுக்குக் குடியிருப்பைக் கொடுத்த ஸர்வேச்வரனே!

(என்றிருக்குவாய் முனிக்கணங்களைத்த) இப்பாசுரத்தாலே த்ரைவிக்ரமாபதாரத்தைப்பற்றி வேதஸ்தலங்களும் வைதிகரான முநிஸமுஹங்களும், 322 “विचक्रमे पृथिवीमेष एतां—त्रिदिवः पृथिवीमेष एतां” (விசக்ரமே ப்ருதீவீமேஷ-ஏதாம் த்ரிர் தேவ: ப்ருதீவீமேஷ ஏதாம்) இத்தாதி வேதங்களும், 323 “सङ्क्षेः सुराणां दिवि भूतलस्थैः तथा मनुष्यैर्गगने च खेचरैः। स्तुतः” (ஸங்கைஸ்ஸுராணாம் தீவி பூதலஸ்த்தை: ததா மநுஷ்யைர் ககஷே ச கேசரை: | ஸ்துத:) இத்தாதிகளாலே ஸௌநகராதிகளும் ஏத்தக் கண்டவாரே. (பானுமேத்தினேன்) தேவரீருடைய ஸௌஸீல்யத்தையும், ஸௌஸப்யத்தையும், விரோதி கிராஸந ஸீலத்தையும் பேசி, காலகேஷபம் பண்ணியல்லது நிற்கமாட்டாமையாலே பானுமேத்தினேனித்தனை. இதுவொழிய ஒருஸாதநபுத்த்யா ஏத்தினேனல்லேனென்கை.

110. தூயனாயு மன்றியுஞ் சுரும்புலாவு தண்மோய்
மாயநின்னை காயினேன் வணங்கிவாழ்த்து மீதேலாம்
நீயுநின் குறிப்பினிற் போறுத்துநல்கு வேலைநீர்ப்
பாயலோடு பத்தர்சித்தம் மேயவேலை வண்ணனே.

தூற்றொன்பதாம்பாட்டு. (கர்த்தருபேதம்) தான்கர்த்தாவாய்ச் செய்கையன்றிக்கே தனக்கொரு கர்த்தாவுண்டாய் அவனுக்குப் பரதந் தானாய்க் கொள்ளும்வடிவு. இது திருவடிபக்கலிலே கண்டோமென்கிறது.

பதவுரை:—சூரும்பு—வண்டுகள், உலாவு—ஸஞ்சரிக்கிற, தண்—
குளிர்த, துழாய்—திருத்துழாயையுடைய, மாய—ஆச்சர்யபூதனே!
வேலை—ஸமுத்திரஜலமாகிற, பாயலோடு—படுக்கையோடுகூட, பத்தர்—
பத்திமாண்களுடைய, சித்தம்மேய—ஹ்ருதயத்திலே வந்திருக்கிறவனாய்,
வேலைவண்ணனே — கடல்போன்ற நிறத்தையுடையனாவனே! தூய
னாயும்—(ஸ்வரூபஜ்ஞாததாலே) ஸூத்திரை அறுஸந்தித்தும், அன்றி
யும்— (அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அஹங்காரமமகாரங்களால் வந்த)
அஸூத்திரை அறுஸந்தியாமலும், நாயினேன்—நாய்போலே மிகத்
தாழ்ந்த நான், நின்னே—(பரமபாவனாய் பரமபோக்கியனான) உன்னை
வணங்கி வாழ்த்தும் ஈதேலாம்—நமஸ்கரித்து மங்களாஸாஸனம் பண்ணு
கையாகிற இதைபெல்லாம், நீயும்—(பொறுமைக்கடலான) தேவரீரும்,
நின் குறிப்பினில்—உம்முடைய திருவுள்ளத்திலே, பொறுத்து—சுமமித்து,
நல்கு—கிருபை பண்ணியருளவேணும்.

அவ:—தூற்றொருபதாம் பாட்டு. 72 “तद्विप्रासो विपश्यवः” (தத்வி
ப்ராஸோ விபஸ்யவ:) என்கிறபடியே அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரகந்தரும்,
தேவர்களும, முனிகணங்களும ஏத்திப்போந்த விஷயத்தை நித்யஸம்
ஸாரியாய்ப்போந்த நான் ஏத்தக்கடவேணல்லைன்; தன் செல்லாமை
யாலே புகழ்ந்தானென்று திருவுள்ளம்பற்றிப் பொறுத்தருளவேணு
மென்று, கீழ் “ஏத்தினேன்” என்ற அதுக்கு சுஃபணம் பண்ணுகிறார்.

வ்யா:—(தூயனாயுமன்றியும்) 324 “क्षेत्रज्ञस्यैश्वरज्ञानाद्विशुद्धिः परमा
मता” (கேஷத்ரஜ்ஞஸ்யேஸ்வரஜ்ஞானாத்விஸூத்தி: பரமா மதா) என்கிற
படியே தேவரீருடைய பாவநத்வத்தை அறுஸந்தித்து நான் யோக்ய
னென்று பரிமாறியும், ஆகர்ஷகமான தேவரீருடைய வடிவைக்கண்டு
மேல்விழுந்தான் நித்யஸம்ஸாரியென்று புத்திபண்ணாதே பரிமாறி
யும். அதவா, 325 “नहि ज्ञानेन सदृशं पवित्रमिह विद्यते” (ஹி ஜ்ஞானேந
ஸத்ருஸம் பவித்ரமிஹ வித்யதே) என்கிறபடியே ஸ்வரூபஜ்ஞாததாலே
ஸூத்திரென்று பரிமாறியும், அந்த ஸ்வரூபத்துக்கு அஹங்கார
மமகாரங்களால் பிறந்த அசுத்தியையும் புத்திபண்ணாதே பரிமாறி
யும்போந்தெனென்றுமாம்.

(சூரும்புலாவுதண்டுழைய்மாய) தம் தண்மையையும் அத்தலையில்
வைலகூண்பத்தையும் பாராதே யோக்யனென்று ப்ரமிக்கைக்கு

தேறது சொல்லுநிறது. வண்டுகள் அபிகிவேசிக்கும் திருத்தழா யாலே அலங்கிருதமாய் ஆச்சர்பமான குணசேஷ்டிதங்கையுடைய வனே!; திரயக்குகளுக்கும் ஸ்ப்நஹபண்ணலேண்டும்படியிறே போய்தையிருப்பது. ஒப்பாயமழகும் குணசேஷ்டிதங்களுமாய்த்து இவரை மேல்விழப்பண்ணிற்று. (சின்னை) ஸர்வாதிகனாய் பரமபாவந னாய் ஸூரிபோய்யனாயிருக்கிற உன்னை. (நாயினேன்) உன்னுடைய உத்கர்ஷத்துக்கு அவத்யில்லாதாப்போலே என்னுடைய நிகர்ஷத்துக் கும் அவத்யில்லையென்கிறார். (நாயினேன்) திறந்த வாசலெல்லாம் நுழைந்து, நுழைந்த வாசலெல்லாம் பரிபூதனாய், தேவரீர் உகந்து தொடியும் அங்குத்தைக்கு அவத்யம் விளையுப்படியான ஸ்வரூபத்தை உடைய நான்.

(வணங்கிவாழ்த்து மீதெலாம்) ஒன்றைச்செய்து அது க்ரு ஷ்நாமணம்பண்ணுகிறேனே, திருவடிகளிலே தலையா வணங்கி வாயா வாழ்த்திப்போருகிற இதெல்லாம்? (நீயும்) நானும் ப்ரேமத் தாலே தவிரமாட்டுகிறிலன், ஷ்நாந்தியை ஸ்வபாவமாகவுடைய நீயும் பொறுக்கவேணும். (நின்குறிப்பில் பொறுத்துநல்கு) காசு மரிஸு- பாலாதிகளுடைய அபராதத்தைத் திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்தாப் போலே என் அபராதத்தையும் திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்து, அவ் வளவன்றிக்கே, இவன் ப்ராதிகூல்யத்தில் வ்யவஸ்திதனல்லென்று ப்ரஸாதத்தைப்பண்ணியருளவேணும்.

(வேலைநீர்ப்பாயலோடு பத்தர் சித்தம்மேய வேலைவண்ணனே) இது தம்மைப்பொறுக்கைக்கு தேறதுவருளிச்செய்கிறார். திருப்பாற் கடலாகிறபடுக்கையோடே அக்கடல் செவ்வேநின்றாப்போலே ச்ரமஹர மான வடிவோடே ஆச்ரிதருடைய ஹ்ருதயத்தில் ஸுல தாபங்களும் போம்படி நித்பவாஸம்பண்ணும் ஸ்வபாவனே! ஆச்ரிதருடைய ஹ்ரு தயத்திலே புகுரக்கணிசித்துத் திருப்பாற்கடலிலே அவஸாப்ரதீஷ்டனாய் வந்த கண்வளர்ந்தருளி, ஆஸாலேசமுடையாருடைய ஹ்ருதயத்தில் ச்ரமஹரமாகப்புகுருமவனாகையாலே, என்னைப்பொறுத்து நல்கவேணு மென்கிறார்.

நூற்றுப்பத்தாம் பாட்டு. (தூயனாய்) ஸூத்தனாயும். (அன்றியும்) அஸூத்தனாயும். அவனுடைய பாவநத்வத்தையும், தன்னுடைய அயோக்

111. வைதுநின்னை வல்லவா பழித்தவர்க்கு மாறில்போர்
செய்துநின்ன செற்றதீயில் வேந்தவர்க்கும் வந்துனை
எய்தலாகு மேன்பராத லாலெம்மாய நாயினேன்
செய்தகுற்றம் நற்றமாகவே கொள்ளுல நாதனே.

பதவுரை:— நின்னை—துதிக்கக்கூங்க உன்னை, வல்லவா—முடிந்த
வரையில், வைது—நிந்தித்து, பழித்தவர்க்கும் — தூஷித்த சரியா-
பாலாதிகளுக்கும், மாறில்—ஒப்பற்ற, போர்—யுத்தத்தை, செய்து—
பண்ணி, நின்ன—உன்னுடையதான, செற்றம்—கோபமாகிற, தீயில்—அக்
நியிலே, வேந்தவர்க்கும்—வெந்துபோன வாலிமுதலானார்க்கும், உன்னை-
(ஸ்ர்வாதிகளுை) உன்னை, வந்தேய்தலாகுமேன்பர்—வந்து அடையலா
மென்று ரிஷிகள் சொல்லாநின்றார்கள்; ஆதலால் — ஆகையாலே,
எம்மாய—ஆச்சரியமான குணங்களையுடைய என் ஸ்வாமியே! ஞால
நாதனே—ஜகத்துக்கு ஸேஷிபானவனே! நாயினேன் — மிகத்தாழ்ந்த
நான், செய்தகுற்றம்—பண்ணின குற்றத்தை, நற்றமாகவே—குணமாகவே,
கொள்—கொண்டருளவேணும்.

அவ:—நூற்றுப்பதினோரம்பாட்டு. தம்முடைய தண்மைபை
அதுஸந்தித்து, “பொறுத்த நல்கு” என்றார்—கீழிற்பாட்டில். இதில்-
பகவத்ப்ரபாவத்தை அதுஸந்தித்துக் காலசேஷபார்த்தமாகப் பண்ணின
அதுகூலவ்ருத்தியில் வந்த குற்றத்தையும் ப்ராமாதிகமாகச்செய்த
குற்றத்தையும் குணமாகக்கொள்ள வேனுமென்குறார்.

வ்யா:—(வைதுநின்னை) 326 “स्तव्यः स्तवप्रियः” (ஸ்தவ்ய: ஸ்தவ
ப்ரிய:) என்று புகழப்படும் உன்னைப் பருஷிக்கைக்கு விஷயமாக்கி.
பருஷந்தானென்னென்னில்; அபிஷித்தசூத்திரியனன்றிக்கே, அவர்க
ளுக்குப் பெண்கொடுத்த, பெண்குடியானவது வயஸத்திலே பிறந்தா
னென்றார், இடக்கையும் வலக்கையுமறியாத இடைக்குலத்திலே
பிறந்தானென்றமாய்த்துப் பருஷிப்பது. (வல்லவா பழித்தவர்க்கும்).

யுதைபையும் அதுஸந்திக்கை—ஸூத்தி. அவதாரத்தில் ஸஜாதியபுத்தி
யும், தன் தோஷப்பாராமல் மேல்விழுகையும்—அஸூத்தி; இது முந்
தின அர்த்தம். திருவுள்ளத்தாலே பொறுத்தாப்போலே பொறுத்
தென்று அந்வயம் (வேலைவண்ணம்) நிறமும்; ஸ்வபாவமும்.

அவ்வம்ஸங்களுக்கும் அவத்யமான தூத்யஸாரத்ய நவநீதசௌர்யாதி களை வ்ருத்தஹாநியாகச்சொல்லிப் பழித்தா. (பழி) குற்றம். வல்லவா பழிக்கையாவது-உள்ளஸக்தியெல்லாம் பகவந்தீந்தையிலேயாக்குகை. (மாரில் பேர்ச்செய்து நின்னசெற்றத்தியில் வெந்தவர்க்கும்) எதிரில் லாத யுத்தத்தைப்பண்ணி, உன் கோபாந்ரியாலே தத்தாரணவர்களுக் கும். மஹாராஜரோடே வாலி பண்ணின யுத்தத்தையாய்த்த இவர் 'மாரில்லாத பேர்' என்கிறது. அவர்களாகிறார்-ஸிஸு-பாலனும் வாலியும் முதலானவர்கள்.

(வந்துணையெய்தலாகுமென்பர்) ஸர்வாதிகளுன உண்ணவந்து ப்ராபிகலாமென்று ரிஷிகள் சொல்லாநின்றார்கள். 826* "भगवच्चक्रेण व्यापादितः, तत्सरणदग्धाखिलाघसञ्चये, भगवता अन्तमुपनीतः, तस्मिन्नेव लय-मुपययौ" (பகவச்சக்ரேண வ்யாபாதித:; தத்ஸம்ரண தத்தாகிலாகஸஞ்சயே பகவதா அந்தமுபநீத:; தஸ்மிந்நேவ லயமுபயயேள) என்று ஸிஸு-பால மோக்ஷத்தைச் சொன்னான் ஸ்ரீபராஸரபகவான்; 255 "रामवाणाहतः क्षिप्र-मावहत्परमां गतिं" (ராமபாணஹத: க்ஷிப்ரமாவஹத்பரமாம் கதிம்) என்று வாலியுடைய பரமகதிப்ராப்திபைச் சொன்னான் ஸ்ரீவால்மீகிபகவான். (ஆதலால்) உண்ண நிந்தித்தார்க்கும் எதிரிட்டார்க்கும் அகப்பட குண ப்ரபாவத்தாலே உண்ணப் பெறலாமென்று மஹர்ஷிகள் சொல்லுகை யாலே. (எம்மாய) ஆச்ரிதருடைய அபராதங்களைப் பொறுக்கைக்கடி யான தபாக்ஷாந்தயாத்பாச்சர்யகுணங்களை எனக்கு ப்ரகாஸிப்பித்த வனே!

(நாயினேன் செய்தகுற்றம் நற்றமாகவேகொள்) அநந்யகதியாய் உன் கை பார்த்திருக்கிற நான் ப்ராமாதிகமாகச்செய்த குற்றத்தையும் குணமாகக்கொள்ளவேணும். (ஞாலநாதனே) ஜகத்துக்கு நிருபாதிக சேஷியானவனே! ஜ்ஞாநஜ்ஞாந விபாகமின்றிக்கே, இருந்ததே குடியாக இஜ்ஜகத்தையுடையவனென்று குற்றத்தைக் குணமாகக் கொண்டருளுகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது.

தூற்றுப்பதினாராம் பாட்டு. (பெண்குடி) கொடுத்துக் கொள்ளு கிற ஸம்பந்தமாத்ரமொழிய அபிஷேகத்துக்கு யோக்யதையில்லாத குடி. (வல்லவா) அவன் தோஷமுள்ளவளவுமென்னுதல்; தன் ஸக்தி யுள்ளவளவுமென்னுதல்.

- * 112. வாள்களாகி நாள்கள்செல்ல நோய்மைகுன்றி மூப்பெய்தி
மாளுளாததலால் வணங்கிவாழ்த்தென் னெஞ்சமே
ஆளதாருண்மையென்று நன்குணர்ந்த தன்றியும்
மீள்விலாத போகம்நல்க வேண்டும் மாலபாதமே.

பதவுரை:—என்னெஞ்சமே—எனக்கு வசப்பட்ட மனஸீஸை! வாள்
களாகி—ஆயுளை அறுக்கும் ரம்பம்போலே, நாள்கள்—நாள்கள், செல்ல—
கழிய, நோய்மை—ரோகத்திலே, குன்றி—பலமழிந்து, மூப்பு—கிழத்
தன்மையை, எய்தி—அடைந்து, மாளும் நாள் அது—இறந்துபோகும்
காலம் வந்தடைந்தது; ஆதலால்—ஆகையாலே, வணங்கி வாழ்த்து—
ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளிலே வணங்கி ஸ்தோத்திரம் பண்ணு; அந்நன்றி
யும்—அதுமட்டுமல்லாமல், ஆளதாகும்—அந்த அடிமைசெய்கை,
நன்மையென்று—புருஷார்த்த மென்று, நன்குஉணர்ந்து—நன்றாக புத்தி
பண்ணி, வணங்கி வாழ்த்து—நமஸ்கரித்துத்ததி; மீள்விலாத—திரும்பி
வருதலில்லாத, போகம்—கைங்கர்யபோகத்தை, மாலபாதம்—ஸர்வாதிக
ஞான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளே, நல்கவேண்டும்—நமக்குத்தர
வேண்டும்.

அவ:—நூற்றுப்பன்னிரண்டாம்பாட்டு. கீழிரண்டு பாட்டாலே
இத்தலையில் குற்றத்தைப் பொறுக்கவேனுமென்று கூறாமணம்பண்ணி,
இக்குற்றங்கள் குணமாகவேனுமென்று சொன்னார்; இப்பாட்டில்—
திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, ஆயுஸ்ஸு இன்னபோது முடியுமென்று
தெரியாது. அவன் திருவடிகளிலே வணங்கிவாழ்த்திக் காலசேஷம்
பண்ணப்படுகிறார்.

வ்யா:—(வாள்களாகி நாள்கள் செல்ல) ஆயுஸ்ஸையீரும்வாள்
போலே நாள்கழிய, தேஹாத்மாபிமாநிகள் தேஹத்தில் விருப்பத்
தாலே ஆயுஸ்ஸு போகா நின்றதென்று அஞ்சாநிற்பர்கள் 327 विचित्रा
देहसंपत्तिरीश्वराय निवेदिनु" (விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதி
தும்) என்கிறபடியே பகவத் ஸமாச்சரணத்துக்குக் கண்டகாலம்
வ்யர்த்தமாய்ப் போகாநின்றதென்று மோகூருகியுடையார் வெறுப்பர்
கள். (நோய்மைகுன்றி மூப்பெய்தி) யௌவநாவஸ்தையிலுண்டாகக்
கடவ வலிபரோகாதினாலே குன்றி. பலஹாநியே பரங்குதியாய்
மூப்பைப் பாரித்து. பால்பத்தில் ஜ்ஞாநம் குறைந்திருக்கும்;

வார்த்தைகளில் ஸ்கந்திகுறைந்திருக்கும்; இரண்டுமுண்டான யௌவநர் வஸ்தையில் ரோகாத்யுபாதிக்களினாலே ஜ்ஞாநஸ்க்திகள் குறைந்திருக்கும். இவைவாய்த்துள்ள ஆயுஸ்விலைவாரும் பரத்யுஹங்கள்.

(மாரும் நாளது) மாரும் அந்த திவஸமாய்த்து; முடியும் நாளாய்த்து பரபதமாய் நிற்கிறதென்கை. அதவா, (மாரும்) முடியும், (நாளது) ஆயுஸ்விலின் ஸ்வபாவபென்றமாம். (ஆதலால் வணங்கி வாழ்த்து) ஆயுஸ்ஸு அஸ்திரமாகையாலும், உள்ள ஆயுஸ்ஸுக்கு பரத்யுஹங்கள் பலவுமுண்டாகையாலும், “நானேச்செய்கிறோம்” என்றிருக்குமதன்று, உள்ளபோதே தலைபடைத்த பரயோஜநம்பெறத் திருவடிகளிலே வணங்கி, 328 “सा जिज्ञा या हरिं स्तौति” (ஸா ஜிஜ்ஹவா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி) என்கிறபடியே-வாய்ப்படைத்த பரயோஜநம் பெற வாழ்த்தப்பார். காலகேஷபம் நமக்கு பகவதபவத்தாலல்லது செல்லாதாகையாலே வணங்கிவாழ்த்தப்பாரென்றமாம். (என்னெஞ்சமே) எனக்கு பஸ்யமான நெஞ்சமே. உன்னுடைய கார்யமான ஸ்ம்ருதிக்கு நான் சொல்லவேண்டாவிதே என்கிறார். “சிஷ்யம்நமஸ்கரணம் நேச மில்லை நெஞ்சமே” என்று தம்மிலும் பகவத்பரவணமாயிதே தம் முடைய திருவுள்ளமிருப்பது.

(ஆளதாகும் நன்மையென்று நன்குணர்ந்ததன்றியும்) கீழ்ச் சொன்ன காலகேஷபமேயன்றிக்கே அடிமைசெய்கையே புருஷார்த்த மென்று ஸ்வரூபஜ்ஞாநமடியாக புத்திபண்ணி வணங்கி வாழ்த்தப்பார் (ஆளதாகும் நன்மையென்று நன்குணர்ந்து) 329 “आयन् स्तुवन्नमस्यञ्च (த்யாயந் ஸ்துவந் நமஸ்யம்ஸ்ச) என்று பகவத்பரபதிக்கு இவற்றை ஸாதநமாகச்சொல்லா நின்றபின்பு அதுக்கானாலோ வெண்ண.

(மீள்விவாத போகம் நல்கவேண்டும் மாலபாதமே) ஸர்வாதிகுண ஸர்வேச்வரன் திருவடிகள், நமக்கு 330 “न च पुनरावर्तते” (நச புனராவர்த்ததே) என்கிறபடியே யாவதாத்மபாவியான கைங்கர்யபோகத்தைத் தரவேணும்; நீ வணங்கி வாழ்த்தப்பார். 331 “नम इत्येव वादिनः” (நம இத்யேவ வாதிநஃ) 72 “तद्विज्ञासो विपन्यवः” (தத்விய்ஞாஸோ விபந்யவஃ) என்று இவை பரபரந்தர்ப்பூதமாயிதேயிருப்பது. நீ இத்தைச் செய் யப்பாரென்று கருத்து.

113 சலங்கலந்த செஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன் வெண்டலைப்
புலங்கலங்கவுண்ட பாதகத்தன் வன்றுயர்கேட
அலங்கண்மார்பில் வாசநீர் கோடுத்தவனடுத்தசீர்
நலங்கோள்மாலே நண்ணும் வண்ணமெண்ணு வாழிநெஞ்சமே.

பதவுரை:—நெஞ்சமே—மகஸ்ஸே! சலம் — கங்காஜலத்தோடே,
கலந்த—சேர்ந்திருக்கும், செஞ்சடை—சிவந்த ஜடைபையுடையனாய்,
கறுத்தகண்டன்—நீலகண்டத்தைபுடையனாய், வெண்தலை — ப்ரஹ்ம
பரீரஸ்வலினுடைய வெளுத்த கபாலத்திலே, புலங்கலங்க—ஸர்வேந்
திரியங்களுக்கும் கலங்கும்படி, உண்ட—உணவுண்ட, பாதகத்தன்—
ப்ரஹ்மஹத்தைபையாகிற பரபத்தைபுடைய ருத்ராநுடைய, வன்—
வலிய, துயர்—துக்கமானது, கேட—நஸிக்கும்படியாக, அலங்கல்
மார்பில்—திருமலையையுடைய திருமார்பிலேயிருக்கிற, வாசநீர்—பரி
மளம்மிக்க ஜலத்தை, கோடுத்தவன்—கொடுத்து ரக்ஷித்தவனாய், அடுத்த
சீர்—(ஸ்வரூபத்துக்குப் பொருந்திய) கல்யாணாகுணங்களால் வந்த,
நலங்கோள்—பெருமையையுடைய, மாலே—ஸர்வேச்வரனே, நண்ணும்
வண்ணம்—கிடும் வழியான அவனுடைய இரக்கத்தை, எண்ணு—
நினைத்திரு; வாழி—நீ வாழவேணும்.

அல:—நூற்றுப்பதின்மூன்றாம் பாட்டு. “மீள்விலாத போகம் நல்க
வேண்டும்” என்று கீழ்ச்சொன்ன கைங்கர்யபோகம் பராதந்தர்யத்தி
னுடைய எல்லையிலே பெறுமதாயிருக்க, தத்விருத்தமான தூர்மானுதி
களாலே உபஹதாயிருந்தோம்; நமக்கு அந்தப் பேறு பெறுகை கூடு
மோவென்ன; திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, தூர்மாநத்தாலே ப்ரஹ்ம
பரீரஸ்ஸை அறுத்த ருத்ராநுடைய பாதகத்தைப் போக்கினவனே நமக்
குப் பராதந்தர்ய விரோதியான தூர்மாநத்தைப் போக்கிப் பேற்றைத்
தரும். நீ அவனை உபாயமென்று புத்திபண்ணியிரு என்கிறார்.

வ்யா:—(சலங்கலந்த செஞ்சடைக் கறுத்தகண்டன்)கங்கா ஜலத்தை
ஸாகல்யேந தன்னுள்ளே அடக்கினதாய், சிவந்த ஜடையையும்

நூற்றுப்பன்னிரண்டாம் பாட்டு. “ஆக்கைவிடும் பொழு
தென்னே” [திருவாய்1-2-9]என்றிருக்கவேண்டியிருக்க, ஆயுஸ்ஸுப்
போகிறதென்று வெறுப்பானென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார்
(தேஹாத்மாபிமாநிகளித்யாதி). (நோய்மை) பலம்.

கூடாப்தி ஸமுத்திதமான விஷத்தாலே கறுத்த கண்டத்தையுமுடைய ருதான். கங்காதரத்வமும் நீலகண்டத்வமும் இவனுடைய ஸக்திக்கு ஸூசகமாயிருக்கிறது. சிவந்த ஜடையென்கை (யாலே)- இந்த ஸக்தி ஸாதித்துப்பெற்றதென்கைக்கு ஸூசகம். இப்போது இவனுடைய ஸக்திசொல்லுகிறதென்னென்னில்; குருபாதகஹேதுவாயிருந்துள்ள இந்த துர்மாதத்துக்கடி இந்தஸக்தி யென்கைக்காக. ஸத்பாக்குதி கருக்குண்டான ஸக்தி ஸாத்விகர்க்கு நிழலாமபோலே, துர்மாநி கருக்குண்டானது பிறர்க்கும் பாதகமாயிறே இருப்பது. (வெண்தலை) † “முடையடர்த்த சிரமேந்தி” என்கிறபடியே ப்ரஹ்மபிரஸஸை அறுத்தநாள் தொடங்கி சிரகாலம் தரித்துக்கொண்டு திரிகையாலே ரக்தாதி ஸ்பர்ஸங்கள்போய் அஸ்திமாத்ரமாகையாலே வெளுத்த சிர:கபாலத்திலே.

(புலங்கலங்கவுண்ட) பூர்வகாலத்திலே, தன்னுடைய ஸக்தியையும், லோகமடங்க § ஆதரிக்கும்படியான ஐச்வர்யத்தையும் அதுஸந்தித்து, பின்பு பாதகியாய் சிர:கபாலத்திலே ஜீவிக்கும்படியான ஸ்வரூபஹானியையும் அதுஸந்தித்து, ஸர்வேந்திரியங்களும்கூடபிதமாம் படி அதிலே || ஜீவித்துத் திரிந்தவன். (பாதகத்தன் வந்துயர்கெட) பிதாவுமாய் லோககுருவுமாயிருந்துள்ள அவன் தலையை அறுக்கையாலே வந்த பாதகத்தையுடையவனுடைய வலிய துக்கம் கெட. “வந்துயர்” என்கிறது-ப்ராயச்சித்த ஸாத்யமாதல், அறுபவ விநாச்ய மாதலன்றிக்கே, ஒரு ஸர்வஸக்தி போக்கவேண்டும்படியாயிருக்கையாலே.

(அலங்கல் மார்வில வசநீர் கொடுத்தவன்) திருமாலையையுடைத்தான திருமார்வில பரிமளிதமான நீராலே அக்கபாலத்தை நிறைத்தவன். “அலங்கல் மார்வு” என்றது-ப்ரயோஜனார்தாராரோடு அநர்ய ப்ரயோஜனாரோடு வாசியற ஆபத்தே முதலாக ரக்ஷிக்கக்கிட்ட தனி மாலையென்று தோற்றுகைக்காக. “வசநீர்” என்றது-அதுதான் 108 “सर्वगन्धः” (ஸர்வகந்த:) என்கிற விக்ரஹத்திலே உத்பந்ரமான ஜலமாகையாலே. முன்பு “ஊறசெங்குருதி”[42] என்றது-பரிசுரஹித்த

† பெரியதிரு 6-9-1. § (பா) ஆச்யிக்கும் || (பா) ஜீவத்திருந்தவன்.

விக்காஹத்தினுடைய ஸஜாதீய பாவத்தினுடைய மெய்ப்பாடு தோற்று
கைக்காக. (அடுத்தசீர்ஸங்கொள்மாலை) ஸ்வரூபாநுபந்தியான கல்
யான குணங்களால் வந்த வைலக்ஷணயத்தையுடைய ஸர்வேச்வரனை.

(நண்ணும் வண்ணமெண்ணு) இப்படி தர்மாநியானவனுடைய
பாதகத்தைப் போக்கினவன், அந்நயப்பரயோஜனரான நம்முடைய
தர்மாநாதிகளைப் போக்குவிக் கக் குறையில்லை. நீ அவனைப் பராபிக்கும்
பரகாரம் அவனிரக்கமேயென்று புத்திபண்ணியிரு. அதாகிறது,—
அவனை நம்தலையாலே பராபிக்க விரகில்லை, அவன்றானே இரங்கித்
தன்னைத்தந்தருள வேணுமென்று வ்யவஸ்திதனாயிருக்கை. (நெஞ்சமே-
வாழி) நெஞ்சமே! உனக்கு இந்தவ்யவஸாயம் ஒருபடிப்பட உண்டா
யிடிக.

114. ஈனமாயவெட்டு நீக்கி யேதமின்றி மீதுபோய்
வானமாள வல்லையேல் வணங்கிவாழ்த் தேன்னெஞ்சமே
ஞானமாகி நாயிருகி ஞாலமுற்றுமோ ரேயிற்
றேனமாயிடந்த முர்த்தி யெந்தைபாத மெண்ணியே.

பதவுரை:—என்னெஞ்சமே—என்னுடைய மஹஸீஸ! ஈனமாய—
(ஜ்ஞானஸங்காசமாகிற) குறைவைப் பண்ணுகிற, எட்டு-அவியா கர்ம
வாஸநா ருசி பரக்ருதிஸம்பந்தங்களாகிற ஐந்தும், தாபத்ரயம் மூன்
றும், ஆக இவ்வெட்டையும், நீக்கி-பேர்க்கி, ஏதமின்றி—ஸகலது:க்கங்
களும் நீக்கப்பெற்று, மீதுபோய்—(அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே ஸீலா
விபூதிக்கு) மேலேபேய், வானமாள வல்லையேல்—பரமபதத்தை அநுப
விக்க வேண்டியிருந்தாயாகில், ஞானமாகி—ஆத்மஜ்ஞானத்தை அளிப்ப
வனாய், நாயிருகி—ஆதித்யனைப்போலே இந்திரியத்தாலுண்டான அறி
வுக்கும் காரணமாய், ஞாலம்முற்று—பூமிமுழுதும், ஓர்எயிற்று—ஒப்
பற்ற பல்விலை, ஏனமாய்—வரஹமாய், இடந்த-குத்தியெடுத்த, முர்த்தி-
திவ்யமங்கள விக்காஹத்தையுடைய, எந்தை-ஸ்வாமியினுடைய, பாதம்-
திருவடிகளை, எண்ணி-உபாயமாக நினைத்து, வணங்கிவாழ்த்து-வணங்கி
வாழ்த்தப்பார்.

அவ:—தூற்றுப்பதினாக்காம்பாட்டு. இப்படியானால் நமக்கு
க்ருத்ய மென்னென்ன; ஜ்ஞானப்ரதானமே தொடங்கி பரமபதப்பாப்தி

பர்யந்தமாக நம்பேற்றுக்கு உபாயம்-நஷ்டோத்தரணம் பண்ணின ஸ்ரீ
வரஹநாயனார் திருவடிகளையாக நினைத்து, ஸ்ரீராவஸாநத்தளவும்
காலசேஷபார்த்தமாக அவனை வாழ்த்தப்பாரொன்கிறார்.

வ்யா:- (சனமாயவெட்டும் நீக்கி) சேதநர்க்குக் குறையான
அவித்யாதிகளைந்தையும் ஸ்ரீரஸம்பந்தப்பயுத்தமான தாபத்யங்களை
யும் நீக்கி. இவை இவனுக்கு ஜ்ஞாநஸங்கோசகரமாகையாலே,
"சனம்" என்கிறது. (சனம்) குறைவு. (ஏதமின்றி) ஸாம்ஸாரிகமான
ஸகல து:க்கங்களும் போய். து:க்கஹேதுவான அவித்யாதிகள் போகை
யாலே தத்தகார்யமான து:க்கங்களும் போயிதே. (ஏதம்) துன்பம்.
(மீதுபோய் வானமான வஸ்பையேல்) து:க்கஸம்பந்தமுள்ள லீலாவிபூ
திக்கு மேலே அர்ச்சிராதி மார்க்கத்தாலே போய், பரமபதத்திலே,
332 "स खराद् भवति" (ஸஸ்வராட் பவதி) என்கிறபடியே குறைவற்ற
இருப்பைவேண்டியிருந்தாயாகில். (வணங்கி வாழ்த்தென்னெஞ்சமே)
உன்வழியே என்னைக் கொண்டுபோகையன்றிக்கே, எனக்கு பகவதறு
பவத்துக்கு ஸஹகாரியான நெஞ்சே!, காலசேஷபார்த்தமாக அவன்
திருவடிகளிலே வணங்கி வாழ்த்தப்பார்.

வணங்கி வாழ்த்துகை காலசேஷபமாகில் கீழ்ச்சொன்ன பேற்றுக்கு
முதலேதென்ன; இன்னதென்கிறது மேல்;- (ஞானமாகி நாயிராகி)
ஆந்தரமான அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்குகைக்கு ப்ரகாஸகமான
ஜ்ஞாநமாய், பாஹ்யபதார்த்த ப்ரகாஸகனை ஆதித்யமாய். இத்தால்-
ஆத்மஜ்ஞாநஹேதுவுமாய், ஐந்த்ரியிக ஜ்ஞாநஹேதுவுமென்றதாய்த்து.
பாஹ்யவிஷயங்களை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்து விடலாவது. ஆத்ம
விஷயத்தை உள்ளபடி அறிந்தாலாய்த்துப் புருஷார்த்தருசியுண்டாவது.
ஆக, ஜ்ஞாநப்ரதனும் ஸர்வேச்வரனென்கை. (ஞாவமுற்றுமோரெயிற்
றேனமாயிடந்தமுர்த்தி) மஹாவராஹமாய், பூமியையடங்க அத்விதீய
மான எயிற்றூலேயிடந்த விலகண விக்ரஹயுத்தன். "மூர்த்தி" என்று-
ஸூரிபோக்யமான பூர்ண ஷாட்ருண்ய விக்ரஹத்தையுடையவனைச்
சொல்லுகிறது. அவ்வடிவையுடையவன்கிடர் தன்னையழியமாறி
நஷ்ட்டோத்தரணம்பண்ணினுனென்று கருத்து. (எந்தை) அந்
நீர்மையைக்காட்டி என்னையெழுதிக்கொண்டவனென்னுதல்; அவ்
வடியையுடையவன் தன்னையழியமாறுகைக்கடி - இத்தையுடையவ

னாகையாலேயென்னுதல். (பாதமெண்ணியே) அவன் திருவடிகளையே உபாயமாக அதுஸந்தித்து. மஹாவராஹமாய், ப்ரளயார்ணவத்தினின்றும் சூமியை உத்தரித்தாப்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்றும் நம்மை உத்தரிக்குமென்று அத்யவலித்து வணங்கிவாழ்த்து என்கிறார். “நனமாய வெட்டுரீக்கி பேதமின்றி மீதுபோய் வானமாள வல்லையேல் — ஞாலமாகிநாயிருகி ஞாலமுற்று மோரெயிற்றேனமாயிடந்தழூர்த்தி பெந்தைபாத மெண்ணியே-வணங்கிவாழ்த்தென் னெஞ்சமே” என்றவ்யம்.

115. அத்தனாகி யன்னையாகி யாளுமெம் பிரானுமாய்
ஒத்தோவ்வாத பல்பிறப் போழித்துநம்மை யாட்கொள்வான்
முத்தனார் முகுந்தனார் புகுந்துநம் முள்மேலினார்
எத்தினு லிடர்க்கடற் கிடத்தியேழை நெஞ்சமே.

பதவுரை:—முத்தனார்—முத்தியடைந்தவராய், முகுந்தனார்—மோக்ஷமளிப்பவராகையால் முகுந்தரெனப்படுபவர், ஒத்து—ஞானஸ்வரூபமாயிருக்கையாலே ஒத்திருப்பதாயும், ஒவ்வாத—தேவாதிபேதத்தாலே பலவிதமாயுமிருக்கிற, பல்பிறப்பு—நம்முடைய அநேக ஜன்மங்களை, ஒழித்து—போக்கி, நம்மை ஆட்கொள்வான்—நம்மை அடிமைகொள்ளுக்காக, அத்தனாகி—பிரதாவுமாய், அன்னையாகி—மாதாவுமாய், ஆளும்எம்பிரானுமாய்—அடிமைகொள்ளும் என்ஸ்வாமியுமாய், புகுந்து—ப்ரவேசரித்து, நம்முள்—நம்மிடத்திலே, மேலினார்—ஒரு நீராகப் பொருந்தினார்; ஏழை நெஞ்சமே—அறிவினியான நெஞ்சே! எத்தினுல்—எதனுலே, இடர்க்கடல்—துக்கஸாகரத்திலே, கிடத்தி—கிடக்கிறாய்.

அவ:—நூற்றுப்பதினைந்தாம்பாட்டு. அவன் 133 “अवाक्यनादः” (அலாக்யநாதர:) என்கிறபடியே ஸ்வயம்நிரபேக்ஷன், நாம் அநேகஜன்மங்களுக்கடியான கர்மங்களைப் பண்ணிவைத்தோம், ‘அவன் திருவடிகளே உபாயம்’ என்று நினைத்தமாதரத்திலே நம்மை ரக்ஷித்தருளக்கூடுமோ வென்று ஸோகித்த திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, “ஸ்ர்வவித பந்துவுமாய் வந்து ஸகலவிரோதிகளையும் போக்கித் தன்னைத் தருவானை ஏறிட்டுக்கொண்டான், நீ இனி ஸோகிக்க வேண்டா” என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து 221. “मा शुचः” (மாஸூச:) என்கிறார்.

வ்யா:—(அத்தனாகி) ஹிதமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் பிதாவுமாய். (அன்னையாகி) ப்ரியமே ப்ரவர்த்திப்பிக்கும் மாதாவுமாய். பிதா செய்யுமுபகாரத்தை மாதா செய்யமாட்டாள்; மாதா செய்யுமுபகாரத்தைப் பிதா செய்யமாட்டாள். இரண்வகைப்பட்ட உபகாரத்தையும் அவன்றானே செய்யவல்லனாயிருக்கை. 333 “सर्व्वामेव लोकानां पिता माता च माधवः” (ஸ்ர்வேஷாமேவ லோகானாம் பிதாமாதா ச மாதவ:) என்றும், †“உலகுக்கோர் முந்தைத் தாய்தந்தை” என்றும் சொல்லக் கடவதிறே. அதவா, (அத்தனாகி அன்னையாகி) ஜ்ஞாநத்துக்கு உத்பாதகனுமாய் உத்பந்ஜ்ஞாநத்துக்கு வர்த்தகனுமாயிருக்குமவனென்னவுமாய். 198 “गरीयान् ब्रह्मदः पिता” (கரீயாந் ப்ரஹ்மத: பிதா) என்று ஜ்ஞாநோத்பாதகனைப் பிதாவென்று சொல்லக்கடவதிறே. இவ்வளவாஸ்தீழிற்பாட்டில் “ஞானமாகி” என்றத்தை விவரிக்கிறது. (ஆளும் எம்பிரானுமாய்) அடிமைகொள்ளக்கடவ என் ஸ்வாமியுமாய். உத்தமான ஜ்ஞாநகார்யமாய்க்கொண்டு, கைங்கர்யருசிபிறந்தால் அடிமைகொள்ளுகைக்கு ஸ்வாமியுமாமென்கை. இவைதான் ஸர்வவித பந்துவுமாயிருக்கிறபடிக்கு உபலக்ஷணம். 334 “माता पिता आता निवासः शरणं सुहृदतिनारायणः” (மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸ: ஸரணம் ஸஹ்ருத்ததிநாராயண:) என்றும், §“எம்பிரானென்கை பென்னுடைச் சுற்றமெனக்கரசென்னுடைவாழ்நாள்” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே.

(ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்த நம்மையாட்கொள்வான்) இப்படி ஸர்வவித பந்துவுமாய்த்து ஏதுக்காகவென்னில்; விரோதி நிவ்ருத்திபூர்வகமாக ஸ்வரூபப்ராப்தமான அடிமைகொள்ளுகைக்காக என்கிறார். (ஒத்தொவ்வாத பல்பிறப்பொழித்த) ஒன்றுக்கொன்று நெடுவாசிபட்டு, இப்படி அஸங்க்யாதமான ஜந்மத்தைத் தவிர்த்து. ஆத்மஸ்வரூபம் ஏகரூபமாயிருக்க, ஒருத்தனுக்கு ஒருத்தனுடைய ஜந்மம் ப்ராப்யமாயும், அவன்றனக்கே ஒருத்தனுடைய ஜந்மம் த்யாஜ்யமாயு மிறையிருப்பது. அதவா, ஓராகாரத்தாலே ஒத்தும், ஓராகாரத்தாலே வைஷம்பப்பட்டுமிருக்கும் ஜந்மங்களென்றுமாய். ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஏகரூபமாய், கர்மத்தாலே தேவதீர்யவ்மதஷ்ய ஸ்தாவரரூபத்தாலே விஷமமாயுமிருக்கை. †“மகிழல்கொன்றேபோல் மாறும்பல்பாக்கை”

என்னக்கடவதிநே. (நம்மை ஆட்கொள்வான்) நித்யஸம்ஸாரிகளாய்ப்போந்த நம்மை நித்யஸூரிகளாக கொள்ளும் அடிமைகொள்ளுக்காக, ஜந்மங்கள்தோறும் உடன்கேடாய்ப்போந்ததாயாலே திருவுள்ளத்தைக் கூட்டி “நம்மை” என்கிறார்.

(முத்தனார்) அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸாரந்தரானவர். ‘முத்தர்’ என்று ப்ரத்வம்ஸாபாவத்தைச் சொல்லுகிறதன்று; ஹேயப்ரத்யநீகதை ஸ்வாபாவிசமாசையாலே ப்ராபாவத்தைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் முக்தவ்யவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. (முகுந்தனார்) முக்தி பூமிப்ரதாரானவர். இத்தால்-நித்யவ்யவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. ஆக இரண்டாலும் விசேஷ நிவ்ருத்தி ஹேதுவான ஜ்ஞாநஸக்த்யாதி பூர்த்தியையும் மோக்ஷப்ரதத்வத்துக் கடியான ஓளதார்ப்பத்தையும் சொல்லிற்றாய்த்து. (புகுந்தநம்முள்மேவினார்) 315 “ஜிபாசி” (கூழியாமி) என்கிறபடியே த்யாகவிஷயமாம்படி சூழ்த்துகொண்ட நம்முடைய நெஞ்சில், ஹேயப்ரத்யநீகரானவர் புகுந்து ஒரு நீராகப்பொருந்தினார். நம்முடைய தன்மை பாராதே தம்முடைய பெருமையும்பாராதே நம்முடைய ஸர்வபரத்தையும் தாமேறிட்டுக்கொண்டு செய்வாராகப் புகுந்து பொருந்தினரென்கிறார்.

(எத்தினாலிடர்க்கடல் கிடத்தி) நம்முடைய ஹிதமறிக்கைக்கு நாம் ஸர்வஜ்ஞாயோ, அவன் அஜ்ஞாயோ? ஹிதத்தை ப்ரவர்த்திப்பிக்கைக்கு நாம்ஸக்தராயோ, அவன் அஸக்தராயோ? கார்பம் செய்து கொள்ளுக்கைக்கு நாம் ப்ராப்தராயோ, அவன் அப்ரப்தராயோ? தன்மேன்மை பாராதே தாமதின்னு உபகரிக்கு மவனாயிருக்க, நீ துக்க ஸாகரத்திலே கிடக்கிறது எத்தினாலே? (ஏழை நெஞ்சமே) பகவத் விஷயத்தில் கைவைப்பதற்கு முன்பு ஸோகிக்கவுமறிபாதே, ஆனைக் கழுத்திலே இருந்தாப்போலிருந்த அறிவுகேடு போலேகாண்-நம்காரியத்துக்கு அவன் கடவனானபின்பு இன்று ஸோகிக்கிற அறிவுகேடு மென்கை. (ஏழையர்) அறிவிலார். “முத்தனார் முகுந்தனார்-ஒத்தொவ்வாத பல்பிரப்பொழித்த நம்மைபாட்கொள்வான்-அத்தனாகி அன்னை யாகி ஆளுமெம்பிரானுமாய்ப்புகுந்து நம்முள்-மேவினார்; ஏழைநெஞ்சமே-எத்தினால் இடர்க்கடல் கிடத்தி” என்றநவயம்.

116. மாறுசெய்த வாளரக்க னுளுலப்பவன்றி லங்கை
நீறுசெய்து சேன்றுகொன்று வென்றிகொண்ட வீரனார்
வேறுசெய்து தம்முளென்னை வைத்திடாமையால் நமன்
கூறுசெய்து கொண்டிறந்த குற்றமெண்ண வல்லனே.

பதவுரை:—மாறுசெய்த—எதிரிட்டுக்கொண்டவனாய், வாள்—ஆயுதத்தையுடையவனான, அரக்கன்—ராவணனுடைய, நாள்—ஆயுஸ்ஸானது, உலப்ப—நஸிக்கும்படியாக, அன்று—பிராட்டியைப்பிரித்த அன்று, இலங்கை—லங்கையை, நீறுசெய்து—சாம்பலாக்கி, சேன்று—வாநாஸைநயத்தோடே சென்று, கொன்று—(பந்துக்களோடு கூடிய ராவணனைக்) கொன்று, வென்றிகொண்ட—ஜயத்தை அடைந்த, வீரனார்—மஹாவீரரான சக்ரவர்த்தித்திருமகனானவர், தம்முள்—தம் திருவுள்ளத்தில், என்னை வேறுசெய்து—என்னை வேறுபடுத்தி, வைத்திடாமையால்—வைபாதபடியாலே, நமன்—யமனானவன், கூறுசெய்துகொண்டு—பெருமாளோடே கூடின என்னைப் பிரித்து, இறந்தகுற்றம்—கழிந்தபாபத்தை, எண்ணவல்லனே—எண்ணுத்தனோ?

அவு:—நூற்றுப்பதினாரும்பாட்டு. மேலுள்ள ஜம் பரம் பரைகளுக்கடியான கர்மத்தைப்போக்கி அடிமை கொள்வானாக ஏறிட்டுக் கொண்டானென்றார்—கீழ்; இதில்- “நாகேஹதுவான பாபத்தைப் பண்ணி, நாம் அத்தாலே யமவச்சபராயன்றோ இருக்கிறது” என்ற திருவுள்ளத்தைக் குறித்து, நமக்குத் தஞ்சமான சக்ரவர்த்தித் திருமகனார், தம்மோடே நம்மைக் கூட்டிக்கொண்ட பின்பு யமனால் நாம் செய்தகுற்றம் ஆராயமுடியுமோவென்கிறார்.

வ்யா:—(மாறுசெய்த) எதிரிட்டுக்கொண்ட. 336 “रिपुणामपि वत्सल” (ரிபூணாமி வத்ஸல) 337 “यदि वा रावणः स्वयं” (யதி வா ராவண: ஸ்வயம்) என்றிருக்கிற விஷயத்தையிறே எதிரிட்டுக்கொண்டது. தம்பியோபாதி அறுகலித்துப் பிழைத்துப்போகலாயிருக்க, துஷ்பரக்குதியாகையாலேகிடர் எதிரிட்டுக்கொண்டது! (வாளரக்கன் நாள் உலப்ப) வாலியைக் கொன்று அவ்வரசிலே மஹாராஜரை அபிஷேகம்பண்ணினபடியைக் கேட்டிருக்கச்செய்தேயிறே எதிரிட்டது; குத்ரன்பக்கல் பெற்ற வானையும், ப்ராஹ்ம தனக்குக் கொடுத்த

ஆயுஸ்ஸையும் தனக்கு பலமாக விச்வலித்திருக்கையாலே தம் கையில் வாஸிருக்க ஒருவராலும் ஜயிக்கவொண்ணாது, வரத்தால் வந்த ஆயுஸ்ஸுண்டாயிருக்க ஒருவரால் கொல்லவொண்ணாதென்றிருந்தானாய்த்து. (வாளரக்கன் நாள் உலப்பு) ராவணனுடைய அந்த வாளையும் ஆயுஸ்ஸையும் முடிக்கக்கூடாது. யாதொன்றைத் தனக்கு பலமாக விச்வலித்திருந்தான், அதையாய்த்து அழித்தது. (உலப்பு) முடிவு. / “உலப்பிலானே” என்றும், || “உலப்பில் கீர்த்தியம்மானே” என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. (அன்று) † “சுரிசுமுற்கனிவாய்த் திருவினைப்பிரித்த கொடுமையிற்கடுவிசையரக்கன்” என்கிறபடியே-அவன் ப்ராதிகுல்யத்திலே கைவளர்த்தவன்று. பரஹிம்ஸைபண்ணினவளவன்றியே, தேவதைகள் குடியிருப்பை அழித்தவளவேயன்றியே: 323 “न यष्ट्वं न द्वातव्यं न द्वातव्यं” (ந யஷ்டவ்யம் ந தாத்வயம் ந ஹோதவ்யம்) என்கிறபடியே-நச்வராஜ்ஞாதிவக்கநம் பண்ணினவளவேயன்றிக்கே, ஜகஜ்ஜீவநமான மிதுநத்தை, கடலுக்கு அக்கரையும் இக்கரையுமாப்படி பண்ணின ப்ராதிகுல்யமிறே. (இலக்கை நீறுசெய்து) இப்படி செய்யச்செய்தேயும்” அறுகூலிக்குமாகில் இவனை வ்பார்த்தமே அழியச்செய்கிறதென்” என்று பார்த்தருளி, ஒரு தனியானைப் போகவிட்டு லங்கையை பஸ்மமாக்கி. (சென்று) அவ்வளவிலும் அறுகூலியாமையாலே ரிச்யமுகத்தில் நின்றும் கடற்கறையிலே சென்றுவிட்டு, லங்கைக்கரணை கடலையனை செய்து, லங்கையைச் சென்று அடைமதின்படுத்தி. (கொன்று) அவ்வளவிலும் 113 “न नमेयं” (ந நமேயம்) என்கிற ப்ரதிஜ்ஞை குலை யாமையாகையாலே ஸபரிசுரமாக ராவணனைக் கொன்று. (வென்றி கொண்ட வீரனார்) அவனை ஜயித்து வீரபூரீபோடே நின்றவர்.

(வேறுசெய்து தம்முள்ளென்னை வைத்திடாமையால்) இவன் நமக்குப் புறம்பாயிருப்பானொருவனென்று தம்முடைய திருவுள்ளத்தில் என்னை நினையாமையாலே, “வேறுசெய்து” என்கிறது-நாம் பண்ணின கர்மத்துக்குக் கர்த்தாவும் பலபோக்தாவும் நாமேயென்றிருக்கை. “என்னை” என்று-அவன் திருவடிகளிலே பரந்தாஸம் பண்ணின என்னையென்றபடி, எனக்கு எதிரிகளானவர்கள் தமக்கு எதிரிகளாம் படித் தமக்கு அந்தாங்கனாக்கிவைக்கையாலேயென்கை. (நமன் கூறு

/ திருவாய் 5-8-4. || திருவாய் 6-10-1. † பெரியதிரு 5-7-7.

செய்துகொண்டு) செய்தார் செய்த குற்றங்களை ஆராயக்கடவ யமன், என்னை விபலித்துக்கொண்டு. ஆண்பிள்ளையான சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் தம்மோடே கூட்டிக்கொள்ள, யமனாலே பிரிக்கலாமோ? இப்பாட்டு-சக்ரவர்த்தித்திருமகனைச் சொல்லுகிறது;— / “அன்று சராசரங்களை வைகுந்தத்தேற்றி” என்று சொல்லுகிறபடியே யமவச்யமான ஸ்தாவர ஜங்கமங்களை இருந்தபடியே விஷயிகரித்துப் பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோன ஏற்றத்தை நினைத்து. கூறுசெய்கை-பிரிக்கை. (இறந்த குற்றமெண்ண வல்லனே) செய்து கழிந்த பாபத்தை எண்ண வல்லனோ? கீழ்க்கழிந்த பாபமாவது-அதுதாபதஸூபையும் ப்ராயச்சித்த தஸூபையும்கழித்து, நாகரூபவம்பண்ணிய கழிக்கவேண்டுமவைபென்கை. “எண்ணவல்லனே” என்றது-பாபம்பண்ணினான் என்று தன் குற்றமத்திலேயிருந்து நினைக்கவும் ஸுத்தனல்லனென்றபடி.

117. அச்சநோ யோடல்லல் பல்பிறப்ப வாயமூப்பிவை
வைத்தசிந்தை வைத்தவாக்கை மாற்றிவானி லேற்றுவான்
அச்சதன் னாந்தகீர்த்தி யாதியந்த மில்லவன்
நச்சநாக ணைக்கிடந்த நாதன்வேத கீதனே.

பதவுரை:—அச்சம்—பயமென்ன, நோய் ஒடு — வ்யாதியென்ன இவற்றோடு கூடின, அல்லல்—மனத்தன்பங்களென்ன, மூப்பு—ஜரையென்ன, பல்பிறப்பு—அநேக ஜன்மங்களென்ன, ஆயஇவை—ஆனஇவைகளையும், வைத்த சிந்தை—இவைகளை அதுபவிக்கிற மரஸ்சையும், வைத்த ஆக்கை—கீழ்ச்சொன்னவற்றுக்கு ஆச்ரயமான ஸாரீரத்தையும் மாற்றி—தவிர்த்து, வானில்—பரமபதத்திலே, ஏற்றுவான்—ஏறப்பண்ணும் ஸ்வபாவத்தையுடையவன், அச்சதன்—ஆச்ரீதரை ஒருநாளும் நழுவ விடாதவனாய், அனந்தகீர்த்தி—(அத்தால் வந்த) அளவற்ற புகழையுடையவனாய், ஆதிஅந்தம் இல்லவன் — (ஆச்ரீத விஷயத்தில் செய்யுமவற்றுக்கு) முதலும் முடிவுமில்லாதவனாய், நச்சு—ப்ரதிகூல விஷயத்தில் விஷத்தையுமிழ்கிற, நாகணை—திருவனந்தாமலானாகிற படுக்கையிலே, கிடந்த—கண்வளர்ந்தருளுகிற, நாதன்—ஸர்வஸ்வாமி பானவனாய், வேதகீதன்—வேதங்களாலே இப்படிப் புகழப்படுவோனான எம்பெருமானே.

/ பெருமாள்-திரு 10-10.

அவ:— நூற்றுப்பதினேழாம் பாட்டு. யமவச்யதா ஹேதுவான கர்மங்கள் போனாலும் தேஹார்ப்பகமாயிருந்துள்ள ப்ராரப்தகர்மம் கிடக்கிறதில்லையோவென்ன; அந்த ப்ராரப்தகர்மத்தையும் ததாச்ரயமான தேஹத்தையும் போக்கிப்பரமபதத்திலே கொண்டு போவானான பின்பு நம்பேற்றுக்கு ஒருகுறையில்கூட என்கிறார். பூர்வாகமாகிறது- தேஹார்ப்பகாக்கு ஹேதுவாயும், நரகஹேதுவாயும், † ப்ராரப்தமாய் அதுபவ விநாச்யமாயும் மூன்றுவகைப்பட்டாய்த் திருப்பது. அதில் உபாஸகனுக்கு ப்ராரப்தகர்மமொழிந்தவை நஷ்டமாகக்கடவது; ப்ராரப்தகர்மம் அதுபவ விநாச்யமாகக்கடவது; ப்ரபந்நனுக்கு பகவத் ப்ராஸாதத்தாலே த்ரிவித கர்மங்களிலும் அதுபவிக்கவேண்டுமென்கிறார்.

வ்யா:—(அச்சநோயோ டல்லல் பல்பிறப்பவாய மூப்பிவை) பயம், வ்யாதி, அத்தோடேகூடின ஆதி, ஜரா, அநேகஜம்மாகிற இவை. பயமாவது-ஆதிகளிலே ஒன்றாயிருக்க ப்ரதமத்திலெடுத்தது ஆதிவ்யாதி கள் எல்லாத்துக்கும் ஸாதாரணமாயிருக்கையாலே, அதாகிறது-ஆகாமி யானதுக்கத்துக்கு ஹேதுவான லிங்க தர்ஸனத்தாலேவரும், மாநஸ துக்கம்-பயமாகிறது, அது ஸர்வதுக்க ஸாதாரணமிதே, வ்யாதியாகிறது- ப்ரிரோரோகாதிகள். ஆதியாகிறது-காமக்ரோதாதிகள். “நோயோ டல்லல்” என்றது-இரண்டும் ஆத்யாத்மிகமாகையாலே, இதுதான் ஆதிபௌதிகத்துக்கும் ஆதிதைவிகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். ஜராயாகிறது-பால்யபௌவநங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். ப்ராரப்தகர்மங்களை, அநேக ஜம்மஸம்பாவநையாலே “பல்பிறப்பு” என்கிறது. § “ஆய இவை” என்கிறது-ஸந்திஹிதங்களான அதுபவங்களைச் சொல்லுகிறது.

(வைத்தசிந்தை) உத்தமான இவற்றை அதுஸந்தித்திருக்கிற மநஸ்ஸையும். (வைத்தவாக்கை) அந்த மநஸ்ஸுக்கு ஆச்ரயமான ஸாரீரத்தையும். (மாற்றி) ஆக-ப்ராரப்த கர்மபலமான ஆதிவ்யாதி களையும், அவற்றையதுபவிக்கிற காரணங்களையும் ஸர்வத்துக்கும் ஆச்ரயமான தேஹஸம்பந்தத்தையும், இவற்றையடங்கத் தவிர்த்து, (வானிலேற்றுவான்) 4 “नोपज्ञं सृष्टिदं शरीरं” (நோபஜநம் ஸ்ரஸ்திரிதம் ஸாரீரம்) என்கிறபடியே இவற்றை ஸ்மரிக்கைக்கும் அவஸாயில்லாத பரமபதத்தே ஏறப்பண்ணும் ஸ்வபாவன். இஸ்வபாவத்தையுடைய (பா)ப்ராரப்தாதுபவவிநாச்யமாயும் §(பா)ஆனபின்பு இவை ஸந்திஹித..

யவனொன்ன; (அச்சுதன்) திருவடி களை ஆச்சரியத்தாளை ஒருநாளும் ஒருபடியாலும் நழுவவிடாதவன்.

(அனந்ததீர்த்தி) இப்படி ஆச்சரிதர சக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலுண்டான அபரிச்சேத்யமான குணப்பாதையை உடையவன். (ஆதிபந்த மில்லவன்) ஆத்யந்தரஹிதன். அதாகிறது-ஆச்சரித விஷயத்தில் செய்ய நினைத்திருக்குமவற்றுக்கு முதலும் முடிவுமின்றிக்கே யிருக்கை. (நச்சு நாகனைக்கிடந்தநாதன்) ஆச்சரிதரை ஒருநாளும் பிரியமாட்டாத ஸர்வ ஸ்வாமி; பாதிகூலர் பக்கலிலே நஞ்சை உமிழ்வானுமாய், ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நற்றங்கையுடையனுமான திருவநந்தாழ்வானாகிற படுக்கையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். (நாதன்) தாழ்நின்று உபகரிக்கைக்கும், ஆச்சரிதரைப் பிரியமாட்டாமைக்கும் ஹேது-உடையவனாகையாலே. (வேததீதனே) அச்யுதனாகவும், வகுத்த ஸ்வாமி யாகவும் நாராயணநவாகத்திலே ப்ரவித்தனானவன். 261 “शिवसंयुतं नारायणं” (ஸாச்வதம் சிவமச்யுதம் நாராயணம்) என்னக் கடவதிற.

118. சோல்லினும் தோழிற்கணும் தோடக்கருத வன்பினும்
அல்லுநன் பகல்தோ டானமாலு காலையும்
வல்லிநான் மலர்க்கிழத்தி நாதபாத போதினைப்
புல்லியுள்ளம் வீள்விலாது பூண்டு மீண்டதில்லையே.

பதவுரை:—வல்லி நாள் மலர் கிழத்தி நாத—படர்ந்திருக்கிறதாய் அன்றலர்த்ததான தாமரைப்பூவை இருப்டிடமாகவுடைய நாயகியான பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்வாமியானவனே! சோல்லினும்—வாக்கிலும், தோழில்கணும்—சரீரவ்யாபாரங்களிலும், துடக்கு—தொடர்ச்சி, அருத-மாருத, அன்பினும்—பக்தியிலும், நல்—நன்றான, அல்லிதோடு—ராத்நிரி போடு கூடின, மாலு—ஸாயம் ஸந்தப்பையிலும், நல் பகலிதோடு—நல்ல பகலோடு கூடின, காலையும்—ப்ராதஸ்ஸந்தப்பையிலும், பாத போதினை—உன்னுடைய திருவடித்தாமரையை, உள்ளம்—என்னுடைய மனஸ்ஸானது, புல்லி—அணைந்து, வீள்விலாது—பிரியில்லாமல், பூண்டு—மிகவும் ஈடுபட்டு, மீண்டதில்லையே—(அத்திருவடிபனுபவத்தினின்றும்) பின்வாங்கினதில்லை.

அவ:—நூற்றுப்பதினெட்டாம்பாட்டு. “வைத்த சிந்தைவைத்த வாக்கைமாற்றி” என்று ப்ராப்த கர்மாவஸரநமான விசேஷ நிவ்ருத்திக்கும், “மீள்விலாதபோகம் நல்கவேண்டும்” என்றும் “நம்மையாட்கொள்வான்” என்றும், “வானிலேற்றுவான்” என்றும் சொன்ன ப்ராப்த வலித்திக்கும், ஈசுவரனேகடவானென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அநுஸிச்செய்தார்மீழ்ப்பாட்டில்; ஈசுவரனேநோக்கி, தம்முடைய திருவுள்ளத்துக்குண்டான ப்ராப்த ருசியை ஆவீஷ்கரிக்கிறார் இதில்.

வ்யா:—(சொல்லினும் தொழிற்கணுப் தொடக்கறாதவன்பினும்) வாசிகமான ஸ்துதி கீர்த்தனாதிகளும், காயிகமான ப்ரதக்ஷிணஞ்ஜல்யாதிகளும், மாநஸமான ப்ரேமமும் ஆக, மனோவாக்காயவ்யாபாரங்களுக்கு பகவத்விஷயமே விஷயமாகை. தொடக்கறாதவன்பாகிறது—விஷயந்தர ஸ்பர்ஸமில்லாத ப்ரேமம்.

(அல்லும்நன்பகவினோடானமாலையையும்) தமோபிபூதியோடும் விஷயந்தர ப்ராவண்யத்தோடும் செல்லக்கடவராத்ரியும், தேஹயாத்ராஸேஷமாகப் போதுபோக்கக்கடவ அஹஸ்ஸும், ராத்ரீயோடே கூடின ஸாயம்ஸந்த்யையும், அஹஸ்ஸோடேகூடின ப்ராதஸ்ஸந்த்யையும். கரணத்ரயங்களுக்கும் ஏகம் விஷயமானுப்போலே, ஸர்வகாலத்துக்கும் விஷயம் அதுவேயாகை. “நன்பகல்” என்றத்தை எல்லாக்காலத்துக்கும் கூட்டி, நன்றான இரவும் நன்றான பகலும், நன்றான ஸந்த்யையுமென்கிறார்—பகவத்விஷயத்தோடே செல்லுகையாலே.

(வல்லிநான்மலர்க்கிழத்திராத) படர்ந்த செவ்வித்தாமரைப் பூவைப் பிறப்பகமாகவுடையவளாகையாலே ஸௌகந்த்யஸௌகுமாரயாதிகளாலே அதிகையான பிராட்டிதான், “அகலகில்லேனிறையும்” என்று மேல்விழும் ஸர்வாதிகளே! வல்லிபோலேயாய் செவ்வித்தாமரைப்பூவைப் பிறப்பாகவுடையவளென்றுமாம். இத்தால் இவர் திருவுள்ளத்துக்கு ஒரு மிதநமே ப்ராப்யமென்றதாய்த்து. (பாதபோதினைப் புல்லி) உன் திருவடிகளாகிற தாமரைப்பூவைப் பற்றி. ஸ்ரீபதியான உன் திருவடித்தாமரைகளை மனோவாக்காயங்களினாலே ஸர்வகாலமும் பற்றிபென்றபடி. புல்லல்-அணுகுதல்.

† திருவாய் 6-10-10.

(உள்ளப் விள்ளிலாது பூண்டு) என் மநஸ்ஸு ஒருகாலும் விச்
சேதமில்லாதபடி அதுபரவணமாய். (மீண்டதில்லையே) இருவரும்
சேர்ந்த சேர்த்தியழகிலே அதுபவிக்க இழிந்து, அதில் பரயாப்தி பிற
வாமைமையிலே குணந்தாங்களிலும் மீண்டதில்லை.

119. பொன்னிருழ ரங்கமேய பூவைவண்ண மாயகேள்
என்னதாவி யென்னும் வல்வினையினுட் கோழுந்தெழுந்
துன்னபாத மென்னநின்ற லொண்கடர்க் கோழமலர்
மன்னவந்து பூண்டுவாட்ட மின்றியெங்கும் நின்றதே

பதவுரை:—பொன்னி-திருக்காவேரியாலே, சூழ்-சூழப்பட்டிருக்கிற,
அரங்கம் மேய—கோயிலிலே எழுந்தருளியிருக்கிற, பூவை வண்ண—
பூவைப்பூப்போன்ற நிறத்தையுடைய, மாய—ஆச்சர்யபூதரான பெரிய
பெருமானே! கேள்—கேட்டருளவேணும்; என்னது ஆவீ என்னும்—
என்னுடைய ஆத்மாவாகிற, வல்வினையினுள்—வலிய பரபக்குவிலி
னுள்ளே, கோழுந்து எழுந்து—(உன்னைக்குறித்து சிரத்தை என்னும்)
முனை எழுந்து, உன்ன பாதம் என்ன நின்ற—உன்னுடைய திவ்ய
விசுரஹமென்று வேதாந்தங்களில் சொல்லப்படுகிற, ஒண்கடர்—
ஒப்பற்ற ஒளியுருவாய், கோழமலர்—பருத்த புஷ்பம்போலே மென்மை
மிக்கதான திருமேனியில், மன்னவந்து—சிலையாக வந்து, பூண்டு—
ஈடுபட்டு, வாட்டமின்றி—குறைவில்லாதபடி, எங்கும்—ஸ்வரூபரூப
குண விபூதிகளிலெங்கும், நின்றதே—வியாபித்தது.

அவ:—நூற்றப்பத்தொன்பதாய்ப்பாட்டு. காணத்தக்கும் கர்த்
த்ருபாவம் பிறக்கும்படியாக உமக்கு நம்பக்கவிலே. பிறந்த அபிநிவே
ஸம் ஸம்ஸாரத்தின் கண்டறியாததொன்றாயிருந்தது; இவ்வபிநிவே
சத்துக்கடி என்னென்று பெரியபெருமாள் கேட்டருள; உம்முடைய
வடிவழகையும் சிவத்தையும் காட்டி தேவரீர்பண்ணின க்ருஷி பவித்த
பலமன்றோ என்கிறார்.

வ்யா:—(பொன்னிருழரங்கமேய பூவைவண்ண) காவேரிசூழ்ந்த
கோயிலிலே மதர்த்தமாக நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பூவைவண்ணனே!
கோயிலுக்கு ஒரு தோள் மாலையிட்டப்போலே அலங்காரமாய்த்துத்
திருப்பொன்னி. பாம்பதத்துக்கு விரைபோலேயாய்த்து—கோயி

னுக்குத் திருப்பொன்னி, பரமபதத்திலே நித்யவாஸம், அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளை அநுபவிப்பிக்கைக்கு; சுநீராப்தியில் நித்யவாஸம், ச்வேதத்வீபவாவிகளைக் காதாசிக்கமாக அநுபவிப்பிக்கைக்கு; கோயிலில் நித்யவாஸம், பாபராசியான எனக்கு தேவரீர்பக்கவிலே ருசிபிறப்பித்து அநுபவிப்பிக்கைக்கு. நிறத்தாலும் ஸௌகுமார்யத்தாலும் பூவைப்பூவை ஒப்பாகச் சொல்லும்படியாக ஆகர்ஷகமான வடிவையுடையவென்கை. (மாய) இப்படி வேறொரு வ்யக்தியில் காணவொண்ணாத ஆச்சர்யமான சீலத்தையும், ஸௌலப்யத்தையுமுடையவனே! (கேள்) உன்னுடைய அழகாலும் சீலத்தாலும் எனக்குப் பிறந்த ருசிவிசேஷத்தைக் கேட்டருளவேணும். உபகரித்த தேவரீர் விஸ்மரித்தாலும், உபகாரஸ்ம்ருதியையுடைய என் பக்கவிலே கேட்டருளீரென்கிறார்.

(என்னதாவியென்னும் வல்வினையினுள் கொழுந்தெழுந்து) என்னுடைய ஆத்மாவென்று போய், பாபராசியான இகின்பக்கவிலே உன்னைக்குறித்து ச்ரத்தையானது உதித்தது. கர்மயோகத்தாலே விரோதிபாபம் போனால் பிறக்கக்கடவ ச்ரத்தை, பாபராசானுன தஸையிலும் தேற்றும்படியிறே தேவரீருடைய ஸௌந்தர்யத்தின் ஏற்றமிருப்பது. ஸ்வஸ்வரூபத்தை ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணமாக நினைத்திருக்கையன்றிக்கே, * (अपराधानामास्य) அபராதாநாமாலயமாக வாய்த்துஇவர் நினைத்திருப்பது,

(உன்னபாதமென்னநின்றவொண்கடர்க்கொழுமலர்)உன்னுடைய விக்ரஹமென்று வேதாந்தங்களிலே தேஜோமயமாகவும், கொழுவிமலர்போலே ஸுகுமாரமாகவும் சொல்லப்படுகிற படியே. கீழ்ப்பிறந்த ச்ரத்தைக்குத்தேஜோமயமாய், 178 "युवाऽकुमारः" (யுவாகுமார:) என்கிற பருவத்தை யுடைத்தாய், அத்யந்த ஸுகுமாரமான வடிவே விஷயமென்கை. "பாதம்" என்று ஸேஷபூதன் வ்யவஹாரமிருக்கிறபடி. (மன்னவந்துபூண்டு) பிரியாதபடி வந்துபூண்டு. பூண்கையாகிறது-வ்யக்த்யந்தரங்களிலும் அந்வயியாதொழிகை.

(வாட்டமின்றி பெங்கும்மின்றதே) சுஷூத்ரவிஷயவாஸநையால் சலிப்பிக்கவொண்ணாதபடி. உன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகள்

எங்கும் வ்யாப்தமாய் நின்றது. அவ்விராஹந்தான் ஷாட் குண்ய விராஹமென்னுப்படி குணபாகாஸகமாகையாலே குணங்களிலே முட்டிற்று; அக்குணங்கள்தான் ஸ்வாச்ரயமான திவ்யாத்ம ஸ்வரூபத் திலே முட்டிற்று; அஸ்வரூபந்தான் ஸ்வநிபாய்யமான விபூதியிலே முட்டிற்று. ஆக, என்னுடைய ஆதரத்தாக்குள்ளே, ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளெல்லாம் அந்தர்ப்பூதமாய்த்தென்கை.

120. இயக்கருத பல்பிறப்பி லென்னைமாற்றி யின்றவந்.

துயக்கோண்மேக வண்ணனண்ணி டென்னிலாய தன்னுளே மயக்கினுன் தன்மன்னுசோதி யாதலா லென்னுவிதான் இயக்கெலா மறுத்தருத விற்பவீடு பெற்றதே.

பதவுரை:—இயக்குஅருத—தொடர்ச்சி மாறாத, பல்பிறப்பில்— அநேகஜம்மங்களில் சின்றும், என்னை—(அஜ்ஞான) என்னை, மாற்றி— எடுப்பதற்காக, இன்றுவந்து — (எனக்கு நினைவில்லாத) இன்று (நிர் ஹேதுகமாக) வந்து, உயக்கோள்—உஜ்ஜிவிப்பிக்கிற, மேகவண்ணன்— காளமேகத்திருவுருவன், நண்ணி—(நாணிநுந்தவிடத்தே) அணுகி, தன்னில் ஆய என்உளே — தன்னோடு ஒன்றியிருக்கும் என்நெஞ்சில், தன்—தன்னுடைய, மன்னு—நித்யமான, சோதி—ஜ்யோதிர்மயமான திவ்யமங்கள விராஹத்தை, மயக்கினுன்—(பிரிக்கவொண்ணாதபடி) கலந் தான்; ஆதலால்—ஆகையாலே, என்ஆவிதான்—என்னுடைய ஆத்மா வானது, இயக்கு எலாம் — ஒன்றையொன்று தொடர்ந்துவரும் அவித்யை கர்மம் முதலானவற்றை, அறுத்து—போக்கி, அருத இன்பவீடு— முடியில்லாததாய் ஆனந்தமயமானமோக்ஷத்தை, பெற்றது—அடைந்தது.

அவ:—நூற்றிருபதாம்பாட்டு. “உன்னபாதமென்ன நின்ற ஒண் சுடர்க்கொழு மலர் மன்னவந்துபூண்டு” என்று-வடிவழகிலே பிறந்த ஆதரத்துக்கு அவ்வடிவே விஷயமானபடியைச்சொன்னார்-கீழ்; இதில்- கிடந்தாளை கண்டேறமாபோலே தாமே அவ்விராஹத்தைப்பற்றுகை யன்றிக்கே, நிர்ஹேதுகமாகப் பெரியபெருமான், தம்முடைய விரா ஹத்தை என்னுள்ளே பிரியாதபடி வைக்கையாலே விரோதிவர்க் கத்தை யடைப்போக்கி, அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமாய், நிரதிரூபா நந்த ரூபமான கைங்கர்யத்தைப் பெற்றேனென்று, / “என்னவாவற்ச் சூழ்ந்தாயே” என்று உபகாசம்நுதியோடே தலைக்கட்டுகிறார்.

/ திருவாய் 10-10-10.

வ்யா:—(இயக்கறுத பல்பிறப்பிலென்னைமாற்றி) † “மாற்றிமாற்றிப் பல்பிறப்பும் பிறந்து” என்கிறபடியே - விச்சேதயாதே, தேவதீர்யம் மறுஷ்யஸ்த்தாவரா த்மகமான பலவகைப்பட்டிருந்துள்ள ஜ்ஞாங்களில் நின்றும், அஜ்ஞனாய், நித்யஸம்ஸாரியாய்ப்போந்த என்னை மாற்ற நினைத்து. இயக்கறுமையாவது - ஒரு தேஹத்துக்கு ஆரம்பகமான கர்மத்தை அநுபவிக்கவிழிந்து, அநேகதேஹாரம்பகமான கர்மத்தைப் பண்ணுகையாலே தேஹாரம்பரைக்கு விச்சேதமின்றிக்கே செல்லுகை. (இயங்கு) - ஸடையாட்டம். “இயக்கல்” என்று வல்லொற்றாய்க் கிடக்கிறது. மாற்றநினைத்தத்தை “மாற்றி” என்பானென்னென்னில்; † “உயிர்முதலா முற்றமாய்” என்றப்போலே. (இன்றுவந்துயக் கொள் மேகவண்ணன் நண்ணி) விஷயாந்தர ப்ராவண்யத்தைத் தவிர்த்து, தன்பக்கலிலே பத்திருபரந்த ஜ்ஞாதத்தைத்தரும் காளமேக நிபச்யாமனாவண், எனக்கு நினைவின்றிக்கேயிருக்க, இன்று நிர் ஹேதுகக்ருபயினாலே நானிருந்தவிடத்தே வந்து கிட்டி. நண்ணுதல்- அனைதல். “நச்சநாகணைக்கிடந்த நாதன்” என்றும், “பொன்னிருழ ரங்கமேய பூவைவண்ண” என்றும் சொல்லிப்போந்தவராகையாலே, இங்கும், “உயக்கொள் மேகவண்ணன்” என்று பெரியபெருமாள் திருமேனியைத் தமக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவென்கிறார். (என்னிலாய தன்னுளே) அஹம் புத்தி சப்தங்கள் தன்னளவிலே பர்யவலிக்கும் படி, தனக்கு ப்ரகாரமான என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே. 338 “तत्त्व मासि”. (தத்த்வமஸி) என்று உபதேசித்து, 339 “अहं ब्रह्मास्मि” (அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி) என்று அநுஸந்தித்துப்போந்த அர்த்தமிதே பூவர் இங்கு அருளிச்செய்கிறார். இந்த ஸாரீராத்மஸம்பந்தம் இங்குச் சொல்லுகிறது-தன்பேருக உபகரித்த இதுக்கு ஹேதுவாக.

(மயக்கினுள் தன்மன்னுசோதி) அபிமதமாய், அநுபுமாய். ஜ்யோதிர்மயமான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்தான். (மயக்கம்) செறிவு. அதாவது-தன்னையொழிய எனக்கு ஒரு கூணகாலமும் செல்லாதபடி பண்ணினுனென்கை. (ஆதலால்) இப்படி. தான் மேல்விழுந்து இவ்வளவும் புரா நிறுத்துகையாலே. (என்னுயிதான்) தனக்கு அநந்யசேஷமாய் ஸ்ரீகௌஸ்தபம்போலே அபிமதமுமான என் ஆத்மாவானது.

† திருவாய் 2-4-8.

† திருவாய் 1-4-10.

(இயக்கெலாமறுத்து) அந்யோந்யம் கார்ய காரணபாவத்தாலே
ஒழுக்கறத அவித்யா கர்ம வாஸநா ருசி ப்ரக்ருதிஸம்பந்தங்களை யறுத்து.
“இயக்கறத பல்பிறப்பில்” என்று-காரணமான தேஹஸம்பந்தங்களைச்
சொல்லிற்றாய், தத்கார்யமான அஜ்ஞாந கர்மங்களென்ன, ததாச்ரய
மான வாஸநாருசிகளென்ன இவற்றையும் கூட்டி “எலாமறுத்து”
என்கிறார். (அறத இன்பவீடுபெற்றதே) யாவதாத்மபாவி விச்சேத
மில்லாத நிரதிஸ்யாநந்தமான கைங்கர்யரூபமோக்ஷத்தைப்பெற்றது.

திருமழிசைப்பிரான் திருவடிகளே சரணம்.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

பரமகாருணிகரான பெரியவாச்சான்பிள்ளை அருளிச்செய்த

திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யானம்

முற்றிற்று.

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:
ஸ்ரீமத் க்ருஷ்ணஸூரியே நம:

திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்யான ப்ரமாணத் திரட்டு.

1. சிந்தயேத் ஸ ஜகந்நாதம் விஷ்ணும் ஜிஷ்ணும் ஸநாதம்
[ஸ்ர்வவ்யாபியாய், ஜயசிலனாய், பழையோனான ஜகந்நாதனை அவன்
சிந்திக்கக்கடவன்.]

2. தாத்ரா துலிதா லகு மஹீ
[பிரமனால், மஹிஸார (திருமழிசை) சேஷத்ரமும், பூமியின் மற்ற
பகுதிகளும் தரரசில் வைத்து நிறுக்கப்பட்டபோது, பூமியானது
குறைந்த எடையுள்ளதாய் ஆயிற்று.]

3. துலயாம லவேநாபி ந ஸ்வர்க்கம் நாபுநர்ப்பவம் |
பகவத்ஸங்கிஸங்கஸ்ய மர்த்யானாம் கிமுதாஸிஷ: ||
[பகவத் பத்தர்களுடைய சேர்த்தியின் ஒரு திவலைக்கும், ஸ்வர்க்கத்தையும்கூட
யும் மோக்ஷத்தையும் ஒப்பாகக் கருதமாட்டோம். மனிதர்களுடைய
செல்வத்தை அப்படிக்கருதுவோமோ? (மாட்டோம்)]

4. நோபஜநம் ஸ்மரந்நிதம் ஸாரீரம்
[ஜனங்களுக்கு அருகிலிருக்கும் தன் பூர்வசாரத்தை முக்தன் நினைப்பது
மில்லை.]

5. யோ ப்ரஹ்மாணம் விதாதி பூர்வம்
யோ வை வேதாம்ச்ச ப்ரஹ்ணேதி தஸ்மை |
தம் ஹி தேவமாத்திரபுத்திப்ரஸாதம்
முமுக்ஷுஃ வை ஸாரணமஹம். ப்ரபத்யே ||
[எவன் பிரமனை முன் படைத்தானோ, எவன் வேதங்களையும் அவ
னுக்கு உபதேசித்தானோ, அப்படிப்பட்ட தேவனும், தன் விஷயமான
ஞானத்தை ப்ரகாசிப்பிப்பவனுமான பரமபுருஷனை, மோக்ஷமடைய
விரும்பும் நான் சரணமடைகிறேன்.]

6. யுககோடிஸஹஸ்ராணி விஷ்ணுமாராத்ய பத்மபூ: |
புஸ்தந்திரைலோக்யதாத்ருத்வம் ப்ராப்தவானிதி ஸம் ச்ரும: ||

1. மஹிஸார சேஷத்ரமாஹாத்மியம் (?) 2. ஷெ. 3. பாகவதம்()
4. சார் (8-12-3) 5. சீவ (6-18). 6. பார-ஸபா (14-8).

[நாமரையில் பிறந்த நான்முகன் ஆயிரங்கோடியுடையவர்கள் விஷ்ணுவை ஆரதித்து மறுபடியும் முவுலகிற்கும் பதியாயிருக்கும் தன்மையை அடைந்தானென்று கேள்விப்படுகிறோம்.]

7. தநோ ஸ்ருதேஷு வேதேஷு ப்ரஹ்மாணம் கச்மலோடவிஸத் |
தநோ வசகம்ஸாநம் ப்ராஹ வேதைர் விநாக்ருத: ||
ப்ரஹ்மா:-வேதாமே பரமம் சக்ஷுர் வேதா மே பரமம் தநம்....||

[பிரகு வேதங்கள் அபஹரிக்கப்பட்டவுடன், பிரமனை அஞ்ஞானம் பிடித்தது. அதன்பின் வேதங்களை இழந்த அவன் ஸர்வேச்வரனைக் குறித்துப் பின்வருமாறு பேசினான். பிரமன்:-வேதங்களே எனக்கு உபந்த கன்; வேதங்களை எனக்கு மேலான தனம்.....]

8. மஹாதேவஸ் ஸர்வமேதே மஹாத்மா
ஹுத்வாத்மாநம் தேவதேவோ பபூவ |
ஸர்வாந் லோகாந் ஸ்யாப்ய விஷ்டப்ய கீர்த்யா
விராஜதே த்யுதிமாந் க்ருத்திவாஸா: ||

[மஹாத்மாவான சிவன் ஸர்வமேதையாகத்தில் தன்னையே ஹோமம் செய்து தேவதேவனாக ஆனார். பாணத்தோலுடுத்திப் பிரகாசிக்குமவராய், எல்லா உலகங்களையும் (தன் ஞானத்தால்) விபாபித்து, கீர்த்தியைப் பாவச்செய்துகொண்டு விளங்குகிறார் அவர்.]

9. ஏக ஏவ ருத்ரோ ந த்விதீயாய தஸ்த்தேள
[ருத்ரன் ஒருவனே இருந்தான்; இரண்டாவதாகக்கு ஒருவனு
மில்லை.]

10. ஹிரண்யகர்ப்பஸ் ஸமவர்த்ததாக்ரே
[முதலில் ஹிரண்யகர்ப்பன் ஒருவனே இருந்தான்.]

11. பூதேப்யோண்டம் மஹாபுத்தே மஹத் ததுதகேஸ்யம் |
ப்ராக்ருதம் ப்ரஹ்மஸ்ய லிஷ்டணோ: ஸ்தாநமநுத்தமம் ||

[மஹாபுத்திமானே! மிகப்பெரிதாய், ஆவரணஜலத்தில் மிகக்கும் இவ்வண்டம் பஞ்சபூதங்களிலிருந்து உண்டானது. மிகப்பெரிய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தோடுகூடிய விஷ்ணுவுக்கு (அப்ராக்ருதமான பரமபதத்திலும் வேறுபட்டதாய்) ப்ராக்ருதமாய், தாழ்ந்ததாயிருக்கும் ஸ்தானமிது.]

12. கந்தவத் ப்ருதிவீ

[மணத்தை உடையதாயிருப்பது பூமியாகும்.]

13. ஸங்காதோ ஜாயதே தஸ்மாத் தஸ்யா கந்தோ குணோ மத: |

[ஸர்வகுணங்களும் சேர்ந்திருக்கப்பெற்ற பூமி அந்த கந்ததன்மாத்ரத்திலிருந்து உண்டாகிறது. அந்த பூமிக்கு கந்தம்-(மணம்)-தனிக்குணமாகக் கருதப்படுகிறது.]

14. ஆகாஸவாயுதேஜாம்ஸி ஸலிலம் ப்ருதிவீ ததா |

ஸப்தாதிபிர் குணேர் ப்ரஹ்மந் ஸம்யதாந்யுத்தரோத்தரை: ||

[ப்ரஹ்மணரே! ஆகாசம், வாயு, நெருப்பு, ஜலம், பூமி என்னும் இவ்வைந்து பூதங்களும் முறையே சப்தம் ஒன்று, சப்தமும் ஸ்பர்சமுமாக இரண்டு, சப்தஸ்பர்சரூபங்களாகிற மூன்று, சப்தஸ்பர்சரூபரஸங்களாகிற நாலு, சப்தஸ்பர்சரூபரஸகந்தங்களாகிற ஐந்து என்று மேலுக்குமேல் அதிகமாயிருக்கும் குணங்களோடு கூடியவை]

15. ஸம்பவந்தி ததோம்பாம்ஸி ரஸாதாராணி தாந் து

[ரஸதன்மாத்ரையிலிருந்து ஜலம் உண்டாகிறது. ரஸத்திற்கு இருபட்டமாயிருப்பது அது.]

16. ஜயோதிருத்பத்யதே வாயோஸ் தத் ரூபகுணமுச்சயதே

[(ரூபதன்மாத்ரத்தோடு கூடிய) வாயுவிடமிருந்து அக்னி உண்டாகிறது. அது ரூபத்தைத் தனிக்குணமாக உடையதெனச் சொல்லப்படுகிறது.]

17. பலவாகபவத் வாயுஸ் தஸ்ய ஸ்பர்ஸோ குணோ மத:

[ரூபதன்மாத்ரையிலிருந்து பலவானான வாயு உண்டாயிற்று. அதன் தனிக்குணம் ஸ்பர்சம் என்று கருதப்படுகிறது.]

18. ஸஸர்ஜ ஸப்ததந்மாத்ராதாகாஸம் ஸப்தலக்ஷணம்

[சப்ததன்மாத்ரையிலிருந்து சப்தத்தைத் தனிக்குணமாகக்கொண்ட ஆகாசம் ஸ்ருஷ்டிக்கப்பட்டது.]

19. தஸ்மாத் வா ஏதஸ்மாதாத்மந் ஆகாஸம் ஸம்பூத:

[அப்படிப்பட்ட இந்தப் ப்ரமாத்மவிடமிருந்து ஆகாஸம் (முதலிய ஐம்பெரும்பூதங்கள்) உண்டாயிற்று.]

12. நியாயமதம். 13. வி-பு1-2-44. 14. வி-பு1-2-50. 15. வி-பு1-2-42. 16. வி-பு1-2-40. 17. வி-பு1-2-39. 18. வி-பு1-2-37. 19. கை-ஆ-1.

20. ஸஹ பஜ்ஞை: ப்ராஜா: ஸ்நஷ்ட்வா புரோவாச ப்ராஜாபதி: |
அநேந ப்ரவிஷ்யத்வமேஷ வோஸ்த்விஷ்டகாமதக் ||

[லோகநாதனுன பகவான் பஜ்ஞங்கனோடுகூடச் சேதனரை ஆதிகாலத்
தில் ஸ்ருஷ்டித்து, அவர்களைக் குறித்துப் பின்வருமாறு சொன்னார்:—
“இதைக்கொண்டு நீங்கள் விருத்தியடையுங்கள். இது உங்களுடைய
இஷ்டகாமங்களைக் கொடுக்கும்”]

21. தேஷாம் ஸததயுக்தநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் |
ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ||

[என்னிடத்தில் எப்போதும் சேர்ந்திருப்பதை விரும்புபவர்களும்,
என்னை பஜிப்பவர்களுமான அவர்களுக்கு, என்னை அடைவதற்கு
ஸாதனமான அந்த புத்தியோகத்தை அன்புடன் அளிக்கிறேன்.]

22. தர்மேண பாபமபநுததி

[கர்மாறுஷ்டானத்தாலே பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறது.]

23. தல்லப்திர் விவேக விமோகாப்யாஸக்ரிபா கல்யாணாகவஸாதா
நுத்தர்ஷேப்ய:

[பக்தியானது பூர்த்தியடைவது— (1) அந்நசுத்தியாலேற்படும் கர்ய
சுத்தியாகிற விவேகம்; (2) விருப்பின்மைபாகிற விமோகம்; (3) தியா
நாப்யாஸம்; (4) பஞ்சமஹாயஜ்ஞங்களை இயன்றவரை அனுஷ்டத்த
லாகிறகிரியை, (5) உண்மை, கருணை, கொடை, அஹிம்ஸை முதலிய
கல்யாணகுணங்கள், (6) மனத்துன்பமின்மை; (7) அதிகமான ஸந்
தோஷமின்மை—என்னும் ஏழு ஸாதனங்களாலேயே.]

24. ஏஷ ஸம்ப்ராஸாதோஸ்மாச் சரீராத் ஸமுத்தாய பரம்
ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேக ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே |

[இந்த ஜீவன், இந்த ஸரீரத்திலிருந்து கிளம்பி, பரஞ்சோதியான
நாராயணனை அடைந்து, ஸ்வரூபப்ராப்தியடைகிறது.]

25. மந ஏவ மநுஷ்யாணாம் காரணம் பந்தமோக்ஷயோ: |
பந்தாய விஷயாஸங்கி முக்த்யை நிர்விஷயம் மந: ||

[மனிதர்களுக்கு ஸம்ஸாரத்திற்கும் மோக்ஷத்திற்கும் மனதுதான்
காரணம். சப்தாதி விஷயங்களில் ஈடுபட்ட மனம் ஸம்ஸாரமேது
வாகிறது. விஷயங்களில் பற்றற்ற மனம் முக்திமேதுவாகிறது.]

20. கதை 3-10. 21. கதை 10-10. 22. கதை-நா- 23. வாக்யகார
வாக்யம். 24. சாந் 8-12-2. 25. வி-பு 6-7-28. 26. பாஞ்சார்தாம்.

26. பரமேஷ்ட புமாந் விச்வோ நிவ்ருத்திஸ் ஸர்வ ஏவ ஹி !
 பரமேஷ்ட ஸ்மருத: ஸுப்தே ஸ்பர்ஸோ து புருஷ: ஸ்மருத: ||
 விச்வாத்மா தேஜஸி ப்ரோக்தோ நிவ்ருத்த்யாத்மா ரஸே ஸ்மருத: ||
 ஸர்வாத்மா கதீதோ கந்தே விஷயே புருஷஸ் ஸ்மருத: ||

[பரமேஷ்டி, புமாந், விச்வன், நிவ்ருத்தி, ஸர்வன் என்னும் ஐந்து ம் பஞ்சோபனிஷத்துக்களாம். பரமேஷ்டி சப்தத்தையும், புமாந் ஸ்பர்சத்தையும், விச்வன் ரூபத்தையும், நிவ்ருத்தி ரஸத்தையும், ஸர்வன் கந்தத்தையும், புருஷன் விஷயத்தையும் உடையனவாகச் சொல்லப் படுகின்றன.]

27. ஓங்காரோ பகவாந் விஷ்ணு:

[பகவான் விஷ்ணுவே ஒங்காரத்தினால் சொல்லப்படுமவர்]

28. கார்யாணாம் காரணம் பூர்வம் வசஸாம் வாச்யமுத்தமம் !

யோகாநாம் பரமாம் ஸித்திம் பரமம் தே பதம் விது: ||

[கார்யப்பொருளுக்கெல்லாம் ஆதிகாரணமாகவும், சொற்களுக்கு மேலான சொற்பொருளாகவும், யோகங்களுக்கு மேலான ப்ராப்யமாகவும், உன்னுடைய பரமபதத்தை அறிகிறார்கள்.]

29. மேகோதயஸ் ஸாகரஸந்நிவ்ருத்திர்

வித்யுத்விபங்க: ஸ்புரிதாநி வாயோ: !

இந்தோர் விபாகோ கதமுஷ்ணரச்மேர்

விஷ்ணோர் விசித்ரா: ப்ரபவந்தி மாயா: ||

[மேகம் தோன்றுவது, ஸமுத்ரம் அலைபொங்கித் திரும்புவது, மின்னல் தோன்றி மறைவது, காற்று அசைவது, சந்திரனின் வ்ருத்தி சுஷயப் பிரிவுகள், ஸூரியன் செல்வது ஆகிய இவையெல்லாம் விஷ்ணுவின் விசித்திரமான மாயைகள்.]

29*, யதாகாஸஸ்திதோ நித்யம் வாயுஸ்ஸர்வத்ரகோ மஹாந் !

ததா ஸர்வாணி பூதாநி மத்ஸ்தாநீத்யுபதாரய ||

[பெரிதான வாயு (நிரலம்பனமான) ஆகாசத்தில் எப்படி எங்கும் பரவி நிற்கிறதோ, அப்படியே எல்லாப் பொருள்களும் என்னிடம் நிற்கின்றனவென்று அறிவாயாக.]

30. அநாதிமாயயா ஸுப்தோ யதா ஜீவ: ப்ரபுத்யதே

[ஸம்ஸாரமாகிற அநாதிமாயையினால் தூங்கும் ஜீவன் எப்போது விழித்தெழுக்கிறானோ....]

28. ஜிதந்தே 1-7. 29.* கீதை 9-6. 30. சாந்தோக்யகாரிகை.

31. த்ரேதாயாம் ஜ்ஞாநமுச்சயதே

[த்ரேதாயுகத்திலே உண்மையறிவுள்ளதாகச் சொல்லப்படுகிறது.]

31*. கலேள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரமீச்வரம் |

நாஞ்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா: ||

[மைத்ரேயரே! கலிகாலத்தில் பாஷண்டிகளால் கெடுக்கப்பட்ட ஜனங்கள் எப்பொருளையும் உண்டாக்கி நியமித்து ஸ்வாமியா யிருக்கும் விஷ்ணுவை அர்ச்சிக்கமாட்டார்கள்.]

32. அயம் து நவமஸ் தேஷாம் த்வீப: ஸாகரஸம்வருத:

[இந்த ஒன்பதாவது த்வீபமான பாரதவர்ஷமும் கடல் சூழப்பெற்று விளங்குகிறது.]

32*. கர்மாண்யஸங்கல்பித தத் பலாநி

ஸந்யஸ்ய விஷ்ணௌ பரமாத்மரூபே |

அவாப்ய தாம் கர்மமஹீமநந்தே

தஸ்மிந் லயம் யேத்வமலா: ப்ரயாந்தி ||

[பரிசுத்தர்களான சிலர் இக்கர்மபூமியை அடைந்து பலஸங்கல்பமில் லாமல் செய்யப்படும் யஜ்ஞாதிகர்மங்களை பரமாத்மஸ்வரூபியான விஷ்ணுவிடம் ஸமர்ப்பித்துவிட்டு அநந்தனான அவனிடமே ஒடுங்குகிறார்கள்.]

33. அஹம் ஹி ஸர்வயஜ்ஞாநாம் போக்தா ச ப்ரபுரேவ ச |

ந து மாமாபிஜாநந்தி தத்வேநாதச் ச்வயந்தி தே ||

[எல்லா யஜ்ஞங்களுக்கும் நானே போக்தாவாகவும், பலத்தைக் கொடுப்பவனாகவும் இருக்கிறேனன்றே. என்னை அந்த தேவதார்தா நிஷ்டர்கள் உண்மையாக அறிவதில்லை. ஆகையால் அவர்கள் என்னிடமிருந்து நழுவிவிடுகிறார்கள்.]

34. ஸர்வே வேதாஸ் ஸர்வவேத்யா: ஸஸ்ரஸ்த்ரா:

ஸர்வே யஜ்ஞாஸ் ஸர்வ இஜ்யாச்ச ச்ருஷண: |

விது: ச்ருஷணம் ப்ராஹ்மணஸ் தத்த்வதோ யே

தேஷாம் ராஜந் ஸர்வயஜ்ஞா: ஸமாப்தா: ||

[அர்ச்சனே! எல்லா வேதங்களும், சாஸ்திரங்களும், (அவற்றால்) அறியப்படும் எல்லாப் பொருள்களும், ஸகல யாகங்களும், அந்த யாகங்களில் ஆராதிக்கப்படும் தேவர்கள் அனைவரும் கிருஷ்ணனே]

31*, கி-பு 6-1-50.

32. கி-பு 2-3-7.

32*. கி-பு 2-3-25.

33. கதை-24.

34. தாரதர்மம்-வேத்யுதாஹரணம்.

பாவான். எந்த ப்ராஹ்மணர்கள் கிருஷ்ணனை உள்ளபடி அறிகிறார்கள்
களோ அவர்களுக்கு எல்லா யஜ்ஞங்களும் முடிந்தன.]

35. பரித்ராணய ஸாதுநாம் விநாஸாய ச துஷ்க்ருதாம்!

தர்மஸம்ஸ்தாபனார்த்தாய ஸம்பலாய யுகே யுகே ||

[ஸாதுக்களை ரக்ஷிப்பதற்கும், தீயவர்களை அழிப்பதற்கும், வைதிக
தர்மத்தை நிலை நிறுத்துவதற்கும், யுகந்தோறும் பிறக்கிறேன்.]

36. ஆரோக்யம் பாஸ்கராதிச்சேத் தநமிச்சேத் ஹந்தாஸநாத் |

ஈசுவராத் ஜ்ஞாநமநிச்சேந் மோக்ஷமிச்சேஜ்ஜநார்த்தநாத் ||

[ஸூர்யனிடமிருந்து ஆரோக்யத்தை விரும்பக்கடவன்; அக்னியிட
மிருந்து பொருளை விரும்பவேண்டும்; சிவனிடமிருந்து அறிவை
விரும்பக்கடவன். நாராயணனிடமிருந்து மோக்ஷத்தை விரும்பக்
கடவன்.]

37. தே ஹ நாகம் மஹிமானஸ் ஸசந்தே

யத்ர பூர்வே ஸாத்யாஸ் ஸந்தி தேவா:

[யாதொரு பரமபதத்தில் ஸாத்யர்கள் எனப்படும் தேவர்கள் இருக்கிறார்களோ, அந்தப் பரமபதத்தை அவர்கள் மஹிமையுடையவர்களாய் அடைகிறார்கள்.]

38. யத்ராஷ்ய: ப்ரதமஜா யே புராண:

[யாதொரு பரமபதத்தில், அநாதிவித்தர்களும், பழையராயினும் புதியராயிருப்பவர்களும், ஸர்வஸாக்ஷாத்கார ஸமர்த்தர்களுமான நித்யஸூரிகள் இருக்கிறார்களோ.]

39. ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர் யத் ப்ராஹ்மணோ விது: |

ராத்ரீம் யுகஸஹஸ்ராந்தாம் தேஹோராத்ரவிதோ ஜநா: ||

[பகவீரவுகளின் உண்மையை அறிந்த ஞானிகள் ப்ராஹ்மாவின் உடைய பகலை ஆயிரம் சதாயுகமுள்ளதாயும், இரவை ஆயிரம் சதாயுகமுள்ளதாயும் அறிகிறார்கள்.]

40. ஸதேவ ஸோமயேதமக்ர ஆஸீதேகமேவாத்விதீயம்

[குழந்தாய்! (நாமரூபங்களுடன் காணப்படும்) இந்த உலகம் ப்ரளய காலத்தில் (நாமரூபங்களில்லாமையால்) ஒன்றாகவும், (தன்னைப்போல் வேறொன்றில்லாததால்) இரண்டற்றதாகவுமிருந்த 'ஸத்' எனப்படும் ப்ராஹ்மமாகவே இருந்தது.]

35. கிதை 4-8. 36. மாத்ஸ்யபுராணம் 67-41. 37. புருஷஸூக்தம்.

38. யஜுர்-அச்சித்ரம். 39. கிதை 8-17. 40. சான்-உப 6-2-1.

41. பரிசுடைய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணோ நிர்வேதமாயாத்
[கர்மத்தினால் அடையப்படும் பலன்களை ஆராய்ந்துபார்த்து ப்ராஹ்
மணன் மனம் வருந்தக்கடவன்.]

42. ஆத்மா வா அரே த்ரஷ்டவ்யச் ச்ரோதவ்யோ மந்தவ்யோ நிதித்யாஸிதவ்ய:
[கேட்கத்தக்கதும், நினைக்கத்தக்கதுமான ஆத்மா தியானிக்கத்தக்கது;
பார்க்கத்தக்கது.]

43. காரணம் து த்யேய:
[காரணவஸ்துவே தியானிக்கத்தக்கது.]

44. ந கர்மாவிபாகாதிதி சேந்ந, அநாதித்வாதுபபத்யதே
சாப்யுபலப்யதே ச
[("ஸதேவ" என்று) ப்ராஹ்மத்தைக்காட்டிலும் வேறில்லைபென்கை
யால் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன் (ஜீவர்களுக்கும் அவர்களுடைய கர்மமுமில்லையே
எனில்: அன்று; (ஜீவர்களும், அவர்களுடைய கர்மப்ரவாஹமும்)
அநாதியாகையாலே. அவை அநாதியாயினும், (ஜீவர்கள் ப்ராஹ்மத்திட
மிருந்து பிரித்துக்காணமுடியாதபடி ஒன்றியிருக்கையாலே) அவிபாக
ச்ருதியும் பொருந்தும். (அவைகளின்) அநாதித்தன்மையும் (ச்ருதி
ஸ்ம்ருதிகளில்) காணப்படுகிறது.)]

45. ஜ்ஞாஜ்ஞௌ த்வாவஜ்ஜாவீஸநீஸௌ
[(பாமாத்மாவும் ஜீவனும்) ஸர்வஜ்ஞானகவும், அஜ்ஞானகவுமிருக்கிறா
கள்; ஈச்வரானுகவும் அநீச்வரானுகவும் இருக்கிறார்கள்.]

46. நித்யோ நித்யாநாம் சேதநச் சேதநாநாம்
ஏகோ பஹுநாம் யோ விததாதி காமாந்
[நித்யர்களான பல ஜீவர்களுக்கு, நித்யானை யாவனொரு பாமசேத
நன் விருப்பங்களை அளிக்கின்றனவே.]

47. யதா ஸோமயையகேந ம்ருத்பிண்டேந ஸர்வம்
ம்ருண்மயம் விஜ்ஞாதம் ஸயாத்
[குழந்தாய்! ஒரு மண் உருண்டையை அறிந்தால் (அதிலிருந்துண்
டாகும்) மண்பாண்டங்களான குடம், சருவம் முதலிய எல்லாம்
41. முண்ட 1-2-12. 42. ப்ருஹ 6-5-6. 43. அதர்வசிகை.
44. ப்ரா-ஸு 2-1-35. 45. ச்வே 1-9. 46. கட 2-5-13; ச்வே 6-13.
47. சாந் 6-1-4.

எப்படி அறிந்ததா குமோ, (அப்படியே ப்ராஹ்மத்தையறிந்தால் எல்லா மறிந்ததாகும்)]

48. கடகமகுடகர்ணிகாதிபேதை:

கங்கமபேதமபீஷ்யதேயதைகம் |

ஸுரபஸுரமநுஜாதி கல்பநாபிர்

ஹரிசகிலாபிருதீர்யதே ததைக: ||

[(கார்யதஸ்யஸில்) கடகம், கிரீடம், குண்டலம் என்னும் பேதங்களோடு கூடியதாக ஆனாலும் பொன்னானது எப்படி ஒன்றாகவே கருதப்படுகிறதோ, அப்படியே தேவர், மனுஷ்யர், பசு முதலிய தீர்யக் முதலிய பேதங்கள் எல்லாவற்றையும் உடையவனானாலும் ஹரி ஒருவனாகவே சொல்லப்படுகிறான்.]

49. தம: பரே தேவ ஏகீபவதி

['தமஸ்' எனப்படும் மூலப் ப்ராஹ்மம் ப்ராமாத்த்மாவுடன் ஒடுங்குகிறது.]

50. யதா தமஸ் தந்ந திவா ந ராதீரிர்

ந ஸந்ந சாஸச் சிவ ஏவ கேவல:

[எப்போது, உள்ளதும் இல்லதமான ஸ்தூலசித்தத்தங்களில்லையோ, இரவுபகலென்னும் பிரிவில்லையோ, தமஸ்ஸாகிற மூலப் ப்ராஹ்மமும், சிவன் ஒருவனுமே இருந்தானே....]

51. ஏகமேகே வதந்த்யக்நிம் மநும(மருதோ)ந்யே ப்ராஜாபதிம் |

இந்த்ராமேகே பரே ப்ராணம் அபரே ப்ராஹ்ம ஸாச்வதம் ||

[வேதத்தில் சில சர்கைகள் இப்பரமபுருஷனை அகநியென்று அறைகின்றன; மற்றும் சில மறு(மருத்துக்கள்) என்று மொழிகின்றன; பிறிது சில பிரஜாபதியென்று பகருகின்றன. இன்னும் சில இந்திரன் என்று எடுத்துரைக்கின்றன; வேறு சில பிராணன் என்று பேசுகின்றன. மற்றும் சில நிலையான ப்ராஹ்மம் என்று நவில்கின்றன.]

52. சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை:

[யாகத்தை அனுஷ்டிப்பவர்கள் தேவர்களின் மூலம் (அவர்களுக்கு அந்தர்யாமியான) எந்தப் ப்ராமாத்த்மாவிடம் பலன்களை அடைகின்றார்களோ.....]

53. யே யஜந்தி பித்ருந் தேவாந் ப்ராஹ்மணந் ஸஹஸ்தாஸநாந் |

ஸர்வபூதாந்த்ராத்மாநம் விஷ்ணுமேவ யஜந்தி தே ||

48. வி-பு 3-7-16. 49. ஸு-பா-ல-2. 50. ச்வே-4. 51. மது 12-123.

52. தை-ஆரண-3. 53. தசுஷஸ்த்ருதி.

[எ : ள் பித்ருக்களையும், தேவர்களையும், அக்னியோடு கூடிய (அக்னியோம்புர்) அந்தணர்களையும் ஆராதனம் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் அந்தர்யாமியாயுள்ள விஷ்ணுவையே ஆரதிக்கிறார்கள்.]

54. யதோ வாசோ நிவர்த்தந்தே | அப்ராப்ய மாஸா ஸஹ |
ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் | ந ப்பேதி குத்ச்சநேதி ||

[அந்த ப்ரஹ்மத்தினிடமிருந்து, மனத்துடன் கூடிய வாக்குக்கள், (அதை) அளவிட்டறியாமல் திரும்புகின்றனவே, அந்தப் ப்ரமாத்மாவின் ஆநந்தத்தை அறிந்தவன் எதனிடமும் பயப்படமாட்டான்.]

55. ஸ்யாமதம் தஸ்ய மதம் மதம் யஸ்ய ந வேத ஸ : |
அவிஜ்ஞாதம் விஜ்ஞாதாம் விஜ்ஞாதமவிஜ்ஞாதாம் ||

[எவனுக்கு ப்ரஹ்மம் (அளவிட்டு) அறியப்படவில்லையோ, அவனுக்கு (அது) அறியப்பட்டதாகிறது. எவனுக்கு (ப்ரஹ்மம்) அறியப்பட்டதாகிறதோ, அவன் (அதை) அறியவில்லை. (அளவிட்டு) அறிந்தவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாகவும், (அளவிட்டு) அறியாதவர்களுக்கு அறியப்பட்டதாகவுமிருக்கிறது (ப்ரஹ்மம்).]

56. 24-வது ப்ரமாணம் காண்க.

57. நாராயண பரம் ப்ரஹ்ம தத்வம் நாராயண: பர: |
நாராயணபரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர: ||

[நாராயணே பரப்ரஹ்மம்; நாராயணே பரம்பொருள்; நாராயணே பஞ்சோதி; நாராயணே ப்ரமாத்மா.]

58. ஸ பூரிதி வ்யாஹரத்

[அந்த ப்ரஹ்மா "பூ:" என்று உச்சரித்தார்]

59. ததைக்ஷித பஹு ஸ்யாம் ப்ரஜாயேயேதி தத்தேஜோஸ்குஜத |
[அந்தப் ப்ரப்ரஹ்மம் '(நானே) பலவாக ஆகக்கடவேன்' என்று ஸங்கல்பித்தது; அது தேஜஸ்ஸை ஸ்ருஷ்டிசெய்தது.]

60. ப்ரஸீத தேவீ ஸர்வஸ்ய ஜகத: ஸம் ஸம்பே குரு |
பீர்த்யா த்வம் தாரயேஸூநம் த்ருதம் யேநாகிலம் ஜகத் ||

[மங்களமானவனே! உகந்தருளவேணும். எல்லாவுலகத்திற்கும் மங்களத்தை அருளவேண்டும். அந்த பகவானுலே உலகமெல்லாம் தரிக்கப்பட்டுள்ளதோ, (அந்த பகவானே) நீ பிரீதியுடன் தரிக்கவேண்டும்.]

54. கை-ஆ 9-1. 55. கேந 2-3. 57. கை-நா-11. 59. சாந் 6-2-3. 60. வி. பு. 5-2-21.

61. அஜாயமானோ பஹுதா விஜாயதே ।

தஸ்ய தீரா: பரிஜாநந்தி யோநிம் ॥

[பிறப்பற்றவனாயிருந்தும் பலபடியாகப் பிறக்கிறான் (பரமபுருஷன்). அவனுடைய அவதாரத்தை தீரர்களே நன்கு அறிகிறார்கள்.]

62. அக்ரிர் ஸூர்த்தா சக்ஷுஷீ சந்த்ரஸூரியேள

திஸ: ச்ரோத்ரே வாக்விவ்ருதாச்ச வேதா: ।

வாயு: ப்ராணோ ஹ்ருதயம் விச்வமஸ்ய

பத்ப்யாம் ப்ருதிவீ ஷ்யேஷ ஸர்வவ்யூதாந்தராத்மா ॥

[இவனுக்கு அக்னியெனப்படும் தேவலோகம் தலை; சந்திர சூரியர்கள் கண்கள்; திக்குகள் காதுகள்; வேதங்கள் வார்த்தைகள்; வாயு ப்ராணன்; எல்லாவிலும் ஹ்ருதயம்: சூயி பாதங்கள்; இவனே ஸர்வ வ்யூதாந்தராயியான நாராயணன்.]

63. தேவத்வே தேவதேஹேயம் மநுஷ்யத்வே ச மாநுஷீ ।

விஷ்ணோர் தேஹாந்யூபாம் வை கரோத்யேஷாத்தமஸ்தநம் ॥

[(பகவான்) தேவனாய் அவதரிக்கும்போது இப்பிராட்டி தேவருபமெடுக்கிறான்; அவன் மனுஷ்யனாகும்போது இவன் மனுஷ்யபாகிறான். விஷ்ணுவின் தேஹத்திற்குத் தகுந்ததாகத் தன் தேஹத்தை அமைத்துக்கொள்கிறான் இவன்.]

64. பஹுநி மே வ்யதீதாரி ஜந்மாரி தவ சார்ஜுந

[அர்ஜுனா! எனக்கும் உனக்கும் பல ஜன்மங்கள் கழிந்தன.]

65. ஜந்ம கர்ம ச மே திவ்யம் ஏவம் யோ வேத்தி தத்த்வத: ।

த்யக்த்வா தேஹம் புநர் ஜந்ம நைதி மாமேதி ஸோடர்ஜுந ॥

[அர்ஜுனா! என்னுடைய அப்ராஞ்ஞமான பிறப்பையும் சேஷ்டிதங் களையும் எவன் இப்படி உண்மையாக அறிகிறானோ, அவன் தேஹத்தை விட்டு மறு ஜன்மம் அடையான்; என்னை அடைகிறான்.]

66. க்ஷீரோதமத்பே பகவாந் கூர்மஸூரீ ஸ்வயம் ஹரி: ।

மந்தராத்ரேரதிஷ்டாநம் ப்ரமதோட்யூந் மஹாமுநே ॥

[பாற்கடலின் நடுவில் கூர்மஸூரியான பகவான் ஹரி (கடலில்) சுழலும் மந்தரமலைக்கு ஆதாரமானான்]

61. பு-ஸூ. உத்தராநுவாகம். 62. முண்டக 2-1-4. 63. வி-பு 1-9-145. 64. கீதை 4-5. 65. கீதை 4-9. 66. வி-பு 1-9-88.

67. ய ஏஷோந்ந்ராதித்யே ஹிரண்மய:
புருஷோ த்ருச்யதே ஹிரண்யசம்ஸ்டுர்
ஹிரண்யகேஸு ஆப்ரணகாத் ஸர்வ ஏவ ஸுவர்ண:
தஸ்ய யதா கப்யாஸம் புண்டரீகமேவமக்ஷிணீ ||

[ஸூர்யனுக்கு நடுவில் தங்கப்போல் அழகிய உருவையுடைய எந்த இர்தப் பரமபுருஷன் காணப்படுகிறானோ, அவன் ஸுவர்ணம்போன்று அழகான மீசையையும், கேசுங்களையும், எல்லா அவயவங்களையும் உடையவன். அவனுக்கு ஸூர்யனுல் மலரும் தாமரைபோன்ற இரு கண்கள் உள்.]

68. த்யேஸ்ஸதா ஸவித்ருமண்டலமத்யவர்த்தீ
நாராயணஸ் ஸரஸிஜாஸஸந்நிவிஷ்ட:
கேயூரவாந் மகரகுண்டலவாந் கிரீட
ஹாரீ ஹிரண்மயவபுர் த்ருதஸங்கசக்ர:
||

[ஸூர்யமண்டலத்தின் நடுவிலிருப்பவனும், கமலாஸனத்தில் வீற்றிருப்பவனும், தோள்வளை, மகரகுண்டலம், கிரீடம், ஹாரம், இவைகளை உடையவனும், ஸுவர்ணமயமான சரீரத்தை உடையவனும், சங்கசக்ரங்களை தரித்தவனுமான நாராயணன் எப்போதும் தியானிக்கத் தக்கவன்.]

69. ஸத்யம் ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம | யோ வேத நிஹிதம்
குஹாயாம் | ஸோந்நதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ
ப்ரஹ்மண வியச்சிதேதி ||

[(விசாரமற்றிருப்பதால்) ஸத்யமாயும், ஞானமயமாயும், (அளவற்றதாயிருப்பதால்) அநந்தனுபுமுள்ள ப்ரஹ்மத்தை ஹ்ருதய குஹையிலிருப்பதாக எவனறிக்கிறானோ, அவன் ஸர்வஜ்ஞான ப்ரஹ்மத்துடன் கூட எல்லாக் கல்யாணகுணங்களையும் அதுபவிக்கிறான்.]

70. யஸ் ஸர்வஜ்ஞஸ் ஸர்வவித் யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:
[எந்தப் பரமாத்மாவானவன், எல்லா வஸ்துக்களுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வபாவங்களையும் அறிகிறானோ, எவனுடைய ஸங்கல்பமானது ஞானமயமாயிருக்கிறதோ....]

71. யச்ச கிஞ்சித் ஜகத்யஸ்யிந் த்ருச்யதே ச்ருயதே஽பி வா |
அந்தர் பஹிச்ச தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தித: ||

67. சாந் 1-6&7. 68. நாராலிம்ஹபுராணம். 69. தை-ஆ 1-2.
70. முண்ட 1-1-10. 71. தை-நா-11.

[இவ்வுலகில் காண்பனவும் கேட்பனவுமான பொருள்கள் எவையெவை உண்டோ, அவையெல்லாவற்றையும் உள்ளும் புறமும் வியாபித்து விளங்குகிறான் நாராயணன்.]

72. தஸ்ய ஹைதஸ்ய புருஷஸ்ய ரூபம் யதா மாஹாரஜநம் வாஸ:
[அந்த இந்தப் புருஷனுடைய ரூபம் பொன்னிறமான வஸ்திரம் போன்றது.]

73. தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ஸதா பச்யந்தி ஸூரய: |
திவீவ சகக்ஷாராததம் ||
தத் விப்ரஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே |
விஷ்ணோர்யத் பரமம் பதம் ||

[விஷ்ணுவினுடைய அந்தப் பரமபதத்தை தீத்ய ஸூரிகள் எப்போதும் பார்க்கிறார்கள். அப்பரமபதம், எல்லாவற்றையும் பிரகாசிப்பிப்பவனும், ஆகாயத்திலிருப்பவனும், உலகிற்கெல்லாம் கண்ணாயிருப்பவனுமான ஸூர்பன்போல் பிரகாசமுள்ளது. விஷ்ணுவினுடைய யாதொரு பரம பதமிருக்கிறதோ, அதில்மேதாவிகளும், துதிப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவர்களும், ஜாக்ருகர்களாயிருப்பவர்களுமான நித்ய ஸூரிகள் பிரகாசிக்கின்றனர்.]

74. அப்ரவீத் த்ரிதஸுச்ரேஷ்ட்டாந் ராமோ தர்மப்ருதாம் வர: |
ஆத்மநாம் மாநுஷம் மந்யே ராமம் தஸூரதாத்மஜம் ||

["நான் என்னை மறுஷயனாகவும் தஸூரதன் பிள்ளை ராமனாகவும் நினைக்கிறேன்" என்று தர்மவான்களில் மேலான ராமன் தேவச்சுரேஷ்டர்களைக் குறித்துச் சொன்னான்.]

75. அங்காநி சதுரோ வேதா மீமாம்ஸா ந்யாயலிஸ்தர: |
புராணம் தர்மஸாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தஸு ||

[ஆறு அங்கங்களும், நான்கு வேதங்களும் (வேதவிசாரமாகிற) மீமாம்ஸையும், தர்க்கஸாஸ்த்ரமும், புராணங்களும், ஸ்ம்ருதிகளாகிற தர்மசாஸ்த்ரமும் ஆகிய ஆவை பதினாறு வித்யைகள்.]

76. வாஸுதேவோஸி பூர்ண:

[ஆறு குணங்களும் நிறைந்த வாஸுதேவனாயிருக்கிறாய்]

72. ப்ருஹ 4-3-6. 73. ருக்வேதம்; ஸாமவேதம் 3-18-2-4. 74. ராய 120-11. 75. வி-பு 3-6-28.

77. அவனாந்தி மாம் முடா மாநுஷம் தநுமாச்சரிதம் |
பரம் பாவமனாந்தோ மம பூதமஷேச்வரம் ||

[பூதங்களுக்கெல்லாம் மேலான ஈச்வரனாய், மனிதவுருக்கொண்டிருக்கும் என்னை, என்னுடைய மேலான நிலையை அறிபாரம் முடர்கள் அவமதிக்கிறார்கள்.]

78. 61-வது ப்ரமாணம் காண்க.

79. பாபம் ஹரதி யத் பும்ஸாம் ஸ்ம்ருதம் ஸங்கல்பநாமயம் |
தத் புண்டரீகநயநம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷயாம்யஹம் முகம் ||

[பக்தர்களுடைய விருப்பத்தின்படியே அமைந்திருப்பதான எந்த ரூபமானது நினைக்கப்பட்டவுடன் மனிதர்களுடைய பாபத்தைப் போக்கடிக்கிறதோ, தாமரைக்கண்ணியுடைய அந்த பகவானுடைய திருமுகத்தை இன்று நான் காணப்போகிறேன்.]

80. யே யதா மாம் ப்ரபத்யந்தே தாம்ஸ் ததைவ பஜாம்யஹம்

[எந்த பக்தர்கள் என்னை எவ்வுருவத்துடன் ஆச்சரியக்கவண்டுமென்று விரும்புகிறார்களோ, அவர்களை நான் அவ்வுருவத்துடனே அடைகிறேன்.]

81*. ஸ ஹி தேவைருதீர்ணஸ்ய ராவணஸ்ய வதார்த்திபி: |

அர்த்திதோ மாநுஷே லோகே ஜ்ஜ்ஞே விஷ்ணு: ஸநாதந: ||

[கொழுத்தவனான ராவணனுடைய வதத்தை விருட்டும் தேவர்களால் பிரார்த்திக்கப்பட்டவனும், பழைமையானவனுமான விஷ்ணு மனுவ்ப்பலோகத்தில் பிறந்தான்.]

81. தயா ஸஹாஸீநமநந்த போகிநி

[திருவனந்தாமுவானுடைய திருமேனியில் அந்த பெரிய பிராட்டியோடு கூட எழுந்தருளியிருப்பவன்.]

83. ந ஹி பாலஸாமர்த்த்யம்ருதே ஸர்வேச்வரம் ஹரிம் |

ஸ்திதேள ஸ்திதம் மஹாப்ராஜ்ஞ பலத்யந்யஸ்ய ஃஸ்யசித் ||

[மஹாபுத்திரமனே! ரக்ஷணத்தில் நிலைநிற்கும் ஸர்வேச்வரான ஹரிபைத் தவிர வேறு எவனுக்கும் ரக்ஷிக்க ஸாமர்த்த்யம் கிடையாதன்றோ.]

83§. ஹர்த்தம் தமஸ் ஸதஸதீ ச வ்வேக்துமீஸோ

மாநம் ப்ரதீபயிவ காருணிகோ ததாதி |

77.கதை 9-11. 79. வி-பு 5-17-4. 80. கதை 4-11. 81*, ர-அ1-7.

81. ஸ்தோ-ர-39. 83. வி-பு 1-22-21. 83§. ர-ஸ்த 2-1

தேவாலயே! ॥ க்ருதிந்: பரிபுஞ்ஜதே தம்
தத்ரெவ கேட்பி சபலா: ஸுலப்பவந்தி ॥

[கருணைக்கடலான எம்பெருமான் (அஜ்ஞானமாகிற) இருளை நீக்கிக் கொள்ளவும், நன்மை தீமைகளை ஆராய்ந்து அறிவதற்கும், (இருட்டைப் போக்கடிப்பதற்கும், உள்ளவற்றையும், இல்லாதவற்றையும் ஆராய்ந்தறிவதற்கும் ஸாதனமான) விளக்கைப்போன்ற வேதத்தைக் கொடுக்கிறான். பாக்யவான்கள், அந்தத் திருவிளக்கைக்கொண்டு, அந்த ஸர்வேச்வரனைக்கண்டு அதுபவிக்கிறார்கள்; சில சபலர்கள் அந்த விளக்கிலேயே விட்டில் பூச்சியைப்போல் விழுந்து மடிக்கிறார்கள்.]

83*. காரிதஸ் ஸகரேணயமப்ரமேயோ மஹோததி: |

கார்த்துமர்ஹதி ராமஸ்ய ஜ்ஞாத்வா கார்யம் மஹாமதி: ॥

[அளவிடவொண்ணாததான இக்கடலரசன் (ராமபிரானுடைய மூதாதையன்) ஸகரனால் வெட்டுவிக்கப்பட்டான்; மஹாபுத்திமானான இவன் ராமனுடைய காரியத்தை அறிந்து செய்வான்.]

84. 66-வது ப்ரமாணம் காண்க.

85. தேஜஸா நாகராஜாநம் ததாப்யாயிதவாந் ஹரி: |

அந்யேந தேஜஸா தேவாந் உபப்ரும்ஹிதவாந் ப்ரபு: ॥

[அப்படியே ஹரிபானவர் தன் தேஜஸ்ஸின் ஒரு பகுதியாலே நாக ராஜாவான வாஸுகியைப் போஷித்தார். மற்றொரு பகுதியாலே தேவர் களுக்கு பலங்கொடுத்தார்.]

86. மந்தாநம் மந்தரம் க்ருத்வா நேத்ரம் க்ருத்வா ச வாஸுகிம் |

ததோ மதிதுமாரப்தா மைத்ரேய தரஸாம்ருதம் ॥

[மைத்ரேயரே! அதற்குப்பின் மந்திரமலையை மத்தாக நாட்டி, வாஸுகியைக் கை-கயிறாகச்சுற்றி தேவர்கள் பலத்தாலே பாற்கடலைக்கடைய ஆரம்பித்தனர்.]

87. உபர்யாக்ரான்தவாந் ஸைலம் ப்ருஹத்ருபேண கேஸவ: |

ததாபரேண மைத்ரேய யந்ந த்ருஷ்டம் ஸுரராஸுரை: ॥

[தேவாஸுரர்களுக்குத் தெரியாத மற்றொரு பெரிய உருவத்தை எடுத்துக்கொண்டு அந்த மலையை மேலிருந்து அழுக்கிப் பிடித்துக்கொண்டிருந்தான் பகவான்.]

83*. ரா-பு 19-31.

85. வி-பு 1-9-91.

86. வி-பு 1-9-84.

87. வி-பு 1-9-90.

88. ப்ருகோ: க்யாத்யாம் ஸமுத்பங்கா ஸ்ரீ: பூர்வமுதே: புந: |
தேவநாகவயத்தேக ப்ரஸுதாநாமருதமந்தகே ||

[முதலே, ப்ருகமுதஹர்ஷிக்கு (அவர் பத்தினியான) க்யாதியிடம் ஸ்ரீதேவி உண்டானாள்; மறுபடியும் அம்ருதமதனகாலத்தில் தேவாஸூரர்களுடைய யத்தனத்தினால் கடலிலிருந்து உண்டானாள்.]

89. ப்ரஹ்ம ப்ரவண நாத தைத்யஸைந்ய பரானிதா: |
ஸாணம் த்வாமநுப்ராப்தா: ஸமஸ்தா தேவதாகண: ||

[ஐப்பனே! அஸூர ஸேனையால் வெல்லப்பட்ட எல்லா தேவகணங்கள் எய்தி நாய்கள் உண்டான மஸ்திரிப்பதிலேயே ஈடுபட்டவர்களாய் உன்னை சரணமடைந்தோம்.]

90. ஸ்ந்திச்ச தே லக்ஷ்மீச்ச பத்யேள
[பாமபுருஷனே! உனக்கு பூமிதேவியும், லக்ஷ்மீதேயும் பத்னிகள்.]

91. கரஸ்பார்த்ததநம் க்ருத்வா ஸிம்ஹஸ்யார்த்ததநம் ததா
[(மேழ்) பகுதி உடம்பை மனிதனைப் போலவும், (மேற்) பகுதி உடம்பை சிங்கத்தைப் போலவும் செய்துகொண்டு (பிறந்தான் நரசிங்கன்)]

92. விதிதஸ் ஸ ஸ்ரி தர்மஜ்ஞச் ஸரணுகதவத்ஸல: |
தேக மைத்ரீ பவது தே யதி ஜீவிதமிச்சஸி ||

[(சாவண!) ஸ்ரீராமபிரான் தர்மத்தை அறிந்தவராகவும், சரணமடைந்தவரிடம் வாதஸல்யமுடையவராகவும் பிரஸித்தமானவர். நீ உயிர்வாழ விரும்பினாயானால் அவருடன் உனக்கு நட்பு உண்டாகட்டும்.]

93. தம் த்ருஷ்ட்வா ஸத்ருஹந்தாரம் மஹர்ஷீணாம் ஸுகாவஹம் |
பபூவ ஸ்ருஷ்டா வைதேஹி பர்த்தாரம் பரிஷஸ்வஜே ||

[சத்துருக்களை அழித்தவனும், மஹர்ஷிகளுக்கு ஸுகத்தை அளித்தவனுமான கணவனைப் பார்த்து வைதேஹி ஸந்தோஷமடைந்தாள். பர்த்தாவான ஸ்ரீராமனை ஆலிங்கனம் செய்துகொண்டாள்.]

94. கோயம் விஷ்ணு: ஸுகூர்ப்புத்தே யம் ப்ரவீஷி புந:புந: |
ஜகதாமிச்வரஸ்யேஹ புரத: ப்ரஸபம் மம ||

88. வி-பு 1-9-141. 89. வி-பு 1-9-65. 90. பு-ஸு 2-5. 91. ப்ரஹ்ம புராணம் 103-61. 92. ர-ஸு 21-20. 93. ர-ஆ 30-40. 94. வி-பு 1-17-21.

[அறிவுகெட்டவனே! இவ்வுலகிற்கெல்வாம் ஈச்வரானுகிய எனக்கு முன்னால், எவனொருவனே மறுபடியும் மறுபடியும் சொல்லுகிறாயோ அந்த விஷ்ணுவென்பவன் யாரடா?]

95. தர்ணி பதா விசக்ரமே

[முன்று அடிவைப்புக்களாலே (உலகை) ஆர்மித்தான் திரிவித்ரமன்]

96. அப்யேஷ ப்ருஷ்டே மம ஹஸ்தபத்மம்

கரிஷ்யதி ஸ்ரீமத்கந்த மூர்த்தி: |

யஸ்யாங்குளி ஸ்பர்ஸஹதா கிலாகை:

அவாப்யதே ஸித்திரபாஸ்த தோஷா ||

[எத்திருக்கையினுடைய திருவிரல்களின் ஸ்பரிசுத்தினாலே எல்லாப் பாபங்களும் போகப்பெற்றவர்களாலே தோஷமற்ற மோகனம் அடை யப்படுகிறதோ, அந்த அழகிய திருக்கைத்தாமரையை அந்த மூர்த்தி யான கண்ணன் என் முதுகிலே வைத்தருள்வானோ?]

97. யத்ராம்பு லிங்யஸ்ய பலிர் மனோஜ்ஞாந்

அவாப போதாந் ஸௌதாதலஸ்த: |

ததாமர்த்வம் த்ரித்யூதிபத்யம்

மந்வந்தரம் பூர்ணமபேதஸூத்ரு: ||

[எந்தத் திருக்கையிலே தானஜலத்தை விட்டு, மஹாபலியானவன் இப்பூமியிலிருந்துகொண்டே மிகவுழகிய போகங்களை அடைந்தானோ அதுபோலவே தேவனாயிருக்கும் தன்மையையும், தேவேந்திர பதவியை யும், பூர்ணமந்வந்தரகாலத்தையும், எதிரிகள் நீங்கப்பெற்று அடைந் தானோ....]

98. மாயாந்து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந் மாயிந்நு மஹேச்வரம்

[ப்ரக்ருதியை ஆச்சரியமான ஸ்ருஷ்டிக்கு ஹேதுவாயிருப்பதால் மாயை என்றும், அந்த மாயையைத் தூண்டுவதனை மஹேச்வர னென்றும் அறியக்கடவன்.]

99. ஆகாஸ ஏவ ததோஞ்ச ப்ரோதஞ்ச

[ஆகாசமெனப்படும் மூலப்ரக்ருதியிலேயே ஸர்வதத்வமும் குறுக்கி லும் நெடுக்கிலும் கோர்க்கப்பட்டிருக்கிறது.]

99.* அனோரணியாந் மஹதோ மஹீயாந்

ஆத்மா குஹாயாம் நிஹிதோ஽ஸ்ய ஜக்தோ: |

95. யஜு-அஷ்ட 2-8-16. 96. கி-பு 5-17-28. 97. கி-பு 5-17-30.

98. ச்வே 4-10. 99. ப்ருஹ 5-8-6. 99*. கை-ந 9-1.

தமகார்தம் பச்யதி வீரோகோ

நாகு: ப்ரஸாதாந் மஹிமாநம்ஸம் ||

[அனுவைக் காட்டிலும் அனுவாய், மஹத்தைக் காட்டிலும் மஹத் தான பரமாத்மா இந்த ஜீவனுடைய ஹருதயகுறைபிவிருக்கிறான். கர்மபக்தமற்றவனாய், மஹிமசாலையான அப்பரமாத்மாவை அவனரு ளாலே கண்டு சோகம் நீங்கப்பெறுகிறான் ஜீவன்.]

100. ந நு மாம் ஸக்ஷபஸே த்ரஷ்டுமநேநைவ ஸ்வசக்ஷுஷா |

திவ்யம் தநாமி தே சக்ஷு: பச்ய மே யோகமைச்வரம் ||

[இந்த உன்னுடைய ஊனக்கண்ணாலே என்னைப்பார்க்க உன்னால் முடியாது. உனக்கு நான் அப்பார்க்குதமான ஞானக்கண்ணைத் தருகிறேன். ஈச்வரனான உன்னுடைய குணவிபூதியேகத்தைப் பார்ப்பாயாக.]

101. ஸதா பச்யந்தி தே தேவா: புருஷம் புஷ்கரேக்ஷணம் |

ஷாட்குண்ய லிக்ரஹம் தேவம் நாத்ருச்யா ச ஸ்ரீயா யதம் ||

[இவ்வாறு பல ஐச்வர்ய விரிய ஸக்தி தேஜஸ்ஸுக்களென்னும் ஆட்குணங்களாலான திருமேனியை உடையவனும், அப்படிப்பட்ட ப்ரீதேவியோடு கூடியிருப்பவனும், தாமரைக்கண்ணனுமான பரம புருஷனை நித்யஸூரிகள் எப்போதும் அறுபவிக்கிறார்கள்.]

102. பரா஽ஸ்ய ஸக்திர் விவிதைவ ச்ருபதே

ஸ்வாபாலிக் ஜ்ஞாநபலக்ரீயா ச |

[இந்தப் பரமாத்மாவுக்கு பலபடிப்பட்டதும், மேலானதுமான சக்தி யும், இயற்கையான ஞானமும், பலமும், (ஸ்ருஷ்டித்தல் முதலிய)காரியங்களும் உண்டென்று அறியப்படுகிறது.]

103. ஸோ஽பித்பாய ஸரீராத் ஸ்வாத் ஸிஸ்ருக்ஷுர் விவிதா: ப்ரஜா: |

அப ஏவ ஸஸர்ஜாதேள தாஸு பீஜ(விர்ய)மவாஸ்ருஜத் ||

[அந்தப் பரமாத்மா தன்னுடைய சரீரத்தினின்றும் பலவிதமான ப்ராஜைகளை ஸ்ருஷ்டி செய்ய விருப்பமுள்ளவராய் ஸைகல்பித்து, முதலில் நிராயே ஸ்ருஷ்டித்தார்; அந்த ஜலத்தில் (தன் சக்தியாகிய) விதைவை (விரியத்தை) விதைத்தார்.]

100. கதை 11-8. 101. அஹிர்புத்ந்யஸந்த்ரிதை 6-25. 102. ச்வே-6

103. மனு 1-8.

104. ஸ்ரீயோஜிம்ஷி லிஷ்ணுர் புவநாநி லிஷ்ணுர்

வநாநி லிஷ்ணுர் கிரயோ திஸ்ச்ச |

நத்யஸ் ஸமுத்ராச்ச ஸ ஏவ ஸர்வம்

யதஸ்தி யந்நாஸ்தி ச விப்ரவர்ய ||

[ப்ராஹ்மணச்சீரேஷ்டரே! சேதிசுளும் விஷ்ணுவே; உலகங்களும் விஷ்ணுவே; காடுகளும், மலைகளும், திசைகளும் விஷ்ணுவே. நதிகள், சமுத்திரங்கள் ஆகிய எல்லாம் அவனே. (மாறுபாடற்றதாயையாலே) எப்போதும்) 'இருக்கிறது' என்றே சொல்லப்படும் ஜீவனும், (என்றும் மாறுபாடுள்ளதாயால்) 'இல்லை' என்றே சொல்லப்படும் அசேதனமும் அவனே.]

105. மநஸஸவ ஜகத்ஸ்ருஷ்டிம் ஸம்ஹாரஞ்ச கரோதி ய: |

தஸ்யாரிபக்ஷிஷ்டபணே கியாநுத்யமவிஸ்தர: ||

[எவனொருவன் மனத்தினாலே உலகத்தின் ஸ்ருஷ்டியையும், ஸம்ஹாரத்தையும் செய்கிறானோ, அவனுக்கு எதிரிகளை நிரவரிப்பதில் என்ன பெருமுயற்சி வேண்டுமே?]

106. பர: பராணம் பரம: பரமாத்மாத்மஸம்ஸ்தித: |

ரூபவர்ணாதி நிர்தேஸ லீரோஷண விவர்ஜித: ||

[மேலானவர்களைக்காட்டிலும் மேலானவனும், தன்னைக்காட்டிலும் உயர்ந்தவாற்றவனும், தனக்குத்தானே ஆதாரமாக இருப்பவனுமான பரமாத்மா ரூபம், நிறம் முதலியவை, நாமம் ஆகிய ப்ராக்ருதவியோஷணங்களற்றவன்.]

107. அந்தகாரேதித்வீரே ச நரஸிம்ஹமநஸம்மரேத் |

தரத்யகிலது:க்காநி தாபார்த்தோ ஜலஸாயநம் ||

[மிகக்கடுமையான இருளிலே, நாகிங்கப்பெருமானை நினைக்கக்கடவன். துன்பங்களால் வருந்துமவன் பாற்கடலில் பள்ளிகொண்ட பரமனை நினைக்கக்கடவன். (நினைத்தால்) எல்லாத்துன்பங்களையும் தாண்டுகிறான்.]

108. ஸர்வகந்த: ஸர்வரஸ:

[(பாமபுருஷன்) எல்லா நறுமணங்களையுமுடையவன்; எல்லா நற்சுவைகளையுமுடையவன்.]

104. வி-பு 42-12-38. 105. வி-பு 45-22-15. 106. வி-பு 1-2-10.

107. விஷ்ணுதர்மம் 41-30. 108 சாந் 3-14-2.

109. இயம் வை வைபுரஹீ ஸ்திதிரத கிலேச்சாலிஹ்ருதயே

ஸ்ப்ரதிகாம் மத்யே ஸுராந்திரச்சாமவதரக் |

ஸுராதிபஸ் தேஷாமிதி து லிபொக்யாமபி பஜந்

கரிஸ த்வம் புரணோ வாகுணகணேஸ் தாம் ஸ்தகயஸி ||

[அத்திவிரிப்பனே! (சீழ்க்கூறிய) குணவ்யவஸ்தையானது விபூத லிபயத்திலேமட்டுமே. அதற்குமேல், இஷ்டப்படி விளையாடுவதற் காக, உம்முடைய லிபாவிபூதியாகிற தேவ மறுவ்ய திர்யக்குகளுக்கு கடுமிய உவதரித்தவனாய், விபவாவதாரமென்னும் திருநாமத்தைப் பெற்றவனாய், சிறந்த குணக்கூட்டங்களாலே நிறைந்தவனாயிருந்த போதிலும் அந்த தேவ மறுவ்ய திர்யக்குகளுக்கு ஸஜாதியன் என்ற காரணத்தால் அந்த குணஸமுதங்களை மறைத்துக்கொண்டிருக்கிறாய்.]

110. மஞ்சா: க்ரோஸந்தி

[படுக்கைகள் அழுதின்றன; (அதாவது:— படுக்கையிலுள்ளவர்கள் அழுதின்றனர்)]

111. ஸஸ்ய ப்ராஹ்ம ச சக்ஷத்ரம் சோபே பவத ஓதந:

மஞ்ச்யுர் உஸ்யோபஸைசகம்

[எந்தப் ப்ராஹ்மத்திற்கு ப்ராஹ்மண சக்ஷதரியர்களாகிற இரண்டு ஸமுஹமும் உணவாகின்றனவோ, யமன் எவனுக்கு ஊறுகாய் ஆகின்றனோ....]

112. அத்தா சராசரக்ஷ்ணணத்

[("ஸஸ்ய ப்ராஹ்மச" என்னும் சுருதியிலே) உணவருந்துமவனாகச் சொல்லப்படுமவன் பரமாத்மாவே; அசைவனவும், அசையாதனவுமான சேதநாசேதநக்களை உணவாக எடுக்கையாடுவான்.]

113. த்விதா பஜ்யேயமப்யேவம் ந நமேயம் து கஸ்யசித் |

ஏஷ மே ஸஹஜோ தோஷ: ஸ்வபாவோ தூதிக்கரம: ||

[இரண்டாகப் பிளக்கப்பட்டாலும் படுகவேனென்பொழிய, இம்மாதிரி ஒருவனுக்கும் வணக்கமாட்டேன். இது என்னுடன் பிறந்ததான தோஷம். (அவரவர்களுடைய) ஸ்வபாவம் மீறமுடியாததன்றோ.]

114. ச ச ஸீதா த்வயா ஷுரீநா ந சாஹமபி ராகவ |

முஹூர்த்தமபி ஜீவாவோ ஜலாஹ்மத்ஸ்யாவீவோத்த்ருதேள ||

109. பா-ஸ்த-17. 110. உலகவழக்கு. 111. கட 1-2-25.

112. பா-ஸ்த 1-2-9. 113. ரா-யு 36-11. 114. ரா-அ 53-31.

[ராகவரே! உம்மைப் பிரிந்த வலியையும் உளளாகான்; (உம்மைப் பிரிந்த) நானும் ஸத்தைபெறமாட்டேன், (ஒருகால் ஜீவித்தாலும்) ஜலத்தைப் பிரிந்த மீன்போலே முஹூர்த்தநேரமே ஜீவிப்போம்.]

115. யேந யேந தாதா கச்சதி தேந தேந ஸஹ கச்சதி |

நத் யதா தருணவத்ஸா வத்ஸம் வத்ஸோ வா மாதரம்

சாயா வா ஸத்ஸமநுகச்சேத் ததாப்ரகாரம் ||

[எப்படி இளங்கன்றையுடைய பசு கன்றையும், கன்று பசுவையும், நிறுல் பிராணியையும் பின்தொடர்கின்றனவோ அப்படியே, எப்படி எப்படிப் பரமபுருஷன் செல்லுகிறானோ, அப்படி அப்படியே (முக்தனும்) கூடப்போகிறான்.]

116. தீப்த பாவக ஸங்காஸை: ஸிதை: காஞ்சகபூஷணை: |

ந த்வாமிச்சாம்பஹம் த்ரஷ்டேம் ராமேண நிறுதம் ஸரணை: ||

[கொழுந்துவிட்டுடரியும் செருப்புப்போன்றவையும், கூர்மையானவையும், பொன்னால் அலங்கரிக்கப்பட்டவையுமான பாணங்களாலே ராம பிரானால் நீ கொல்லப்படுவதை நான் காண விரும்பவில்லை.]

117. ஸே:ஹம் பருஷிதஸ்தேந தாஸவச்சாவமானித: |

த்யக்த்வா புத்ராம்ச்ச தாராம்ச்ச ராகவம் ஸரணம் கத: ||

[அப்படிப்பட்ட நான் அந்த ராவணனால் கடுமையாக நடத்தப்பட்டு, வேலைக்காரனைப்போலே அவமதிக்கப்பட்டு, என் பிள்ளைபெண்டுகளை பெல்லாம் விட்டு ராகவனை சரணமடைகிறேன்.]

118. வத்யதாம் பத்யதாமபி

[(இந்த விபிஷணன்) அடிக்கப்பட்டும்; கட்டப்பட்டும்]

119. மித்ரபாவேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சக |

தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம் ||

[நண்பனுடைய பாவத்தோடு நெருங்கின இவ்விபிஷணனை ஒருபொழுதும் கைவிடமாட்டேன். அவனிடம் தோஷமிருந்தாலும் இருக்கட்டுமே. நல்லோர்களுக்கு இவனை ஸ்வீகரிப்பது நிதிக்கத்தக்கதல்ல.]

120. ஸக்ருதேவ ப்ரபங்ளாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே |

அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம ||

115. பரமஸம்ஹிதை. 116. ரா-ய 16-22. 117. ரா-ய 17-16

118. ரா-ய (?) 119. ரா-ய 18-3. 120. ரா-ய 18-33.

[ஒருதடவை சரணமடைந்தவன்பொருட்டும், 'உனக்கு அடியேனாகிறேன்' என்று பிரார்த்திப்பவன்பொருட்டும், எல்லாப் பராணிகளிடத்திலின்றும் அபயமளிக்கிறேன். இது எனக்கு வரதம்.]

121. 117-வது ப்ரமாணம் காண்க.

122. ப்ராஸாஸிதாரம் ஸர்வோஷாமணியாம்ஸமணியஸாம் |
ருக்மாபம் ஸ்வப்நநிகம்யம் வித்யாத்து புருஷம் பரம் ||

[பரம்புருஷனை, எல்லாப் பொருள்களையும் நியமிப்பவனென்றும், உருக்கின தங்கம்போல் ஒளிபுடையவனென்றும், ஸ்வப்ந புத்தி போன்ற (ஆச்சரியமான) ஞானத்தால் அறியத்தக்கவனென்றும் அறியவேண்டும்.]

123. அண்டாநாக்ரு ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச |

நத்ருஸாநாம் ததா தத்ர கோடிகோடி ஸ்தாநி ச ||

['அந்தப் பர்க்குகையில் இம்மாதிரியான பலகோடி நூறாயிரம் அண்டங்கள் இருக்கின்றன' என்பது ஸாரார்த்தம்.]

124. அத யதத: பரோதிவோ ஜ்யோதிர் தீப்யதே

[பரம்பதத்தினமேல் யாதொரு சோதி எழுந்தருளியிருக்கிறதோ]

125. ஹிரண்மயே பரே லோகே வீரஜம் ப்ரஹ்ம நிஷ்களம் |

நச்சப்ரம் ஜ்யோதிஷாம் ஜ்யோதிஸ்தத்யதாத்மலிதோ விது: ||

[பொன்மயமான மேலான உலகத்தில், ரஜோஞ்ஜனமற்றதும், அவயவங்களில்லாததுமான ப்ரஹ்மயிருக்கிறது. அது பரிசுத்தமானது. சோதிகளுக்கெல்லாம் சோதியாயிருக்கும் அதை பரமாத்மஜ்ஞானிகள் அறிகிறார்கள்.]

126. 5-வது ப்ரமாணம் காண்க.

127. வ்யக்தமேஷ மஹாயோகீ பரமாத்மா ஸநாதந: |

அநாத்மத்யக்தனோ மஹத: பரமோ மஹாந: ||

தமஸ: பரமோ தாதா ஸங்கசக்ரகதாதர: ||

[இந்த ராமிரான மஹாயோகியும் பழையவருமான பரமாத்மாவே; இவர் ஆதிமத்யாக்தமற்றவர்; பெரியவரான இவர், மஹான்காட்டிலும், தமஸ்ஸைக்காட்டிலும் மேலானவர்; ஸர்வாதாரர்; சங்கசக்ரகதைகளை தரித்தவர்.]

122. மது 12-122. 123. வி-பு 2-7-27. 124. சாந் 3-13-7.

125. முண்ட 2-2-10. 127. ரா-யு 114-15.

128. கூர்மபூதம் ஸர்வந்தம்

[ஸர்வாத்மகனாய், ஆமையாயவதரித்த அவனே]

129. ஸ்வரூபம் ஸ்வாதந்தர்யம் பகவத இதம் சந்த்ரவதநே |

த்வதாச்லேஷோத்கர்ஷாத் பவதி கலு நிஷ்கர்ஷஸமயே |

த்வமாஸீர் மாத: பூநி: கமிதுரிதமித்தந்த்வவிபவஸ்

ததந்தர்ப்பாவாத் த்வாம் ந ப்ருதகபிதத்தே ச்ருதிரபி ||

[சந்திரன்போன்ற திருமுகத்தையுடைய தாயே மஹாலக்ஷ்மி! பரதத்வநிர்ணய காலத்தில் பகவானுடைய இந்த ஸ்வரூபமும் ஸ்வாதந்தர்யமும் உம்முடைய ஆலிங்கனப்பெருமையால் உண்டாவதன்றோ. உன் கணவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், ஸ்வபாவத்தையும் விளக்கும் அந்தரங்க விசேஷணமாக ஆகியுள் நீ. (வேதமும் அவனுடைய ஸ்வரூபநிருபகபூதமாக) அவனுடன் நீ ஒன்றிநிற்கையால் உன்னைத் தனித்துப் படிப்பதில்லை.]

130. விலாஸவிக்ரந்த பராவராலயம்

நமஸ் பதார்த்திக்ஷுபணே க்ருதக்ஷணம் |

தநம் மதீயம் தவ பாதபங்கஜம்:

கதா நு ஸாக்ஷாத்கரவாணி சக்ஷுஷா ||

[விளைபாட்டாக அளக்கப்பட்ட மேலானவரான தேவர்களுடையவும், கீழான மனுஷ்யரதிருடையவும் உலகங்களை உடையதும், வணங்கினவர்களின் துக்கங்களைப் போக்கும் விஷயத்தில் காலத்தைச் செலவிடுவதும், எனக்குச் செல்வமாயிருப்பதுமான உன்னுடைய திருவடித்தாமரைபை எப்போதுதான் கண்ணாலே காணப்போகிறேன்?]

131. ய ஆத்மா அபஹதபாப்மா விஜரோ விம்ருத்யுர்

விஸோகோ விஜிகத்ஸோ஽பிபாஸஸ் ஸத்யகாமஸ் ஸத்ய

ஸங்கல்பஸ் ஸோந்வேஷ்டவ்ய:

[எந்த ஆத்மாவானவன் பரமற்றவனாகவும், கிழத்தனமற்றவனாகவும், ம்ருத்யுவற்றவனாகவும், ஸோகமற்றவனாகவும், பசியற்றவனாகவும், தாகமற்றவனாகவும் விண்போகாத ஜெஷ்டத்தையும் ஸங்கல்பத்தையும் உடையவனாகவும் இருக்கிறானோ அவன் தேடத்தக்கவன்.]

131*. விஷாக்ரிநா ப்ரஸரதா தக்ததீரமவுரீருஹம் |

வாதாஹதாம்பு விசேஷபஸ்பர்ஸு தக்த விஹங்கமம் ||

129. ஸ்ரீகுண-28. 130. ஸ்தோதா-30. 131. சாந் 8-7-1.

131*. வி-பு 5-7-4.

[என்றும் பரவும் விஷாக்விபாலே கரையிலுள்ள மரங்கள் எரியப் பெற்றதும், காற்றிலுள் அடிக்கப்பட்ட நீர்த்துளிகள் விழுவதாலே எரிந்துபோன பறவைகளை உடையதுமான (காளியன் மடுவை கண்ணன் பார்த்தான்)]

132. க்ருஷ்ணமக்லிஷ்டகர்மாணம் அயே விஸ்திதசேதஸ: |

நஷ்டவுர் முதிதா கோபா த்ருஷ்ட்வா பவிஜ்ஜலாம் நதம் ||

[மற்றும் இல கோபர்கள் ஆகந்தமடைந்து ஆச்சரியம் நிறைந்த நெஞ்
கினராய் யமுனா நதி பரிசுத்தையானதைக்கண்டு வினையாட்டரசு
செயல்புரிந்த கண்ணனைத் துதித்தனர்.]

133. அவாக்யகாதா:

[(காம்பீர்யத்தாலே) ஒருவரிடமும் பேசாதவனாகவும், (ஒரு வஸ்துவி
லிடமும்) ஆதாம் அற்றவனாகவுமுள்ளவன் பரமாத்மா.]

134. 89-வது ப்ரமாணம் காண்க.

135. ஏதத் கதம் கதய யந்மதிதஸ் த்வயாஸௌ

ஷித்வா ஸ்வபாவநியமம் ப்ரதிதம் தீர்லோக்யாம் |

அக்ஷாப்ஸரோ விஷஸுதா விதுபாரிஜாத

லக்ஷ்மியாத்மா பர்ணதோ ஜலதீர் பபூவ ||

[உள்ளுள் கடையப்பட்ட இந்தப் பாற்கடல், முவுலகிலும் ப்ர
லித்தமான (தயீர், நெய் முதலியனவாகப் பரிணமிக்கும்) தன்
இயற்கைநியதியை விட்டு, குதிரையாகவும், அப்ஸாஸ்ஸாகவும், விஷ
மாகவும், அமுதமாகவும், சந்திரனாகவும், பாரிஜாத மரமாகவும்
லக்ஷ்மீதேவியாகவும் பரிணாமத்தை அடைந்ததே, அது எப்படி
என்று நீயே அருளிச்செய்யவேண்டும்.]

135*. யதா ஸைகதமம்பஸி

[மணல்விடு நீரில் கரைவதுபோல.]

136. விபிஷணஸ்து தர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித:

[விபிஷணனோடுவெனில் தர்மாத்மாவாயிருப்பவன்; ராக்ஷஸச் செயல்க
ளற்றவன்.]

137. 113-வது ப்ரமாணம் காண்க.

132. வி-பு 5-7-82. 133. சா-3-14-2. 135. அதிமாதுஷஸ்தவம்-26.

136. ரா-ஆ 17-24.

138.- கஜ ஆகர்ஷதே தீரே க்ராஹ ஆகர்ஷதே ஜலே |

தயோர் த்வந்த்வஸமம் யுத்தம் திவ்யம் வர்ஷஸஹஸ்ரகம் ||

[கரையில் கஜேந்திரன் இழுக்கிறது; முதலே ஜலத்திலிழுக்கிறது. இப்படி அவைகளுக்குள் ஸமமான த்வந்த்வயுத்தம் ஆயிரம் தேவ வருஷங்கள் நடைபெற்றது.]

139. பரமாபதமாபந்நோ மஃஸாட்சிந்தயத்திரிம் |

ஸ து நாகவர: ஸ்ரீமாந் நாராயணபராயண: ||

[மேலான ஆபத்தை அடைந்தவனும், கைங்கரியச்செல்வத்தை உடையவனும், நாராயணனையே மேலான கதியாகக்கொண்டவனுமான அந்தக் கஜேந்திராழ்வான் மஃஸ்ஸாலே ஹரியை நினைத்தான்.]

140. அதந்த்ரித சமூபதி ப்ரஹிதஹஸ்த மஸ்வீக்ருத-

ப்ரணீத மணிபாதுகம் கிமிதி சாகுலாந்த:புரம் |

அவாஹ: பரிஷ்க்ரிபம் பதகராஜமாரோஹத:

கரிப்ரவரப்ரும்ஹிதே பகவதஸ் த்வராயை நம: ||

[கஜேந்திராழ்வானுடைய கூக்குரல் செவிப்பட்டவுடன், சேனைமுதலியார் கொடுத்த கைலாசை மதியாமலும், கொண்டுவரப்பட்ட ரத்ன பாதுகையை ஏற்காமலும், 'இதுவென்! இதுவென்!' என்று திவ்ய மஹிஷிகள் திகைக்கவும், வாஹனுலங்காரமில்லாமலும், பெரியதிருவடியின் மீது ஏறாநின்ற எம்பெருமானுடைய வேகத்திற்கு கமஸ்காரம்]

141. பூமேள ஸ்திதஸ்ய ராமஸ்ய ரதஸ்தஸ்ய ச ரக்ஷஸ: |

ந ஸமம் யுத்தமீத்யாஹுர் தேவகந்தர்வதாநவா: ||

[‘பூமியிலிருக்கும் ராமனுக்கும், ரதத்திலிருக்கும் ரக்ஷஸனுக்கும் யுத்தம் ஸமமானதல்ல’ என்று தேவர்களும், கந்தர்வர்களும், அஸுரர்களும் சொன்னார்கள்.]

142. தைவீ ஹ்யஷா குணமயீ மம மாயா துரத்யயா |

மாமேவ யே ப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாம் தரந்தி தே ||

[தேவனாகிற என்னுள் நிர்மிக்கப்பட்டதும், முக்குணங்களை உடையதுமான இந்த என்னுடைய மாயை தாண்ட அரிதானது. என்னையே எவர்கள் சரணமடைகிறார்களோ அவர்கள் இந்த மாயையைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

138. விஷ்ணுதர்மம் 69-46. 139. வி-தர்மம் 69-47. 140. ர-ஸ்தம் 2-57. 141. ரா-யு 103-5. 142. கதை 7-14.

143. மாயா வயுகம் ஜ்ஞாகம்

[மாயை, வயுகம், ஞானம் என்னும் மூன்று சப்தங்களும் ஒரு பொருளுடையவை.]

144. ஸர்வோ ஸ்மயேஷ் குதர:

[இவைமெல்லாம் இந்த உருத்திரனே]

145. காஹம் தேவோ ந சுந்தர்வோ ந யசேஷா ந ச தாகவ: |

அஹம் வோ பாந்தவோ ஜாதோ கைதச்சிந்த்யமிதோத்யதா ||

[நான் தேவனல்லன்; சுந்தரனல்லன்; யசுனல்லன்; அஸூரனல்லன்; நான் உங்களுக்கு உறவினனாகப் பிறந்திருக்கிறேன். என் பிறப்பு இதைத்தவிர வேறு விதமாக (உங்களால்) நினைக்கத்தக்கதல்ல.]

145.* காலநேமிர் ஹதோ மோதஸௌ விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா |

உக்ரஸேஸுத: கம்ஸ: ஸம்பூத: ஸ மஹாஸுத: ||

[ஸ்ரீவேசுவரனான விஷ்ணுவாலே கொல்லப்பட்ட காலநேமியென்னும் பெரிய அஸூரன் உக்ரஸேனனின் பிள்ளையான கம்ஸனாகப் பிறந்திருக்கிறான்.]

146. கிரிந்த்ரேணுல்பவீர்யேண கீம் ஹரேணேகசாரிண |

ஹரிண வாபி கீம் ஸாத்யம் சித்ரேஷ்வஸுரகாதிகா ||

[அப்பசத்தியை உடைய இந்திரனால் என்ன செய்துகிட முடியும்? தபஸ்வியான சிவனால் என்ன செய்துகிட முடியும்? சமயம்பார்த்துக் கொண்டிருந்து அஸூரர்களைக் கொல்லும் ஹரியினுல்தான் என்ன செய்துகிட முடியும்?]

147. மித்ரபாலேந ஸம்ப்ராப்தம் ந த்யஜேயம் கதஞ்சந |

தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஷிதம் ||

[நண்பனுடைய பாவத்தோடு நெருங்கின இவ்விபீஷணனை ஒருபொழுதும் கைவிடமாட்டேன். அவனிடம் தோஷமிருந்தாலும் இருக்கட்டுமே; நல்லோர்களுக்கு இவனை ஸ்விகரிப்பது நிந்திக்கத்தக்கதல்ல]

148. தஸ்யமத்யே லஹ்ரிஸீதா அணியோர்த்வா வ்யவஸ்தித: |

நிலதோயதமத்யஸ்தா வித்யுல்லேகேவ பாஸ்வரா ||

144. தை-நா-16. 145. அ-பு 5-13-12. 145*. அ-பு 5-1-22. 146. அ-பு

-4-4. 147. ஹரிவம்சம்-விஷ்ணுபர்வம் 6-39. 148. தை-நா-11.

[அந்த இருதய கமலத்தின் நடுவில், சிறியதும், மேல்கோக்கினதுமான அக்னிசிகை (பரமாத்மாவின் திவ்யமங்கள விக்ரஹம்) இருக்கிறது. அது நிலமேகமுட்கொண்ட மின்னங்கொடிபோல் பிரகாசிப்பது.]

149. கலேள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரம்ச்வரம் |

நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்டோபஹதா ஜநா: ||

[மைத்ரேயரே! பரஷுண்டுகளால் கலக்கப்பட்ட மனிதர்கள் உலகிற் கெல்லாம் ஸ்வாமிபாய், ஸர்வஸ்ரஷ்டாவாய், ஸர்வேச்வரான விஷ்ணுவைக் கலிகாலத்தில் பூஜிக்கப்போவதில்லை.]

150. 110-வது ப்ரமாணம் காண்க.

151. ஏகஸ்த்வமஸி லோகஸ்ய ஸ்ரஷ்டா ஸம்ஹாரகஸ்ததா |

அத்யக்ஷுச்சாநுமந்தா ச குணமாயாஸமாவ்ருத: ||

[எல்லா உலகங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்தவன் (ஸஹ்யாகந்தரத்தை எதிர் பாராத) நீ ஒருவனேயாகிறாய்; அப்படியே ஸம்ஹரிப்பவனும் நீ ஒரு வனேயாகிறாய்; ரக்ஷிப்பதற்குக் காலத்தை எதிர்பார்த்திருப்பவனாகவும், (பந்தத்தைத்தரும் கர்மங்களில் ஈடுபடுமவனைத் தடுக்காமல்) அனுமதிப் பவனாகவும், ஸத்வரஜஸ்தமோ குணங்களுடன் கூடிய ப்ரக்ருதியால் மறைக்கப்பட்டவனாகவும் இருக்கிறாய் நியே.]

152. ப்ருச்சாமி கிஞ்சந யதா கில ராகவத்வே

மாயாம்ருகஸ்ய வஸுகோ மநுஜத்வமௌக்த்யாத் |

ஸீதாலியோகவிவஸோ ந ச தத்கதீஜ்ஞ:

ப்ராதாஸ் ததா பரகதிம் ஹி கதம் ககாய ||

[(எப்பிரானே!) உன்னை ஒன்று கேட்கிறேன்:—ராமனாய் அவதரித்து, மனிதனுக்குள்ள அறிவு கேட்டினால் மாயமானின் வசப்பட்டு, சீதை யைப்பிரிந்து மூர்ச்சையடைந்து, அவள் போனவிடம் தெரியாமல் திரிந்தபோது, எப்படி ஒரு பக்ஷிக்கு மோக்ஷம் கொடுத்தாய்?]

153. பும்ஸ்த்வம் நயதீதி புண்ய:

[ஸ்வரூபத்தை விளங்கச்செய்யுமது புண்யமாகிறது.]

149. வி-பு 6-1-50. 151. ஜிதந்தே 1-3. 152. அதிமாநுஷஸ்தவம்-17.

153. புண்யசுப்பதவ்யுத்பத்தி.

154. மோத்யுதா ஸந்தமாத்மாநமந்யதா ப்ராதிபத்யதே |

கிம் தேந க க்ருதம் பாபம் கோரேணுத்மாபஹாரிணா ||

[பகவானுடைய உடைமையாமிருக்கும் அக்மாவை, எவனொருவன் தனக்குச் சொந்தமாக நினைக்கிறானோ, அக்மாவை அபஹரிப்பவனான அந்தத் திருடனுல் செய்யப்பட்டாத பாபம் எது?

155. யதோர் மம்ஸம் நர: ச்ருத்வா ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே |

யத்ராவுதீர்ண: க்ருஷ்ணாய: பாம்ப்ரஹ்ம நராக்ருதி ||

[யாதொரு குலத்திலே மனிதவுருக்கொண்ட பரப்ரஹ்மமான கிருஷ்ண பகவான் அவதரித்தானோ, அந்த யதகுலத்தைக் கேட்டு, மனிதன எல்லாப் பாபங்களினின்றும் விடுபடுகிறான்.]

156. எஷ நாராயண: ஸ்ரீமாந் சநீரார்ணவநிகேதக: |

நாகபர்யங்கமுதஸ்ருஜ்ய ஹபாகதோ மதூராம் புரிம் ||

[பாற்கடலில் பன்றிகொண்டவனான இந்த ஸ்ரீமந்நாராயணனே பைந் நாகப்பாபை விட்டு மதூரபுரிக்கு வந்திருக்கிறான்.]

157. ஸஹோவாச ப்ராணோஸமி ப்ராஜ்ஞாத்மா தம் மாம்

ஆயுரம்ருதமிதி உபாஸ்வ

[அந்த இந்திரன் சொன்னான்:—ஜீவசரீரான நான் ப்ராணசரீரானாகவுமிருக்கிறேன். அப்படிப்பட்ட என்னை 'ஆயுஸ்' 'அம்ருதம்' என்று உபாசிப்பாய்]

158. ஸ ஹோவாச மாமேவ விஜாந்ஸி ஏததேவாஹம் மநஷ்

யாய ஹிததமம் மயே யந்மாம் விஜாந்யாத்

[அந்த இந்திரன் சொன்னான்:— "என்னையே-(அதாவது-எனக்கு அந்தர்யாமியான பாம்புருஷனையே)-உபாசிப்பாயாக; என்னை உபாசிப்பதையே நான் ஜீவனுக்கு மிகச்சிறந்த நன்மையாகக் கருதுகிறேன்."]

159. யமாத்மா ந வேத

[எந்தப் பாம்புருஷனை ஜீவாத்மா அறியமாட்டானோ....]

160. துர்லபோ மாநுஷோ தேஹோ தேஹிநாம் கஷணபங்கு: |

தத்ராபி துர்லபம் மயே வைகுண்ட ப்ரியதர்ஸநம் ||

154. பார-உத் 42-35. 155. வி-பு 4-11-4. 156. ஹரிவம்சம் 113-62.

157. கௌடீதகி 2-14. 158. கௌடீதகி 2-8. 159. ப்ருஹ 5-7-22.

160. பாக 11-2-29. வதம்

[நொடிப்பொழுதில் அழியக்கூடிய மனிததேஹம் மனிதர்களுக்குக் கிடைக்க அரியது; அதிலும் பகவத் பக்தர்களைக் காண்பது மிகவரிது என்று நான் நினைக்கிறேன்.]

161. ஸஹஸ்ரஸீர்ஷம் தேவம்

[ஆயிரம் தலையுள்ளவனாய், தேவசப்தவாச்யனான நாராயணன்]

162. ஸாக்ஷாத் தேவ: புராணோஸௌ

[பழமைபானவனான இவனே இயற்கையிலேயே தேவன்.]

163. சாபமாநய ஸௌயித்ரே ஸராம்ச்சாஸீ விஷோபமாந் |

ஸாகரம் ஸோஷயிஷ்யாமி பத்ப்யாம் யாந்து ப்லவங்கமா: ||

[சக்திமனா! வில்லையும் பாம்பின் விஷத்தையொத்த அம்புகளையும் எடுத்து வா; கடலை வற்றச் செய்கிறேன். வானர்கள் காலாலே நடந்து (லங்கைக்குச்) செல்லட்டும்.]

164. ஸர்வஸுத்திமபம் தாம ஸர்வதீர்த்தமயம் ஸர: |

ஸர்வபுண்யமயோ தேஸ: ஸர்வதேவமயோ ஹரி: ||

[திருக்கோயிலோ எல்லா சக்திகளும் நிறைந்தது; திருக்குளமோ எல்லாத் தீர்த்தங்களும் நிறைந்தது; தீவ்யதேசமோ எல்லாப் புண்ணியமும் நிறைந்தது. எம்பெருமானோ எல்லா தேவர்க்கும் அந்தர்யாமி.]

165. யதா ராகவநிர்முக்த: ஸர: ச்வஸந்வித்ரம: |

கச்சேத் தத்வத் கமிஷ்யாமி லங்காம் ராவணபாலிதாம் ||

[ராமனால் விடப்பட்டதும் மூச்சுக்காற்றுப்போல் (ஒருவருமறிபாமல்) பரவியோடுவதுமான அம்பானது எப்படிச் செல்லுமோ, ராவணனால் காக்கப்படும் லங்கையை அப்படியே நான் தழைவேன்.]

166. தஸோந்த்ரியாநநம் கோரம் யோ மநோரஜநீசரம் |

விவேகஸுரஜாலேந ஸுமம் நயதி யோகிநாம் ||

[பத்து இந்திரியங்களாகிற பத்துத் தலைகளை உடையதும், கோரமானது மான யோகிகளின் மனமாகிற ராவணனை விவேகமாகிற அம்புக் கூட்டத்தாலே அழிக்கிறான் எம்பிரான்.]

167. உத்தரேதாத்மாந்மாநம் நாத்மாநமவஸாதயேத் |

ஆத்மைவ ஹ்யாத்மனோ பந்துராத்மைவ ரிபுராத்மக: ||

161. கை-நா 11. 163. ரா-யு 21-22. 165. ரா-ஸு 1-39.

166. ஸாத்வத ஸம்ஹிதை 12-51-. 167. கைத 6-5.

[(விஷயங்களில் ஈடுபடாத) மனத்தினால் ஆத்மாவை உயர்த்திக் கொள்ளவேண்டும்; (அவற்றில் ஈடுபடும்) மனத்தினால் ஆத்மாவைத் தாழ்த்திக்கொள்ளலாகாது. (முந்திய) மனமே ஆத்மாவுக்கு உறவினன்; (பிந்திய) மனமே ஆத்மாவுக்கு எதிரி.]

168. கநீராப்தேர் மண்டலாத் பானோர் யோகிகாம் ஹ்ருதயாதபி |

ரதீம் கநோ ஹிரீர் யத்ர ரங்கமித்யபிதீயதே ||

[பாற்கடலைக்காட்டிலும், குரியமண்டலத்தைக்காட்டிலும், யோகிகளின் இருதயத்தைக்காட்டிலும் யாதோர் இடத்தில் பகவான் ரதியை-(ஆந்நதத்தை)-அடைந்திருக்கிறானோ, அவ்விடம் ரங்கம் எனப்படுகிறது.]

169. ஸத்ய: பச்யத க்ருஷ்ணஸ்ய முகமத்யருணேக்ஷணம் |

விகாஸிஸாரதாம்போஜமவச்யாய ஜ்ஜலோக்ஷிதம் |

பரிபூய ஸ்திதம் ஜந்ம ஸபலம் க்ரியதாம் த்ருச: ||

[ஸகிகளே! மிகவும் சிவந்த திருக்கண்களை உடையதும், பனி ஜலத்தினால் தெளிக்கப்பட்டிருக்கும் மலர்ந்த சரத்தாலத் தாமரையை வெற்றி கொண்டிருப்பதுமான க்ருஷ்ணனுடைய முகத்தைப் பாருங்கள். கண்களைப் பெற்றிருப்பதைப் பரவிய ஜனமுள்ளதாகச் செய்யுங்கள்.]

170. மஜேறாந்ஸவமிவாஸாத்ய புத்ராந விலோகநம் |

யுவேவ வஸுதேவோ஽பூத் விஹாயாப்யாகதாம் ஜராம் ||

[மைத்தன்முகத்தாமரையைக் காண்பதை ஒரு பெரிய உத்ஸவத்தைப் போலே அடைந்து, வசுதேவர், தேடியடைந்த கிழத்தனத்தை விட்டு வாலிபனைப்போல் ஆனார்.]

171. திக்பலம் கூக்திரியபலம் ப்ரஹ்மதேஜோபலம் பலம் |

ஏகேந ப்ரஹ்மதன்டேந ஸர்வாஸ்த்ராணி ஹதாநி மே ||

[அரசர்பலம் ஒரு பலமா? ப்ரஹ்மதேஜஸ்வினால் உண்டான பலமே பலம். வசிஷ்டருடைய ஒரு ப்ரஹ்மதன்டத்தினால் என் எல்லா அஸ்திரங்களும் அழிக்கப்பட்டன.]

172. ப்ரஹ்மா:— யஸ்மாதகபராதஸ்ய ஸ்ரீரச்சிங்கம் த்வயா மம |

தஸ்மாச்சாபஸமாவ்ஷ்ட: கபாலி த்வம் பவிஷ்யஸி ||

[பிரமன் சொன்னார்.—குற்றமற்ற என் தலை உன்னால் கிள்ளப்பட்டதால், என் சபத்தால் பிடிக்கப்பட்டு நீ கபாலியாவாய்.]

169. வி-பு 5-20-54. 170. வி-பு 5-20-52. 171. ரா-பா 56-23.

172. மாதஸ்ய புராணம்-182.

173. க்ருஷ்ண ஏவ ஹி லோகாநாமுத்பத்திரபி சாப்யய: |

க்ருஷ்ணஸ்ய ஹி க்ருதே பூதமிதம் விச்வம் சராசரம் ||

[க்ருஷ்ணனேதான் உலகங்களுக்கு ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி லயகர்ணமா வான்; அசைவனவும், அசையாதனவுமான உலகு க்ருஷ்ணனுக் காகவே ஏற்பட்டது.]

174. கச்சிந் மமைஷாம் பாஹ்லகாம் ஸாபல்யஜநகோ ரண: |

பலிஷ்யதி விநா யுத்தம் பாராய மம கிம் புஜை: ||

[பலவாயிருக்கும் என்னுடைய இந்தக் கைகளுக்குப் பலனைபளிக்கும் யுத்தம் உண்டாகுமோ? யுத்தமில்லாவிடில், உடம்புக்கு பாரமாயிருக்கும் இக்கைகளால் என்னபயன்?]

175. துத்தாப்திர் ஜகோ ஜந்யஹமிஹ ஸ்ரீரேவ புத்ரீ வா:

ஸ்ரீரங்கேச்வர ஏதத்ரஹமிஹ கிம் தூர்யாமிதீவாதூலா |

சஞ்சச்சாமர சந்த்ர சந்தந மஹாமாணிக்ய முக்தோத்கராத்

காவேரீ லஹரீகரைர் விதததீ பர்யேதி ஸா ஸேவ்யதாம் ||

[“திருப்பாற்கடலானது தந்தை; (அக்கடலின் மனைவியாகிய) நான் தாய்; இந்த ஸ்ரீரங்கநாயகியே மகள்; அழகியமணவாளன் மணவாளப் பிள்ளை; இப்படியிருக்கையில் இந்த மகளுக்கு மணவாளப்பிள்ளைக் கும் தகுதியாக என்ன சீர் செய்வேன்?” என்று காவிரிநதியானது கலங்கியதுபோலே; விளங்காநின்ற சாமாங்கள், பச்சைக்கருப்பூரம், சந்தனமாங்கள் சிறந்த ரத்தினங்கள், முத்துக்கள் இவற்றினுடைய குவியல்களை அலைகளாகிற கைகளினால் ஏந்திக்கொண்டு பெருகுகின்றது. அப்படிப்பட்ட காவிரியானது குடைந்தாடப்பெறவேணும்.]

176. க்ருதாபிஷேகா மஹிஷீ போகிந்யோஸ்யா ந்ருபஸ்திரய :

[அரசனோடு கூட அபிஷேகம் செய்யப்பெற்றவன் மஹிஷியெனப்படுகிறான்; மற்ற ராஜபத்தினிகள் பேசுகினிகள் எனப்படுவர்.]

177. யுவதிச்ச குமாரிணீ

[கௌமாராவஸ்தையையே பூர்ணமாக உடையவள்; (சிறிது) யுவதியாகவுயிருப்பவள்.]

178. யுவாஸுமார:

173. பரா-ஸபா 33-23. 174. வி-பு 5-33-2. 175. ரஸ்த 1-21-1.

176. அமர 2-6-5. 178. ருக்வே-ஆ 2-8-25.

[பெளவனத்தைப் பூர்ணமாகவுடையவனாகவும், சிறிது குமாரனாகவு
மிருப்பவன்.]

179. அஸ்யேஸாநா ஐகதோ விஷ்ணுபத்நி.

[இவ்வவஸித்ரு ஈச்வரியாகவும், விஷ்ணுவுக்குப் பத்னியாகவு
மிருப்பவன்.]

180. ஸ்ரீச்ச தே லக்ஷ்மிச்ச பத்யேள

[பாமபுருஷனே! உனக்கு ஸ்ரீபூதேவிகள் பத்னிகள்.]

180*. ஆகந்தோ ப்ரஹ்மேதி வ்யஜ்நாத்

[ஆகந்தம்-(ஆகந்தமயமாயிருப்பது)-ப்ரஹ்மம் என்று அறிந்தார்.]

181. விஜ்ஞாநம் ப்ரஹ்மேதி வ்யஜ்நாத்

[அறிவு-(அறிவு மயமாயிருப்பது)-ப்ரஹ்மம் என்று அறிந்தார்.]

182. ராவணோ காம துவ்ருத்தோ ராக்ஷஸோ ராக்ஷஸேச்வர: |

தஸ்யாஹமநுஜோ ப்ராதா விபிஷண இதி ச்ருத: ||

[துவ்ருத்தையுடையவனாய், ராக்ஷஸனாய் ராக்ஷஸர் தலைவனான ராவ
ணன் என்பவனிருக்கிறான். அவன் தம்பியான நான் விபிஷணன்
என்னும் பெயருள்ளவன்.]

184. துஸ்யஸீலவயோவ்ருத்தாம் துஸ்யாபிஜலகக்ஷணம் |

ராகவோ஽ர்ஹதி வைதேஹீம் தம் சேயமஸிதேக்ஷணம் ||

[ஓரேவிதமான குணங்கள், வயது, நடத்தை இவைகளை உடையவனாம்,
ஸமமான குலத்தையும், லக்ஷணங்களையும் உடையவனான வைதே
ஹிக்கு ராகவனே தகுந்தவர்; கறத்த கண்களை உடைய இவனும்
அவருக்கே தகுந்தவன்.]

185. அபியாதா ப்ரஹ்ர்த்தா ச ஸேநாகயவிஸாரத:

[எதிரிகளிருக்குமிடம் சென்று போர்புரிபவர் ராமன்; யுத்த நிலைகளில்
வல்லவர்.]

186. தம்பஞ்சஸ்தாந்யப்ஸரஸாம்ப்ரதிதாவந்தி ஸதம் மாலா ஹஸ்தா:

ஸதம்ஞ்ஜஹஸ்தா: ஸதம் சூர்ணஹஸ்தா:ஸதம் வாஸோஹஸ்தா:

ஸதம் பணஹஸ்தாஸ் தம் ப்ரஹ்மாலங்காரேணலங்கூர்வந்தி ||

179. பஜுஸம் 4-4-11. 180. பு-ஸூ 2-5. 181. கை-ப்ருகு-6.

182. கை-ப்ருகு-5. 183. ரா-ஸு 16-5. 185. ரா-அ 1-29.

186. கௌஷீதகீ 1-34.

[அந்த முக்தபுருஷனிடம் ஐந்துவாறு மதிமுக மடர்கையர் விரைகின்
றனர்; நூற்றுவர் மாவையைக் கைக்கொண்டும், நூற்றுவர் மைபைக்
கைக்கொண்டும், நூற்றுவர் அஞ்ஞகப்பொடியைக் கைக்கொண்டும்,
நூற்றுவர் ஆடைகளைக் கைக்கொண்டும், நூற்றுவர் ஆபரணங்களைக்
கைக்கொண்டும், அவனைப் பரஹ்மத்தின் அலங்காரத்தினால் அலங்கரிக்க
கின்றனர்.]

186*. ஸிம்ஹலிப்ரேக்ஷிதேள வீரோள வலிம்ஹாதிபலலித்ரமேள |

ஸக்ரஸாபரிபே சாபே க்ருஹீத்வா ஸத்ருநாஸுநே ||

[சிங்கம்போன்ற பார்வையை உடையவர்கள்; வீரர்கள்; சிங்கத்தைக்
காட்டிலும் அதிகமான பலமும் பராக்ரமமும் உடையவர்கள். சத்ருக்
களை அழிக்குமவையும், இத்திரன்யில்லை நிகர்த்தவையுமான விற்களைப்
பிடித்துக்கொண்டிருப்பவர்கள்.]

187. 115-வது ப்ரமாணம் காண்க.

188. யாமோஷதிரிவாயுஷ்மந்! அந்வேஷஸி மஹாவநே |

ஸா தேவீ மம ச ப்ராணா ராவணேநோபயம் ஹ்ருதம் ||

[தீர்க்காயுளை உடையவனே! எந்த வந்தாதேளியை ஒஷதியைப்போல்
இப்பெருங்காட்டில் தேடுகிறாயோ, அந்ததேவி என்னுடையப்ராணன்
ஆகிய இரண்டும் ராவணானுலே கைப்பற்றப்பட்டது.]

189. நாகே பச்யமாநஸ்து யமேந பரிபாஷித: |

கிம் த்வபா நார்ச்சிதோ தேவ: கேசவ: க்லேஸநாஸுந: ||

[நாகத்தில் துன்புறுத்தப்படும் ஒரு ஜீவன், “அடே! ஸகல துக்கங்
களையும் போக்கும் குழலமுதையுடைய கேசவனாகிற தேவன் உன்னால்
அர்ச்சிக்கப்பட்டதில்லையோ?” என்று யமனால் சொல்லப்பட்டான்.]

190. இத்த்ரத்வமகரோத் தைத்ய: ஸ சாஸித் ஸவிதா ஸ்வயம் |

வாயுரக்நிரபாம் நாத: ஸோமச்சாபூந் மஹாஸுர: ||

[அவ்விரணியன் இத்திரபதவியையும் தானே வகித்தான்; தானேசுரி
யனாயும் இருந்தான்; அப்பேரகரன் வாயுவாகவும், அக்னியாகவும்,
வருணனாகவும், சந்திரனாகவும் தானேயானான்.]

191. உக்ரம் வீரம் மஹாவிஷ்ணும் ஜ்வலந்தம் ஸர்வதோமுகம் |

ந்ருஸிம்ஹம் பீஷணம் பத்ரம் ம்ருத்யும்ருத்யும் நமாம்யஹம் ||

186* ௧-கி 3-9. 188 ௧-ஆ 67-15. 190. வி-பு 1-17-3.

191. ந்ருஸிம்ஹதா பிநீ-ந்ருஸிம்ஹமந்தரம்

[உக்ரமானவனும்; விரனும், மஹாவிக்ஷணுவும், ஜ்வலிப்பவனும், எங்கும் முகமுள்ளவனும், நரசிங்கனும், பயங்கரமானவனும், அழகியானும், மிருத்யுவுக்கும் மிருத்யுவுமானவனை நமஸ்கரிக்கிறேன்.]

192. க்ஷயெளவனோக்மூக்பூதஸூகுமாரதயர் ஹரி: |

க்ஷய வஜ்ராகடிகாஸ்போகஸாரோடயம் மஹாஸூர: ||

[யெளவனத்தை நெருங்கும் ஸௌகுமார்யத்தையுடைய தேஹத்தை யுடைய ஹரி எங்கே? வஜ்ரம்போல் கடினமானதும், விசாலமானதுமான சரீரத்தையுடைய இந்த மஹாஸூரனெங்கே?]

193. ஸூரோள தேசே ப்ரதிஷ்டாப்ய ஸ்திரமஸ்கமாத்தம: | .

நாத்யுச்சரிதம் நாதிநிசம் சேலாஜிகுசோத்தரம் ||

தந்ரைகாக்கரம் மக: க்ருத்வா யதசித்தேந்த்ரியக்ரிய: |

உபவிச்யாஸகே யுஞ்ஜயாத் டோகமாத்தம் விஸூத்தயே ||

[பரிசுத்தமான தேசத்தில், மிகத்தாழ்ந்திராததும், மிகவுயர்ந்திராததும், தர்ப்பைகள், மான்தோல், மேல் விரிப்பு ஆகியவற்றால் மேல் மேல் விரிக்கப்பெற்றதும், நிலையானதுமான இருப்பிடத்தை ஏற்படுத்தி, மனம் இந்திரியம் ஆகியவற்றின் கிரியைகளை அடக்கியவனாய், ஆனந்தத்தில் உட்கார்ந்த மனத்தையோகத்திலேயே நிலைநிறுத்தி, யோகாதுஷ்டானம் செய்யக்கடவன்.]

195. ஸ்ரீஸீந: ஸம்பவாத்

[உட்கார்த்தகொண்டே (உபாலிக்கவேண்டும்); (உட்கார்த்திருந்தால் தான்) மனம் ஒருகில நிற்குமாகையால்.]

195. யோகோ யோகவிதாம் நேதா

[பத்தியோகம் முதலான உபாயமாகவும் அதை அறுவடிப்பவர்களுக்கு வழிகாட்டிச் செல்பவனாகவு மிருப்பவன்.]

196. அஹமஸ்யாவரோ ப்ராஜா குணேர் தாஸ்யமுபாகத: |

[நான் இவருடைய நினைவினால் (இவருக்குத்) தம்; (உண்மையில்) இவருடைய குணங்களால் இவருக்கு அடிமைப்பட்டவன்.]

197. அஸத்தேவ ஸ பவதி | அஸத் ப்ரஹ்மேதி வேத சேத் |

அஸ்தி ப்ரஹ்மேதி சேத் வேத | ஸந்தமேகம் ததோ விது: ||

192. வி-பு 5-20-60. 193. கதை 6-11 & 12. 194. ப்ர-ஸூ 4-11.

195. விஷ்ணுஸஹஸ்ரநாமம். 196. ரா-கி 4-12. 197. கை-ஆ-ந 6

[ப்ரஹ்மம் இல்லையென்று அறிந்தானாகில் அவன் இல்லாதவனாகவே ஆகியான். ப்ரஹ்மம் இருக்கிறதென்று அறிந்தானாகில் அக்காரணத்தினாலேயே இவனை இருக்கிறவனாக அறிகிறார்கள்.]

198. உத்பாநகப்ரஹ்மபித்ரோர் கரியாந் ப்ரஹ்மத: பிநா
[பிறப்பித்த த ந் தை த க் கு ம் ப்ரஹ்மோபதேசம்செய்த தந்தைக்கு மிடையே ப்ரஹ்மோபதேசம் செய்த தந்தை கிறந்தவன்.]

199. ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதிஸந்நிலிஷ்டோ
மத்தஸ் ஸ்ம்ருதீர் ஜ்ஞாநமபோஹநஞ்சு |
வேதைச்ச ஸர்வைரஹ்மேவ வேத்யோ
வேதாந்தக்குத் வேதவிதேவ சாஹம் ||

[எல்லாருடைய ஹ்ருதயத்திலும் நான் அமர்ந்திருக்கிறேன். என்னிடமிருந்தே நினைவும், ஜ்ஞானமும், மறதியும் உண்டாகின்றன. எல்லா வேதங்களாலும் அறியப்படுமவன் நானே. வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட பலன்களைக் கொடுப்பவனும், வேதத்தை அறிபவனும்நானே.]

200. 107-வது ப்ரமாணம் காண்க.

201. கர்ப்பாஷ்டமேஷு ப்ராஹ்மணமுபநயீத

[கர்ப்பம் தரித்தது முதல் எட்டாவது வருஷத்தில் ப்ராஹ்மணப்பிள்ளைக்கு உபநயனம் செய்யவேண்டும்.]

202. ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசித்
நாயம் பூத்வா பவிதா வா ந பூய: |
அஜோ நித்ய: ஸாச்வதோநயம் புராணோ
ந ஹந்யதே ஹந்யமானே ஸரீரே ||

[இந்த ஆத்மாவானது ஒரு பொழுதும் பிறப்பதில்லை; இறப்பதில்லை. (பிரமன் முதலிய சரீரத்திலுள்ள) இவ்வாத்மவஸ்துவும், (கல்பாதியில்) தோன்றி (கல்பாந்தத்தில்)மறைவதென்பதில்லை. ஆத்மாவானது பிறப்பற்றது; எப்போதுமுள்ளது; பழமையானதாயிருப்பினும் புதிதுபோல் போக்யமானது; சரீரம் கொல்லப்படுப்போது சாவதில்லை.]

203. கர்ப்பே விலீயதே பூடோ ஜாயமானோஸ்தமேதி ச |
ஜாதமாத்ரே ச ம்ரியதே பாலபாவேத யௌவகே ||
மத்யமம் வா வய: ப்ராப்தே வார்த்தகே வா த்ருவா ம்ருதி: ||

199. கதை 15-15. 201. ஆபஸ்தம்ப தர்மஸூதரம் 1-1-1-19.

202. கதை 2-20. 203. வி-பு 6-5-52.

[(தீவன்) கர்ப்பத்திலேயே நாசமடைகிறான். பிறக்கும்போது உசிப் பதுமுண்டு. பிறந்தவுடனேயும், பாலனாயிருக்கும்போதும், பெளவ னப்பருவத்திலும் இறந்துபோவதுமுண்டு. (இல்லாவிடில்) நடுவயதா யிருக்கும் போதாவது, கிழப்பருவத்திலேயாவது மரணம் நிச்சயம்.]

204. பாவகஸ் ஸர்வலோகானாம் தர்மேவ ரகுந்நக

[ரகுந்நக] நீயே எல்லா உலகங்களையும் பரிசுத்தப் படுத்துபவன்.]

205. பவிதாஸூனம் ஹிகோலிந்த: பவிதாம் பரமுச்சயதே |

புண்யானாமபி புண்யோஸௌ மங்களானாக்ஞ்ச மங்களம் ||

[பரிசுத்தமானவைகளுள் கோலிந்தன் மேலான பரிசுத்தப் பொருளா கச் சொல்லப்படுகிறான்; புண்ணியங்களினுள்ளும் மிகப்புண்ணியமா னவன் இவனே; மங்களங்களாக்ஞன் மிக மங்களமானவன் இவனே.]

206. லோகானாம் த்வம் பரோ தர்மோ விஷ்வக்ஸேகச் சதர்ப்பஜ: |

ஸார்ங்கதர்ஷா ஹ்ருஷ்டேஸு: புருஷ: புருஷோத்தம: ||

[உலகங்களுக்கெல்லாம் நீரே மேலான தர்மமாயுள்ளவர்; எங்கும் பரவிய னேனைகளையுடையவர்; நான்கு புறங்களுடன் கூடியவர்; சார்ங்கமென்னும் வில்லாள்பவர்; இந்திரியங்களை நியமிப்பவர்; புருஷரென்றும் புருஷோத்தமரென்றும் புகழப்படுபவர்.]

207. யே ச வேதவிதோ விப்ரா யே சாத்யாத்மவிதோ ஜநா: |

தேவீதந்தி மஹாத்மாநம் க்ருஷ்ணம் தர்மம் ஸநாதநம் ||

[வேதமறிந்த ப்ராஹ்மணர்களுப், ஆத்மஸ்வரூபமறிந்த பெரியோர் களும் மஹாத்மாவான க்ருஷ்ணனையே பழமைபான தர்மமாக அறி கிறார்கள்.]

208. அவச்சயமநடோக்தவ்யம் க்ருதம் கர்ம ஸாபாஸாபம் ||

நாபுத்தம் சகீயதே கர்ம கல்டகோடிஸுதரபி ||

[மனிதனால் செய்யப்பட்ட புண்யபாபரூபமான கர்மங்களின் பலன் கட்டாயம் அனுபவிக்கப்படவேண்டும். நூறுகோடி கல்பங்களானாலும் கர்மம் அனுபவியாமல் கழியாது.]

209. அக்ளே ப்ராஸ்தாஹுதி: ஸம்யகாதித்யமுபதிஷ்டதே |

சூதித்யாஜ்ஜாயதே வ்ருஷ்டிர் வ்ருஷ்டேரங்கம் தத: ப்ராஜா: ||

204. ரா-உத் 82-9. 205. பார-வந 88-27. 206. ராயு 120-15.

207. பார-வந 71-123. 208. ப்ராஹ்மவைவர்த்தம் பாக்ருதி 26-90.

209. மதுஸ்க்ருதி 3-76.

[யாகம் செய்பவனால் அக்னியில் நன்கு எறியப்பட்ட ஆஹுதியானது ஆதித்யனை அடைகிறது; அந்த ஆதித்யனிடமிருந்து மழைபொழிகிறது; மழையிலிருந்து அன்னமும், அதை உண்பதினால் பிரஜைகளும் உண்டாகின்றனர்.]

210. பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி |
ததஸ்தம் பக்த்யுபஹ்நதம் அக்நாமி ப்ரயதாத்மந: ||

[ஓரிடையாவது, மலராவது, பழமாவது, ஜலமாவது எவனொருவன் எனக்கு பக்தியுடன் அளிக்கிறானோ, அப்படி பக்தியுடன் அளிக்கப்பட்ட அவற்றை (கிடைத்தற்கரியது கிடைத்தாற்போல) உண்கிறேன்.]

211. த்ரைகுண்யவீஷ்யா வேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந
[ஸத்வரஜஸ்தமோகுணங்களில் ஒவ்வொன்று மிக்கிருக்கும் புருஷர்களுக்காக ஏற்பட்டவை வேதங்கள்; நீ ரஜஸ்தமஸ்ஸுக்களோடு கலக்கப்பெற்ற ஸத்வகுணம் இல்லாதவனாக ஆவாயாக.]

212. தே தம் புக்த்வா ஸ்வர்க்கலோகம் விஸாலம்
க்ஷீணே புண்யே மர்த்யலோகம் விஸந்தி |
ஏவம் த்ரயீதர்மமநுப்ராபந்நா:
கதாகதம் காமகாமா லபந்தே||

[அவர்கள், மிகப்பரந்ததான சுவர்க்கலோகத்தை அனுபவித்துவிட்டு (அதற்குக் காரணமான) புண்ணியம் நசித்தவளவில், மனிதலோகத்தினுள் நழைகின்றனர். ஆகவிப்படிச் சாட்பகர்மங்களில் விருப்பம் கொண்டு வேதத்தின் பூர்வபாககர்மங்களைப் பின்பற்றி நிற்பவர்கள் மீண்டு மீண்டுவரும் பலனை அடைகிறார்கள்.]

213. ஏஷ ஹ்யேவாநந்தயாதி
[பரமாத்மாவேயன்றோ ஜீவனை ஆநந்திப்பிக்கிறான்.]

214. ஸ்கந்தருத்ரமஹேந்த்ராத்யா: ப்ரதிஷித்தாஸ்து பூஜநே |
ஜ்ஞாத்வைவம் பக்திஸாங்கர்யம் ந குர்யாதேவமேவ ஹி ||

[ஸ்கந்தன், ருத்ரன், இந்திரன் முதலான தேவதைகள் பூஜைசெய்யும் விஷயத்தில் (ஞானிகளால்) விலக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இப்படி அறிந்து, இம்மாதிரியாகவே பக்திக் கலப்பைச் செய்யாமலிருக்கக் கடவன்.]

210. கீதை 9-26. 211. கீதை 2-45. 212. கீதை 9-21.

213. கை-ஆக 7. 214. பெளஷ்காஸம்ஹிதை 36-257.

215. அந்யேது புருஷவ்யாக்ர சேதஸோ யே வ்யபாச்ரயா: |

அஃ-புத்தாஸ்தே ஸாமஸ்தாச் ச தேவாத்யா: கர்மயோநய: ||

[புனிதர் தலையென! மனத்தால் தியானிக்கத் தகாதவர்களான ப்ரஹ்ம குத்தாதி தேவர் முதலான மந்தவர்கள் அனைவரும், கர்மத்தால் பிறந்தவர் களாகையாலே அடைந்தார்கள்.]

216. 42-வது ப்ரமாணம் காண்க.

217. ராஜ்ஜித்யா ராஜ்ஜுஸ்ரயம் பவித்ரமிதமுத்தமம் |

ப்ரத்யக்ஷாவதமம் தர்மயம் ஸுஸுதம் கர்த்துமவ்யயம் ||

[வித்யைகளுக்கும் ஸ்ரம், ரஹஸ்யங்களுக்கும் ஸ்ரம் மேலானது இது. இது பரபங்களைப் போக்கடிப்பவற்றில் உயர்ந்தது. என்னை நேரில் காட்டுவது. என்னை அடைவதற்கு ஸாதனமாயிருப்பது. செய்வதற்கு வெகு ஸுகமானது. (பலத்தைக் கொடுத்தபின்பும்) அழியாதது.]

218. உதாராஸ் ஸர்வ ஏவைதே ஜ்ஞாநீ த்வாத்மைவ மே மதம்

[இவர்கள் எல்லாரும் உதாரமானவர்களே; ஜ்ஞாநியோ எனக்கே ஆத்மா (தாரகன்) என்று என் லித்தாந்தம்.]

219. தேவேந்த்ராஸ் த்ரிபுலக மர்த்தமேக பிங்கல்

ஸர்வர்த்திம் த்ரிபுலகாக்ரூச கார்த்தவீர்ய: |

வைதேஹ: பரமபதம் ப்ரஸாத்ய விஷ்ணும்

ஸம்ப்ராப்தஸ் ஸகல பலப்ரதோ ஹி விஷ்ணு: ||

[விஷ்ணுவை ஆரதித்து தேவேந்திரன் முவுலகங்களையும், குபேரன் செல்வத்தையும், கார்த்தவீர்யன் முவுலகங்களிலும் பாவிய எல்லாப் பெருமைகளையும், ஜகமஹாராஜன் பரமபதத்தையும் அடைந்தனர்; விஷ்ணுபகவான் வேண்டிற்றெல்லாம் தரும் வள்ளலன்றோ.]

220. மித்ரபாவே ஸம்ப்ராப்தம் க் த்யஜேயம் கதஞ்சு |

தோஷோ யத்யபி தஸ்ய ஸ்யாத் ஸதாமேததகர்ஹிதம் ||

[நண்பனுடைய பாவத்தோடு நெருங்கின இவ்விபீஷணனை ஒருபொழுதும் கைவிடமாட்டேன். அவனிடம் தோஷமிருந்தாலும் இருக்கட்டுமே. நல்லோர்களுக்கு இவனை ஸ்விகரிப்பது நிர்திக்கத்தக்க தல்ல.]

215. வி-பு 6-7-77. 217. கதை 9-2. 218. கதை 7-18.

219. விஷ்ணுதர்மம் 43-47. 220. ர-பு 18-3.

221. ஸர்வதர்மான் பரித்யஜ்ய மாமேகம் ஸுரணம் வ்ரஜ |

அஹம் த்வா ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி மாஸுஃ ||

[(பலவாதனமான) எல்லா தர்மங்களையும், வாஸனையுடன் விட்டு, என்னை ஒருவனையே உபாயமாக அடை; நான் உன்னை எல்லாப்பாபங்களினின்றும் விடுவிக்கிறேன்; துக்கிக்காதே.]

222. கஜம் வா லிங்க்ய ஸிம்ஹம் வா வ்யாக்ரம் வாபி வராஹா |

காஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹு ராமஸ்ய ஸம்சரிதா ||

[ராமனுடைய தோள்நிழலை அண்டியிருக்கையாலே, யானையையோ, சிங்கத்தையோ, புலியையோ கண்டால் சிதாபிராட்டி மலர்ந்த முகத்தையுடையவளானாள்; பம்படையலில்லை.]

223. பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்ய லோகோ மஹாத்மக:

[எந்த மஹாத்மாவினுடைய தோள்நிழலிலே உலகெல்லாம் ஒதுங்குகிறதோ....]

224. யதா ஹ்யே வைஷ ஏதஸ்மிந்நத்ருச்யேநாத்மயேநிருக்தேந நிலயநேடபயம்

ப்ரதிஷ்டாம் விந்ததே | அத ஸோடபயங்கதோ பவதி |

[பார்க்கத்தகாதவனும், (பார்க்குத) ஸாரீரமற்றவனும், (தேவன், மனுஷ்யன் முதலிய) வார்த்தைகளால் சொல்லத்தகாதவனும், (தனக்கு ஒரு) ஆதாரமற்றவனுமான இந்தபரமாத்மாவிடம் ஸம்ஸாரபயமில்லாமென்காக பக்தியோகத்தை எப்போது அடைகிறானோ, அப்போது அவன் (ஸம்ஸார) பயமற்றவனாக ஆகிறான்.]

225. பாரவச்யம் ஸமாயாத: ஸுலலி ஜ்ஞம்பிததேஜஸா |

பாஞ்சஜந்யஸ்ய கோஷேண ஸாரங்கலிஷ்பூர்ஜிதேந ச ||

[சூலமேந்திய சிவன்; பாஞ்சசன்னியச்சங்காவியினாலும், சாரங்க வில் நானொலியாலும் தன் சக்தி மழுங்கிப்போய் மூர்ச்சையடைந்தார்]

226. க்ருஷ்ண க்ருஷ்ண மஹாபாஹோ ஜானே த்வாம் புருஷோத்தமம் |

பரேஸம் பரமாத்மாநம் அநாதிரிதம் பரம் ||

[தடக்கையான கிருஷ்ணனே! கிருஷ்ணனே! உன்னையே புருஷோத்தமனென்றும், தேவர்தலைவனென்றும், பரமாத்மாவென்றும், மூலமும் முடிவுமில்லாதவனென்றும், மேலானவனென்றும் அறிகிறேன்.]

221. கதை 18-66.

222. ரா-அ 60-20.

223. ரா-ஸ 34-31.

224. கதை-ஆ-6.

226. வி-பு 5-33-41.

227. பிதரம் மாபரம் தாராக் புதாராக் பந்தூக் ஸகீக் குருக் |
 ரத்தாநி தகதாந்யாநி பேஷத்யாணி ச க்ருஷாணி ச ||
 ஸர்வதர்மாம்ஸ்ச ஸக்த்யஜ்ய ஸர்வகாமாம்ஸ்ச ஸாஷ்ணாக் |
 லோகவித்ரந்தசரணௌ ஸரணம் தேசவ்ரஜம் விபோ ||

[பகவானே! தந்தையையும், தாயையும், மனைவியையும், பிள்ளைகளையும், உறவினரையும், நண்பர்களையும், ஆசாரியர்களையும், சத்னங்களையும், தனதான்யங்களையும், வயல்களையும், வீடுகளையும், எல்லா உபாயங்
 களையும், வைவல்யமுள்ளிட்ட எல்லா ஆசைகளையும், வாஸனையுடன்
 விட்டு, திருவுலகநந்தருளின உன் திருவடிகளை ஸரணமடைகிறேன்.]

228. ஆர்த்தோ வாயதி வாத்ருப்த: பரேஷாம் ஸரணாகத: |

அரி: ப்ராணாந் பரித்யஜ்ய ரக்ஷிதவ்ய: க்ருதாத்தமநா ||

[பயந்தவனாகவோ, பயமற்றவனாகவோ எதிரிகளுக்குள் ஒருவன் சரண
 மடைந்துவிட்டானாயின், அவ்வெதிரி, நன்னெஞ்சையுடையவனால் ப்ரா
 ணனை விட்டும ரக்ஷிக்கப்படவேண்டும்.]

229. ஸ தம் நிபதிதம் பூமௌ ஸரணய: ஸரணாகதம் |

ஸதார்ஹமபி காகுத்ஸ்த: க்ருபயா பரயபாலயத் ||

[சரணமடைந்தவனும், பூமியில் விழுந்தவனுமான அவனை, கொல்லத்
 தகுந்தவனாயிருந்தபோதிலும், சரணமடையத் தக்கவனான ஸ்ரீ ராம
 பிரான் (சன்) அருளாலே காப்பாற்றினான்.]

230. பத்மே ஸ்திதாம் பத்மவர்ணம் த்லாமிஷ்றோபஹ்யே ஸ்ரியம்

[தாமரையில் இருப்பவனும், தாமரைநிறத்தானுமான ஸ்ரீ தேவியாகிற
 உன்னை இவ்வு அழைக்கிறேன்.]

231. அஜஸ்ய கபாவத்யேகமர்ப்பிதம்

உஸ்மிக்நிதம் விச்வம் புவநமதிஸ்திதம்

[பிறப்பற்றவனான பாம்புருஷனுடைய உந்தியில் ஒரு புஷ்பம் உண்
 டாயிற்று; இவ்வெல்லாவுக்கும் அப்புஷ்பத்தைப்பிறப்பித்திருக்கின்றது.]

232. ஸ ப்ராஜாபதிரேக: புஷ்கரபர்ணே ஸமபவத்

[சிறந்தவனான அப்பிரமன் தாமரையிதழில் தோன்றினான்]

233. ப்ரஹ்மண: புத்ராய ஜ்ஜேஷ்டாய

227. விஹிகேத்ரஸம்ஹித-22 & ஸரணாகதிகத்யம். 228. ரா-பு,
 18-28. 229. ரா-ஸு 33-35. 230. ஸ்ரீஸுத்தம்-4. 231. பா-ஸாந்தி
 47-53. 232. க்ருவலிபஹதாதி-3. 233. ஸாமவேதம்.

[பிரமனின் முதல் பிள்ளையான ருத்ரனுக்கு]

234. “ப்ருகுடகுடிலாத் தஸ்ய லலாடாத் க்ரோததீபிதாத் |
ஸமுத்பக்ஸ ததா ருத்ரோ மத்யாஹ்நார்க்கஸமப்ரப : ||
அர்த்தநாரிஹ்வபு: ப்ரசண்டோ஽திஸாரவாந் ||

[கோபத்தினால் கொழுந்துவிட்டெரியும் அந்தப் பிரமனின் வளைந்த நெற்றியிலிருந்து, நடுப்பகல் இரவியைப்போன்ற ஒளியையுடைய வளைய், பாதி ஆணும் பாதி பெண்ணுமான உருவையுடையவளைய், அதிகமான கோபத்தையுடையவளைய், பெருத்த சரீரத்தை உடைய வளைய் உருத்திரன் உண்டானான்.]

235. “யத்தத்பத்மமபூத் பூர்வம் தத்ர ப்ரஹ்மா வ்யஜாயத |
ப்ரஹ்மணச்சாபி ஸம்பூத: சயிவ இத்யவதார்யதாம் ||
சயிவாத் ஸ்கந்தஸ் ஸம்பபூவ ஏதத் ஸ்ருஷ்டிசதுஷ்டயம் ||

[(பகவானுடைய உத்தியிலிருந்து) பாடொரு தாமரை முன் உண்டா யிற்றோ அதில் பிரமன் பிறந்தான். பிரமனிடமிருந்தே சயிவன் பிறந்தானென்று அறியத்தக்கது. சிவனிடமிருந்து ஸ்கந்தன் உண்டானான். இது (முதலில் ஏற்பட்ட) நாலு ஸ்ருஷ்டி.]

236. சஞ்சலம் ஹி மந : க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் |
தஸ்யா஽ஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் ||

[கிருஷ்ண! மனம் நிலையற்றதாகவும், நிலைகலங்கச் செய்வதாயும், பல முள்ளதாகவும், (சீழான விஷயங்களில்) நிலையானதாகவுமிருக்கிற தன்றோ. வாயுவைப்போல், அதை அடக்குவதையும் மிகவும் செய்தற் கரியதாகவே நான் நினைக்கிறேன்.]

237. தமேதம் வேதாநுவசகேந ப்ராஹ்மணா விலிதிஷந்தி யஜ்ஞேந
தானேந தபஸாநாஸகேந |

[ப்ரஹ்மஜ்ஞானிகள், இந்தப் ப்ரமாத்மாவை வேதாத்யயனத்தினாலும், யஜ்ஞத்தினாலும், தானத்தினாலும், (பலத்தில்) ஆசையற்ற தபஸ்ஸி னாலும் அறியவிரும்புகின்றார்கள்.]

238. யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம ந த்யாஜ்யம் கார்யமேவ தத் |
யஜ்ஞோ தாநம் தப: கர்ம பாவநாநி மஃஷிணாம் ||

234. வி-பு 1-7-12. 235. பரதம்-ஆறு 43-35. 236. கதை 6-34.
237. ப்ருஹ 6-4-22. 238. கதை 18-5.

[பஜ்ஞம், தானம், தவம் ஆகிய கருமங்கள் விடத்தக்கவையல்ல; அவுநியம் செய்யத்தக்கவையே; (ஏனெனில்); பஜ்ஞம், தானம், தவம் ஆகிய கருமங்கள் மனிதர்களைப் பரிசுத்தப்படுத்துதலாவை.]

239. ஐக்மாந்தர ஸுறஸ்ரேஷ்ட தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: |

கராந்ரூம் சநீஸ்பாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே ||

[பல்லாயிரக்கணக்கான ஜன்மங்களில் கர்மஜ்ஞானயோகங்களை அனுஷ்டித்து, (பக்தியோகாரம்ப விரோதிபாபம் நீங்கப்பெற்றவர்களுக்கு) க்ருஷ்ணவிடத்தில் பக்தியானது உண்டாகிறது.]

240. மாஸாநு விஸுருத்தேந

[சுத்தமான மனத்தாலேயே (பரமாத்மா) அறியத்தக்கவன்.]

241. மகஸா க்ராஹ்ய:

[(பரிசுத்தமான)மனத்தால் அறியத்தக்கவன் பரமாத்மா]

242. ஆஹாரஸுருத்தேள ஸத்வஸுருத்தி: ஸத்வஸுருத்தேள த்ருவா ஸம்ருதி: |

ஸம்ருதிஸம்பே ஸர்வக்ரந்தீநாம் விப்ரமோக்ஷ: ||

[சுத்தமான ஆகாரம் உண்பதால் மனம் சுத்தியடைகிறது; மனம் சுத்தியடைந்தவளவில் ஆத்மதியான ரூபமான நிலையான நினைவு உண்டாகிறது. அது உண்டானவுடன் அவித்யை முதலான முடிச்சுகளெல்லாம் அழிந்துகின்றன.]

243. ஜிதக்தே புண்டரீகாக்ஷ மமஸ்தே விச்வபாவக |

மமஸ்தேஸ்து ஹ்ருஷ்கேஸ மஹாபுருஷ பூர்வஜ ||

[செந்தாமரைக்கண்ணா! உன்னால் (இவ்வாத்மவஸ்து) ஜயிக்கப்பட்டது; (இது) என்னுடையதல்லவே; உன்னுடையதாயிற்றே. உலகையெல்லாம் உண்டாக்கினவனே! இந்திரியங்களை நியமிப்பவனே! கொடுப்பதில் சிறந்தவனே! (இவ்வாத்மவஸ்து) எனக்காகை தவிர்த்து உனக்கேயாகவேணும்.]

244. மாத்ரா ஸ்வஸ்ரா துஹித்ரா வா ந விவிக்தாஸநோ பவேத் |

பலவாநிகந்த்ரியக்ராமோ வித்வாம்ஸமபி கர்ஷதி ||

[தாயோடும், தங்கையோடும், பெண்ணோடும் கூட ஒருவன் தனிமையில் ஒரே ஆணைத்தில் சேர்ந்து உட்கார்க்கூடாது. மிகவும் பலன்

239. லக்ஷத்திரிஸ்ருதி. 240. வ்யாஸஸ்ருதி. 241. ஸ்ரீபாஷ்யம். 242. சாங் 7-26-2. 243. ஜிதக்தே 1-1. 244. மது 2-215.

கொண்ட இந்திரியஸமுஹமானது அறிவாளியைக்கூட ஆகர்ஷித்த
விடும்.]

245. மகோபுத்த்யபிமானேந ஸஹ ந்யஸ்ய தராதலே |
கூர்மவச்சதூர: பாதாந் ஸிரஸ தத்ரைவ பஞ்சமம் ||

[மனம், புத்தி, அபிமானம் ஆகிய மூன்றிற்குடிகூட கைகால்கள் நான்கை
யும், ஐந்தாவதான தலையையும் தரையிலே வைத்து நமஸ்கரிப்பது
அஷ்டாக்ஷமஸ்காரமாகும்.]

246. ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நாஸுலகவ: |
தா யதஸ்யாயநம் பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: ||

[ஜலம் நாரமெனப்படுகிறது. நானுகிற பகவானிடமிருந்து உண்
டானதன்றோ அது. அந்த ஜலம் அவனுக்கு முதலில் இருப்பிடமா
யிற்று. ஆகையால் அவன் நாராயணனென்று எண்ணப்படுகிறான்.]

247. நராஜ்ஜாதாநி தத்த்வாநி நாராணீதி ததோ விது: |
தாந்யேவ சாயநம் தஸ்ய தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத: ||

[நானுகிற பகவானிடமிருந்து உண்டானவை தத்துவங்களெல்லாம்,
ஆகையால் அவற்றை நாரங்களென்று அறிகின்றனர். அவையே
அவனுக்கு இருப்பிடமாயின. ஆகையால் அவன் நாராயணன் என்று
எண்ணப்படுகிறான்.]

248. பரீக்ஷ்ய லோகாந் கர்மசிதாந் ப்ராஹ்மணே நிர்வேதமாயாத்
நாஸ்த்யக்ருத: க்ருதேந

[கர்மத்தினால் அடையும் உலகங்களை ஆராய்ந்து பார்த்து, ப்ராஹ்ம
ஜ்ஞானியாயிருக்கும் யாவனொரு ப்ராஹ்மணன் 'நித்தியானை பரம
புருஷன் அநித்தியமான கர்மத்தால் அடையப்படான்' என்று
வருந்துகிறானே....]

249. அப்ரவீச்ச்ருணு மே ராம ஸத்யம் ஸத்யபராக்ரம |
பவாந் நாராயணே தேவ: ஸ்ரீமாம்ச்சக்ராயுதோ விபு: ||

[மெய்வீரான ராமனே! என் வார்த்தையைக் கேள்:— நீயே திரு
மகள் கேள்வனும், திருச்சக்கரத்தை தரித்தவனும், ஸர்வவ்யாபியு
மான நாராயணனென்னும் தேவன்.]

250. ஆஸீநா வா ஸயாநா வா திஷ்டந்தோ யத்ர குத்ர வா |
கமோ நாராயணயேதி மந்த்ரைகஸூரண வயம் ||

245. ஸாதவதஸம்ஹிதை 6-187. 246. மது 1-10. 247. பார-ஆறு
186-7. 248. முண்டக 1-2-12. 249. ராம-யு 120-13. 250. நாரத்யம்.

[உட்கார்த்திருந்தாலும், பரித்துக்கொண்டிருந்தாலும், எங்காவது
நின்றகொண்டிருந்தாலும் 'நமோ நாராயணாய' என்னும் மந்திரத்
தையே உபாயமாகப் பற்றியவர்கள் நரங்கள்.]

251. நிஷாநர்ஷபகாந்தார ஷட்ஜமத்யம தைவதா: |

பஞ்சமச் சேத்யம் ஸப்த தந்தர்கண்டோத்திதா: ஸ்வரா: ||

[நிஷாதம், ரிஷபம், காந்தாரம், ஷட்ஜம், மத்யமம், தைவதம், பஞ்சமம், என்னும் இவ்வேழம் (வாக்நியங்களின்) தந்தியிலிருந்தும் (மனிடர்களின்) கழுத்திலிருந்தும் எழும்பும் ஸ்வரங்கள்.]

252. ச்ருங்கார ஹாஸ்ய கருண வீரரௌத்ர பயாநகா: |

பிபத்ஸாத்தபு ஸாந்தாச்ச நவ நாட்யரஸா: ஸ்மருதா: ||

[ச்ருங்காரம், ஹாஸ்யம், கருணை, வீரம், கோபம், பயங்கரம், வெறுப்பு, அற்புதம், சாந்தம் என்பவை நாட்டியத்தில் விளங்கும் ஒன்பது ரஸங்களாகச் சொல்லப்படுகின்றன.]

253. ஏஷா திக்

[இவ்வழியிலே (மேலுள்ளதை உணர்ந்துகொள்வது).]

254. க்ருஷ்ரீத்வா ப்ராமணைவை ஸோம்பரே கதஜீவிதம் |

தஸ்யீநேவ ஸ சிக்ஷேப தேநுகம் த்ருணராஜா ||

தத: பலாந்யநேகாநி தாலாக்ராந் நிபதக் கர: |

ப்ருதீவ்யாம் பாதயாமாஸ மஹாலாதோ கநானிவ ||

[அந்த பகவான் கழுதையுருக்கொண்ட அந்த தேநுகஸூரனைப்பிடித்துச் சுழற்றி, அத்தாலேயே ஆகாசத்தில் உயிரிழந்த அவனை அந்தப் பிணமரத்தின் மேலேயே எறிந்தான். துஷ்டனான அவ்வஸூரன் அப்படி எறியப்பட்டவுடன், பெருங்காற்று மேகங்களை மழைத்துளிகளாக விழச்செய்வதுபோல, தான் (மரத்தின்மேல்) விழ்ந்துகொண்டு பிணமர துனியிலிருந்து பல பழங்களை பூமியில் விழச்செய்தான்.]

255. ததஸ்த்ரம் தஸ்ய வீரஸ்ய ஸ்வர்க்கமார்க்கப்பரபாவநம் |

ராமபாணஸகஷிப்தமாவஹத் பரமாம் கதிம் ||

[ராமனுடைய கில்லிலிருந்து விடப்பட்டதும், பரமபதத்திற்கு வழிகாட்டுவதுமான அவ்வம்புலீரனான வாலிக்கு மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தது.]

251. அமர 1-7-1.

253. தூல் எழுதுபவர்களின் வாக்கியம்.

254. வி-பு 5-8-9 & 10.

255. ரர-கி 17-8.

256. ஸ உச்ரேயாந் பவதி ஜாயமாந:

[அப்பரமபுருஷன் பிறந்தபின்பே பெருமை பெறுகிறான்.]

257. ஸம்ஸாரஸாகரம் கோரமநந்தக்லேஸபாஜநம் |

த்வாமேவ ஸரணம் ப்ராப்ய நிஸ்தரந்தி மநிஷிண: ||

[மநஸ்ஸை ஜயித்திருக்குமவர்கள் உன்னையே உபாயமாக அடைந்து, கணக்கற்ற துன்பங்களுக்குப் பிறப்பிடமாய், மிகக்கொடியதாயிருக்கும் ஸம்ஸாரமாகிய கடலைத் தாண்டுகிறார்கள்.]

257*. தவாம்ருதஸ்யந்திரி பாதபங்கஜே

நிவேஸிதாத்மா கதமந்யதிச்சதி? |

ஸ்திதேரவிந்தே மகரந்திரிப்பரே

மதுவரதோ நேகஹுரகம் ஹி வீக்ஷதே ||

[அமிருதத்தைப் பெருக்குகின்ற உன் திருவடித்தாமரையில் (உன் அருளாலே) வைக்கப்பட்ட மனமானது மற்றொன்றை எப்படி விரும்பும்? தேன் நிறைந்த செந்தாமரையானது இருக்கும்பொழுது வண்டு முள்ளிப்பூவை காணவும்மாட்டாதன்றோ?]

258. உபமாநமஸேஷாணாம் ஸாதுநாம் யஸ்ஸதா஽பவத் |

[எந்த ப்ரஹ்மதாழ்வான், எப்போதும் எல்லா ஸாதகங்களுக்கும் உபமானமாக ஆயினனோ....]

259. தஸ்யாச் சாதிமஹாபீம விஷாக்ரிஸ்தித வாரிணம் |

ஹ்ரதம் காளியநாகஸ்ய ததர்ஸாதிவிபீஷணம் ||

[மிகமிக பயங்கரமான விஷநெருப்பால் கொதிக்கும் ஜலத்தையுடைய தும், மிக பயங்கரமானதுமான அந்த யமுனையின் மடுவொன்றைக் கண்ணன் கண்டான்.]

260. தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்

[சர்வரங்களுக்கும் மேலான மஹேச்வரான அவனை....]

261. பதீம் விச்வஸ்யாத்மேச்வரம் ஸாச்வதம் சிவமச்யுதம் நாராயணம்

[உலகத்துக்கெல்லாம் பதியாயிருப்பவனும், தனக்குத்தானே சர்வரான யிருப்பவனும், எப்போதும் மங்களமாயிருப்பவனும், அடிபாரை நழுவ விடாதவனும் நாராயணனே.]

256. யஜு அஷ்டகம் (3-6-3-9). 257. ஜிதந்தே 1-4.

257*. ஸ்திதே-ர-27. 258. வி-பு 1-15-157. 259. வி-பு 5-7-3.

260. ச்-வே 6-7. 261. தை-நா 11-262.

262. ததோடவலோவிதா தேவா ஹரிவக்ஷிஸ்தலஸ்தயா |
 லக்ஷ்மியா மைத்ரேய ஸஸ்ரஸா பரம் கிர்வ்ருதிமாகதா : ||
 பீதேதம்ருதே ச பலிபிர் தேவைர் தைத்யசமுஸ் ததா |
 வத்யமாநா த்யோ பேஜே பாதாளஞ்ச விவேஸ ஹ ||

[மைத்ரேயரோ! அதற்குப்பின் பாம்புருஷனின் திருமார்பில் எழுந்
 தருளிவிருக்கும் லக்ஷ்மீதேவியினால் கடாஷிக்கப்பட்ட தேவர்கள்
 மேலான ஸுகத்தை அடைந்தனர். அமுதத்தை அருந்தியவுடன்
 பலம்பெற்ற தேவர்களாலே அடிக்கப்பட்ட அஸுரஸமுஹம் நாலா
 திக்குகளிலும் சிதறிப்போயிற்று; பாதாளத்தினுள்ளும் ஹழைந்து
 கொண்டது.]

263. உதாராஸ் ஸர்வ ஏவையே ஜ்ஞாநீ த்வாத்தமைவ மே மதம்
 [இவர்கள் எல்லாரும் உதாரமானவர்களே; ஜ்ஞாநியோ எனக்கே
 ஆத்மா (தாரகன்) என்று என் வலித்தார்த்தம்.]

264. க்ருஷ்ணாசாயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதாச்ச பாண்டவா: |
 க்ருஷ்ண: பராயணம் சைஷாம் ஜ்யோதிஷாயிவ சந்த்ரமா: ||

[பாண்டவர்கள் கிருஷ்ணனை ஆதாரமாகவும், அவனையே பலமாகவும்,
 அவனையே ஸ்வாமியாகவும் கொண்டவர்கள்; நஷத்திரங்களுக்குச் சந்
 திரன்போலே அவர்களுக்குக் கிருஷ்ணனே மேலான கதிபாவான்.]

265. காலநேமிர் ஹதோ யோடஸௌ விஷ்ணுநா ப்ரபவிஷ்ணுநா |
 உக்ரஸ்கஸுத: சம்ஸ: ஸம்பூத: ஸ மஹாஸுர: ||
 அரிஷ்டோ தேஹ: கேஸீ ப்ரலம்போ நாகஸ் ததா |
 ஸுஹ்தோடஸுரஸ் ததாத்யுக்ரோ பாணச்சாபி பலே: ஸுத: ||
 ததாயே ச மஹாவீரயா ந்ருபாணாம் பவநேஷு யே |
 ஸமுத்பங்கா தூராத்மாகஸ் தாந் ஸங்க்யாகுமுத்ஸஹே ||

[ஸர்வேச்வரான விஷ்ணுவாலே கொல்லப்பட்ட காலநேமி என்னும்
 பெரிய அசுரனே உக்ரஸேகனின் பிள்ளையான உக்ஸனாகப் பிறந்துள்
 ளான். அரிஷ்டன், தேஹன், கேசி, பிரலம்பன், நாகன், ஸுந்தன்,
 மிக்கொடியனாய், பலியின் பிள்ளையான பாணன் ஆகிய இவர்களும்
 பெருவீரர்களாய் துஷ்டர்களான மற்றமுள்ள பல அசுரர்களும் அசு
 ருடம்பத்தில் பிறத்திருக்கின்றனர். அவர்களை (பூமிபாகிய) நான்
 கணக்கிடவும் வல்லேனென்கலன்.]

262. வி-பு 1-9-106 & 111. 263. சீதை 7-18. 264. பாரத்ரேண
 183-24. 265. வி-பு 5-1-23, 24, 25.

266. எவ்முத்தொடர்ஐயுந் ஸங்க்யே நதோபஸ்த உபாவிஸ்த !
விஸ்ருஜ்ய ஸஸரம் சாபம் ஸோகஸம்விக்கமாநஸ: ||

[அர்ஜுனன் இம்மாதிரிசொல்லிவிட்டு, அம்புடன் கூடியவில்கை விடுத்து, சோகம் நிறைந்த மனத்தை உடையவனாய் ரதத்தில் உட்கார்த்தான்.]

267. நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர் லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந் மயாச்சுத !
ஸ்திதோஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ ||

[அச்சதனே!(விபரீதஞ்ஞானமாயி)மோஹம் நசித்தது. உன்னருளால் உண்மையறிவு என்னால் அடையப்பட்டது. ஸந்தேஹம் நசிக்கப்பெற்றவனாயிருக்கிறேன். உன் வசனத்தின்படியே (யுத்தம்) செய்கிறேன்.]

268. யததோ ஹயி கேளந்தேய புருஷஸ்ய விபச்சித: !

இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: ||

[குந்தி புத்திரனே! அறிவாளியாய், (யோகத்தில்) முயற்சியுடையவனான மனிதனுடைய மனத்தையும் பலம் மிக்கவையான இந்திரியங்கள் பலாத்கரித்து இழுக்கின்றன.]

269. தர்மேண பாபமபவந்தி

[புண்ணிய கருமத்தாலே பாவத்தைப் போக்கடிக்கிறது.]

270. தஸ்மாதேவம்வித் ஸாந்தோ தாந்த உபரதஸ் திதிஹுஸ
ஸமாஹிதோ பூத்வா ஆத்மந்யேவாத்மாநம் பச்யேத் |

[ஆசையால் இப்படி அறிபவன், உள்ளும், புறமுமிருக்கும் இந்திரியங்களை அடக்கினவனாகவும், (காமயசர்மம் முதலியவற்றில்) ஆசையற்றவனாகவும், பொறுமையுடன் கூடியவனாகவும், கலங்காத மனத்தை யுடையவனாகவுமிருந்துகொண்டு (தன்னுடைய) ஆத்மாவில் (அந்தர்யாமியாயிருக்கும்) ப்ரமாத்மாவைப் பார்க்கக்கூடவன்.]

271. 211-வது ப்ரமாணம் காண்க.

272. அயம் ஸ கத்யதே ப்ராஜ்ஞை: புராணூர்த்விஸாரதை: |

கோபாலோ யாதவம் வம்ஸம் மக்நமப்யுத்தரிஷ்யதி ||

[புராணப் பொருள்களிலே பண்டிதர்களான பேரறிவாளர்களாலே அவனே கோபாலனென்று கொண்டாடப்படுகிறான். இவன் தாழ்ந்து கிடந்த பதுஞலத்தைக் கைதுக்கிவிடப்போகிறான்.]

266. கதை 1-47. 267. கதை 18-73. 268. கதை 2-60.

269. கதை 50. 270. ப்ருஹ 6-4-23. 272. வி-பு 5-20-49.

273. ஸ பிதா யஸ்து போஷக:

[எவன் குழந்தையைப் போஷித்த வளர்க்கிறானோ அவனே தந்தை.]

274. ஸாஸ்தாபலம் ப்ரயோக்தரி

[எவன் ஸாதந்தை அறுத்துக்கிறானோ, அவனே சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட பலனையடைவான்.]

275. மதுரா மதுராலாபா கிமாஹ மம பாயிரி |

மத்விஷ்ணு வராரோஹா ஹநுமங்கதயஸ்வ மே ||

[ஹநுமானே! இனியவனும், இனிய பேச்சையுடையவனும், அழகியவனும், போகத்திற்குச் சிறந்தவனும், என்னைப் பிரிந்தவளுமான சீதை எனக்கு என்ன செய்தி சொன்னாள்? எனக்குச் சொல்லு.]

276. சிராம்நிஷிதி வைதேஷீ யதி மாஸம் தரிஷ்யதி |

ந ஜீவேயம் சுக்ஷணமபி விநா தாமஸிதேசுக்ஷணம் ||

[ஸீதை ஒருமாதம் தரித்திருப்பாளாகில், வெகுகாலம் பிழைத்திருந்தவளாகிறாள். கறத்த கண்டையுடைய அவளை விட்டு ஒரு சுக்ஷண நேரமும் நான் பிழைத்திருக்கமாட்டேன்.]

277. 165-வது ப்ரமாணம் காண்க.

278. அஸுந்தேஸூத்து ராமஸ்ய தபஸச்சாநுபாலகாத் |

ந த்வா குர்மி தஸுக்ரீவ பஸ்ம பஸ்மார்ஹ தேஜஸா ||

[சரம்பலாக்கத் தகுந்தவனே! ராமபிரான் எனக்குக் கட்டளையிடாமையாலும், (ஸ்வரகூணத்திற்குப் பதிகையே எதிர்பார்த்திருக்கையாகிற) என் பாதிவரதயதர்மத்தை நான் கர்த்துக்கொள்ளவேண்டுகையாலும், உன்னை என் பதிகிரதாக்கனியாலே சரம்பலாக்காமலிருக்கிறேன்.]

279. 227-வது ப்ரமாணம் காண்க.

280. அஹம் தாவந் மஹாராஜே பித்ருத்வம் கோபலகூபே |

ப்ராதா பர்த்தா ச பந்துச்ச பிதா ச மம ராகவ: ||

[நான் தசரதமஹாராஜரைத் தந்தையாக எண்ணவில்லை; எனக்கு ராகவரே தமையனும், போஷகரும், உறவினரும், தந்தையும் ஆவார்.]

281. தேவகார்யம் ஸ்வயம் க்ருத்வா க்ருதஜ்ஞா ஹ்ருஷ்டசேதநா |

அபிஜ்ஞா ராஜதர்மானம் ராஜபத்ரம் ப்ரதீகூதே ||

274. பூர்வமீமாம்ஸா 3-7-18. 275. நான் 66-15. 276. ரா-ஸு

66-10. 278. ரா-ஸு 22-20. 280. ரா-அ 58-31. 281. ரா-அ 26-4.

[செய்நன்றியறிந்தவனும், திருவுள்ளமுகந்தவனும், ராஜதர்மம் அறிந்தவனான பிரட்டி தேவதாராதனத்தைத் தான் செய்து, சக்கர வர்த்தித் திருமகனை எதிர்பார்த்திருந்தான்.]

282. 103—வது ப்ரமாணம் காண்க.

283. 89—வது ப்ரமாணம் காண்க.

284. சாதுர்வார்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்ம விபாகஸு: |

தஸ்ய கர்த்தாரமபி மாம் வித்த்யகர்த்தாரமவ்யயம் ||

[நான்கு வர்ணங்கள் தொடக்கமான இவ்வுலகம், (ஸத்வரஜஸ்தமஸ் ஸுக்களாகிற) குணங்கள், (ஸ்ரமம், தமம் முதலிய) கர்மங்கள் ஆகிய இவற்றின் பிரிவை முன்னிட்டுக்கொண்டு என்னால் ஸ்ருஷ்டிக்கப் பட்டது. இந்த ஸ்ருஷ்டியை நான் செய்தபோதிலும், அழிவற்ற என்னைச் செயலற்றவனாக அறிவாயாக.]

285. 243—வது ப்ரமாணம் காண்க.

286. பிதா த்வம் மாதா த்வம் தயிததநயஸ்த்வம் ப்ரியஸுஹ்ருத்

த்வமேவ த்வம் யித்ரம் குருரஸி கதிச்சாஸி ஜகதாம் |

த்வதீயஸ் த்வத்ப்ருத்யஸ் தவ பரிஜாஸ் த்வத்கதிரஹம்

ப்ரபந்நச்சைவம் ஸத்யஹமபி தவைவாஸ்மி ஹி பர: ||

[உலகங்களுக்கெல்லாம், தந்தையும் நீயே; தாயும் நீயே; பிரியனான புத்திரனும் நீயே, நல்ல பனத்தையுடைய நண்பனும் நீயே; (ரஹஸ்யங்களுக்கும் சொல்லத்தக்க) தோழனும் நீயே; ஆசிரியனும் நீயே; உபாயமும் (உபேயமும்) நீயே; நானேவெனில், உன்னுடையவன்; உன்னுடைய அடிமை; உன்னுடைய தாஸன்; உன்னையே பாமப்ராப்யமாக உடையவன்; உன்னையே உபாயமாகக் கொண்டவன்; இம்மாதிரி யிருக்கையில், உனக்கே ரக்ஷிக்கத்தக்கவனாக இருக்கிறேனன்றோ.]

287. மேகச்பாமம் மஹாபாஹும் ஸ்திரஸத்வம் த்ருடவ்ரதம் |

கதா த்ரக்ஷ்யாமஹே ராமம் ஜகத: ஸோகநாஸநம் ||

[மேகம்போல் கறுத்தவனும், நீண்ட கைகளையுடையவனும், நிலையான பலத்தையுடையவனும், திருடமான வீரத்தையுடையவனும், உலகின் துன்பத்தைப் போக்கடிப்பவனுமான ராமபிரானை என்று நாம் காண்போம்?]

284. கீதை 4-13.

286. ஸ்தீதா-ர 60.

287. ரா-அ 83-8.

288. ப்ராஹ்மணாம் கருஞ்சைவ குலமேகம் த்விதா க்ருதம் |

அந்ரீதர மந்திராஸ் திஷ்டந்தி ஹவிரந்யத்ர திஷ்டதி ||

[ப்ராஹ்மணர்களும், பசுக்களும் (யஜுர்பிரகுவைமுகித) ஒரே குலத்தின் இரு பிரிவுகள். ஒரு பிரிவான ப்ராஹ்மணகுலத்தில் (யஜுரோபயோகியான) மந்திரங்களிருக்கின்றன. மற்றொரு பிரிவான பசுக் குலத்தில் (யஜுரோபயோகியான நெய் முதலான) ஹவிஸ்ஸூக்களிருக்கின்றன.]

289. கேசுத்ரஜ்ஞஸ்யேச்வரஜ்ஞாநாத் விஸுபத்தி: பரமா மதா

[சுவரணை அறிவதால் ஸம்ஸாரிசேதனனுக்கு மிகச்சிறந்த சுத்தி ஏற்படுகிறதென்று எண்ணப்படுகிறது.]

290. 204—வது ப்ரமாணம் காண்க.

291. 205—வது ப்ரமாணம் காண்க.

292. விஷயே தே மஹாராஜ ராமவ்யஸகர்ஸிதா: |

அபி வ்ருக்ஷா: பரிமலாநா: ஸபுஷ்பாங்குரகோரகா: ||

[மஹாராஜே! உம்முடைய தேசத்தில், புஷ்பம், முளை, மொட்டு முதலியவற்றுடன் கூடிய மரங்களுக்கூட ராமனைப்பிரிந்த துக்கத்தால் வாடிவிட்டன.]

293. அலமத்ய ஹி புக்தேந பரமார்த்தைரலம் ச ந: |

யதா பச்யேம நிர்யாந்தம் ராமம் ராஜ்யே ப்ரதிஷ்டிதம் ||

ததோ ஹி ந: ப்ரியதரம் காந்யத் கிஞ்சித் பல்ஷ்பதி ||

[இன்று எங்களுக்கு உணவும் வேண்டாம். மற்ற நற்பொருள்களும் வேண்டாம். ராஜ்யத்தில் அபிஷேகம் செய்யப்பெற்று எழுந்தருளும் ராமனைக் காண்பதைக்காட்டிலும் இனிமையான எங்களுக்கு வேறென்னில்லை.]

294. யா கதிர் யஜ்ஞஸீலாநாம் ஐஹிதாக்கேச்ச யா கதி: |

அபராவர்த்திநாம் யா ச யா ச பூமிப்ரதாயிநாம் ||

மயா த்வம் ஸமஐஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந் ||

[(சமூகாசன ஜடாயுவே!) யஜ்ஞங்களை அறுஷ்டிப்பார்க்கு எந்த கதியோ, முன்றனவியோப்பும் அந்தனார்க்கு எந்த கதியோ, திரும்பி வருதலில்லாத மோக்ஷமடைந்தவர்க்கு எந்த கதியோ, அந்த ஒப்பற்ற

289. யாஜ்ஞவல்கயன்ம்குதி 3-34. 292. ரா-அ 59-4.

293. ரா-அ 17-11. 294. ரா-அ 68-30

உலகங்களுக்கெல்லாம் என்னால் அனுமதிக்கப்பெற்ற நீர் செல்லக் கடவீர்.]

295. அந்யதா ஸங்கல்ப்ய அந்யதாசரத்தி மித்யாசார: ஸ உச்சயதே
[ஒருவிதமாக ஸங்கல்பித்துவிட்டு, வேறுவிதமாக நடக்கிறானாகையாலே
பொய்யொழுக்கமுடையோனாக அவன் சொல்லப்படுகிறான்.]

296. மஹாந்தம் ச ஸமாவ்ருத்ய ப்ரதாநம் ஸமுபஸ்திதம் |
அநந்தஸ்ய ந தஸ்யாந்த: ஸங்க்யாநம் வாபி வித்யதே ||
[மஹத்தத்வத்தைச் சூழ்ந்துகொண்டு ப்ரக்ருதித்தவம் நிற்கிறது .
எல்லையற்றதான அதற்கு விராசமோ, அளவோ இல்லை.]

297. வர்ஷாயுததர் யஸ்ய குண ந ஸ்க்யா
வக்தும் ஸமேதைரபி ஸர்வலோகை: |
மஹாத்மக: ஸங்கசக்ராவலிபானோர்
விஷ்ணோர் ஜிஷ்ணோர் வஸுதேவாத்மஜஸ்ய ||
[மஹாபுருஷனும், சங்கசக்ரங்கள் வாள் ஆகியவற்றைக் கையில் ஏந்தி
யிருப்பவனும், ஸர்வவ்யாபியும், ஜபஸீலனும், வஸுதேவபுத்திரனு
மான எவனுடைய குணங்கள் பதினாயிரம் வருஷங்களிலும் எல்லா
உலகங்களும் கூடியும் பேசமுடியாதவைபோல.]

297. சதுர்முகாயுர் யதி கோடிலகத்திரா பவேந்நர: க்வாபி விஸுத்த
சேதா: |

ஸ தே குணநாமயுதைகதேஸம் லதேந்ந வா தேவவர ப்ரஸீத ||
[பல ப்ரஹ்மாக்களின் ஆயுளை உடையவனாய், கோடிக்கணக்கான
முகங்களை உடையவனாய், மிகவும் சத்தமான மனத்தையுடையவனான
ஒரு மனிதன் இருப்பானேயாகில், அவன் உன்னுடைய குணங்களில்
பதினாயிரத்தில் ஒரு பக்கைச் சொல்லுவானோ மாட்டானோ அறி
யோம். தேவர்களில் சிறந்தவனே! அருள்புரியவேண்டும்க.]

298. விஜ்ஞாநம் யஜ்ஞம் தநுதே கர்மாணி தநுதேபி ச
[ஜ்ஞானம் நிறைந்திருக்கையாலே 'ஞானம்' என்றே சொல்லப்படும்
ஜீவன் யாகத்தை அதுஷ்டிக்கிறான்; கர்மங்களையும் செய்கிறான்.]

299. யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்த்யவிபச்சித: |

வேதவாதரதா: பார்த்த நான்யதஸ்தீதி வாதிக: ||

295. கதாபாஷ்யம் 3-6. 296. வி-பு 2-7-25. 297. பரா-கர்ண
83-65, வா-ஹ 73-94. 298. தை-ஆ-5. 299. கதை 2-42&44.

போகைச்வர்ய ப்ரஸக்ஷாநாம் தயாஹ்ருதசேதஸாம் ।

வ்யவஸாபாந்மிகா புத்தி: ஸமாநோ ந விதீயதே ॥

[அர்ஜுன! யோதத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸ்வர்க்கம் முதலிய பலன் களைப்பற்றிய வாக்ஷங்கனிலேயே ஈடுபட்டவர்களும், 'இப்பலன்களைத் தவிர வேறென்றில்லை' என்பவர்களும் என சில அறிவுகேட்கர்கள், கூய்க்காத பூப்போன்ற (போகைச்வர்யகதிகளைப்பற்றிய) யாதொரு வார்த்தையைப் பேசுகிறார்களோ, அந்தப் பேச்சாலேயே மனம் மழுங் கப்பெற்றவர்களும், போகங்களிலும் செல்வங்களிலும் ஈடுபட்டவர் களுமான அவர்களுக்கு கீழே சொல்லப்பட்ட உறுதியான புத்தி மனஸ்ஸில் உண்டாகாது.]

300. நஸ—அதர்ஸகே

['நஸ' என்னும் தாது மறைவது என்னும் பொருளிலே பிரயோகிக் கப்படுவது.]

301. விஷ்ஞாஸாரதீர் யஸ்து மக:ப்ரக்ரஹ்வாக் நர: ।

ஸோத்வக: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் ॥

[எவனொருவன் நல்ல ஞானத்தை சாரதியாகவும், மனத்தைக் கடி வாளமாகவும் கொண்டிருக்கிறானே அவன் ஸம்ஸாரத்திற்கு அக்கரை யான விஷ்ணுவினுடைய பரமபதத்தை அடைகிறான்.]

302. யா ப்ரீதீரவிவேகாநாம் விஷயேஷ்வநபாயிகீ ।

த்வாமநஸ்மரத: ஸா மே ஹ்ருதயாக் மாபஸர்ப்பது ॥

[விவேகமற்றவர்களுக்கு, சப்தம் முதலான விஷயங்களில் அழிவற்ற தான யாதொரு பிரீதி உள்ளதோ, அந்தப் பிரீதி உன்னை நினைக்கும் விஷயத்தில் என் மனத்திலிருந்து நீங்கமலேயிருக்கட்டும்.]

303. தர்மார்த்தகாமை: கிம் தஸ்ய முக்திஸ்தஸ்ய கரே ஸ்திதா ।

ஸமஸ்தஜகதாம் மூலே யஸ்ய பக்தி: ஸ்திரா த்வயீ ॥

[எவனுக்கு ஸைஷ்கத்காரணஞ் உன்னிடத்தில் நிலையான பக்தி இருக்கிறதோ, அவனுக்கு அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் புருஷார்த்தங்களால் என்னபயன்? மோக்ஷபுருஷார்த்தமே அவன் கையிலிருக்கிறதே.]

300. தாதுபாடம்.

301. கட 1-3-9.

302. வி-பு 1-20-19.

303. வி-பு 1-20-27.

304. காயமாத்தமா ப்ரவசகேந லப்யோ

ந மேதயா ந பஹுநா ச்ருதேந |

யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்

தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநாம் ஸ்வாம் ||

[இந்தப் பரமாத்மா (பக்திபற்ற) சர்வணத்தினாலும், மனனத்தினாலும், தியானத்தினாலும் அடையத்தக்கவனல்லன். எவனை இப்பரமபுருஷன் வரிக்கிறானோ, அவனாலேயே அடையத்தக்கவன்; அவனுக்கு இந்தப் பரமாத்மா தன்னுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தை (ஸ்வரூபத்தை) காட்டுகிறான்.]

305. ந ஸந்த்ருஸோ திஷ்டதி ரூபமஸ்ய

ந சகக்ஷுஷா பச்யதி கச்சநைநம் |

ஹ்ருதா மநிஷா மநஸா஽பி்க்ஷுப்தோ

ய ஏநம் விதூரம்ருதாஸ்தே பவந்தி ||

[இந்தப் பரமபுருஷனுடைய திவ்யமங்களவிக்ரஹம் நாம் காணும்படி நிற்பதில்லை. எவனும் இவனைக் கண்ணால் காண்பதில்லை. பக்தியினாலும், சஞ்சலத்தன்மைபற்ற மனத்தாலும் நினைக்கப்படுகிறானிவன். எவர்கள் இவனை அறிகின்றனரோ அவர்கள் முத்தராகின்றனர்.]

306. தம் து மே ப்ராதரம் த்ரஷ்டும் பரதம் த்வரதே மந: |

மாம் நிவர்த்தயிதும் யோ஽ஸௌ சித்ரகூடமுபாகத: ||

ஸிரஸா யாசதஸ்தஸ்ய வசநம் ந க்ருதம் மயா ||

[என்னைத் திருப்பியழைத்துச்செல்ல எவனொருவன் சித்ரகூடத்திற்கு வந்தானோ அந்த என்னுடைய தம்பியாகிய பரதனைப்பார்க்க என் மணம் விரைகிறது. தலையாலே யாசித்த அவனுடைய வார்த்தை என்னால் செய்யப்படவில்லை.]

307. கானிதஸ் ஸகரேணயமப்ரமேயோ மஹோததி: |

கார்த்துமாஹதி ராமஸ்ய ஜ்ஞாத்வா கார்யம் மஹாமதி: ||

[அளத்தற்கரியதான இப்பெருங்கடல் (ராமனுடைய முன்னோனான) ஸகரனால் வெட்டுவிக்கப்பட்டது. மஹாபுத்திரமான இக்கடல் ராமனுடைய காரியம் என்று அறிந்து இக்காரியத்தை செய்யத்தக்கது.]

308. ஸ நோ பந்தூர் ஜநிதா ஸ விதாதா தாமாநி வேத புலநாநி விச்வா

304. கட 1-2-23. 305. கை-நா 1-10. 306. ரா-யு 124-19.

307. ரா-யு 19-31. 308. 309. கை-நா 1-15.

[ஸகலஜகத்காரணானு பரமாத்மா எங்களுக்கு உறவினன். அவனே நம்மையை அளிப்பவன், அவனே நமக்கு போக்யபோகோபகரண போகஸ்தானங்கள் அனைத்தையும் அறிகிறான்.]

309. ஈச்வரீம் ஸர்வபூதாநாம் த்வாமீஹோபஹ்வயே ஸ்ரியம்
[ஸர்வபூதங்களுக்கும் ஈச்வரியாய் ஸ்ரீதேவியான உன்னை இங்கு வரும் படி அழைக்கின்றேன்.]

310. 131—வரு ப்ரமாணம் காண்க

311. நவமாஸத்ருதம் கர்ப்பம் பாஸ்கரஸ்ய கபஸ்திபி: |

பித்வா ரஸம் ஸமுத்ராணாம் த்யேள: ப்ரஸுதே ரஸாயநம் ||

[ஸ்ரீயனுடைய கிரணங்களால் சமுத்திரங்களின் (உப்பு) நீரைக்குடித்து ஒன்பது மாதம் அதை கர்ப்பமாக தரித்துகொண்டு, உயிரளிக்கும் மருந்தான மழைபாசிற பிள்ளையைப் பெறுகிறது ஆசாயமாகிற பெண்.]

312. யத் கரோஷி யதச்சாஸி யஜ்ஜுஹோஷி ததாஸி யத் |

யத் த பஸ்யஸி கேளந்தேய தத் குருஷ்வ மதர்ப்பணம் ||

[அர்ஜுனா! (ஸௌகிகமான) யாதொரு காரியத்தைச் செய்கிறாயோ, யாதொரு உணவை (உயிர்வாழ்வதற்கு) உண்கிறாயோ, (வைதிகமான) ஹோமம், தானம், தவம் என்னும் யாவற்றைச் செய்கின்றாயோ, அவையெல்லாவற்றையும் எனக்கு அர்ப்பணம் செய்வாயாக.]

313. த்ராய்ய யஜ்ஞாஸ் தபோயஜ்ஞா யோகயஜ்ஞாஸ் ததாஸபரே |

ஸ்வாத்யாயஜ்ஞாநயஜ்ஞாச்ச யதய: ஸம்ஸிதவ்ரதா: ||

[திரவியத்தை ஸம்பாதித்து (தேவதர்ச்சனம், தானம் யாகம், ஹோமம் முதலான) திரவியஜ்ஞங்களைச் செய்வார்களும், (க்ருசா சந்த்ராயணாதிகளான) தபோ யஜ்ஞத்தைச் செய்வார்களும், புண்ப தீர்த்த தேசவாஸங்களில் ஈடுபடுவதாகிற யோகயஜ்ஞம் செய்வார்களும், வேதாப்பயனத்திடுபடுவதாகிற ஸ்வாத்யாயயஜ்ஞம் செய்வார்களும், வேதார்த்த விசாரத்தில் ஈடுபடுகையாகிற ஜ்ஞாயஜ்ஞத்தில் ஈடுபடுவார்களும் பல்விதமாயிருக்கும் கர்மயோக நிஷ்டர்கள் எப்போதும் முயற்சி செய்பவர்களாகவும், உறுதியான நினைவுடைய ரக்ஷமுள்ளனர்.]

309. ஸ்ரீஸூக்தம்-9.

311. ரா-கி 28-3.

312. கதை 9-27.

313. கதை 4-28.

314. ஸுததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தச்ச த்ருடவ்ரதா: |

நமஸ்யந்தச்ச மாம் பக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே ||

[எப்போதும் என்பெயரை ஸங்கீர்த்தனம் செய்யுமவர்களும், என்னை கைங்கிரிபத்திலேயே உறுதியான முயற்சியுடையவர்களும், என்னை பக்தியோடு நமஸ்கரிப்பவர்களுமான அவர்கள் என்னோடு எப்போதும் சேர்ந்திருக்கையை விரும்பி உபாஸிக்கிறார்கள்.]

315. சிந்நம் பிந்நம் ஸுரைர் தக்தம் ப்ரபக்நம் ஸஸ்த்ர பீடிதம் |

பலம் ராமேண தத்ருஸுர் ந ராமம் ஸீக்ரகாரிணம் ||

[ராசுஸஸேனையாகது அம்புகளால் வெட்டப்பட்டும், பிளக்கப்படும், எரிக்கப்பட்டும், துன்புறுத்தப்பட்டும் கிடப்பதை அனைவரும் கண்டனர். மிகவேகமாகக் காரியம் செய்யும் ராமனைக் கண்டாரில்லை.]

316. 250—வது ப்ரமாணம் காண்க.

317. காலம் ஸ பசதே யத்ர ந காலஸ் தத்ர வை ப்ரபு:

[யாதொரு பரமபதத்திலிருந்துகொண்டு பகவான் காலத்தை நியமிக்கிறானோ, அங்கு காலம் ஆதிக்கம் செலுத்தாது.]

318. போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் |

ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் ஸாந்திம் ருச்சதி ||

[யஜ்ஞங்களையும், தவங்களையும் புஜிப்பவனும், எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹேச்வரனும், எல்லா ஜீவராசிகளுக்கும் நண்பனுமான என்னை அறிந்து சாந்தியை அடைகிறான்.]

319. ததஸ் தத் கோசுலம் ஸர்வம் கோகோபீஜநஸங்குலம் |

அதீவார்த்தம் ஹரிர் த்ருஷ்ட்வா மைத்ரேயாசிந்தபத் ததா ||

[மைத்ரேயரே, அதற்குபின் பசுக்கள் இடைச்சிகள், இடைபர்கள் நிறைப்பெற்ற கோசுலம் முழுவதும் மிக வருந்துவதைப் பார்த்து, பகவான் அப்போது ஆலோசிக்கலுற்றான்.]

320. விஜ்ஞாநம் யதிதம் ப்ராப்தம் யதிதம் ஸ்தாநமார்ஜிதம் |

ஜந்மாந்தரே஽பி மே தேவ மாபூத் தஸ்ய பரிக்ஷய: ||

314. கதை 9-14 315. ரா-பு 94-22. 317. பா-ஸாந்தி 196-9;

மோக்ஷ 25-9. 318. கதை 5-29 319. வி-பு 5-11-13.

320. ஜிதந்தே 1-11.

[எம்பிரானே! அடியேனுக்கு (நியே உபாயமும் உபேயமும் என்கிற) யாதொரு அறிவு அடைபட்டுள்ளதோ, (இந்த ஞான விஷயமான உறுதியாகிற) யாதொரு நிலை (அடியேனால்) ஸம்பாதிக்கப்பட்டுள்ளதோ, அவற்றுக்கு எப்பிறப்பிலும் குறைவு ஏற்படவேண்டாம்.]

321. ந யஷ்டவ்யம் ந தாநவ்யம் ந ஹோதவ்யம் ந தஞ்சக |

போக்தா யஜ்ஞஸ்ய கஸ்த்வந்யோ ஹமஹம் யஜ்ஞபதி: ப்ரபு: ||

[ஒரு பேராதும் யாகம் செய்யலாகாது; தானம் கொடுக்கலாகாது; ஹோமம் செய்யக்கூடாது. (வேதமஹாராஜனான) என்னைக்காட்டிலும் வேறு எவன் யஜ்ஞத்திற்கு போக்தாவாவான்? நானே யஜ்ஞத்திற்கு ஸ்வாமியாகவும் பஸ்பாதனாகவுமிருக்கிறேனன்றோ.]

322. விசக்ரமே ப்ருதிவ்மேஷ ஏதாம்—தீரீர் தேவ: ப்ருதிவ்மேஷ ஏதாம்
[இப்பெருமான இப்பூமியை அளந்தான்—இப்பூமியை தேவன் முடியையாலே அளந்தான்.]

323. ஸங்கைஸ் ஸுராணாம் திவி பூதஸ்தைஸ்

தநா மநுஷ்யைர் ககநே சகேசரை: |

ஸ்துத: க்ரமாம் ய: ப்ரசகார ஸர்வதா

மமாஸ்து மாங்கல்யவிவ்ருத்தயே ஹரி: ||

[ஸ்வர்க்கத்தில் தேவஸுமுறங்களாலும், அப்படியே பூமிப்ரதேஸத்தில் இருக்கும் மனுஷ்யர்களாலும், ஆகாயத்தில் ஆகாஸஸஞ்சாரிகளாலும் துதிக்கப்பட்ட எந்த பகவான் திருவடிகளை வைத்தருளினானோ, (திரி விக்ரமாவதாரம் செய்த) அந்த ஹரி எனக்கு எப்போதும் மங்களங்களின் விருத்தியின் பொருட்டு ஆட்கும்.]

324. 289—வது ப்ரமாணம் காண்க.

325. ந ஹி ஜ்ஞானே ஸத்ருஸம் பவித்ரமிஹ வித்யதே |

தத் ஸ்வயம் யோகஸம்ஸித்த: காலேகாத்மநி விந்ததி ||

[இவ்வுலகில் ஞானத்தைப்போல் பரிசுத்தப்படுத்தும் பொருள் வேறில்லை. கர்மயோகவித்திபடைந்தவன் அந்த ஞானத்தை காலகாமத்தில் தன்னடையே தன் ஆத்மாவில் அடைகிறான்.]

321. வி-பு 1-13-14. 322. விஷ்ணுஸூக்தம். 323. விஷ்ணுதர்மம்

43-33. 325. கதை 4-33.

326. ஸ்தவ்ய: ஸ்தவப்ரிய:

[அதிக்கத்தக்கவன்; அதியை விரும்புவோன்.]

326*. தாவச்ச பகவச்சக்ரேணுஸம் வ்யாபாதித: தத்ஸ்மரண
தக்தாகிலாகஸஞ்சய:
பகவதா அந்தமுபநீத: தஸ் மிந்நேவ லயமுபயயேள ||

[அப்போது பகவானுடைய சக்கரத்தினால் உடனே கொல்லப்பட்டு, அப்பாமபுருஷனை நினைத்ததாலே பாவக்குயில்கள் எரியப்பெற்றவனாய், பகவானுடைய கொல்லப்பட்டு அவனிடமே லயமடைந்தான் சிசுபாலன்.]

327. விசித்ரா தேஹஸம்பத்திரீச்வராய நிவேதிதம் |

பூர்வமேவ க்ருதா ப்ரஹ்மந் ஹஸ்தபாதாதிஸம்யுகா ||

[ப்ரஹ்மணரோ! கைகால் முதலியவைகளுடன் கூடியதும், விசித்திரமானதமான தேகமாகிற இச்செல்வம், ஸர்வேச்வரனுக்கு ஸமர்ப்பிப்பதற்காக ஆதிகாலத்திலேயே செய்யப்பட்டிருக்கிறது.]

328. ஸா ஜிஹ்வா யா ஹரிம் ஸ்தௌதி தச்சித்தம் யத்ததர்ப்பிதம் |

தாவேஷ ச கரேள ச்லாக்யேள யேள தத்பூஜாகரேள கரேள ||

[எது ஹரிபைத்துதிக்கிறதோ, அதுவே நாக்கு. எது அவனிடம் ஸமர்ப்பிக்கப்பட்டதோ அதுவே நெஞ்சு. எவை அவனுக்குப் பூஜை செய்கின்றனவோ அக்கைகளே சிறந்தவை.]

329. தமேவ சார்ச்சயந் நித்யம் பக்த்யா புருஷ மவ்யயம் |

த்யாயந் ஸ்துவந் கமஸ்யம்ச்ச யஜமாநஸ் தமேவ ச ||

[அழிவற்ற குணங்களையுடைய அந்தப் பரமபுருஷனையே, தினந்தோறும் பத்தியோடு அர்ச்சித்துக்கொண்டும், தியானித்துக்கொண்டும் அதித்துக்கொண்டும், கமஸ்கரித்துக்கொண்டும், அவனையே ஆராதித்துக்கொண்டுமிருப்பவன் (எல்லா த்துன்பங்களினின்றும் விடுபடுவான்).]

330. ஸ கல்வேவம் வர்த்தயந் யாவதாயுஷம் ப்ரஹ்ம -

லோகமபிஸம்பத்யதே | ந ச புநராவர்த்ததே | ந ச புநராவர்த்ததே ||

326. ஸஹஸ்ரகாமம் 684, 685.

326*. அ-பு 4-15-15.

327. ஸ்ரீவிஷ்ணுதவ்யம்-6.

328. விஷ்ணுதர்மம் 1-13.

329. ஸஹஸ்ரகாமாத்யாயம்-5.

330. சாந் 8-15-1.

[அந்த முமுஷ்சுவானவன் தன் ஆயுள் முடியும்வரையில் இப்படி வாழ்ந்து (ஆயுள் முடிந்தபின்) ப்ரஹ்மத்தின் உலகை அடைகிறான். மறுபடி இவ்வு திரும்பிவருகிறதில்லை.]

331. முக்தாநாம் லக்ஷணம் ஸ்ரேயதத் யச்ச்வேதத்வீபவாஸிநாம் |

நித்யாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவ வாதிந: ||

[ச்வேதத்வீபவாஸிகளுக்கும் எது லக்ஷணமோ, அதனே முக்தர்களுக்கும் லக்ஷணமாகும்; அதாவது:— எப்போதும் அஞ்ஜலி செய்து கொண்டிருப்பார்கள்; (அதனால்) ஆகந்திப்பார்கள்; வாயால் 'நம' என்றே சொல்லும் தன்மையுடையவர்களாயிருப்பார்கள்.]

332. ஸ ஸ்வராட் பவதி

[அந்த முக்தாத்மா கர்மத்திற்கு வசப்படாத ஸ்வதந்திரனாக ஆகிறான்.]

333. ஸர்வேஷாமேவ லோகாநாம் பிதா மாதா ச மாதவ: |

கச்சத்வமேநம் ஸரணம் ஸரணம் புருஷர்ஷபா: ||

[புருஷச்ரேஷ்டர்களே! எல்லா உலகங்களுக்கும் தந்தையும், தாயும் லக்ஷ்மிநாதனே, ஸரணமடையத்தகுந்த இவனை ஸரணமடையுங்கள்.]

334. மாதா பிதா ப்ராதா நிவாஸச் ஸரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:

[நாராயணன் தாயாகவும், தந்தையாகவும், தன்னுடன் பிறந்தவனாகவும், தங்குமிடமாகவும், மோக்ஷபாயமாகவும், நண்பனாகவும், மோக்ஷத்தில் அடையப்படுமவனாகவுமிருப்பவன்.]

335. தாநஹம் த்விஷத: க்ருரான் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் |

கஷிபாம்யஜ்ஸ்ரமஸுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||

[(என்னை) த்விஷிப்பவர்களும், கொடுமானவர்களும், மனிதர்களுள் கீழ்மைபானவர்களும், சுபமற்றவர்களுமான அவர்களை ஸம்ஸாரத்தில் அதிலும் அஸுரயோனிகளில் எப்போதும் தள்ளுகிறேன்.]

336. ஸகே! ராகவ! தர்மஜ்ஞ! ரிபூணாபி வத்ஸல: |

அப்யநஜ்ஞாதுமிச்சாமி கமிஷ்யாமி யதாகதம் ||

331. பா-ஸாந்தி 344-45. 332. சாந் 7-25-2. 333. பா-ஆர

192-56. 334. ஸுபால-16. 335. கதை 16-19.

336. ரா-யு 50-56.

[நண்பரே! ரகு குலத்தில் உதித்தவரே! தர்மத்தை அறிந்தவரே! சத்
துருக்களுக்கும் வாத்ஸல்யத்தை உடையவரே! விடைபெற்றுக்கொள்ள
விரும்புகிறேன். வந்தவாரே போய்விடுகிறேன்.]

337. ஆநயைநம் ஹிச்ரேஷ்ட தத்தமஸ்யாபயம் மயா |

லிஷ்டணோ வா ஸுக்ரீவ! யதி வா ராவண: ஸ்வயம் ||

[வானரர்களுள் சிறந்தவனான ஸுக்ரீவனே! இவனை அழைத்துவா;
விபிஷணனாயிருந்தாலும், ராவணன் தானேயாயிருந்தாலும், இவ
னுக்கு என்னால் அபயமளிக்கப்பட்டது]

338. தத் த்வமஸி

[(சுவேதகேதுவே!) நீ அந்த ப்ரஹ்மமாக (ப்ரஹ்மாத்மகனாக)
இருக்கிறாய்]

339. அஹம் ப்ரஹ்மாஸ்மி

[நான் ப்ரஹ்மமாக (ப்ரஹ்மாத்மகனாக) இருக்கிறேன்.]

[162-வது ப்ரமாணம் அர்த்தத்துடனும், ஆகர்த்துடனும் பூர்த்தி
பாகக் கீழே 340-வது ப்ரமாணமாக அச்சிடப்படுகிறது.]

340. புண்யா த்வாரவதீ தத்ர யத்ராஸௌ மதுஸூதக: |

ஸாக்ஷாத் தேவ: புராணோஸௌ ஸ ஹி தர்ம: ஸநாதக: ||

[யாதோரிடத்தில் பரிசுத்தமான த்வாரகையிருக்கிறதோ, அங்கு மது
வெனும் அசுரனை அழித்த இந்தக் கிருஷ்ணன் எழுந்தருளியிருக்
கிறான். இவனே இயற்கையான தேவனாய்; பழையவனாயிருப்பவன்;
அவனே பழைமையான உபாயமாகவுயிருப்பவனன்றோ.]

திருச்சந்தவிருத்த வ்யாக்பான ப்ரமாணத்திரட்டு முற்றிற்று.

பெரியவாச்சான் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்.

ப்ரமாண அங்குரமணிகை (அட்டவணை)

அக்கிரமூர்த்தா	62	அஜாயமானோ	78	அத்யதத:பரோ	124
அக்ஷௌப்ராஸ்தா	209	அனோரணியர்	99*	அதஸோபயம்	224
அங்குநிசுதரோ	75	அண்டாநாந்து	123	அத்தாசராசா	112
அஜஸ்யநாபா	231	அதந்தரித	140	அநந்தக்லேஸா	257

337. ராயு 18-34.

338. சாந் 6-8-7.

339.

340. பார-ஆர 83-25.

அகந்தபேயிநி	81	சசுவராத்திராந	36	ஏ	
அகந்தஸ்யந	296	உ		கஜ ஆகர்வதே	138
அந்யதாஸங்	295	உக்ரம் வீரம்	191	கஜம்வா வீசந்ய	222
அபவ	103	உதாரா:	218	கந்தவநி	12
அபவநதபாப்மா	131	உதபாதகப்ர	198	கரியார்	198
அபிஞ்ஞரோஜ	281	உபமாநம	258	கர்ப்பாஷ	201
அபிபாதா	185	உபர்யக்ரார்	87	கர்ப்பேயிஸி	203
அபிஸ்ருதந்ய:	292	ஏ		குணமாபா	151
அப்யேவப்ரு	96	ஏகவருத்ரா:	9	குணீர்தாஸ்ய	196
அப்யேயோ	83*	ஏகேப்ர ஹ்ம	171	கோபாலோ	272
அயம்நவ	32	ஏதகதந்	135	கோகோபிந	319
அசி: ப்ராணத்	228	ஏதகதந்	120	க்ருஹித்வா	254
அர்ததிதோ	81*	ஏதகதந்	51	ச	
அலமத்யஹி	293	ஏதகதந்	156	சஞ்சலம்ஹி	236
அலஜநக்தி	77	ஏதகதந்	56	சதிர்ப்ருகாயுர்	297*
அவச்யமாது	208	ஏதகதந்	213	சதிர்த்ஹோதாரோ	52
அவாச்யநாதா:	133	ஏதகதந்	253	சதிர்வர்ணயம்	284
அவிஜ்ஞாதம்	55	ஒ		சாபமாநய	163
அஸுததாஸ்தே	215	ஒக்காரோ	27	சிந்தயேத்ஸ	1
அஸந்நேவ	197	க		சேலாஜிந	193
அஸ்யேஸாநா	179	கடகமகுட	48	சோரோணாத்மா	154
அஸுப்ரஹ்ம	339	கபாலித்வம்	172	சூ	
அஸுமலோ	145	கரிவ்யே	267	சாயலாஸத்வ	115
அஸுமலி ஸர்வ	33	கர்மாண்யஸங்	32*	சின்னநிபிநம்	315
ஆ		கலௌஜகத	31*	ஜ	
ஆகாஸம் ஸப்த	18	காரணத்	43	ஜம்மகர்மச	65
ஆகாசே ஒதஞ்ச	99	காலநேமிர்	145*265	ஜம்மந்தா	239
ஆத்மாநம் மாது	74	காலஸபச	317	ஜிதந்தே	243
ஆத்மாவாரோ	42	கிமித்தரோண	146	ஜியோதிருத்பத்	16
ஆத்மாவ	167	கர்மபூதம்	128	ஜ்யோதிஷி	104
ஆநந்தோ	180	கோவ:கலே	189	த	
ஆபுஷ்மந்	188	கோயம்விஷ்ணு:	94	ததார்பேச	265
ஆலீநஸ்ஸம்	194	க்ருதாபிஷேகா	176	ததேவஜ்யோதி	125
ஆலீநாவா	250	க்ருதாபிஷேகா	229	ததோமதிது	86
ஆலாரகத்தேள	242	க்ருதாபிஷேகா	173	ததோவலோகிதா	262
இ		க்ருதாபிஷேகா	216	தத்வமலி	338
இந்தரத்வம்	190	க்ருதாபிஷேகா	207	தத்விஷ்ணு:	73
இந்தரியாணிப்ர	263	க்ருதாபிஷேகா	264	தமவகி	49
ஈ		க்ருதாபிஷேகா	192	தமஸ:பாமோ	127
ஈத்ருஸாநாம்	123	க்ருதாபிஷேகா		தம்சுவராணம்	260

கனவவாஸ்மிஹி	286	நமோநாராய	250	ஆ	
கஸ்மாத்வாஸுத	19	நயவட்டவ்யம்	321	பலவாப்பக	17
கஸ்பதிரா:	61	நாஸ்பார்த்த	91	பலவாநிந்த்ரிய	244
கஸ்யாகந்தோ	13	நவமாஸ	311	பஹுதாவிஜா	78
கஸ்யாச்சாதி	259	நஸஅதர்ஸநே	300	பஹுஸ்யாம்	59
காபார்த்தோ	107	நஸந்சாஸ	50	பஹுஉகிமே	64
காலயாமலவே	3	நஸமம்	141	பாஹுச்சாயா	223
காஸ்யஸீல	184	நஹிபாலக	83	ப்ரஹ்மணாபுத்	233
காஷ்டேவர்முதிதா	132	நாயம்பூத்வா	202	ப்ரஹ்மணாநாம்	288
கேஜஸாநாக	85	நாராயணபரோ	57	ஆ	
கீரீந்தேவ:	322	நாஸ்தபக்ருத:	248	பவச்சக்ரேண	326*
கீர்ணிபதா	95	நாஹாரயதி	222	பர்த்தாரம்	93
கீரேதாயாம்	31	நிதிதயாவலி	42	பவாந்நாரா	249
கீரைகுண்ய	211	நித்யோநித்யா	46	பாராயமம்	174
ஆ		நிவேஸிதாத்மா	257*	சூதேப்போண்டம்	11
ததாமிபுத்தி	21	நிஷாதர்ஷப	251	ப்ராதா பர்த்தா	280
ததோந்த்ரியா	166	நீலதேயத	148	ப்ருகுடிசுடி	234
தாஸவச்சா	121	நோபஜநம்	4	ம	
கூக்தாப்திர்	175	ப		மஞ்சா:	110
கூர்லபேமாதா	160	பதிவ்விச்வ	261	மதுராமதுரா	275
தேவதாநவ	88	பத்மேஸ்திதாம்	230	மத்தஸ்ஸம்ரு	199
தர்வயயஜ்ஞாஸ்	313	பதார்புஷ்பம்	210	மநவவ	25
த்விநாபஜ்	113	பரஞ்ஜயேதிருப	56	மஸாக்கரஹய:	241
ஆ		பரபராணம்	106	மஸாதுவி	240
தநம்மதீயம்	130	பரமாரபத	139	மஸைஸவ	105
தர்மஸம்ஸ்தா	35	பரமேஷ்ட	26	மதுஷ்யத்வே	63
தர்மார்த்தகாம:	303	பராஸ்ய	102	மநோபுத்தய	245
தர்மேணபாப	22	பரித்ராணய	35	மந்த்ராத்தே	84
தாத்ராதுவிதா	2	பரீக்ஷயலோகா	41	மமமாயா	142
த்யாயந்ஸதுவந்	329	பவித்ராணம் ஹி	205	மஹாதேவஸ்	8
த்யேயஸஸ்தா	68	பச்சமே	100	மாதாபிதா	334
த்ருவாஸ்ம்ருதி:	242	பாரவச்சம்	225	மாநம்பாதிப	835
ஈ		பாவகஸந்	116	மாதுஷிம்தது	77
நகர்மாவிபா	44	பாவகஸஸ்வ	204	மாமுபாஸ்	157
நசபுநாரவ	330	பிதாம்மாதாம்	227	மாமேவவிஜா	158
நஜீவேயம்	276	பிதேம்ருதே	262	மாயாந்து	98
நத்யஜேயம்	119	பும்ஸ்த்வம்	153	மாயாவபுநம்	143
நத்வாகுர்மி	278	ப்ருச்சாமி	152	மாஸாச:	221
நநமேயம்	113	ப்ரீத்யாத்வம்	60	மாஹாஜநம்	72
நம இத்தீயவ	331			முத்திஸ்தஸ்ய	303

முஹூர்த்தம்	114	ராமபாணாஸக	255	ஸகலபல	219
மேகசப்யம்	287	ராவணோரக	182	ஸக்ய:பச்யத	169
மேகோதய:	29	ரிபூணமபி	336	ஸங்கைஸ்ஸுரா	323
ய		ருக்மாபம்	122	ஸததம்கீர்த்	314
யளவேந்தரா	67	ல		ஸதீதவஸோம்ய	40
யஜ்ஞோதகேந	237	லங்காம் ராவண	165	ஸத்பம்ஜ்ஞாநம்	69
யஜ்ஞோதகம்	238	லோகாநாம் தவம்	206	ஸதீக:பந்து:	308
யதாரகப்யாஸம்	67	வ		ஸபிக்யஸ்து	273
யதாரகப	29*	வசஸாம்வாச்ய	28	ஸபூரிதிவ்ய	58
யதாரகவ	277	வத்யதாம்	118	ஸபாஜ்யபதி	232
யதானஸகத	135*	வரக்யபுதைர்	297	ஸம்பவந்தி	15
யதானஸம்ய	47	வாதாஹதாபு	131*	ஸர்வகந்த:	108
யதிவாராவண:	337	வாஸுதேதலோவலி	76	ஸர்வஸக்தி	164
யதோவாசோ	54	விசக்ரமே	322	ஸர்வேயஜ்ஞா:	34
யதகலோஷி	312	விநித்ரா	327	ஸர்வேஷாமேவ	333
யதததபத்ம	235	விஜிஃகஸ:	131	ஸர்வேஹபேஷ	144
யதரபூர்வே	37	விஜ்ஞாநம்ப்ர	181	ஸவித்ருமண்	68
யதரக்ய:	38	விஜ்ஞாநம்பஜ்	298	ஸஸ்வராட்	332
யதார்புஷிந்	97	விஜ்ஞாநம்பதி	320	ஸஹயஜ்ஞை:	20
யதரவதிர்ண:	155	விதிதஸ்ஸஹி	92	ஸஹஸ்ரயுக	39
யமாத்தமாந	159	விபிக்ஷணஸ்து	136	ஸஹஸ்ரஸீக்யம்	161
யமேவைஷ	304	விவேகவிமோ	23	ஸஹிதேவை	81*
யஸ்யப்ரஹ்ம	111	விஸ்நுஜ்ய	266	ஸாக்ஷாதேவ:	
யஸ்யாமதம்	55	வேதவாதாதா:	299		162&340
யஸ்ஸர்வஜ்ஞ:	70	வேதாமேபா	7	ஸாஜிஹ்வா	328
யாகதிர்யஜ்ஞ	294	வ்யாப்யநாரா	71	ஸாரகாதிர	109
யாப்ரிதிரகி	302	ஸ		ஸுஸாகம்	218
யாமிமாம்	299	ஸக்ரகப	186*	ஸுஹ்ருதம்	318
யுககோடி	6	ஸதாமாலா	136	ஸோத்வந:	301
யுவதிச்ச	177	ஸப்தாதிபிர்	14	ஸகந்தருத்ர	214
யுவாகுமார:	178	ஸரணம்த்வா	89	ஸ்தந்யம்தத்	147
யுவேவவஸு	170	ஸாத்நோதாந்த	270	ஸ்தவ்ய:ஸ்தவ	326
யேவஜந்தி	53	ஸாஸ்தாபஸம்	274	ஸ்வருபம்ஸ்வா	129
யேயதாமாம்	80	ஸிரஸா	306	ஸ்யேநருபேண	24
யோகோயோக	195	ச்ருங்கார	252		
யோப்ரஹ்மாணம்	5	ச்ரோதவ்யோ	42	ஹ	
யோக்யதா	154	ஷ		ஹர்த்தம் தம:	83§
ர		ஷாட்ருண்யகித்	101	ஹிரண்யகர்	10
ரதிங்கத	168	ஸ		ஹரிச்சதே	90
ராகவம்ஸா	117	ஸக்சரேயா	256	ஹ்ருதாமநீஷா	305

கூடு ஐ	கூடு பித்தர்	168	கூடு ஐ	
கூடு பித்தர்	335	கூடு பித்தமத்யே	66	கூடு பித்தமத்யே
கூடு பித்தமத்யே	212	கூடு பித்தமத்யே	289	கூடு பித்தமத்யே

மீ: ○ மீவைவண்ணவ ○ ○ ஸப்தர்சனம் ○

ஆசிரியர்:- ஸ்ரீ. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A.B.L, அட்வகேட்,
3, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சிராப்பள்ளி.

—○—○—

பாரததேசம் முழுவதிலும் பாரத புகழையுடைய
ஸ்ரீ. வே. கி. ஸ்ரீநிவாஸயங்கார் ஸ்வாமிகளால் ஆறுவருட்களாக
மிகச்சிறந்த முறையில் நடத்தப்பெற்றுவந்த இம்மாதப்பத்திரிகை,
தற்சமயம் அண்ணா குமாரரால் அம்முறையிலேயே நடத்தப்பட்டு
வருகிறது; எட்டாவது ஆண்டைக் கடந்துகொண்டிருக்கிறது. இது
வரை 87-ஸஞ்சிகைகள் வெளிவந்துள்ளன. விஷ்ணுபரதவ நிர்ணய
பரமான ஸ்ரீவிஷ்ணுசித்த விஜயம், பெரியாழ்வார் பரபாவம், கம்ப
ராமாயணவுரை முதலான பற்பல விஷயங்கள் தொடர்ந்த வெளி
வருகின்றன. பெரியவாச்சான்பிள்ளையருளிய ஸ்ரீராமாயண தனி
கலோகமும், நான்முகன் திருவந்தாதியும், எளியநடையிலேயான
விவரணங்களுடன் பத்திரிகையின் ஆறுவதாண்டுத் தொடக்கத்திலி
ருந்து வெளிவருகின்றன. இராமாயண நூற்றந்தாதிக்கு ஸ்ரீஸ்து
ச்சலோகருபமான மொழி பெயர்ப்பாயிருக்கும் ஸ்ரீராமாயணஜஸ்தோத்
ரமும், மற்றும் பல நூல்களும் தமிழ் அர்த்தத்துடன் வெளிவரு
கின்றன. மேலே கண்டவையெல்லாம் தனித்தனிப் புத்தகமாகச்
சேர்த்துக்கொள்ளக்கூடிய முறையில் பத்திரிகையில் வெளியிடப்படு
கின்றன. வருடச் சந்தா ரூபாய் 3, எட்டு வருடத்திற்கும் ஒரே
சமயத்தில் செலுத்துவோர்க்குச் சந்தா ரூபாய் 21.

உ சிவாஸம் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி

பிழைநிந்தமும் தீபாடபேதமும்

பக்கம்	வரி	பிழை or தீபாடம்	திருத்தம் or தீபாடபேதம்
6	16	மரம்	பரம்
7	6	தீரஸந்தங்கனையும்	தீரஸங்கனையும்
7	12&13	*தத்ருபங்குணஉச்	*தத்ருபகுணமுச்
7	18&19	தீபலவார பகவார்	தீபலவாரபலாத்
7	18	ஸஸி	ஸஸி
8	7	ஈதஸா	ஈதஸா
16	19	29	6
18	12	தீவமந்துமந்துகாத்து	தீவந்துமந்துகாத்து
18	17	*யதகாஸஸ்திதே	*யதகாஸஸ்திதே
20	7	*முச்யதே கலௌ	*முச்யதே) 31* (கலௌ
20	12	தீவம	தீவ
20	13	தீவரஹம்	தீவரஹமும்
20	15	32	32*
26	27	பரசார	பரசார
28	6	தீவரஹமும்...அஃயபரமெ	தீவரஹங்கள்..அஃயபரங்கனெ
29	2	மாட்டாமைமன்றியே	மாட்டாமைமையன்றி
29	14	அவதாரியா	அவதாரியா
75	19	53	59
101	23	77	78
117	12	190	90
124	19	186	186*
147	10	மனாதி	மனாதி
161	4	ஜானி	ஜானி
161	29	ருபேண	ருபேண
163	18	அவதாரஹஸ்ய	அவதாரஹஸ்ய
164	2	ஸ்ருங்கார	ஸ்ருங்கார
179	5	மரம்	பரம்
181	2	*தேவா	*ததோவலோகிதாதேவா
188	21&22	*அபிஜ்ஞா	*அபிஜ்ஞா
188	22&23	அவன்ஜ்ஞாநாதிகை	அவன் ஜ்ஞாநாதிகை
209	11	பந்தவோ	பந்தவோ
213	22	பந்தயநீயன்	பந்தயநீகன்
213	31	நூற்று	நூற்று
215	10	116	316
218	17	310	318
223	11&12	*ஸஞ்சயே	*ஸஞ்சயே
229	29	பௌவநாவஸத்தை	பௌவநாவஸதை

* ஸம்ஸ்கிருதம் தமிழ் இரண்டிலும் திருத்தம். . . தீபாடபேதம்.